

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αμαρτίαι ΓΟΝΕΩΝ

Μπαίγω με το πρώτο στην ύπνο. Άπλωσα τα χέρια, άλλως τε, η ύπνο. Άγνη ή κόρη, αμαρτωλή η μητέρα. Ποιος ξέρει πώς, ποιος ξέρει γιατί. Ο αναμάρτητος άς ρίξη τον λήθο. Άνεμάρτητη η κόρη. Έν τούτοις ούτε αυτή λιθοβολεί. Σέβεται τόσο την μητέρα της που αμαρτάνει και δείχνει τόση κατανόηση στην αδυναμία της...

Άπό τις περὶ σπάνιες περιπτώσεις που μου έτυχε ν' ανασύρω από τους ρακέλλους αυτούς με τους ανθρώπινους καίμους.

Η κόρη της αμαρτωλής, που ζέοντος της μητρικής αμαρτία, μιλεί με αγάπη και με στοργή για τη μητέρα της. Σχεδόν τη δικαιολογεί. Είπε τόσο εσθιασμός ο σύζυγος — ο πατέρας της κόρης — και τόσο ωραία η μαμά! Καλλονή υπήρχε στα νιάτα της και φαίνεται να διατηρή ακόμη τα ίχνη της παλιάς της ομορφιάς. Δεν πρέπει να είναι και πολύ μεγάλη. Είκοσι έτών η κοπέλα. Μπορεί να είναι ως τριανταοχτώ, σαράντα η μητέρα της. Στην πλήρη της ωριμότητα. Τότε ακριβώς που πυκνώνεται η ζήτση στις γυναίκες, οι οποίες δε βιάζονται να τ βάλουν κάτω και να μπουν στον κύκλο των γεγενηών.

Δεν ανήκει σ' εκείνες που τ βάζουν κάτω η μαμά της κόρης. Επιδέχεται ν' αδειάσει ως τον πυθμένα το ποτήρι της. Ζή. Όσο μπορεί, όπως μπορεί. Η τουλάχιστον έζησε στο παρελθόν. Σε άλλους κήποι αναζητούν το άνεος της ομορφιάς, που έλειψε από το δικό της κήπο. Δεν της τ άρνθήκαν. Δεν τ άρνθύνται ούτε στις άλλες ανεκτές. Πώς να τ άρνθύνουν στη γυναίκα που είναι πλουσιωμένη με τα όωρα της ομορφιάς.

Ρωτάει για το σύζυγο. Μάλλον άμεριμος. Υπάρχει μια κατηγορία ανθρώπων που είτε γιατί έχουν μεγάλη εμπιστοσύνη στον έαυτο τους, είτε γιατί είναι εκ φύσεως αδιάφοροι, δεν βραχνίζονται από το σαρακί της ζήλειας. Σέγουστος αυτός, χαϊρόταν την ομορφιά της συζύγου του, χωρίς ποτέ να σκεφθεί ότι είναι ένδεχομένο να συμπεριχουν και άλλοι στα πικάντικα γεύματά του.

Όσα όμως δεν πληροφορούνται, ούτε τελευταία καμιά φορά οι σύζυγοι, τ μαθαίνουν πρώτοι οι έξοι. Ίδιως στις μικρές έπαρχιακές πόλεις, όπου δεν υπάρχει ίσχύοντο και τα μυστικά του ένος αποτελούν ιδιοκτησία του άλλου.

Πλούσιο θέμα άποσπολήσεων έδωσε η μητέρα της κόρης με τις άνομιες της. (Τα λάθη που έκανε η μαμά γράφει η κόρη — δεν προαπόσπε να τ κρύψει από τον κόσμο.) Έκείνο που δεν θέλε ο κόσμος. Πήρε κωνία και διαλαλεί στους τέσσερις άνεμους το «κατιγόρι».

Δεν ξέρω αν τις έκομπές αυτές τις άκούει ο σύζυγος και ποια έντύπωση τού κάνουν. Δεν ξέρω αν τις άκούη η ίδια η κατηγουμένη και πώς τις δέχεται. Ξέρω όμως ότι τις άκούει η κόρη και υποφέρει. (...Είμαι πολύ δυστυχισμένη, γράφει. Αν μπορούσατε να φαντασθήτε τη δυστυχία μου πόσο θα με λυπόσαστε...). Μοναχοκόρη είναι και λα, τρέφεται από τους γονείς της. (...Τι να τ κάνω όμως, όταν στην πόλη που κατοικούμε άκούω δεξιά κι ά-

ριστερά να βρίζουν τη μητέρα μου;...)

Και μαζί με τη μητέρα παίρνει το σέδιο και τ κορίτσι. Κόρη άμαρτωλής πώς μπορεί να είναι καλλίτερη από τη μητέρα της; Άπό την ίδια πάστα κι' οι δυο τους. Άπάνω τους οι πάντες. «Όλοι και όλες μου δείχνουν κακία. Άποφένουν να με συναναστρέφονται...»

Έν, τούτοις — τ άρκίζεται — δεν έχει τίποτα για τ όποιον να κατηγορήσει τον έαυτο της. «Δεν είμαι καθόλου αμαρτωλή. Δεν θυμούμαι νάχω κάνει τ παραμικρό που δεν έπρεπε να τ κάνω. Όρκίζομαι ότι είμαι τίμια και ποτέ, με ποτέ, δεν παραστράτησα...»

Ο μεγάλος της όμως πόνος δεν είναι τόσο ότι λασιώνουν και τη δική της τιμή. Ο μεγάλος πόνος είναι η μητέρα της. «... Άγαπή τη μητέρα μου και δε θα με πειράξει αν έπληρωνα ένώ μερικά λάθη που έκανε στη ζωή της. Θα τ πλήρωνα εύχαρίστως αν έπαινε ο κόσμος να κακολογή τη μαμά...»

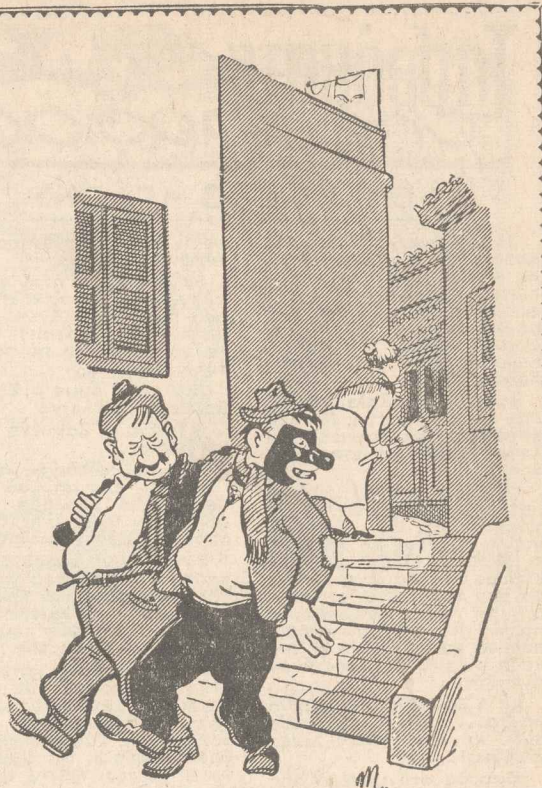
Άλλά δεν παύει ο κόσμος. Μητέρα και κόρη δέχονται κατακέφαλα τ έξοσασμα της κακίας τους, και η άδωα που παιδεύεται από τις αμαρτίες των γονέων, ζτπει να λυτρωθεί από τον κατατρέγμό.

Θάπρεπε να διαβάσουν τ γράμμα αυτό όλες οι πρόχειρες στην αμαρτία μητέρες. Να τ διαβάσουν για να δουν ότι ο έκτροχιασμός μιας μητέρας δεν είναι μόνο προδοσία της συζυγικής πίστωσης. Θα μπορούσαν να βρεθούν ελαφρυντικά για την κακή αυτή πράξη. Ο έκτροχιασμός όμως είναι εντάλαξιας δηλητηρίου στη ζωή των παιδιών. Κι' εδώ ελαφρυντικά δεν υπάρχουν. Τι σου χρωστούν κυρία μου; Τάξεις με τον άντρα σου. Τόν πήρες χωρίς να τον θέλεις. Τόν αντίπαδες. Σε παραμελεί και θέλεις να τον εκδικηθείς. Όλα να τ δεχθούμε όλα να τ συζητήσουμε, για όλα να κρίθης από τους κριτές σου με έπιεικεια. Για τ φορμάκωμα όμως των παιδιών σου ποιά ελαφρυντικά θα φέρης; Τι σουφταίει τ κορίτσι σου για να κοκκινίζει όταν μιλούν για σενα; Άν ήξερες κυρία, τ κακό που κάνεις θα προτιμούσε να μαρτύρη έαυτή για ν' ανήσουν εκείνα. Να παραιτηθεί από τη χαρά, αν τ είδες της χαράς σου, είχε τέτοιο ώστε να βρωμάει τα σπλάχνα σου. Να είσαι η τιμή κι' όχι η ντροπή τους. Να είσαι η περηφάνεια και όχι τ μελανό σημείο τους. Μεγάλη η θυσία. Ποιος είπε όχι; Άν όμως δεν έχρη τ δύσκολη να την υποστής, γιατί να καίρης από τ χάος ανθρώπινες υπάρξεις στον κόσμο μας; Γιατί να μη προλάβεις τον έρχομό τους;

Άλλά θάπρεπε να διαβάσει τ γράμμα της κόρης και ο άλλος κόσμος. Να τ διαβάσουν όλοι με ά συγχωρητή έπιπολασιότητα προεκτινουν από παλιά τις έκτροπές των γονέων τους. Να τ διαβάσει ίδιως η έπαρχία, που μη έχοντας τί άλλο να κάνει, άσχολείται με τους άλλους όχι για να προσέχει τις καλές πράξεις τους, αλλά για να υπογραμμίση τις κακές και να φορτώσει στον πλούσιον αμαρτίες για τις οποίες δεν είναι υπεύθυνος να έ έζογκωση στις διατάσεις του έγκληματος και τις πιο άνώδυνες ανθρώπινες αδυναμίες.

Το γράμμα της κοπέλας όσα άπλοκά κι' αν είναι γραμμένο δίνει μια πιτυχή της ζωής στην έλληνική έπαρχία. Και σ' όλες υποθέτω, τις έπαρχίες. Μιάς ζωής όπου μαραινείται τ άνθος της αγάπης για να φτυγώσει στη θέα του τ άγκάρι του πόνου και της θλίψης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Άδερφάκι μου, σπουδαίο κόλπο! Δε σε γνώρισε!... Θα την περάσουμε κοτσάνι την Αποκρτά!... (Σκίτσος Ν. Νουικαύ)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Πάει τ ό κέφι...

Άμφιβολία δεν χωρεί, πώς όσο πάνε οι χοροί σαχλαίνουμε και χάνουμε τ ό κέφι τους τ ό πρώτες. Και τώρα είναι φυσικό να βλέπης μελαγχολικό τ ό θρυλικό περίλυπο κι' ευαίσθητο πιερρότο που θλιβεται και δυσφορεί διότι άναγκαστικάς — τ βράσανε μεγάλα — τ άπιορτιστικά φορεί άφου... δεν έχει άλλα! Σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς ποιος έχει κέφια για χορούς και ποιος είναι σε θέσι κοκκίτικα τ ό φράκο του μιά νύχτα να φορέσει και μ' ένα ύφας τρέ υπλαξεί την όμορφη τή ντύση του να πάρη άγκαζε για να γλεντήσει μιά σταλιά, όπως στα χρόνια τ ά παλιά, και να χορέψει και σουτγκ και κόγκες κάθε είδους φινιούρες κάνοντας πολλές έκαλλες τόσο και τρελλές που μοιάζουν άφάνταστα με Καννιβαλική πλός. Μπορεί να γίνωνται χοροί άλλα τ ό γλεντί δεν μπορεί σάν πρώτα να φουντώσει κι' είν' έντελώς αδύνατον κανείς να ξεφαντώσει έφ' όσον ως και τις στιγμές που τού κροαίου άνοίγεται τ ό έβδομο μπουκάκι σκέπτεται τις διανομές τις νέες τού μπουκάκι! Ήρθαν και οι διακεκοπές και φρικαλέοι χρόνοι και πάνε κι' οι μαρκήσιοι κι' οι δούκες κι' οι βαρώνοι. Για όλους είναι δύσκολο — και δύσκολο πολύ — να βάλουν την έπισημη φανταστική στελή άφου όλες τις σκέψεις τους — ανεξαιρέτως όλες — άποσπολή τ ό γεγονός πώς θάπρεπε από μνήας στα... γελαστά παπούτσια τους να έχουν βάλει πόδες! Κανένας, άναγνώστες μου, δεν πρέπει ν' άμφιβάλη πώς σ' ότου πολέμου τ' άγριο ανθρωπομακελειό σκατώθηκε και τ ό παλινό έκείνο Καρανβάλα και φέτο πιά δεν θ' άκουστούν χορούμενα τραγουδία ούτε σάν πρίν οι άνθρωποι θα πών να υπερισπατέφουνε γιατί — έκτός αυτών παιδιά — τ ά νηοτικά τ' άρ-δοο κι' αν θέλουν δεν μπορούν τ ά δόλια να χορεύουνε!... ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δύο πυροβολισμοί

Πρωτότυπο διήγημα

—Ο θάνατος δεν έχει πιά κανένα ενδιαφέρον για μένα, άρχισε ο Πέτρο Σδάμπ. Γιατί τόν άντίκρυσα με τ ά ίδια μου τ ά μάτια κι' ένοιωσα τ ό παγερό άγκάλιασμά του... Πάνε πολλά νύκτια από τότε... Ποτέ πιά δεν μπόρεσα νά είμαι βέβαιος γι' αυτό...

Ήταν τήν έποχή που οι Ίάπωνες υπήκαν στη Μαντζουρία. Μαζί με τόν Χάνε Όλστερ αντιπροσωπεύσαμε τότε δυο από τις μεγαλύτερες έθνεμειδές της Στοκχόλμης. Έκείνος ήταν άνταποκριτής των «Καθημερινών Ειδήσεων» και έγώ τού «Διεθνούς Ταχυδρόμου».

Ταξιδεύαμε πάντα μαζί και είχαμε κατορθώσει να κινούμεθα άνάμεσα στις γραμμές των δυο έμπολέμων χωρίς να ένοχληθούμε ποτέ. Φυσικά, παίχαμε κορόνα-γούμια στη τή ζωή μας. Άλλ' ο κίνδυνος ήταν μέσα στα τυχερά τού έπαγγέλματός μας. Ήμασταν άναγκασμένοι να μύ τόν λογασιάζουμε.

Άπό κάμποσο καιρό τώρα, είχαμε μυησθή πώς έπρόκειτο να γίνει μιά μεγάλη άντιπίθεση των κινεζικών στρατευμάτων εναντίον των Ίαπώνων και γι' αυτό τρέναμε δεξιά κι' άριστερα με τή έλπίδα πώς θα καταρσθάνανε να βοσώθουν στο έπικαιρο σημείο κατά τήν κατάλληλη στιγμή.

Οι Κινέζοι διοικηταί, χάρις σ' ένα έγγραφο τού στρατηγείου, που είχαμε πάρει, μάς άνησαν να κινούμεθα έλευθέρα και μάς έδιναν κάπου-κάπου μερικές πληροφορίες, όνι φυσικά για τ ά δικά τους σχέδια, άλλά για τ ά υπ'ιθίμενα σχέδια τού έθνους.

Άλλά, έσθονκά, μιά μέρα που βοισκόμαστε κοντά σε μιά όδυρη τοποθεσία, μάς συνέλαβαν, μάς έδεσαν τα νύκτια πίσω από τή ράχη και μάς δδήγησαν υποσπτά σ' έναν Κινέζο ταγματάρχη.

Έκείνος μάς άνηγοκύτταξε με τ ά λοζά υατία του και έξεστόμισε μερικές βοισίες. Έπειτα, φώναξε έναν διωμνέα και άρχισε να μάς άνακρίνει.

Όπως καταλάβαμε, είχε λάβει από τ ό στρατηγείο του ένα έπείγον τηλεγράφημα, που φαίνονταν να μάς άφορά. Γιατί τ ό τηλεγράφημα αυτό μιλούσε για δυο έπικινδύνους κατασκόπους που κυκλοφορούσαν άνάμεσα στις κινεζικές γραμμές, έμφανίζοντο ως έξοι δημοσιογράφοι. Και τ ό χειρότερο ήταν πώς τα χαρακτηριστικά μας έμοιαζαν κάπως με τήν άόριστη περιγραφή που υπήρχε στο τηλεγράφημα.

Τα ύπόλοιπα τ ά καταλαβαίνετε. Η ύποσθηήεις της άθωότητάς μας, οι διααστορίες μας, οι ίκεσίες μας δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Ένα σταστωδικείο από άδειωατικούς, υπαξιωματικούς και στρατιώτες μάς έδισε στο βάθος μιά σκηνή. Η δική κράτσης μόνον μερικά λεπτά. Και η άπόφασις ήταν ο θάνατος.

Τί θα υπορούσαμε να κάμουμε στη μακρινή αυτή γωνία της γής, όπου είχαμε βοσθή; Όλα ήταν άτασια. Ο Όλστερ κι' έγώ καταλάβαμε πώς έπρεπε να σκυψώμε τ ό κεφάλι στο μοιραίο.

Άλλωστε δεν μάς έμενε πολλές καιρός για να σκεφθώμε. Η έκτέλεσις θα γινόταν άμέσως.

Έδώ γοιόζεται μιά μικρή παρένθεσις: Στην Κίνα, όταν πρόκειται να γίνει μιά έκτέλεσις, βάζουν τόν καταδίκη, με τ ά νύκτια δεμένα στη ράχη, να καθήσει σε μιά καρέκλα. Ο βοσθός τού δληρωακά καλώδια στη θάλασσα όπου βρίσκουν οκτώ θάνατο από τους καρχαρίες.

του. Ο δήμιος πλησιάζει από πίσω και τού φυτεύει δυο σφαίρες στη βάση τού κρανίου. Τό ίδιο γίνεται και στην περίπτωση άποκεφαλισμού, με τή διαφορά ότι ο κατάδικος δεν κάθεται σε καρέκλα, άλλ' είναι πεσμένος στα νύκτια.

Μας έδωσαν, λοιπόν, με τόν Όλστερ σε δυο καρέκλες, τόν ένα πλάι στον άλλον και, έπειδή δεν είχαμε μακρύα μαλλιά, μάς έδεσαν τ ό κεφάλι μ' ένα πανί και δυο στοατιώτες, ένας για τόν καθένα μας μάς τ ό τράβηξαν με όδυη προς τ ά εμπρός.

Οι δήμιοι ή για τήν ακρίβεια οι στοατιώτες που θα έκτελούσαν χόση δημίου πλησίασαν με άργά βήματα πίσω μας.

Ένοιωσα κίόλας τήν παγερή έπαση της κίνησης τού περιστρώφου στο λαιμό μου.

Και, έσθονκά, άκουσα καθαρά τόν κρότο δυο πυροβολισμών.

Δεν θα μπορούσα να πώ πότε ώρα πέρασε άπ' αυτή τη στιγμή. Μά όταν συνήδθα βοισκόμουν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Κι' ο Χάνε Όλστερ ήταν πλάι μου και μου ναυωγλούσε.

Είπαστε τυχεροί, μου είπε. Τή στιγμή που έπρόκειτο να μάς έκτελέσουν έφτασε ένα δεύτερο τηλεγράφημα από τ ό στρατηγείο. Οι πρηνωατικοί κατασκόποι είχαν συλληφθή. Ο διοικητής τού στρατοπέδου διάταξε άμέσως να μάς άπελευθερώσουν και μου ζήτησε συγγνώμην.

Και οι δύο πυροβολισμοί; ρώτησα.

Ο τηλεφωνητής άπάντησε ο φίλος μου. Βλέποντας πώς οι δήμιοι ήταν έτοιμοι να πυροβολήσουν, είχε τήν καλή έμπνευσι να βγάλη τ ό περιστρώφου του και να πυροβολήση δυο φορές στον έέρα. Οι πυροβολισμοί αυτοί μάς έσωσαν. Γιατί οι δήμιοι έβειναν με τ ό νέο στη σκανδάλη και γύρισαν τ ό κεφάλι προς τ ό μέρος από όπου είχαν άκουσθή.

Αυτή είναι η ιστορία μου, κατέληξε ο Πέτρο Σδάμπ. Μπορεί, όμως, όσα σας άνηνθήκα να είναι ένα όνειρο. Τό όνειρο μιάς κολασιμένης ψυχής που πιστεύει πως βόισκεται στη ζωή.

ΕΡΙΚ ΜΑΞΣΙΑ

Ο «πρύτανις των κουρέων»

Στό Μπουένος Άϊρες γιόρτασε πρίν από μερικές ημέρες τήν 101η επέτειο των γενεθλίων του ο «πρύτανις των κουρέων» Αιμίλιος Άστιέ. Ο υπέρογρος αυτός κουρέας, όταν έργοάζονταν στο Παρίσι, είχε μεταξύ των πελατών τόν τόν Βικτωρά Ουγκώ, τόν Άλέξανδρο Δουμά υιό και τόν Βικτωριέν Σαντο. Άρνηθηκε, λοιπόν, ότι ο Ουγκώ δεν τού έπείτρεπε ν' άνοίξη καθόλου τ ό στόμα του, τήν ώρα που τόν έπεριποιείτο. Ο Άλέξανδρος Δουμάς υιός ήταν πάντα μελαγχολικός και άπορημένος. Ο Σαντοού ήταν τόσο πολυλογάς, που δεν άφηνε καθόλου τόν Άστιέ να μιλήσει. Ξυρίζονταν στο κουρείο τού, δυο και κάποτε τρεις φορές τήν ημέρα. Ο Άστιέ άναγκάσθηκε άργότερα να έγκαταλείψη τήν έλεκτή αυτή πελατεία. Έπειτα από ένα οίκογενειακό άτύχημα: Η γυναίκα του είχε έγκαταλείψει τή «νυχτική έστία, για ν' ακολουθήσει έναν άνδρω, που άναπούσε. Ο Άστιέ πήγε τότε στη Νότιο Άμερική, άσχολήθηκε με διάφορες έπιχειρήσεις και κατέληξε σ' ένα άστυ για φτωγούς, όπου ζή ός τώρα.

Ὁ Ζάν ἦταν πάλι ὁμορφο-
κορίτσι. Μὲ τὰ μεγάλα μού-
ρα, ὀνειροπόλα μάτια της,
αἱ τοὺ καμμένο τοῦ πού
εἰσάταν σὰν καδί, εἰσιαζο-
μὲ ἀγγελοῦ καὶ ὁποῖος τὴν
ἐκπύουσα μὲ μὴ ὅχι τὸ
ἐλαιοπύου τὴν πούλιων τοῦ
αἴους.

— 'Ελα έλα μη μου κού-
θεσαι. Μιά βρομέδα τώρα
σέ βλέπω ολιμμένη... Μή-
πως σέ πείραζε κανείς;

Τότε εκείνη άφηνε να ξε-
σπάρουν τα δάκρυά της και
τα ψαλόληγε όλα κρατών-
τας άκουσιμμένο τ' κεφα-
λάκι της στόν ώμο τού παι-
δικού συντρέφον της.

— 'Ο Ζάκ άκούσε κατάπλη-
κτος πού έλαυνικά της περ-
πατούσε.

«Εμπρός στη μητέρα της σκουπίσει τα δάκρυά της και προσπαθούσε να χαμογελάσει. Δεν ήθελε να προσθέσει μια ακόμη βליψί στην καρδιά εκείνης που τόσα είχε υποφέρει στη ζωή της. «Ηθελε όμως οι κάποιον να πη τον πόνο της. Το ένστικτο της τότε την έσπρωξε στο Ζάκ, το θετό της αδελφό, στον παιδικό της φίλο και σύντροφο, που ήταν εργάτης σ' ένα μεγάλο βιομηχανικό εργοστάσιο.

σε μ' έρωτα έρωτα κρυφό τη νέα.

Το χτύπημα ήταν τρομερό... Κι ο Ζάκ έτρεχε σαν τρελλός τώρα στους δρόμους γεμάτος απελπισία...

«Έξωφρα συνήλθε κι άρξισε να βλέπει καθαρώτερα. Συλλογιστόταν:

«(Εμπρός! Κουράγιο, έθετο παιδί που σε μάζεψαν απ' τους δρόμους και σου χάρισαν την αγάπη τους! 'Η Ζάν αγαπά τον Πάα, πρέπει να τον πάρη για να

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ακουσον, κόμμε μιανή:
 Μετέβην σ' ένα καμθαρέ
 δεδιανυκτερεύον.
 ἐλπίζων ὁ ταλαίπωρος ἡ καλλίον, πιστεύων
 πῶς ἐν τῷ παραδείσῳ μοι αὐτῷ τὴν ὑπογίῳ
 χωρὶς νὰ ζοδευθῶμαι
 τὴν νύκτα διεληθῶμαι
 ἐν κεκραipaίῳ φοδερῷ, ἐν μέσῳ καὶ ὀρνίῳ.
 Πεπρωτάρουν κατ' ἄρχῃ
 νὰ με δεικίανον ταραχὴν
 ἀποκατάσας τὰς νυνάς,
 ἀλλ' ὡς καμθαρί ἐλαθον ἐξ ὧλων τῶν τινάς
 νὰ με κυττῶν πολὺ γλυκῶς
 καὶ εἰς τὸ ζενιβ ἐρωτικῶς,
 ἐσκέπτην κατενθουσίαν ἀλλὰ καὶ ἀναθορῆρας:
 — Ἐν τάξει! Τῶν ὀρνίμων μου εὐρῆκον συντροφίσας!
 Πλὴν ἡ στιγμή — ἀλλοίωμον — νὰ δράσω δὲν ἐπέστη
 διότι πρὶν ὁ ταραναῶς
 ποίῳς κόρτε στὰς νυνάς
 ἤρχισαν τὰ νούμερα, αἱ ἀτραξιὸν
 (τοὔτεστι,
 ἐν αἷς ἐμπεριείχετο καὶ μία νεανίκα
 ἐνδεδυμένη ἀπρεπῶς ὡς πάσαι ὀδοαί.
 (Μακκ.
 Αὐτοστιγμὴ τῆς ἔρριφον πεπρωμένον
 (βλέμμα
 καὶ νοιώσας ἀνερχόμενον στὴν κεφα.
 (λὴν τὸ αἶμα,

« "Αν θέλετε να μην αφή-
σετε μετά το θάνατό σας,
ή ύστερ' από ένα: δυστυχί-
μα την οικογένειά σας στη
φτώχεια και στη δυστυχία
ασφαλισθείτε στην εταιρεία
μας. Με μία πρώτη καταβο-
λή 500 φράγκων κι' έτσοιας
δόσεις 25 φράγκων εξασφα-
λίζετε στους κληρονόμους
σας αποζημίωση πενήντα χι-
λιάδων φράγκων... »).

Γυρίζει άμέσως πίσω, τρέχει στο Ταμειευτήριο, αποσύρει όλες του τις καταθέσεις - 550 φράγκα που τά είχε μαζέψει φράγκο με φράγκο - κι' έπειτα παρουσιάζεται στη διευθύντση της άσφαλιστικής εταιρίας. Τι εύτυχία!... "Έχει τώρα τά χαρτιά της άσφαλείας στα χέρια του!

λοι πώς ο θάνατός του ή-
ταν τυχαίο δυστύχημα, γιατί
διαφορετικά η εταιρία δεν
θα πλήρωνε...

Ἐπὶ τέλους ξημέρωσε. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γκριζος, σὰ νὰ πενθοῦσε κι' ἐκεῖνος... Ὁ Ζὰκ δὲν δίστασε. Ἐγράψε τὴ διαθήκη του ἄφησε κληρονόμο του τὴ Ζὰν κι' ἐπῆνε στὸ ἐργοστάσιο.

«Η καμπαίνα πού καλοῦσε
τοὺς ἐργάτες στὴ δουλειά,
τοῦ φάνηκε πῶς χτυποῦσε
πένθημα. Γιά μιὰ στιγμή αἰ-
σθάνθηκε ἄδυναμιά κι' ἄ-
κουμπησε στὸν τοῖχο. "Ε-
πειτα ὁμως προχώρησε ἀπο-
φασιστικά.

‘Εκεί κάτω λάμπουν οι κόκκινες φλόγες των καμινιών. Οι βαρείες ατμόσφαιρες σπκώνονται, πέφτουν και κάνουν πηπτα το ζεσταμένο αίδορο. Αποφασιστικά τότε, χωρίς να τρέμει διόλου ο Ζάκ, αρπάζει μια χοντρή ατσάλενια πλάκα και πλησιάζει στη μεγάλη ατμόσφαιρα...

Πλησιάζει, άκουμπά ήσυχα το σίδερο στον άκμονα στέλνει στη Ζάν την τελευταία του οκέφι, κι' έπειτα άδιστακτα, σπώνκει το χέρι του για να γυρίση το έλατήριο που θα ρίξη το σφυρί... "Έξαφνα κλονίζεται και πέφτει...

Ὁ διπλανός του μόλις πρόλαβε νὰ τὸν ἰδῇ τὴν ὥ-
ρα ποὺ τὸν τσάκιζε ἡ φο-
βερὴ ἀτσαλένια σφύρα...

—Να πάρη ἡ ὀργή νὰ
πάρη! φώναξε ὁ ἄρχιεργά-
της. Ἐλάτε παιδιὰ νὰ ση-
κώσουμε τὸ πτώμα! Ὁ καύ-
μιένος ὁ σύντροφός μας θά-
πινε κανένα ποτηράκι παρα-
πάνω σήμερα τὸ πρωῒ.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΣΑΙΝ - ΜΩΡ

Ἐπινοήθηκε μιὰ ἀλατιέρα ἰ-
διαίτερως κατάλληλη γιὰ ὑγρὰ
κλίμακα. Μέσα σ' αὐτὴν, δια-
τηροῦνται τελείως στεγνὰ τὸ
ἀλάτι καὶ τὸ πιπέρι, ἀκόμη
καὶ ὅταν ἡ ὑγρασία τοῦ περι-
βάλλοντος φθάνῃ τὰ 95%. Μὲ
μιὰ ἀπλὴ στροφὴ τοῦ καπακιοῦ
τῆς πέφτει ἀπὸ μέσα εἰτε ἀλά-
τι εἰτε πιπέρι, κατὰ βούλησιν.

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Στην όπερέττα Πειραιώς, που αρχίζει αυτήν την εβδομάδα στο Δημοτικό Θέατρο τις παραστάσεις της με την «Άνη Σουζάν», προσελήφθη ως πριμαντόνα αντί της Ζωής Νταλιμάς, που, απεχώρησε από το θέατρο, ή γνωστή καλλιτέχνις του μελοδράματος Νέλλυ Μιάτσιν.

Στην μιλάτση, που μεταπηδᾷ γιὰ πρώτη φορά στο ἑλαιοθέατρο, γίνεται ἀπὸ ἡμέρας, εἰδικὴ διδασκαλία ἀπὸ τὴν παλαιάμαχο πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέτας μας, Μελλομένη Κολυβά.

Στην «Αγνή Σουζάνα» που αναβιβάζεται με καινούργια πολυτελέα σκηνοτάι του Γιάννη Στεφανίδη, θα έμφανισθῇ, ἑπίσης γιά πρώτη φορά, τὸ νέο χορευτικὸ ζευγάρι Φιλοσόφου - Αλμπιανόζ, αὶ ἔνα καινούργιο μπαλέτο τῆς σχολῆς Μοριάνωδ.

— Τὴν Κυριακὴν πρῶτῃ θὰ γίνη στὸν
κινηματογράφον «Ρέξ» ἡ μεγάλη παρά-
στασις τῶν Βορειηπειρωτῶν μὲ πολὺ ἐν-
διαφέρον πρόγραμμα.

Κορίτσια τῆς Ἠπείρου, μὲ τοπικὲς ἐνδυμασίες θὰ χορεύουν τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου καθὼς καὶ διαφόρους ἑλληνικοὺς χοροὺς.

Θα παρθούν ακόμη διάφορα πατριωτικά σκέτς, τὸ ντουέττο Μαρούδα-Παπαδάκη καὶ τραγουδῆση Κρητικὲς μαντινάδες καὶ οἱ ντιζέξ Ἰωάννα Ἀλβὰ καὶ Κρίστη Παρίτη τὰ τελευταῖα σουέτς.

—Ο θίασος Κατερίνας, μετά τις εμφανίσεις του στην Αίγυπτο, παίζει τώρα στην Κύπρο, αργότερα δέ θα μετα-

—Ο συγγραφεὺς τοῦ «Γιούγκερμαν»
κ. Δ. Καραγάτσης ἔγραψε τρία ἐλαφρὰ
τραγούδια.

Το πρώτο έχει τον τίτλο «Δέν εἰμ' ἐγώ» καὶ ἐμελοποιήθη ἀπὸ τὸν μαέστρο Γιώργο Μυρογιάννη, τὸ δεύτερο λέγεται «Γιατί» καὶ ἐμελοποιήθη ἀπὸ τὸν κ.

Χρ. Χαϊρόπουλο, τὸ δὲ τρίτο ποῦ ἔχει τὸν τίτλο «Θὰ μπαρκάρω σὲ βαπόρι» εἶναι ρεμπέτικο, μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Χιώτη.

Λέγεται ακόμη ότι ο κ. Καρανα-
τσης πρόκειται να γράψη και επιθεώ-
ρησι, για ένα από τους μουσικούς μας
θιάσους.

— Η νέα Έλληνική ταινία «Μαρίνα» την μουσική της οποίας έγραψε ο μάεστρος κ. Γιαννίδης, είχε ήδη έτοιμη και θα προβληθεί εντός του Μαρτίου, σε δυο κεντρικούς αθηναίους κινηματογράφους.

— Η «ἰκνόνγκιτο» τραγουδίστρια με
τὴν γλυκύτερη φωνὴν τοῦ ραδιοφωνικοῦ
μας σταθμοῦ, γιὰ τὴν ὁποία μὲ ἐρω-
τῶν πολλοὶ ἀναγνώσται μας, εἶνε ἡ κ.
Δέσπω Διαμαντίδου (Φιλιππίδου), γυ-
ναῖκα τοῦ γιου τοῦ ἡθοποιοῦ κ. Μά-
γου Φιλιππίδη.

Ἄς προστεθῇ ὅτι ὁ κ. Μᾶνος Φιλίππιδης ποῦ φαίνεται νεώτατος ἀκόμη ἐπάνω στὴ σκηνή, ἔχει δυὸ γιουὺς παντοσιμμένους!

— Ένα νέο ταλέντο του χορού, η Λιλή Ιωαννίδη, μιὰ εξωτική ωμορφιά της Αιγύπτου, μαθήτρια της κ. Ζουρούδη πρό-

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Στην αίθουσα του 'Ελληνικού 'Οδείου (Φειδίου 3) συνεχίζονται οι διαλέξεις περί σκηνοθεσίας του καθηγητού και σκηνοθέτου κ. Μ. Κουνελάκη αι οργανωθεΐσαι υπό τής δραματικής σχολής του 'Ελληνικού 'Οδείου.

• Η δεύτερα διαλέξεις θα δοθῇ τὴν προσεχῇ Παρασκευῇ 21 τρέχ., 7.15' μ.μ.
• Οἱ διαλέξεις αὐτές, διαλέξεις - μαθήματα, ἔχουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ συνοδεύονται ἀπὸ προβολὲς (σινεμά) εἰκόνων.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

8ον

—'Η Μάρθα άγνοεί έντελώς τό σημερινό μου διάστημα... 'Αν ή ζερε πάλι θάρχομαι ος οας, θα μ' εμποδίζει χωρίς άλλο... 'Εχει και περπατήσει για τόν έαυτό της και λατρεία για σάς, Δέν θάθελε ούτε να ταπεινωθώ, ούτε να σάς προκαλέσω στενοχώρια...

—Τήν προκαλείτε σεις, για λογαριασμό της...
—'Α, ώστε σάς στενοχωρεί πού τολμώ να σάς θυμίζω τό καθήκον σας;
—'Οχι, κυρία, Σέβομαι τήν ιδιότητά σας, τα χρόνια σας, τόν πόνο σας... Βλέπετε, έλπίζω να συμφωνήτε, πώς ή ύπομονή μου είνε ανεξάντλητη!

—Γιατί;... Θα μπορούσατε να με πετάξετε απ' τις σκάλες έπειδή έχω τήν αναίδεια να παλεύω για να σώσω τά τελευταία λείψανα της ευτυχίας του παιδιού μου;... 'Επειδή έχω τήν αναίδεια να θυμάμαι, πώς κάποτε, έδω και χρόνια, μου υποσχέθηκετε ότι ή Μάρθα έχει έναν προστάτη στο πρόσωπό σας ένα στήριγμα, ένα σύζυγο;... Πώς μου υποσχέθηκετε ότι κι αν πεθάνω έγώ, ή κόρη μου δε θα μείνι μόνη της, άφωθ θάσαστε σεις στο πλευρό της;...

—Βλέπω με μεγάλη μου χαρά ότι τά χρόνια δέν εξασθενήσανε τή μνήμη σας! Είν' ένα πολύ ένδιαφέρον περιστατικό ανθρώπινης ζωτικότητας...

—'Ο άνθρωπος δέν ξεχνάει ποτέ, δέν είνε δυνατό να ξεχάσει ποτέ κάτι πού άφορά τήν ευτυχία ενός προσώπου πού λατρεύει... Νομίζω πως δε θα μπορούσα ποτέ να ξεχάσω τά λόγια σας και τις ύποσχέσεις σας, άκόμα κι' αν γινόμουν έρείπιό έκάτο χρόνών...

—Πολύ ώραία, κυρία, σάς υποσχέθηκα, τό θυμόσαστε... Τι σάς ανάγκασε να έρθετε σήμερα;
—Τό ότι ξεχάσατε σεις!...
—Βρίσκετε;
—Θυμόσατε πάντα τις ύποσχέσεις σας, κι' είσαστε έτοιμος να τις πραγματοποιήσετε;...

—'Ηταν τόσο κατηγορηματική ή έρώτησι, πούθελε κατηγορηματική άπάντησι, 'Ο Κώστας κόμπιασε:
—'Απλά...
—Ναι, ή όχι; Σερά τίμια μονολεκτικά. Καθνηγνήτ Μαρίν, είσαστε πάντα πρόθυμος να δώσατε τ' όνομά σας στή γυναίκα πού σάς λατρεύει μία όλόκληρη ζωή;...

—Κι' αν σάς έλεγα όχι;
—'Εκείνη για λίγο ή γρηούλα σιωπηλή, χλωμή, με τ' άσπρα χείλια της πού τρεμούλιαζε.

—Δικαιώμα σας είνε να πείτε όχι, τό ίδιο όπως καθήκον σας είνε να πείτε ναι—όπλαδ, ν' αναμείναστε τήν ύποσχεσί σας απέναντί μου...
—Λοιπόν, αν σάς έλεγα όχι;... Ξανά, πε ο Κώστας, άποφασισμένος να φέρη τή συζήτηση ως τά άκρα.

—'Αν μου λέγατε όχι, όπως σάς ξανά, λέω έχετε κάθε δικαίωμα να μου πείτε, καθηγνήτ Μαρίν, θάλεγα κι' έγώ πως κάθε ευγενικό αίτημα έχει λείψει απ' τή βάρανση εποχή μας μαζί με τήν τιμή... θάλεγα πως ή άρνησί σας μου δίνει τό δικαίωμα να σκεφτώ ότι τό γυναικείο αυτό πλάσμα πού σάς άφοσίωθηκε όλόψυχα, άφωθ πάσχιος μ' έλπι του τή δύναμη για να βοηθήσθ τόν άνδρα σάς είνε φτηνό μόλις έσεις φτάσατε στό ύψος πού σάς προώριζε τ' όνειρό της κι' ή θυσία της...

θάλεγα πως αυτό πού έπιτρεπότανε σ' ένα νεαρό φτωχό έπιστήμονα, άπαγορεύεται σ' έναν καθηγνήτ τού Πανεπιστημίου, πού μπροστά του είν' άνοιχτές όλες οι πόρτες κι' είνε εύκολη κάθε άποκατάστασι... Ναι, καθηγνήτ Μαρίν, μπορείτε αν θέλετε να πείτε όχι, μπορείτε να βρήτε σήμερα λίγη τή φτωχία Μάρθα πού γέρασε στήν ύπηρεσία σας και στήν ύπηρεσία του έρωτός σας. Μπορείτε άκόμα να παντρευτήτε μία πολύφερνη κυρία της άριστοκρατίας, ζέ μπορείτε όμως να κλείσατε τό στόμα μιας πονεμένης μάνας όπως, έγώ πού θα δρονοφωνήσω όσο μπορεί και μ' όλη τήν ένταση της γερωνικής φωνής της: Στήν εποχή μας, αντί οι άνδρωποι ν' άνεβούνε σ' αζώματα, τ' αζώματα κατεβήκανε σ' άνάξιους άνθρώπους!... Νά, παράδειγμα ο Κώστας Μαρίνης πού είνε καθηγνήτς τού Πανεπιστημίου, μ' όλο πού είνε άκαρδός και άτιμος!...

Σταμάτησε ή γρηούλα γιατί πνιγότανε και της κοδότανε ή άνάσα. 'Ο Κώστας τήν άκουγε χλωμός, άμυλητός, τήν άφινε να τόν μαστιγώνη, χωρίς ν' άμυνεται, βέβαιος στό βάθος του πως εκείνη είχε δικιο κι' αυτός άδικο.
—Συχάστε, κυρία Γαλανού... της είπε στό τέλος, ευγενικά, σκεδόν ουγκνημένα.
—Δέν έχω τίποτα, κύριε...

—Κι' έπί τέλους, δέν είν' ανάγκη να ταράζεστε... Παίρνετε μία ύπόθεσι για πραγματικότητα, και ξεκινώντας από κεί, σκέπτεστε ένα σωρό προσβλητικά πράγματα και τά λέτε...
—Μία ύπόθεσι, είπατε, κύριε καθηγνήτ;
—Ναι! ύποθέσατε πως είπα όχι... 'Ενώ πραγματικά δέν είπα...
—Δέν είπατε;...

—'Οχι, κυρία, Δέν ήτανε δυνατό να πώ όχι;...
—Λοιπόν;...
—Όλη ή ψυχή της γρηούλας είχε μαζεμένη στή μάτια της... 'Ο Κώστας τή λυπήθηκε. Τή ζύγισε και της χείδεψε τ' άσπρα της μαλλιά.

—Λοιπόν, κυρία, ναι... 'Η άπάντησί μου σ' αυτό πού με ρωτήσατε είνε ναι!... 'Αναφυλλίζα φουσκώσανε τά στήθη της γρηούλας. Απότομα, και πριν εκείνος προστάση να τή τραβήξ, άρπάζε τά χέρια του και τά γέμισε φιλική και δάκρυα...
—Σ' εύχαριστώ, παιδί μου... Σ' εύχαριστώ...
—Μά τί κάνατε;...
—'Η Μάρθα σ' άγαπάει... Δέ θα βρής άνδρωπο να σέ λατρεύη σάν τή Μάρθα...
—Τό ξέρω...
—Λοιπόν;... Θα τή πάρης;...
—Ναι...

Τό είπε άκόμπιαστα, άδίσταχτα τό «ναι» ο Κώστας... Ενοιώθε πως άή ή άπάντησί του ήταν όχι, ή άκόμα και διαταγός, ή γρηούλα θα πέθαινε, εκεί, μπροστά του...

Σηκώθηκε απ' τήν καρέκλα της χαρούμενη.
—Θέυνετε;... τή ρώτησε.
—Πάω να τό πώ της Μάρθας πού νομίζει πως δέν τήν αγαπάς...

Τήν πήγε ως τή σκάλα. 'Εκείνη κατέβηκε σιγά-σιγά. Λίγο πριν άνοιξη τήν πόρτα γύρισε και τόν κυττάζε:
—Λοιπόν;... Ναι;...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

Σάν τρελλός σκημάτιος τόν άριβό της στήν πόρτα...
—'Η κυρία Στεφανίδου; ρώτησε.
—Ποιος τή ζητεί;
—'Ο καθηγνήτς Μαρίνης...
—'Οχι, κύριε καθηγνήτ... Λείπει...
—Λείπει; Μά, πού δέκα λεπτών ήταν έκεί...
—Λείπει, έφυγε...
—'Απογοητευμένος έκλεισε τό τηλεφώνον. Τόν άπόφευγε, ήταν σαφές... Τί νάκανε; 'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό παλτό του και κατρακύλησε τις σκάλες. 'Επρεπε να τή δθ, να της έξηγηθ.

—Ναι!... της άπάντησε πάλι.
—'Η γρηούλα τόν φίλησε και στή δυο μάγουλα, και βγήκε έλαφρύ σάν κοριτσάκι...
...
Μόλις έμεινε μόνος ο Κώστας έπεσε σέ μία καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι του στή χέρια του. Καταλάβαινε πως βρισκότανε μπλεγμένος φοβερά μπλεγμένος: 'Απ' τή μία μεριά ο έρωτας, τό πάθος—ή Στεφανίδου. 'Απ' τήν άλλη τό καθήκον, τό «πρέπει»—ή Μάρθα. Κι' αυτή ή γρηούλα πού διεκδικούσε με τόση μανία τήν ευτυχία της κόρης της... Τί να της έλεγε; Πώς να τήν αντιμετώπιζε; 'Ο Κώστας ένοιώθε κάτι πάρα πάνω από φόβο μπροστά της—ένοιώθε ντροπή... Τί να κάνα;...
Χτύπησε τό τηλεφώνον.
—Ευχαρίστη...
—'Ηταν ή Στεφανίδου. 'Ο Κώστας άκούγοντας τή φωνή της, γύρισε μηχανικά γύρω του τά μάτια του σά να φοβότανε μήν τόν άκούσθ κανείς...
—Κώστα, έσύ είσαι;...
—Ναι...
—Και γιατί δέ μιλάς;...
—Ποιος είνε;...
Ρωτούσε ποιος είνε, ενώ τήν είχε κατάρθει απ' τήν πρώτη στιγμή... Ζητούσε μόνο να κερδίση καιρό δευτερόλεπτα...
—Μά, σοβαρά δέ με κατάλαβες;... 'Εδω Μίρκα...
—'Α, με συγχωρείς... Δές τί περιεργό, να μ' ή καταλάσθ!...
—'Εμεινε σιωπηλός χωρίς να τολμήσθ να της μιλήσθ... 'Εμεινε κι' αυτή σιωπηλή, περιμένοντάς τόν με πείσμα...
—Λοιπόν;... τού είπε στό τέλος, φανερά πικαρισμένη. Δέν έχεις τίποτε να μου πής;...
—Πώς... 'Εχω τόσα πράγματα...
—Τότε; Πώς δέν τά λές;...
—Με συγχωρείς, άγάπη μου... Είμαι τόσο ζαλισμένος...
—Από τί;
—'Εργαζόμουν όλη νύχτα...
—Μπά;...
Τό πικαρίσμα της γυναίκας είχε γίνει άσυγκράτητη άναγνάτση...
—Ναι... 'Ενα πείραμα...
—Και, φυσικά ή σκιά μου δέν ήρθε να σέ βοηθήσθ καθόλου...
—Μίρκα!...
—Τήν άναπλήρωσε ή πραγματικότητα έκείνης της κοντούλας γερασμένης βοήθου...
—Μίρκα!... της φώναξε σκεδόν με θυμό...
—Μήπως μου άπαγορεύεις πάλι να μιλήσω μ' άσέβεια για τήν έπιφανή της προσωπικότητα;...
—'Οχι... Τ' είν' αυτά πού λές;...
—Πάντως θα μ' υποκρέωσθ να σταματήσουμε ως έδω...
—Μίρκα, γιατί θυμάμαι χωρίς λόγο;...
—Χωρίς λόγο τό λές εσύ αυτό;... Χτες άκόμα ήσωνα τρελλά έρωτευμένους μαζί μου και σήμερα ξεχνάς ότι ζω... Μεσημέριασε, και δέν έξερεις να πάρης τό τηλεφώνον... Στό τέλος, σέ παίρνω έγώ κι' έσύ υόλις μου λές καλημέρα...
—Μίρκα...
—Παίξεις επικίνδυνα μαζί μου, και πρόσεξε! Με μένα δέν έπαίσεις κανείς...
—Νά σου έξηγήσω...
—Δέν έχεις να μου έξηγήσης τίποτα!... Γεια σου!...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

Σάν τρελλός σκημάτιος τόν άριβό της στήν πόρτα...
—'Η κυρία Στεφανίδου; ρώτησε.
—Ποιος τή ζητεί;
—'Ο καθηγνήτς Μαρίνης...
—'Οχι, κύριε καθηγνήτ... Λείπει...
—Λείπει; Μά, πού δέκα λεπτών ήταν έκεί...
—Λείπει, έφυγε...
—'Απογοητευμένος έκλεισε τό τηλεφώνον. Τόν άπόφευγε, ήταν σαφές... Τί νάκανε; 'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό παλτό του και κατρακύλησε τις σκάλες. 'Επρεπε να τή δθ, να της έξηγηθ.

—Ναι!... της άπάντησε πάλι.
—'Η γρηούλα τόν φίλησε και στή δυο μάγουλα, και βγήκε έλαφρύ σάν κοριτσάκι...
...
Μόλις έμεινε μόνος ο Κώστας έπεσε σέ μία καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι του στή χέρια του. Καταλάβαινε πως βρισκότανε μπλεγμένος φοβερά μπλεγμένος: 'Απ' τή μία μεριά ο έρωτας, τό πάθος—ή Στεφανίδου. 'Απ' τήν άλλη τό καθήκον, τό «πρέπει»—ή Μάρθα. Κι' αυτή ή γρηούλα πού διεκδικούσε με τόση μανία τήν ευτυχία της κόρης της... Τί να της έλεγε; Πώς να τήν αντιμετώπιζε; 'Ο Κώστας ένοιώθε κάτι πάρα πάνω από φόβο μπροστά της—ένοιώθε ντροπή... Τί να κάνα;...
Χτύπησε τό τηλεφώνον.
—Ευχαρίστη...
—'Ηταν ή Στεφανίδου. 'Ο Κώστας άκούγοντας τή φωνή της, γύρισε μηχανικά γύρω του τά μάτια του σά να φοβότανε μήν τόν άκούσθ κανείς...
—Κώστα, έσύ είσαι;...
—Ναι...
—Και γιατί δέ μιλάς;...
—Ποιος είνε;...
Ρωτούσε ποιος είνε, ενώ τήν είχε κατάρθει απ' τήν πρώτη στιγμή... Ζητούσε μόνο να κερδίση καιρό δευτερόλεπτα...
—Μά, σοβαρά δέ με κατάλαβες;... 'Εδω Μίρκα...
—'Α, με συγχωρείς... Δές τί περιεργό, να μ' ή καταλάσθ!...
—'Εμεινε σιωπηλός χωρίς να τολμήσθ να της μιλήσθ... 'Εμεινε κι' αυτή σιωπηλή, περιμένοντάς τόν με πείσμα...
—Λοιπόν;... τού είπε στό τέλος, φανερά πικαρισμένη. Δέν έχεις τίποτε να μου πής;...
—Πώς... 'Εχω τόσα πράγματα...
—Τότε; Πώς δέν τά λές;...
—Με συγχωρείς, άγάπη μου... Είμαι τόσο ζαλισμένος...
—Από τί;
—'Εργαζόμουν όλη νύχτα...
—Μπά;...
Τό πικαρίσμα της γυναίκας είχε γίνει άσυγκράτητη άναγνάτση...
—Ναι... 'Ενα πείραμα...
—Και, φυσικά ή σκιά μου δέν ήρθε να σέ βοηθήσθ καθόλου...
—Μίρκα!...
—Τήν άναπλήρωσε ή πραγματικότητα έκείνης της κοντούλας γερασμένης βοήθου...
—Μίρκα!... της φώναξε σκεδόν με θυμό...
—Μήπως μου άπαγορεύεις πάλι να μιλήσω μ' άσέβεια για τήν έπιφανή της προσωπικότητα;...
—'Οχι... Τ' είν' αυτά πού λές;...
—Πάντως θα μ' υποκρέωσθ να σταματήσουμε ως έδω...
—Μίρκα, γιατί θυμάμαι χωρίς λόγο;...
—Χωρίς λόγο τό λές εσύ αυτό;... Χτες άκόμα ήσωνα τρελλά έρωτευμένους μαζί μου και σήμερα ξεχνάς ότι ζω... Μεσημέριασε, και δέν έξερεις να πάρης τό τηλεφώνον... Στό τέλος, σέ παίρνω έγώ κι' έσύ υόλις μου λές καλημέρα...
—Μίρκα...
—Παίξεις επικίνδυνα μαζί μου, και πρόσεξε! Με μένα δέν έπαίσεις κανείς...
—Νά σου έξηγήσω...
—Δέν έχεις να μου έξηγήσης τίποτα!... Γεια σου!...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

Σάν τρελλός σκημάτιος τόν άριβό της στήν πόρτα...
—'Η κυρία Στεφανίδου; ρώτησε.
—Ποιος τή ζητεί;
—'Ο καθηγνήτς Μαρίνης...
—'Οχι, κύριε καθηγνήτ... Λείπει...
—Λείπει; Μά, πού δέκα λεπτών ήταν έκεί...
—Λείπει, έφυγε...
—'Απογοητευμένος έκλεισε τό τηλεφώνον. Τόν άπόφευγε, ήταν σαφές... Τί νάκανε; 'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό παλτό του και κατρακύλησε τις σκάλες. 'Επρεπε να τή δθ, να της έξηγηθ.

—Ναι!... της άπάντησε πάλι.
—'Η γρηούλα τόν φίλησε και στή δυο μάγουλα, και βγήκε έλαφρύ σάν κοριτσάκι...
...
Μόλις έμεινε μόνος ο Κώστας έπεσε σέ μία καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι του στή χέρια του. Καταλάβαινε πως βρισκότανε μπλεγμένος φοβερά μπλεγμένος: 'Απ' τή μία μεριά ο έρωτας, τό πάθος—ή Στεφανίδου. 'Απ' τήν άλλη τό καθήκον, τό «πρέπει»—ή Μάρθα. Κι' αυτή ή γρηούλα πού διεκδικούσε με τόση μανία τήν ευτυχία της κόρης της... Τί να της έλεγε; Πώς να τήν αντιμετώπιζε; 'Ο Κώστας ένοιώθε κάτι πάρα πάνω από φόβο μπροστά της—ένοιώθε ντροπή... Τί να κάνα;...
Χτύπησε τό τηλεφώνον.
—Ευχαρίστη...
—'Ηταν ή Στεφανίδου. 'Ο Κώστας άκούγοντας τή φωνή της, γύρισε μηχανικά γύρω του τά μάτια του σά να φοβότανε μήν τόν άκούσθ κανείς...
—Κώστα, έσύ είσαι;...
—Ναι...
—Και γιατί δέ μιλάς;...
—Ποιος είνε;...
Ρωτούσε ποιος είνε, ενώ τήν είχε κατάρθει απ' τήν πρώτη στιγμή... Ζητούσε μόνο να κερδίση καιρό δευτερόλεπτα...
—Μά, σοβαρά δέ με κατάλαβες;... 'Εδω Μίρκα...
—'Α, με συγχωρείς... Δές τί περιεργό, να μ' ή καταλάσθ!...
—'Εμεινε σιωπηλός χωρίς να τολμήσθ να της μιλήσθ... 'Εμεινε κι' αυτή σιωπηλή, περιμένοντάς τόν με πείσμα...
—Λοιπόν;... τού είπε στό τέλος, φανερά πικαρισμένη. Δέν έχεις τίποτε να μου πής;...
—Πώς... 'Εχω τόσα πράγματα...
—Τότε; Πώς δέν τά λές;...
—Με συγχωρείς, άγάπη μου... Είμαι τόσο ζαλισμένος...
—Από τί;
—'Εργαζόμουν όλη νύχτα...
—Μπά;...
Τό πικαρίσμα της γυναίκας είχε γίνει άσυγκράτητη άναγνάτση...
—Ναι... 'Ενα πείραμα...
—Και, φυσικά ή σκιά μου δέν ήρθε να σέ βοηθήσθ καθόλου...
—Μίρκα!...
—Τήν άναπλήρωσε ή πραγματικότητα έκείνης της κοντούλας γερασμένης βοήθου...
—Μίρκα!... της φώναξε σκεδόν με θυμό...
—Μήπως μου άπαγορεύεις πάλι να μιλήσω μ' άσέβεια για τήν έπιφανή της προσωπικότητα;...
—'Οχι... Τ' είν' αυτά πού λές;...
—Πάντως θα μ' υποκρέωσθ να σταματήσουμε ως έδω...
—Μίρκα, γιατί θυμάμαι χωρίς λόγο;...
—Χωρίς λόγο τό λές εσύ αυτό;... Χτες άκόμα ήσωνα τρελλά έρωτευμένους μαζί μου και σήμερα ξεχνάς ότι ζω... Μεσημέριασε, και δέν έξερεις να πάρης τό τηλεφώνον... Στό τέλος, σέ παίρνω έγώ κι' έσύ υόλις μου λές καλημέρα...
—Μίρκα...
—Παίξεις επικίνδυνα μαζί μου, και πρόσεξε! Με μένα δέν έπαίσεις κανείς...
—Νά σου έξηγήσω...
—Δέν έχεις να μου έξηγήσης τίποτα!... Γεια σου!...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

Σάν τρελλός σκημάτιος τόν άριβό της στήν πόρτα...
—'Η κυρία Στεφανίδου; ρώτησε.
—Ποιος τή ζητεί;
—'Ο καθηγνήτς Μαρίνης...
—'Οχι, κύριε καθηγνήτ... Λείπει...
—Λείπει; Μά, πού δέκα λεπτών ήταν έκεί...
—Λείπει, έφυγε...
—'Απογοητευμένος έκλεισε τό τηλεφώνον. Τόν άπόφευγε, ήταν σαφές... Τί νάκανε; 'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό παλτό του και κατρακύλησε τις σκάλες. 'Επρεπε να τή δθ, να της έξηγηθ.

—Ναι!... της άπάντησε πάλι.
—'Η γρηούλα τόν φίλησε και στή δυο μάγουλα, και βγήκε έλαφρύ σάν κοριτσάκι...
...
Μόλις έμεινε μόνος ο Κώστας έπεσε σέ μία καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι του στή χέρια του. Καταλάβαινε πως βρισκότανε μπλεγμένος φοβερά μπλεγμένος: 'Απ' τή μία μεριά ο έρωτας, τό πάθος—ή Στεφανίδου. 'Απ' τήν άλλη τό καθήκον, τό «πρέπει»—ή Μάρθα. Κι' αυτή ή γρηούλα πού διεκδικούσε με τόση μανία τήν ευτυχία της κόρης της... Τί να της έλεγε; Πώς να τήν αντιμετώπιζε; 'Ο Κώστας ένοιώθε κάτι πάρα πάνω από φόβο μπροστά της—ένοιώθε ντροπή... Τί να κάνα;...
Χτύπησε τό τηλεφώνον.
—Ευχαρίστη...
—'Ηταν ή Στεφανίδου. 'Ο Κώστας άκούγοντας τή φωνή της, γύρισε μηχανικά γύρω του τά μάτια του σά να φοβότανε μήν τόν άκούσθ κανείς...
—Κώστα, έσύ είσαι;...
—Ναι...
—Και γιατί δέ μιλάς;...
—Ποιος είνε;...
Ρωτούσε ποιος είνε, ενώ τήν είχε κατάρθει απ' τήν πρώτη στιγμή... Ζητούσε μόνο να κερδίση καιρό δευτερόλεπτα...
—Μά, σοβαρά δέ με κατάλαβες;... 'Εδω Μίρκα...
—'Α, με συγχωρείς... Δές τί περιεργό, να μ' ή καταλάσθ!...
—'Εμεινε σιωπηλός χωρίς να τολμήσθ να της μιλήσθ... 'Εμεινε κι' αυτή σιωπηλή, περιμένοντάς τόν με πείσμα...
—Λοιπόν;... τού είπε στό τέλος, φανερά πικαρισμένη. Δέν έχεις τίποτε να μου πής;...
—Πώς... 'Εχω τόσα πράγματα...
—Τότε; Πώς δέν τά λές;...
—Με συγχωρείς, άγάπη μου... Είμαι τόσο ζαλισμένος...
—Από τί;
—'Εργαζόμουν όλη νύχτα...
—Μπά;...
Τό πικαρίσμα της γυναίκας είχε γίνει άσυγκράτητη άναγνάτση...
—Ναι... 'Ενα πείραμα...
—Και, φυσικά ή σκιά μου δέν ήρθε να σέ βοηθήσθ καθόλου...
—Μίρκα!...
—Τήν άναπλήρωσε ή πραγματικότητα έκείνης της κοντούλας γερασμένης βοήθου...
—Μίρκα!... της φώναξε σκεδόν με θυμό...
—Μήπως μου άπαγορεύεις πάλι να μιλήσω μ' άσέβεια για τήν έπιφανή της προσωπικότητα;...
—'Οχι... Τ' είν' αυτά πού λές;...
—Πάντως θα μ' υποκρέωσθ να σταματήσουμε ως έδω...
—Μίρκα, γιατί θυμάμαι χωρίς λόγο;...
—Χωρίς λόγο τό λές εσύ αυτό;... Χτες άκόμα ήσωνα τρελλά έρωτευμένους μαζί μου και σήμερα ξεχνάς ότι ζω... Μεσημέριασε, και δέν έξερεις να πάρης τό τηλεφώνον... Στό τέλος, σέ παίρνω έγώ κι' έσύ υόλις μου λές καλημέρα...
—Μίρκα...
—Παίξεις επικίνδυνα μαζί μου, και πρόσεξε! Με μένα δέν έπαίσεις κανείς...
—Νά σου έξηγήσω...
—Δέν έχεις να μου έξηγήσης τίποτα!... Γεια σου!...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

Σάν τρελλός σκημάτιος τόν άριβό της στήν πόρτα...
—'Η κυρία Στεφανίδου; ρώτησε.
—Ποιος τή ζητεί;
—'Ο καθηγνήτς Μαρίνης...
—'Οχι, κύριε καθηγνήτ... Λείπει...
—Λείπει; Μά, πού δέκα λεπτών ήταν έκεί...
—Λείπει, έφυγε...
—'Απογοητευμένος έκλεισε τό τηλεφώνον. Τόν άπόφευγε, ήταν σαφές... Τί νάκανε; 'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό παλτό του και κατρακύλησε τις σκάλες. 'Επρεπε να τή δθ, να της έξηγηθ.

—Ναι!... της άπάντησε πάλι.
—'Η γρηούλα τόν φίλησε και στή δυο μάγουλα, και βγήκε έλαφρύ σάν κοριτσάκι...
...
Μόλις έμεινε μόνος ο Κώστας έπεσε σέ μία καρέκλα κι' έχωσε τό κεφάλι του στή χέρια του. Καταλάβαινε πως βρισκότανε μπλεγμένος φοβερά μπλεγμένος: 'Απ' τή μία μεριά ο έρωτας, τό πάθος—ή Στεφανίδου. 'Απ' τήν άλλη τό καθήκον, τό «πρέπει»—ή Μάρθα. Κι' αυτή ή γρηούλα πού διεκδικούσε με τόση μανία τήν ευτυχία της κόρης της... Τί να της έλεγε; Πώς να τήν αντιμετώπιζε; 'Ο Κώστας ένοιώθε κάτι πάρα πάνω από φόβο μπροστά της—ένοιώθε ντροπή... Τί να κάνα;...
Χτύπησε τό τηλεφώνον.
—Ευχαρίστη...
—'Ηταν ή Στεφανίδου. 'Ο Κώστας άκούγοντας τή φωνή της, γύρισε μηχανικά γύρω του τά μάτια του σά να φοβότανε μήν τόν άκούσθ κανείς...
—Κώστα, έσύ είσαι;...
—Ναι...
—Και γιατί δέ μιλάς;...
—Ποιος είνε;...
Ρωτούσε ποιος είνε, ενώ τήν είχε κατάρθει απ' τήν πρώτη στιγμή... Ζητούσε μόνο να κερδίση καιρό δευτερόλεπτα...
—Μά, σοβαρά δέ με κατάλαβες;... 'Εδω Μίρκα...
—'Α, με συγχωρείς... Δές τί περιεργό, να μ' ή καταλάσθ!...
—'Εμεινε σιωπηλός χωρίς να τολμήσθ να της μιλήσθ... 'Εμεινε κι' αυτή σιωπηλή, περιμένοντάς τόν με πείσμα...
—Λοιπόν;... τού είπε στό τέλος, φανερά πικαρισμένη. Δέν έχεις τίποτε να μου πής;...
—Πώς... 'Εχω τόσα πράγματα...
—Τότε; Πώς δέν τά λές;...
—Με συγχωρείς, άγάπη μου... Είμαι τόσο ζαλισμένος...
—Από τί;
—'Εργαζόμουν όλη νύχτα...
—Μπά;...
Τό πικαρίσμα της γυναίκας είχε γίνει άσυγκράτητη άναγνάτση...
—Ναι... 'Ενα πείραμα...
—Και, φυσικά ή σκιά μου δέν ήρθε να σέ βοηθήσθ καθόλου...
—Μίρκα!...
—Τήν άναπλήρωσε ή πραγματικότητα έκείνης της κοντούλας γερασμένης βοήθου...
—Μίρκα!... της φώναξε σκεδόν με θυμό...
—Μήπως μου άπαγορεύεις πάλι να μιλήσω μ' άσέβεια για τήν έπιφανή της προσωπικότητα;...
—'Οχι... Τ' είν' αυτά πού λές;...
—Πάντως θα μ' υποκρέωσθ να σταματήσουμε ως έδω...
—Μίρκα, γιατί θυμάμαι χωρίς λόγο;...
—Χωρίς λόγο τό λές εσύ αυτό;... Χτες άκόμα ήσωνα τρελλά έρωτευμένους μαζί μου και σήμερα ξεχνάς ότι ζω... Μεσημέριασε, και δέν έξερεις να πάρης τό τηλεφώνον... Στό τέλος, σέ παίρνω έγώ κι' έσύ υόλις μου λές καλημέρα...
—Μίρκα...
—Παίξεις επικίνδυνα μαζί μου, και πρόσεξε! Με μένα δέν έπαίσεις κανείς...
—Νά σου έξηγήσω...
—Δέν έχεις να μου έξηγήσης τίποτα!... Γεια σου!...

Τό τηλεφώνον είχε κλείσει, κι' αυτός κρατούσε στή χέρια του τό άκουστικό άν ήλθιος... Στό τέλος τό κρέμασε, κι' έπεσε πάλι στήν καρέκλα. Τί νάκανε; Πώς να ξεμπεκε;... Αυτή ή γυναίκα πού τόν άναστάτωνε ήταν φυσικός να μίν έχη τήν ύπομονή της Μάρθας. 'Αν δέν τήν έπαίρνε γυναίκα του, ο Κώστας ένοιώθε πως θα τήν έχανε... Και δέν ήθελε να κινέταν τρόπος να τή χάσθ!... Ναι, μα ή Μάρθα; Σηκώθηκε άναστατωμένος κι' άναψε ένα τσιγάρο. Μά, τή Μάρθα δέν τήν άγαπούσε. Τήν έβλεπε σάν άδερφή του σάν πρόσωπο πού δέν ήταν ίκανό πια με κανέναν τρόπο να τού προκαλέσθ τό έρωτικό ένδιαφέρον... Πώς ήταν δυνατό να τήν πάρη γυναίκα του μόνο από ύποκρέωσι;... Κι' ύστερα, ή Στεφανίδου δέν ήταν μόνο πάθος ήταν κι' άποκατάστασι... 'Α, όχι, δέν έπρεπε, δέν άζιζε να τή χάσθ με κανέναν τρόπο...

ποταχθή στη θέλησή του!
— Καλά, Κώστα... Όπως θές θα γίνει...
— Άκόμα, αν θές, θα κομώμαι, στο σπίτι, σαν και πρώτα...
— Προς το παρόν, κι' αυτό ακόμα θα-
τανε σκόπιμο... Άργότερα πάλι, βλέπω
με...

— Έσκυψε το κεφάλι της, κι' έμεινε «θα-
πός» του καθηγητή Μαρίνη... Βοηθός,
πούχε τα δικαιώματα της νόμιμης συζύ-
γου — δικαιώματα που δεν ήθελε, που
δεν εύρισκε με κανένα τρόπο σκόπιμο
να εξασκήση...

— Ένα πρωί, χτύπησε το τηλέφωνο στο
εργαστήριο. Το ακουστικό το σήκωσε η
Μάρθα.

— Ποιος;

— Κιτρίνιος, ακούγοντας τη φωνή μεσ' στο
τηλέφωνο, και γύρισε στ' όνομα Κώστα:

— Η κυρία Στεφανίδου...

— Α!... έκανε εκείνος μόνο.

— Σηκώθηκε απ' τη θέση του και πήρε το
ακουστικό:

— Λέγετε...

— Η είρυνεία της Στεφανίδου διοχετεύ-
τηκε μεσ' από το ούρμα:

— Μπα... Ζήτε...

— Ναι... Εσείς τί κάνετε;

— Κεθώς βλέπετε, ή, καλύτερα, καθώς
ακούτε, ζω κι' ενω...

— Πολύ ευχάριστο...

— Με κλεφτικές ματιές ο Κώστας κυττού-
σε τη Μάρθα, πούχε καθίσει φαινομενικά
πολύ ήσυχη μπροστά στο τραπέζι κι' είχε
αφοσιωθεί με το ανάκατωμα του περιεχο-
μένου δυο μπουκαλιών μέσα σ' ένα δο-
κιμαστικό σωλήνα.

— Λοιπόν... ρωτήσε επίμονη, πιεστική,
ή γυναικά...

— Λοιπόν, εσείς τί γίνεται;... έκανε
αυτός με φανερό άμνησιν.

— Θάλεγε κανείς ότι φοβάσαστε να μι-
λήσετε...

— Πώς σας ήθελε;

— Θάλεγε κανείς πως αυτή η φωνή που
μου μίλησε στην άρχη στο τηλέφωνο, σας
έχει τρομοκρατήσει...

— Μπα! Η ιδέα σας...

— Αλήθεια... Τότε, ένα μικρό πείρα-
μα — κάπως διαφορετικό από το πείραμα
του χμπίου σας...

— Περιμένω να το υποστώ...

— Αποτόμα χαμηλωμένη, γεμάτη πάθος,
εφάρσε σ' αυτή τη φωνή της σειρά:

— Πες μου: «σ' αγαπώ!...»

— Άναστατωμένος κι' ανήσυχος μαζι' κτύ-
ραζε προς το μέρος της Μάρθα.

— Δεν... δεν άκουσα... κατάφερε να
φιθουρήσει μόνο.

— Πες μου: «σ' αγαπώ!...» Ξανάπε επί-
μονα εκείνη, πιο δυνατά, προσηλαχτικά.

— Δηλαδή...

— Πες μου: «σ' αγαπώ!...», όπως μου τό-
λεγεσ όταν μ' έσφιγγες με τρέλλα στα
μπράτσα σου, λίγο πριν με φιλήσεις στο
στόμα, στα μάτια, στο λαιμό, παντού,
νοιώθοντας το κορμί μου άπλωτο στο δικό
σου, το φλογισμένο μου αίμα δίπλα στο
φλογισμένο δικό σου!...

— Χωρίς να το θέλη, ο Κώστας μισόκλεισε
τα μάτια, ανήσυχος να υποφέρει άσυγκι-
νητος το μετανιωτικό ρευστό που διχάκεται
από μακριά η γήσινα, σε μορφή ανανή-
σεων...

— Όταν τα ξανάνοιξε, πάλι η μα-
τιά του έπεσε άπλωτο στη Μάρθα. Τώρα
όμως, και τα δικά της μάτια διασταυρώ-
θηκαν με τα δικά του. Ο Κώστας ένοιωσε
πως κοκκινίζει...

— Δεν μιλάς;... συνέχισε με θυμό τώ-
ρα η Στεφανίδου στο τηλέφωνο.

— Μάλιστα... Ναι... της απάντησε, νοιώ-
θοντας πως είχε γίνει σε μια στιγμή επί-
κίνδυνη γελοίας, θα τα ξαναπούμε... Ήρ-
θου...

— Κάθαρμα!... έφτασε ως τ' αυτιά του
ο σφύριγμα, ή φωνή της γυναίκας.

— Και, ζωφικά, έκλεισε το τηλέφωνο. Κρέ-
μασε ο Κώστας το ακουστικό σαν άποβλα-
κωμένος, και γύρισε στο τραπέζι, δίπλα
στη Μάρθα...

— Δεν τούπε το παραμικρό, δεν τούκανε
παράπονο, δεν του μίλησε καν... Τόν ά-
φισε να κόπη διπλά της, χαμένος, άμ-
λητος, χιλιάδες μίλια μακριά της στην
πραγματικότητα, ξένος στη ζωή της, αλ-
τός, ο δικός της, ο άνδρας της...

— ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΤ'

Το απόγευμα η Μάρθα δεν ήρθε στο
εργαστήριο — γιατί το μεσημέρι έφευγε
και γύριζε σπίτι της, όπως πριν τον παν-
τρεψή... Ο Κώστας δεν έδωσε εχέληποι
στην άπουσία της, που τον άνακούφιζε.
Κατά τις πέντε, πήρε διασταχτικά, σκεδόν
τρέμοντας, τον αριθμό του σπιτιού της
Στεφανίδου.

— Λέγετε...

— Ήταν η φωνή της στο τηλέφωνο.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ο άδελφός
ΔΟΚΤΩΡ ΦΑΟΥΣΤ

Η μυθιστορηματική ζωή ενός
ταρλατάνου

Ο Δόκτωρ Φάουστ δεν είχε ένα δημιούρ-
γημα της φαντασίας του Γκαίτε. Έζησε
πραγματικά και οι έρευνες των ιστορικών
μας επιτρέπουν σήμερα να παρακολουθή-
σουμε την περιπετειώδη και άληθινη μυθι-
στορηματική ζωή του σ' όλες τις σκεδόν
τις λεπτομέρειες.

Ο Γιόχαν Φάουστ γεννήθηκε το 1480
στη Χαϊδελβέργη από εύπορους γονείς, που
τον προωρούσαν για το ιερατικό στάδιο.

Πραγματικά, ο μικρός Φάουστ παρακο-
λούθησε μαθήματα σε μια ιερατική σχολή
που την διευθύνε ένας θεός του, άδελφός
της μητέρας του. Άργότερα, γράφτηκε στη
θεολογική σχολή του πανεπιστημίου της
Χαϊδελβέργης. Αλλά, διψασμένος για μά-
θησι, σπούδαζε ταυτόχρονα φιλοσοφία, μα-
θηματικά και ιατρική.

Σε ηλικία 22 ετών γνώρισε ένα περίφη-
μο μάγο, που τον έμψυσε στα μυστικά της
αστρολογίας, της αλχημείας και της μα-
γείας.

Ο Φάουστ έφυγε τότε από το πανεπι-
στήμιο και κλείστηκε σε μια σοφίτα του
σπιτιού του, όπου άρχισε να επιδιώκεται σε
διάφορα πειράματα. Ήταν βέβαιος τώρα
ότι κατείχε το μεγάλο μυστικό της ζωής.

Ένα βράδυ, όμως, μερικί φίλοι του τον
έπεισαν να τους άκολουθήσει σε μια δια-
σκεδάσι.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Φάουστ έγινε
άλλος άνθρωπος. Ξέχασε άμέσως τις μελέ-
τες του και ρίχτηκε με άληθινό πάθος στις
διασκέδασεις. Η φήμη τον παριότανει κα-
τά την εποχή αυτή σαν μέθυσο και αδιόρ-
θωτο δόν Ζουάν, που έκανε τους πατέρες
των νεαρών κοριτσιών και τους συζύγους
που είχαν ωραίες γυναίκες να τον τρέμουν.

Στο τέλος, κυνηγημένος από τη γενική
κατακραυγή, έφυγε από τη Χαϊδελβέργη
και πήγε στο Βόντμπαουγκ.

Εκεί, διέφθειρε την κόρη ενός δικαστι-
κού κι' όταν άργότερα εκείνη του έκανε
γνωστό πως βρισκόταν σ' ενδιαφέροντα κα-
τάστασι, έφυγε κορυφά από το Βόντμπαουγκ
κι' άφου περιπλανήθηκε σε διάφορες γεμα-
νικές πόλεις κατέληξε στη Λειψία.

Έπρεπε τώρα να εξασφαλίσει τα μέσα
της συντηρήσεώς του. Και ο Φάουστ δεν
είχε καμιά διάθεσι να ριχθή στη δουλειά.
Άρχισε να κάνει λοιπόν, το θαυματουργό
και φαίνεται πως έσημείωσε πολύ μεγάλη
έπιτυχία.

Η φήμη του άπλώθηκε σε λίγο σ' όλη
τη Γερμανία. Οι πόρτες των πριγκιπικών
μεγαλών και των σπιτιών των ευγενών ή-
σαν οδοντωπώς μπροστά του.

Σε μια από τις επιδείξεις του παρου-
σίας τον Άλέξανδρο τον Μέγα και τη σύ-
ζυγό του πάνω σε ένα πολυτελέστατο άρ-
μα. Κάποτε άλλοτε, έκανε να φουρώσει έ-
να κήλημα με τσαμπιά σταφυλιών μέσα σε

μια πιταέλλα, που βρισκόταν πάνω σ' ένα
τραπέζι...

Μια άλλη άφήγησις μας πληροφορεί με
ποιο τρόπο εξεδίκετο ο Φάουστ εκείνους
που τον κακολογούσαν.

Όταν βρισκόταν στο Ζουγκουστάντ, εί-
γε συνδεθή με τη νεαρή και ωραία σύζυγο
ένος ευγενούς, που, για να τον εκδικηθή,
άρχισε να διαδίδη ότι ο Φάουστ ήταν τσαρ-
λατάνος και άπατεών. Ο μάγος — λέει ή
παράδοσις — έπωφελήθηκε από την εύκαι-
ρία ενός συμποσίου και σε μια στιγμή έ-
καμε να φουτώσει ένα κέρατο στο κεφάλι
του ευγενούς.

Αλλά, εκείνο που έκανε έντύπωσι στους
συγγονούς του ήταν ή έκφρασις της νεό-
τητας και της ζωηρότητας που είχε το πρό-
σωπό του. Τα χρόνια περνούσαν χωρίς ν'
άφήνουν κανένα ίχνος πάνω του. Κι' από
τ' άλλο μέρος, όλοι ήξεραν πως ο Φάουστ
ζούσε μέσα στην κραπάλη και τις όργια-
στικές διασκέδασεις.

Για να εξηγήσει το νεανικό ύφος του, ο
Φάουστ έλεγε σ' εκείνους που ήταν πρόθυ-
μοι να τον πιστέψουν, πως είχε πουλήσει
την ψυχή του στο Μεφιστοφελή και πως δεν
θα γερούσε ποτέ.

Αλλά ή αλήθεια φαίνεται πως είχε δόλ-
τελα διαφορετική.

Ο Φάουστ, μ' όλο που ήταν τσαρλατά-
νος, ενδιαφερόταν για την ύστεροφημία του.
Είχε πιθανόν, λοιπόν, πως όταν ένοιωσε
πως γερούσε, έφυγε κορυφά από τη Γερ-
μανία και έφτασε στη σουηδική Πομερανία,
όπου έζησε σ' ένα μικρό χωριό με το όνο-
μα Χριστόφορος Βάγκνερ.

Κι' ή παράδοσις λέει πως, μετανοημέ-
νος για την προηγούμενη ζωή του, επιδό-
θηκε και πάλι στις μελέτες του κι' έκαμε
σημαντικές άνακαλύψεις στο πεδίο της φυ-
σικής και της χημείας.

Αυτή ήταν ή άληθινή σταδιοδρομία του
δόκτορος Γιόχαν Φάουστ, που ο Γκαίτε τον
έκαμε ήρωα του ομώνυμου άριστου έργου
αυτού. Ξεδιακρίνοντας τις διάφορες περι-
πέτειες της ζωής του και τυλίγοντάς τον
μέσα σ' έναν πέπλο έλκυστικού μυστηρίου.

Η ουσία που φτιάχνει γίγαντες

Ελπίδες καταπολεμήσεως του
καρχίνου

Η «όρμηση της αύχσεως», την οποία
κατ' ουσίαν ν' άπομυώνουν οι επιστήμη-
νες σε καθαρή μορφή, απέδειξε ικανή —
θεωρητικώς τουλάχιστον — να μεταβάλη
τους ανθρώπους σε γίγαντες! Είναι ή μα-
θηματική ουσία του οργανισμού μας, που
προκαλεί την αύξησι του σώματος. Παρά-
γεται απ' τον μικρό «πιτυοειδή» αδένα,
που βρίσκεται στη βάση του εγκεφάλου.

Είναι τόσο ισχυρή, ώστε και σε μικρο-
σκοπικές ακόμη δόσεις προκαλέσει άτρα-
πιαία αύξησι σε πειραματόζωα. Με ποσά-
τητα 1 εκατοντάκις χιλιοστού του χιλιο-
στογράμμου, ένας ποντικός άρχισε να
παίρνει βάρος 1 γραμμαρίου την ήμέρα!

Η ουσία αυτή άνακαλύφθηκε για πρώ-
τη φορά απ' το δόκτορα Χέρμπερτ Έ-
θανς, του Πανεπιστημίου της Καλιφορνί-
ας. Δοκιμάσθηκε δέ κυρίως σε πειραμα-
τόζωα. Αφαιρέθηκε π. χ. ο πιτυοειδής α-
δην ποντικών κι' έτσι σταμάτησε ή άνά-
πτυξί τους. Άργότερα, άδην φυσιολο-
γικά θάχε τελειώσει πια ή ανάπτυξι, τους
έγιναν ενέσεις όρμονης, κι' άμέσως άρχι-
σαν ν' αύξάνουν ταχύτητα κι' άπόκτησαν
μάστιχα πελώριο μέγεθος.

Φαίνεται ότι ή ενέργεια της όρμονής
αυτής είναι να βοηθή τον οργανισμό ν' ά-
ποθηκεύη άζωτον, για τη σύνθεσι των
«πρωτεϊνών», δηλαδή των βασικών συστα-
τικών κάθε ζωντανού ιστού.

Έξ άλλου, ή νέα άνακάλυψις, που κύ-
νει φώς στη λειτουργία της αύχσεως των
κυντάρων, μπορεί ίσως να βοηθήσει στη
θεραπεία του καρκίνου. Τα κύτταρα των
καρκινωμάτων άναπτύσσονται άπότομα κι'
ύπερβολικά, σαν νάχη επίδρασι πάνω
τους κάποια «όρμηση της αύχσεως».

Αν βρεθή ή φύσις αυτού του έρεθισμού κι' ή
σχέσις του με την όρμηση, θάμε πια εύ-
κολο στην Έπιστήμη να προσφέρει άποτε-
λεσματικά μέσα καταπολεμήσεως του καρ-
κίνου.

ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Του έκλεκτου συνεργάτου
μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τ' αποκριάτικα γλέντια και «ξε-
φαντώματα» του ελληνικού λαού δεν
πρωτοφάνηκαν στα πρώτα χρόνια
της νεοελληνικής ανεξαρτησίας. Προ-
ήλθαν σε πολύ μικρότερο κύκλο,
στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Η
διαφορά ήτο ότι στον καιρό της με-
γάλης σκλαβιάς, τα δυσκόλευαν πο-
λύ τα Όθωμανικά ήθη και έθιμα που
ήσαν ριζωμένα και άμετάβλητα
στους «άδωντας» και στους «άρχο-
μένους» και ιδίως ο αυστηρός χωρι-
σμός και ή άπόστασις των άνδρών
από των γυναικών.

Τ' αποκριάτικα, λοιπόν, γλεντά-
κια, στον καιρό της Τουρκοκρατίας
ήσαν περιορισμένα και ως επί το πο-
λύ σπιτικά. Και γι' αυτό, όταν το
περιβάλλον του Όθωμαν ήθέλησε να
τονώσει την έφορταστική κίνησι της
Αποκριάς, εύρεθή στην άρχη υπρο-
στά σε μια κατάσταση δύσκολη και
έπικίνδυνη, όταν ήθέλησαν να καθι-
ρώσουν την έλευθερη συναναστροφή
και των δυο φύλων.

Παρ' όλ' αυτά, οι «όργανωταί»
της πρώτης Αθηναϊκής κοινωνίας δεν
άπένοηψαν. Επέμειναν να δια-
λύσουν τις έπικίνδυνες προλήψεις
που είχαν άπομεινεί από την σκο-
τεινή εποχή της δουλείας. Ιδίως εις
βάρος των γυναικών. Δεν περιορί-
στηκαν μόνο στις κοσμικές συγκε-
νώσεις του Παλατιού. Ηθέλησαν να
έπεκτείνουν το κοινό αποκριάτικο
γλέντι και στον Αθηναϊκό λαό και
σιγά-σιγά έπειτα και στις έπαρ-
χες.

Τ' αποκριάτικα τραγουδάκια,
τότε, είχαν μείνει τα ίδια, από τα
χρόνια των Αθηνών της Τουρκοκρα-
τίας. Ο έρως, τότε, ήτο σπάνιον εί-
δος πολυτελείας. Δεν είχε γίνει ά-
κόμη πλανόδιος παλατιάζ, σωνά-
ζοντας ότι άγοράζει καρδιές, μετα-
χειρισμένες και μί. Στο αποκριάτι-
κο σπιτικό γλέντι των χρόνων της
Τουρκοκρατίας ο δυστυχής έρωτο-
τυπημένος νέος μόλις τολμούσε, το
πολύ να τραγουδήσει το αισθηματικό
τραγουδάκι του καιρού που περιε-
σάθη και στα πρώτα χρόνια της Ό-
θωνικής έποχής:

«Στου Άλίκου του μαχαλά
και στην πλατιά ρούγα
έφάνηκε μια πέδρικα
με την χρυσή πτερούγα!»

Οι μασκαράδες τότε, έλέγοντο
είδωλα. Και τα παιδάκια των
Αθηναϊκών συνοικιών των χρόνων της
Τουρκοκρατίας τους υπέδεχτο με
τους σατυρικούς λαϊκούς στίχους:

«Είδωλο, κασιέιδωλο
όρσε στην μουσούνα σου
και στην πρόδια γούνα σου!»

Πωταγωνιστά της Αποκριάτι-
κης κινήσεως, εις τας Τουρκοκρατού-
μενες Αθήνας, ήσαν ο ταραματάς,
οι ξοανάδες και ο άηδέστατος άρ-
κουδάνθρωπος που μόλις τον έβλε-
παν οι θεαταί ύποχωρούσαν έντρο-
μοι, για ν' άποφύγουν τα χάρδια του
και τα γλυκανάλατα άστεία του.

Οι ταραματές και οι ξοανάδες ή-
σαν συνήθως κουρελίδες ή πορού-
σαν δερμάτα ζώων και κρατούσαν ά-
πό μια σκούπα ή από ένα ξόανο. Έ-
τρεχαν σαν δαιμονισμένοι από τα
στενοσόκακα, τα σοκάκια και τις
ροούρες άκολουθούμενοι από την μα-
ρίδα της πόλεως που γαλούσε τον
κόσμο με το Αποκριάτικο σύνθημα
της εποχής εκείνης:

— Βάϊ, Βάϊ, Βάϊ!

Τα ξόανα — από τα όποια και ή
μετανεύστερη ύβριστική λέξις σιόν

ελεύθερο βίο — ήσαν εύλινα διοιό-
ματα άνθρωποτεράτων που σκάρω-
ναν ειδικοί κατασκευασταί. Το Α-
ποκριάτικο αυτό έθιμο ήτο τόσο βα-
θεία ριζωμένο εις τας Αθήνας κατά
τα χρόνια της Τουρκοκρατίας, ώστε
όταν, κατά το 1824, έπίστειψαν οι
Αθηναίοι ότι ο πόλεμος της ανεξαρ-
τησίας είχε τελειώσει, άπεφασίσαν
την Αποκριά, να ξαναβάλουν τα
ξόανα.

Αλλά, ο μόνος, τότε, κατάλληλος
τεχνίτης (ο γεροξυλουργός Τοικαλι-
ώτης) που τα σκάρωνε, εύρίσκειτο
ποσόφυγας στην Κούλουρη και έξα-
κολούθωσε να μένη εκεί από φόβο
μήπως εαγαυούσουν στην Αθήνα οι
άγάδες. Έστειλαν, λοιπόν, και τον
έφεραν από την Σαλαμίνα και έα-
νάβαλε τα ξόανα την τελευταία έ-
βδομάδα της Αποκριάς και τότε
πάλι άκούστηκε ή φωνή των παιδιών:

— Τρέξ'τε, φανήκανε τα ξόανα!

Μεταξύ της Κρεατινής και της
Τυρινής, των δυο τελευταίων της Α-
ποκριάς, παρειπρέιτο στ'ας Τουρκο-
κρατούμενες Αθήνας ο μεγαλύτερος
έφορταστικός παροευσμός. Οι Αθη-
ναϊκοί γάμοι, που έγίνοντο, κατά
τους πρό του Εικοσίου χρόνους,
στην εποχή της Αποκριάς, σταμα-
τούσαν στην Κρεατινή, γιατί σε ό-
λα τ' Αθηναϊκά σπιτία, τότε, στα-
ματούσε και το κρέας και άρχιζεν ή
τυροφαγία με τις σχετικές λιγου-
διές, τυρόσπιτες, μπουρέκια, καϊμά-
κια κλπ.

Από τις Αποκριές των Τουρκο-
κρατούμενων Αθηνών δεν πρέπει να
παραλείψουμε και την περιγραφή έ-
νος Αποκριάτικου γάμου της Κρε-
ατινής, όπως τον άπαντούμε στις
γραφικές έντυπώσεις του Γάλλου πε-
ριηγητού Θωμά Αμπέ Γκρσσέ, που
είνε θάσσις στ'ας Αθήνας πρό του
Όθωμαν, με το συνοδό του Μπερ-
νιά.

Φιλόξενοι, καθώς ήσαν πάντα οι
Αθηναίοι, τον κάλεσαν με τον συν-
τροφό του, στον Αποκριάτικο γά-
μο μιας νεαρής Αθηναίας, της Ει-
σινούλας Πισαρά (έκ του όνόματος
της οικογενείας και τα Πισαράδικα
των Αθηνών) με τον Παναγιώτη Πε-
τράκη.

Ο γερο - Πισαράς, πατέρας της
νύμφης, έβαλε δυο άρειμάνιους έπι-
στους παλληκαράδες στην έξωπορτα
του σπιτιού του και τους πρόσταξε:

— Τον νού σας στους καλεμέ-
νους. Να μ' ή πουν τα ξόανα!

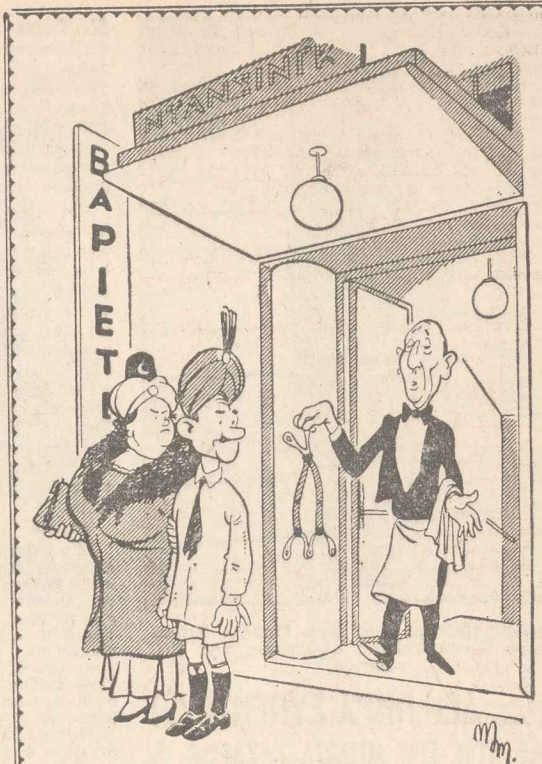
Ο Γκρσσέ με τον σύντροφό του
έτυχαν μεγάλου περιποίησης και
παρηκολούθησαν με ζωρό ενδιαφέ-
ρον τις λεπτομέρειες του Αποκριά-
τικου γάμου της εποχής της Τουρ-
κοκρατίας. Ο γαμπρός και ή νύφη
πήγαν στην εκκλησία και τα ποι-
κία έπειτα μετεφέρθησαν στο σπίτι
του γαμπρού με γαϊδουράκια σε
μεγάλη σειρά, περιφορούμενα ά-
πό δυο στίχους όπλοφόρων που πυ-
ροβολούσαν στον αέρα για το γαμ-
μόσυνο γεγονός.

Στο σπίτι του Πισαρά, το βράδυ,
παρετέθη μεγάλο Αποκριάτικο τσι-
μπουσι από τα όποια ο περιηγη-
τής έβρισκε κατενθουσιασμένους. Μόνο
ή Αθηναϊκή ρετιόνα τον έλυνε. Και
γι' αυτό άρχισαν να ξαράνουν τα
μουτρά του, όταν άκούστηκαν κατά
το παλιό έθιμο, οι άπλειωτες προ-
πώσεις, όποτε οι καλεσμένοι, ύπο-
χρεωτικά, έπρεπε ν' άδειάζουν τα
ποτήρια τους.

Όταν τελείωσε το γαμήλιο και
Αποκριάτικο γλέντι και βγήκαν
τρικλίζοντας από το σπίτι του Πι-
σαρά, ο Γκρσσέ γύρισε και έίπε
στον Μπερνού:

— Φίλε μου, την πάσαμε χειρότε-
ρα απ' τον Σωκράτη! Μας έδωκαν
κι' έπιασε τετραπλάσιο κώνειο!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΟΤΗΝΕΙΑ ΤΡΕΙ ΤΟΝ ΠΑΡΑ
—Ο κύριος έχασε τα... ρέστα του!...
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Η συγχώνευσις

Είν' εκτός άμφιβολίας πως αξίζει έλεγείον
στη συγχώνευσί εκείνη των σαράντα Υπουργείων
τα όποια — θα τ' άκούση ο ντυνιάς και θα τρο-
μαχθή — (μάση -
πετσόκοφθηκαν άγρίως κι' άπομείνανε δεκάδες.

Θάπρεπε όμως να νοιώσουν δίχως κωλυσιεργία
οι πολιτικοί μας άνδρες πως δεν φτάνει τα Υπουργεία
(για
θαρρετά να συγχωνεύουν με προθέσεις πασιδύλους,
μα χρειάζεται πρωτίτως να... χωνεύουνε άλλοι
λους!

Η «έρμηνεισις»

Του ένοικιστάσιου του καινούργιου βρε παιδί
με βαρεία επίκαιρους και περίλυπη καρδιά
για να βρούν και ν' άναγγείλουν με σαφήνεια σπο-
(για

τη σωστή του έρμηνεία.

Και δεν ξέρουν πως και τσουρμα αν βρεθούν...
και αν όλα με τα μουτρα στη δουλειά τους θα
(μεταφρασ-
οίχονται,
θάνε θάσμα των θαυμάτων αν υπορέσουν ποτέ
του ένοικιστάσιου τη... μετάφρασι να βρούνε!

Τα άλεστικά

Προσεχώς τ' άλεστικά,
σύμφωνα με κάποιο νόμο που έννύσθη παρακοήμα
πρέπει άποκλειστικά
να πληρώνονται σε κρήνα.

Κι' έτα' ή Άγορανομία
βρήκε πια τον τρόπον, ώστε
έντελως να καταργήση την σπουδαία παροιμία
όπλαθ το «πάτε, σκύλοι, και άλεστικά μ' όλο
(στε)!

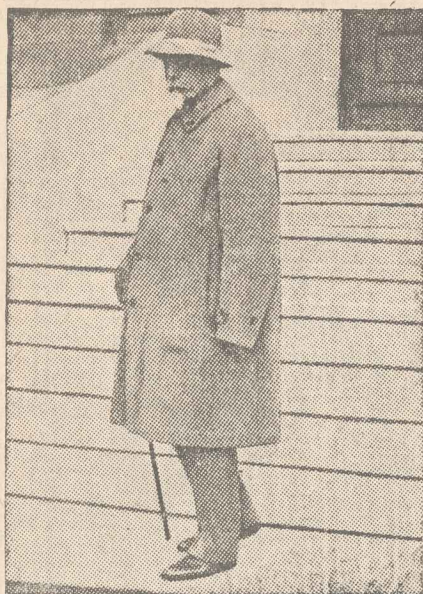
Μειραίων φυγείν...

Αν και τόχουν συζητήσει μέρες, μήνες και βδο-
(μάδες

τίποτα δεν έχει γίνει
για την αύξησι εκείνη
που έπρόκειτο να δώσουν στους πτωχούς μας τους
(παπάδες

Και μπορούμε πια να πούμε
ότι λόγω άστοργίας τερρατίας και άπειρου
συντηρώτα θα δούμε
τό... ξεκαρίωμα του κλήρου!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο συμπατριώτης μας Σπέρ Μπάζιλ Ζαχάρωφ, ο «μυστηριώδης άνθρωπος της Ευρώπης».

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΠΗΡΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΖΑΧΑΡΩΦ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτη μας **κ. Κ. Πολίτη**

Ο Σέρ Μπαζιλ Ζαχάρωφ ήταν πραγματικά ο «μυστηριώδης άνθρωπος της Ευρώπης». Έλαχιστοι ήταν εκείνοι που διηγουόσαν στέγες σχέσεις μαζί του. Πολύ δλιώτεροι οι άγνωστοί του που κατ'όρθωσαν να τον πλησιάσουν, ή έστω και να τον δούν από μακριά. Απέφευγε τον κόσμο. Απέφευγε κυρίως τους δημοσιογράφους. Οι συνεντεύξεις που έδωσε σ' όλη του τη ζωή είνε δύο ή τρείς. Σε ένα μόνον — στον βιογράφο του Ρίτσαρντ Λέβινσον — εξομολογήθηκε τη ζωή του.

Για να εξασφαλίση κανείς την τιμή να γίνη δεκτός από τον Ζαχάρωφ έπρεπε να είνε πολύ σημαντικό πρόσωπο. Πρωθυπουργός, πρεσβευτής ή τουλάχιστον στρατηγός. Κάποτε ο ήθοιστος Δελενάρδος βρέθηκε ναυαγισμένος στο Παρίσι και σκέφθηκε πως θα μπορούσε να ξελασπώσει ζητώντας την ένισχυση του πάμπλουτου συμπατριώτου μας. Έγραψε, ξανάγραψε, τίποτε. Κάποτε πήρε την απόφαση να παρουσιασθή ο ίδιος. Τράβηξε κατ' ευθείαν στο μέγαρο της Λεωφόρου "Ως και έπτε με στόμφο στο θυρωρό:

— Στρατηγός... Παρασκευόπουλος. Παρακαλώ να με αναγγείλετε άμέσως στον κ. Ζαχάρωφ.

Σε λίγο ο Δελενάρδος είσηγετο στο ιδιαίτερο γραφείο του Σέρ Μπαζιλ. Ο Ζαχάρωφ εξοργίσθηκε στην αρχή με την άπατη — δεν ήταν συνεισμένος να παθαινη τέτοιες γκάφες — κατόπιν γέλασε και μέτρησε στον ναυαγισμένο ήθοιο ένα γενναίο ποσό.

Εγώ δεν τόλμησα να καταφύγω στο τέκνασμα του Δελενάρδου όταν κάποτε επικείρεσα να δώ τον Ζαχάρωφ και να του πάρο συνέντευξη.

Περαστικός από τη γαλλική Ριβιέρα, όπου, με δημοσιογραφική αποστολή επρόκειτο να συναντήσω το Στρατηγό Πλαστήρα, εγκατεστημένο στο χωριό Βάνς, έξω από τη Νίκαια, έμαθα πως ο Ζαχάρωφ, ήμιπαράλυτος τότε, παραθέριζε σε μία μεγαλοπρεπή ιδιόκτητη βίλλα του, κοντά στο Μόντε Κάρλο. Το Καζίνο ήταν τότε στις δόξες του και το Πογκρηπάτο του Μονακό έκανε πραγματικά χυσές δουλειές χωρίς στους ξένους που έφθαναν από όλα τα μέρη του κόσμου για να καταθέσουν το φόρο τους στο βασιό της φημισμένης ρουλέτας.

Η επιχείρηση του Καζίνου ανήκε εκείνη την εποχή κατά ένα σημαντικό μέρος στον Ζαχάρωφ. Έν τούτοις ο ίδιος ποτέ

δεν έκανε την εμφάνισή του μέσα στις μεγαλοπρεπείς αίθουσές του. Διάφοροι υπάλληλοι του Καζίνου και άστυνομικοί από τους οποίους ζητήσα πληροφορίες για τον τόπο διαμονής του Ζαχάρωφ, μου υπέδειξαν μόν τη διαδρομή που έπρεπε να κάνω για να φθάσω στην βίλλα, αλλά μου συνέστησαν να μην επιχειρήσω να ζητήσω άκρόαση, γιατί δεν θα με δεχθή.

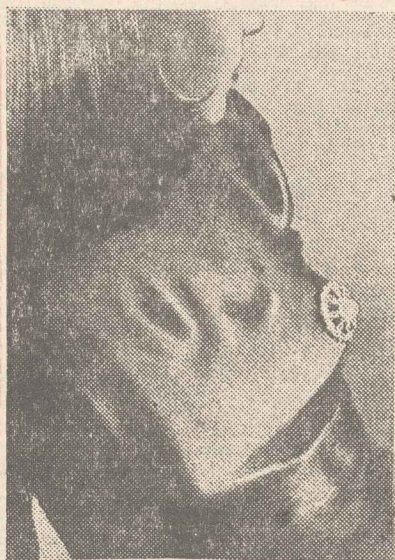
Η τύχη μ' έριξε σ' ένα Έλληνα διάσημο χαρτοπαίκτη, μόνιμο πελάτη του Καζίνου και γνωστό του Ζαχάρωφ. Με συμβούλεψε να του γράψω ένα ευγενικό γράμμα, και να τον παρακαλέσω να με δεχθή, έστω για λίγα λεπτά. Να του εξηγήσω στο γράμμα μου ότι αν υπάρχουν στην Ελλάδα ώρισμένες έντυπώσεις εις βάρος του, αυτό όφείλεται στο γεγονός ότι δεν θέλησε ποτέ να μιλήσει σε Έλληνες δημοσιογράφους, να εξηγήσει τη δράση του, να άνασκευάσει ο ίδιος τις ανακρίσεις.

Έστειλα το γράμμα. Την επομένη έλαβα την απάντησι. Την υπέγραφε ένας από τους έμπιστους γραμματείς του και είχε ως εξής:

«Κύριε, Έχω έγτολην από τον κ. Ζαχάρωφ να σας πληροφρήσω ότι έλασε γνώσιν της επιστολής σας. Δυστυχώς λόγω ύγείας τον έμποδίζουν να Ικανοποιήση την παρακλήσιν σας. Θα γνωρίζετε ίσως ότι λόγω πάθους των ποδών του ο κ. Ζαχάρωφ δεν κυκλοφορεί εκτός της οικίας του, οι δέ Ιατροί του συνέστησαν μακράν και πλήρη ανάπαυση. Αναφέρων τα άνωτέρω έπιθυμώ να σας εκφράσω την λύπη μου διότι εκάματε τον κόπον να έλθετε έως εδώ χωρίς να δυνηθήτε να Ικανοποιήσετε την επιδίωξίν σας. Όπως αντίλαμβάνεσθε δεν εύχυνεται δι' αυτό ο κ. Ζαχάρωφ».

Για λόγους πολλούς και διαφόρους — από τους οποίους ο πρώτος ήταν ότι δεν είχα τα μέσα να παρασείνω, για χατήρι του μυστηριώδους Ταταυλιανού, την παραμονή μου στο πολυδάπανο Πογκρηπάτο — έπρεπε να πάω εντός της ημέρας μιάν απόφασι: Να επαναλάβω την απόπειρά μου με δεύτερη επιστολή; Να παραυνώ έξω από τη βίλλα μπής τον Βγάλουν περίπατο με το καροτσάκι του άναήρου; Να περιορισθώ σε μία συνέντευξη με τον ιδιαίτερο γραμματέα; Αλλά κι' αυτήν δεν ήμουν βέβαιος πως θα την εξασφάλιζα εύκολα.

Το άπόγνευμα, άφου έκανα μία βόλτα έξω από τη βίλλα, κατέληξα στην βεράντα ενός γειτονικού Ζαχαροπλαστείου. Εκεί άρχισα να βρισκόω τη λύσι του ανίγματος που μ' άπασχολούσε. Το γκαρσόνι που με σερβίρισε μου έπτε ποιές ώρες βγαίνει περίπατο ο Ζαχάρωφ, ποιό τον συνοδεύουν, ποιά είνε ή διαδρομή που άκολουθεί συνήθως.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

Η τελευταία λέξις της μόδας στις Ηνωμένες Πολιτείες είνε αυτό το περίεργο «κλιπ», που φοριέται άριστέρα στο στήθος. Είνε από μέσα άσπυμένο κι' άπ' έξω χρυσό κι' έχει στη μέση ένα μεγάλο μαργαριτάρι.

— Μ' όλα ταύτα, πρόσθεσε, μην επιχειρήσετε να τον πλησιάσετε γιατί θα σας... συλλάβουν. Ένας ή δύο άστυνομικοί με πολιτικά τον παρακολουθούν πάντα και δεν είνε φρόνιμο να μπλέξη κανείς μ' αυτούς.

Από ώρισμένα άλλα πράγματα που μου έπτε το γκαρσόνι διειστώνσα πως δεν έτρεφε μεγάλη εκτίμησι προς τον Ζαχάρωφ. Έτρεφε όμως μεγάλο θαυμασμό προς την οίκονόμο του μεγάρου, την κυρία Έλιζα.

— Σας συμβούλευα να άρχισετε άπ' εκεί, μου έπτε έμπιστευτικά. Αυτή είνε σε θέσι να σας πη πάρα πολλά μυστικά σχετικά με τη ζωή του κυρίου της. Είνε καλοβολη γυναίκα, πρόθυμη και πολύ... χαριτωμένη. Όπου και νάναι θα περάσει από το Ζαχαροπλαστείο.

Την κυρία Έλιζα είχα την τιμή να την συναντήσω μετά μία ώρα περίπου. Χαριτωμένη δεν ήταν όπως έπτεμε ζωηρώς το γκαρσόνι μου. Σαααντάσα περίπου, ύπερ το δέον εύσωμη, κοντή και έλαφρώς αλλοίωρη. Δεν ήταν καν ή οίκονόμος της βίλλας, αλλά ή βοηθός της οίκονόμου. Έν τούτοις ήταν κι' αυτή μία προσωποκίχτης, όπως και όλοι οι εύτυχεις θνητοί — μέχρι του κηπουρού — που ανήκαν στην ύπηρεσία του Ζαχάρωφ.

Η κυρία Έλιζα, δεν έστερείτο διπλωματικής αντίληψως. Μου μίλησε για τον κύριό της με μεγάλη διακριτικότητα. Σχεδόν δεν ήξερε τίποτε για τη — μακαρίτισσα τότε — Δούκισσα Βιλαφράγκα, αλλά δεν δυσκολεύθηκε να εκφράσει το θαυμασμό της για τις δυο κόρες της Δουκίσσης, που ήσαν ώραιότατες, και τις είχε υιοθετήσει ο Ζαχάρωφ, ο οποίος τις περιέβαλλε με όλο το πατρικό του ενδιαφέρον.

— Τα ιδιαίτερα της ζωής του:

— Μα νομίζω κύριε, ότι είνε όπως τα ιδιαίτερα όλων των ανθρώπων. Κοιμάται στις 10 1/2. Ξυπνάει στις 6 το πρωί. Διαβάει έφημερίδες γαλλικές και άγγλικές. Στις 8 έρχεται ο γιατρός του. Στις 9 κάνει έναν περίπατο, αλλά συνήθως με το καροτσάκι γιατί τα πόδια του δεν τόν σπώνουν. Στις 11 άνοίγει την αλληλογραφία του και δέχεται επισκέψεις. Όταν δεν έχη να δεχθή κανέναν, οίρνει... πασιέντες. Άλλοτε, όταν ήτανε καλά στην ύγεια του πήγαινε καμιά φορά στο Καζίνο. Μα δεν έπαίξε. Μετά το μεσημέρι διαβάει βιβλία ως τις 5. Κατόπιν κάνει ένα δεύτερο περίπατο, συνεργάζεται με τους γραμματείς του, παίρνει το δείπνο του — έλαφρότατο πάντοτε —, νάφει λίγο και κοιμάται.

— Καλά, και ποτέ... μετράει τα λεπτά του;

Η κυρία Έλιζα γούρλωσε τα μάτια της και με κύτταξε ύποπτα:

— Τ' είν' αυτά που λέτε κύριε; Τί τον νομίζετε τον Σέρ Μπάζιλ; Για κανένα σαράφη;

— Με συγχωρείτε. Έτσι το είπα για άστείο...

— Και έξ άλλου πρέπει να σας πώ ότι δεν είνε τόσο πλούσιος, όσο τον νομίζει ο κόσμος.

Στο σημείον αυτό ή κυρία Έλιζα νόμισε πως έπρεπε να σταματήσει ή συζήτηση. Κατάλαβα πως δεν της ένέπνεα καί μεγάλη έμπιστοσύνη.

— Και έξ άλλου τί σας ενδιαφέρουν όλα αυτά; μου έπτε. Πρέπει να ξέρετε κύριε ότι το μέγαρό μας το προστατεύει καλά ή άστυνομία!...

Η δήλωσις μ' έκανε να σκεφθώ πως ήταν καιρός να φύγω όχι μόνο από το Ζαχαροπλαστείο, αλλά και από το Μονακό. Βρίσκει κανείς τόσο εύκολα το μπελά του με τους καχύποπτους ντεκτερίδ!...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Άρωματικό βερνίκι

Η πιό άσυνήθιστη έφαρμογή των άρωμάτων είνε ένα μυρωμένο βερνίκι, που έκαμε την εμφάνισή του στην Άμερικη. Χρησιμοποιείται με μεγάλη εύκολια πάνω σε οποιαδήποτε άθαφη ζώνη ή επιφάνεια. Ίδιως είνε κατάλληλο για τα σουτάρια όπου τοποθετούνται άσπρόρουχα, πετσέτες, κλπ., τα οποία έμποτίζονται έτσι με άρωμα. Όταν θελήση κανείς ν' αλλάξη άρωμα, δεν έχει πειρά να ξεπλύνει με σαπουνάδα το παλιό στρώμα του βερνικιού και να το άντικαταστήσει με άλλο.

Η ΤΑΝ μία φορά κι' έναν καιρό... Έτσι άπρεπε ν' άρχισή ή ιστορία μιάς καινούργιας βεντέτας του άμερικανικού κινηματογράφου, της γοητευτικής Λουίζας Άλμπριττον. Γιατί ή ιστορία αυτή είνε ένα άληθινό παρμήθι!...

Η Λουίζα Άλμπριττον είνε κόρη του γνωστού βασιλέως του πετρελαίου του Τέξας Ουίλλιαμ Άλμπριττον. Ήταν, έξ άλλου, μνηστευμένη μ' ένα νεαρό πολυεκατομμυριούχο κι' επρόκειτο να παντρευθή μαζί του. Σαφνικά, όμως, εγκατέλειψε την πολυτελή και άληθινά πριγκιπική ζωή της, για να ριχθή στην περιπέτεια και το άγνωστο.

Αυτά συνέβαιναν πριν από τέσσερα χρόνια.

Η Λουίζα Άλμπριττον οπουδάζε τότε στο πανεπιστήμιο της Όκλαχόμα για να γίνη δημοσιογράφος. Μία μέρα, οι συμφοιτητάι και οι συμφοιτήτριές της αποφάσισαν να δώσουν μία θεατρική παράστασι και της ανέθεσαν ένα άπο τους πρωτεύνοντας ρόλους Η Λουίζα ένωισε τότε μία άκατανίκητη έπιθυμία ν' άφιερωνή στο θέατρο. Έφυγε, λοιπόν, από την Όκλαχόμα και πήγε να σπουδάσει στη δραματική σχολή της Πασαδένας. Οι γονείς της δεν έφεραν καμιά αντίρρηση, νομίζοντας ότι επρόκειτο για ένα παροδικό καπρίτσιο. Και, όπως άποδείχθηκε σε λίγο, δεν είχαν άδικο. Γιατί ή Λουίζα δεν βρήκε κανένα ένδιαφέρον στη ζωή της σκηνής.

Οι γονείς της τότε άνέπνευσαν. Άλλ' ένα πρωί, άδικα την αναζητήσαν στο σπίτι. Η Λουίζα είχε φύγει κρυφά τη νύχτα για να πάη στο Χόλλυγουντ! Ο μεγάλος πόθος της ζωής της ήταν τώρα να εμφανισθή στον κινηματογράφο...

Ο πατέρας της και ο μνηστήρας της έτρεξαν άμέσως στη μεγάλη κινηματογραφούπολι, για να την πείσουν να ξαναγυρίσει κοντά τους. Άλλ' ή Λουίζα ήταν άμετάπειστη. Η συζήτηση κατέληξε σε μία δραματική σκηνή. Ο πατέρας της της δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν θα της έδινε ποτέ ούτε ένα σέντα. Και ή νέα του απάντησε στον ίδιο τόνο ότι δεν θα ζήτοσε ποτέ τη συνδρομή του.

Τού κάκου, ο μνηστήρας της την παρεκάλεσε νονατιστός ν' αλλάξει γνώμη. Η Λουίζα δεν συγκινήθηκε από τα λόγια του και του γύρισε το δακτυλίδι που της είχε προσφέρει κατά την ημέρα των άραθώνων τους.

Τί θα έκανε τώρα ή Λουίζα; Βρισκόταν στο Χόλλυγουντ χωρίς χρήματα, χωρίς γνωστούς, χωρίς καμιά προστασία. Άλλ' ήταν νέα και όμορφη. Και είχε την απόφαση να νικήσει. (Τόσες άλλες νέες άρχισαν από τό μηδέν, σκέφθηκε. Γιατί δεν θα έκανα κι' εγώ τό ίδιο;)

Άρχισε, λοιπόν, να συχνάζει στα κινηματογραφικά στούντιο, άνάμεσα στο άνώνυμο πλήθος των κοριτσιών της ίδιας

Η Λουίζα Άλμπριττον σκουπίζει μόνη της το δωμάτιό της.

Η πολυεκατομμυριούχος που έγινε ήθοιοις

Κι' έκοβε την κλωστή με τα δόντια, γιατί δεν είχε ψαλίδι!...

Επίσης έπλενε και στέγνωνε τις κάλτσες της.

μ' αυτήν ήλικίας που ζητούσαν έπίσης έργασία. Και για να κερδίσει τη ζωή της εργαζόταν ταυτόχρονα σε μία διαφημιστική εταιρία.

Ποιός θα μπορούσε να τό φαντασθή; Η νέα αυτή που ήταν συννησμένη στη χλιδή και στην πολυτέλεια, είχε περιορισθή τώρα σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, όπου μαγειρεύε κι' έπλενε μόνη της τα ρούχα της.

Θα νόμιζε κανείς πως αυτό τό καπρίτσιο θα κρατούσε μόνο μερικές έβδομάδες ή μερικούς μήνες. Και όμως κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια.

Η ζωή της στο διάστημα αυτό ήταν γεμάτη από στερήσεις. Και οι έξευτελισμοί δεν έλειπαν έπίσης. Οι θυρωροί της έκλειναν κατάνουτρα τις πόρτες και πολλοί που είχαν μάθει τό μυστικό της την έξεינוλούσαν και την περινοούσαν για τρελή.

Όστόσο ή Λουίζα, με τα λίγα στα χρήματα που κέρδιζε, κατάρθωσε να περιποιηθή τό δωμάτιό της και ν' αγοράσει μερικούς δίσκους κλασσικής μουσικής και μερικά βιβλία με ποιήματα. Η έπιμονή της νίκησε στο τέλος!

Τό 1945, εμφανίσθηκε για πρώτη φορά σ' ένα μικρό πολυμικό φίλμ. Η εμφάνισή αυτή ήταν μία άληθινή άποκάλυψις. Και, έπειτα από λίγο καιρό, της έμπιστεύθηκαν τό ρόλο της άντερστας της Μάρλεν Ντπτριχ στο φίλμ «Πίσσμπουρν».

Σαφνικά, ή Λουίζα Άλμπριττον είχε περάσει στην κατηγορία των άστρων πρώτου μεγέθους. Ένα τελευταίο φίλμ, με τον θρηνιστό Τόν, την επέβαλε στους κινηματογραφικούς κύκλους σαν μεγάλη καλλιτέχνιδα.

Συγκινητική ήταν ή συνάντησις της με τους γονείς της, έπειτα από τον πρώτο θρίαμβό της. Ο κύριος και ή κυρία Άλμπριττον έτρεξαν στο Χόλλυγουντ για να την παρακαλέσουν να τους συχωρήσει την έπιμονή, που είχαν δείξει ως εκείνη την ημέρα. Και ή Λουίζα, με δάκρυα στα μάτια, ρίχτηκε στην άγκαλιά τους...

Ο μόνος δυστυχισμένος, για τη στιγμή αυτή τουλάχιστον, είνε ο τέως μνηστήρας της. Η Λουίζα του δήλωσε πως είνε τόσο άποκατάστη με την τέχνη της, που δεν της μένει καθόλου

πασχολημένη με την τέχνη της, που δεν της μένει καθόλου

καιρός να σκεφθή για νόμο. Έχω μεγάλες φιλοδοξίες, δήλωσε έσχατως στους δημοσιογράφους, και πολλά «τρελλά» όνειρα! Ο έρωσ ήμέρα δεν με άπασχολεί, γιατί έχω ένα σωρό σκοτούρες στο κεφάλι μου. Μελετώ τους ρόλους μου, κάνω πρόβες σε διάφορα κοστούμια, παίρνω μαθήματα τραγουδιού, χορεύω, γυμνάζομαι και διαβάω για να μάθω πολλά πράγματα.

Η Λουίζα Άλμπριττον είνε ή πιό φιλόδοξη «βεντέτα» του Χόλλυγουντ. Έχει έξαιρετική όμορφιά, αλλά ή καρδιά της είνε σκληρή σαν πέτρα!

Ζ. ΠΑΛΜΕΡ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Δέν λυπάσαι...

(Ήσυχη συζήτηση ανάμεσα σε δυο ανθρώπους που κουβεντιάζουν πώς δεν αποτελούν πια ζευγάρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν βλέπω όμως το γιατί επιμένεις να χαρακτηρίζεις την ιστορία μας σαν τελειωμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι, απλούστατα, είναι τελειωμένη. Είτε τη χαρακτηρίσω έτσι είτε όχι, το πράγμα είναι ακριβώς το ίδιο. Τί σημασία αν πω ότι είναι τώρα 'Ιούλιος και πώς 'Ιδρωσα; Γενονός μένει πώς είναι θεοδουάριος και πώς τουρτουρίζω.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, πώς είναι δυνατό να ζούμε ο ένας χωρίς τον άλλον;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι ο χωρισμός, όπως κι' η συμβίωση, είναι συνθήκη... Συνθηζούμε να ζούμε μαζί, συνθηζούμε να ζούμε χωριστά...

ΕΚΕΙΝΗ: Συνθήκες εσύ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίπου...

ΕΚΕΙΝΗ: Και για μένα; Τί λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για σένα ήτανε πολύ πιο απλό, δεν είχας δημιουργήσει μαζί μου ούτε την έπική της συνείδησης. Επομένως, δεν έχεις ανάγκη να περιμένεις να σε παρηγορήσει η συνείδηση του χωρισμού...

ΕΚΕΙΝΗ: Γκρινιάρη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Γιατί να γκρινιάσω; Τί θα ωφεληθώ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποτέ σου δεν γκρινιάσες για να ωφεληθώ, γκρινιάσες γιατί είσαι γκρινιάρης και τίποτ' άλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπαφα, λοιπόν, ναύαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπράβο! Περιμένεις να χωριστούμε για να διορθωθείς...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Πουλάκι μ' ακυνηγώ, ποιος θά σε κυνηγήσει, ποιος θά σε βάλει στο κλουδί να σε γλυκοφιλήσει;

Μάισες την εδρήκανε την τύχη μας γραμμένη, πώς θα περάσωμε τα δυο, ζωή εύτυχισμένη.

Τη μάνα σου την αγαπώ και τη φιλώ το χέρι, να κάμω κείνη πεθερά κι' εσε, δικό μου ταίρι.

Τη μάνα σου την παλιουργά, ρακί θα την ποτίσω, να πέσει ν' αποκοιμηθώ να μωό να σε φιλήσω.

Αν αποθάνω και βαφτώ, λυώσω και γίνω σκόνη, ως και το κοκκαλάκι μου, θά σ' αγαπά ακόμη.

Ομάδι ν' αποθάνωμε, μαζί να βγ' η ψυχή μας, κι' αγκαλιασμένο να βρεθώ στον Άδη το κορμί μας.

Θέτω, για ν' αποκοιμηθώ κι' ο νους μ' έμπρος σε φέρνει, γλυκοχαράζει στα βουνά, κι' ο ύπνος δέ με παίρνει.

Όντε περάσω και σε δώ, στη πόρτ' ακουμπισμένη, σαν Παναγιά μου φαίνεται ασυμμοτολισμένη.

Πώς θα το πω δέ σ' αγαπώ, που η όψη μολογά το, κι' η γειτονιά κατέχει το κι' ο κόσμος μαρτυρά το;

Αγάπα με, μικρούλα μου, ως μ' αγαπούδες πρώτα, λόγια του κόσμου μην ακούς και την καρδιά σου ρωτά.

Παρ' όλ' αυτά, μπορεί στο βάθος σου βουβά μ' ένα παράπονο ή καρδιά (σου να χτυπάει) και μια στίγμη το παρελθόν (να σε τραβάει) σε κάτι σύντομο που σβύστη (και πάλι πάει).

Ποτέ δε μπόρεσες, δεν ήσουν (ικανή) κάτι υπεράνθρωπο, κάτι έξαλλο (να νιώσεις).

Και μια κι' ο έρωτας βαθεία (δεν σε δονεί), τον πνίγεις ψυχραιμία, χωρίς (να μετανοιώσεις)...

Γι' αυτό κατάφερες τη λύση (μου χαρά να την παγώσης τελικά μ' α- (διαφορία).

Κι' έτσι, μαδώντας του έρωτα (τά μας τα φτερά, νράφεις το «ΤΕΛΟΣ» στη μι- (κρή μας ιστορία...

Μιά και μπορείς με το χεράκι (κι σου τ' αέρο τις άλυσσίδες που μας δέσαν (τώρα σπάσει...

Σ' έχασα, ξέρω, και δε θα σε (ξαναβρώ...

Μά έλα σιγά σιγά κι' αυτή (πες μου: Δέ λυπάσαι;...

ΕΚΕΙΝΗ (μένει σιωπηλή για λίγο): Όμορφο είναι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν ξέρω αν είν' ύμωροφο, είν' αληθινό όμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Απλάδι, είν' ε- να καθαρό υδρεολόγιο σε στίχους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι το παίρνεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι είνε.. Δέν έχω ευαισθησία, με διευθύνει η λογική κι' όχι η καρδιά, δέν ήμουν ικανή να νιώσω τίποτα υπεράνθρωπο, εγώ έσπασα τελικά τις άλυσσίδες μας... Μόνο ότι συνεργάστηκα με τους Γερμανούς δέν έγγραψες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό τ' άπρόσεξε, τ' άλλο; Την κεντρική γραμμή των στίχων μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Απλάδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό «Δέν λυπάσαι;...» Αυτό πούναι και τίτλος και που ξεπετιέται σαν παράπονο μέσ από τους στίχους μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό πρόσεξα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν λυπάσαι γι' αυτό που άρχισαμε με τόσο πίστι και τό τελειώσαμε σήμερα με τόσο ψυχραιμία;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν λυπάσαι τ' ά- νείρα που μας δέσανε μ' άκτινες φεγγαριού;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν λυπάσαι τη λαχτάρα των πρώτων μας δειλμών φιλιών, που ζέφτισε σήμερα σε ρουτίνα;...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά συγκινημένη): Λυπάμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν λυπάσαι που όλα τελειώσανε, χωρίς να έχουμε ούτε διάθεσι ούτε δύναμη να τ' ξαναρχίσουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί δυο άνθρωποι που αγαπιούνται να χωρίσουν και ν' αγαπιούνται ακόμη, και να υποφέρουνε για τό χωρισμό τους;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμεις χωρίζουμε χωρίς λύπη και χωρίς νοσταλγία...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι χωρίς λύπη... Στά μάτια σου τρεμουλιάζει το δάκρυ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δικό σου έ- τρεξε...

ΕΚΕΙΝΗ (ακουμπίζει το δάκρυ της και σπκνέει τους ώμους της): Κι' ύστερα;...

Τί σημασία έχει;... Λυπόμαστε μ' άδει το σήμερα' τό χτες πού τόχτιζε τόσο επιπόλεια λαμπρό ή φαντασία μας... Τό χτες πού έξευτελιώθηκε τόσο τρανικά άπ τό σήμερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο... Γειά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γειά σου... (Τά στιγμιαία δάκρυα τού παρελθόντος τάχει σιγανώς σαν ξεροβόρι τό παρόν).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

Μερικές σφαλερές αντιλήψεις

Όλοι ξέρουμε πώς τα αυγά είναι μια από τις πιο θρεπτικές τροφές. Ωστόσο, είναι πολλοί εκείνοι που αποφεύγουν να τα χρησιμοποιήσουν, έπηρεασμένοι από μερικές σφαλερές αντιλήψεις που έχουν επικρατήσει σχετικά μ' αυτά.

Πρώτα-πρώτα, πιστεύουμε γενικά ότι τα αυγά είναι δύσπεπτα. Αυτό όμως δεν είναι σωστό, τουλάχιστον για τα αυγά που τρώγονται ωμά (ρουφήχτα) ή μελάτα. Γιατί τα λίπη που περιέχουν τα αυγά έχουν υποστή μια λεπτοτάτη επεξεργασία, που τα κάνει πιο εύπεπτα, από ό,τι αν τα έφαγες απευθείας από το κορμίο.

Μια άλλη σφαλερή αντίληψη είναι ότι τα αυγά, λόγω της μεγάλης περιεκτικότητάς των σε χολοστερίνη είναι βλαβερά στους πάσχοντες από χοληλιθίαση. Πράγματι η χολοστερίνη υπάρχει άφθονο στους χοληλιθικούς. Αλλά τα νεότερα πειράσματα απέδειξαν ότι η αύξηση της χολοστερίνης που περιέχεται στο αίμα δεν επιδρά καθόλου στο σχηματισμό των χοληλιθίων.

Πιστεύεται επίσης ότι τα αυγά βλάπτουν στους αρτηριοσκληρωτικούς. Αλλά και η αντίληψη αυτή είναι σφαλερή. Αντίθετα, τα αυγά περιλαμβάνονται μεταξύ των τροφών που συνιστούνται στους αρτηριοσκληρωτικούς. Άρκει η νηστεία των να είναι μετρίαι.

Μία ακόμη σφαλερή αντίληψη σχετικά με τα αυγά είναι ότι προδιαθέτουν στην καρκίνο, λόγω της χολοστερίνης που περιέχουν. Αλλά η προδιάθεσις αυτή δεν ένει αποδειχθεί ως σήμερα σε κανέναν από τα πολλά πειράματα, που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση.

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τρώνε καθόλου αυγά κι' όμως δεν απέφυγαν τον καρκίνο.

Επίσης υπήρξαν άνθρωποι συστηματικά αυγοφάγοι που δεν έπαθαν καρκίνο και πέθαναν σε μεγάλη ηλικία από άλλες άρρώστιες.

Πρόκειται συνεπώς περί διαδόσεως που δεν βασίζεται στην αλήθεια, όπως και τόσες άλλες προλήψεις σχετικά με τις τροφές και την υγεία.

Γενικά, τα αυγά είναι από τις πιο περιεκτικές σε θρεπτικά στοιχεία και πιο άφομοιώσιμες τροφές. Ένα αυγό βάρους 60 γραμμαρίων περιέχει 35,2 γραμμάρια λευκώματος και 17,1 γραμμάρια κροκού. Το λεύκωμα περιέχει, εκτός των διαφόρων λευκωματωδών ουσιών, γλυκόζη, έλαια, σίδηρο, πυρίτιον κτλ. Ο κροκός περιέχει λεκιθίνη, πρωτεΐνες, λίπη, σίδηρο και άσβέστιον.

Ένα αυγό ισοδυναμεί πώς 70 γραμμάρια κρέατος και μάλιστα είναι ανώτερο απ' αυτό, γιατί οι ούσιες που περιέχει είναι πολύ πιο άφομοιώσιμες από τον ανθρώπινο όργανισμό.

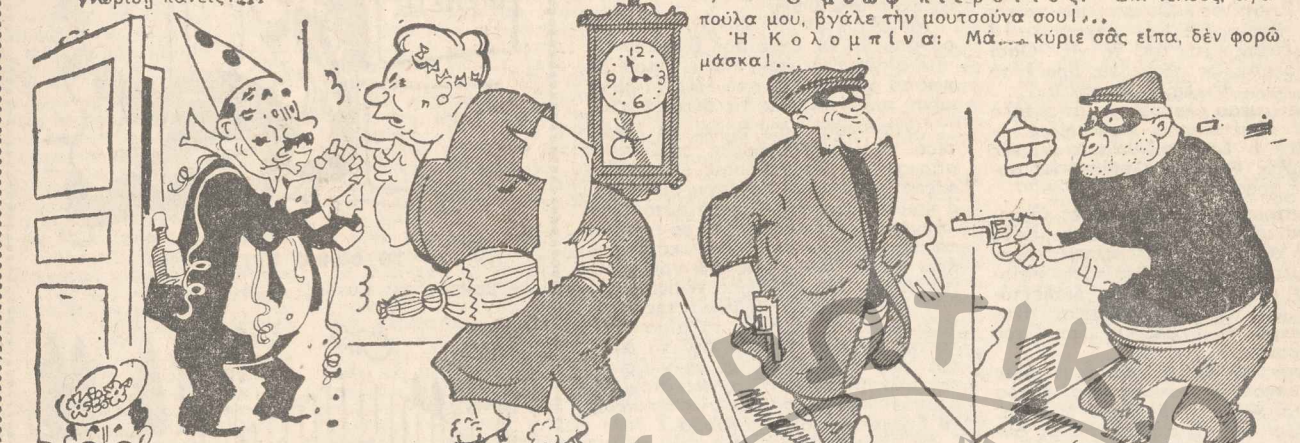
Δόκτωρ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΑΛ

Ένα νέο φάρμακο απ' τα μανιτάρια

Τό μανιτάρι «πολύστικτος» ο αιματοχρους, που φέεται σε διάφορα δάση των Ινδιών, παράγει μια ούσια, την «πολυπορίνη». Πρώτος ο Ινδός Βιοχημικός Μπόζ μελέτησε την ούσια αυτή, το 1944. Τα πειράματά του πάνω σε ζώα και ανθρώπους απέδειξαν ότι είναι αποτελεσματική κατά των σταφυλοκόκκων, των στρεπτοκόκκων του μικροβίου του τύφου, του Βακίλλου της χολέρας, κλπ. Η «πολυπορίνη» δεν αποσυντίθεται απ' τα γαστρικά υγρά, όπως η πενικιλίνη, κι' έτσι μπορεί να παίρνεται απ' το στόμα, χωρίς ανάγκη ενέσεων. Είναι επίσης σταθερή και μπορεί να διατηρηθεί επί πολύν καιρό, χωρίς να έλατιωθεί ή αντιμικροβιακή της δύναμη.

— Καί τώρα Ζαχαρία, είμαι βέβαιη ότι δέν θα μάς γνωρίση κανείς!...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

— Στ' όρκίζομαι στην αγάπη μας ότι έρχομαι κατ' ευθείαν από το συμδούλιο της εταιρείας μας!...

— Παιδιά, ή Σκαμψή!...

— Δέν φταίω, αντρούλη μου! Νόμισα πως ή σου έσού!...

ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΙΝΟΥΝ ΑΙΜΑ

Οι περίεργες συνήθειες των
«βαμπιρ»

Ο θούλος για τις νυχτερίδες που πίνουν ανθρώπινο αίμα, βασίζεται στην πραγματικότητα. Μόνον που παριστάνει τα πράγματα εξωγκυμμένα. Υπάρχουν πράγματι τέτοια ζώα, οι λεγόμενες «νυχτερίδες — βαμπιρ» (Βουκόλακες), που κατοικούν σε βαθιές σπηλιές του Μεξικού και σε άλλα μέρη του κόσμου. Την ημέρα κοιμούνται και τη νύχτα βγαίνουν να ρουφήξουν αίμα ζώων ή και ανθρώπων. Είναι όμως μικρές, κι έτσι πίνουν ασήμαντη ποσότητα αίματος.

Ωστόσο, μπορούν να μεταδώσουν με τη δαγκωματιά τους αρώστες βαρείες, σαν τον κίτρινο πυρετό ή τη λύσσα, και γι' αυτό κυρίως είναι επικίνδυνες. Μια επιδημία λύσσας, που εξόντωσε τα 90% των κοπαδιών ωριμμένων περιούτων του νοτίου Μεξικού, μετέδωθε από τέτοιες νυχτερίδες.

Στην Τρινιταντ δέ και τον Πα-ναμά έχουν σημειωθεί ακόμη και θάνατοι ανθρώπων από την ίδια αιτία.

Μια επιστημονική αποστολή εξερεύνησε τελευταίως τις βαθύτατες σπηλιές της μεξικανικής περιφέρειας Λας Σαμπιές. Οι σπηλιές αυτές έχουν άγρια όψη και μήκος 3-15 χιλιομέτρων κάτω απ' τη γη. Όσοι επίχειρησαν ως τώρα να βρουν το τέλος τους δεν ξαναγύρισαν πιά...

Εκεί μέσα λοιπόν η αποστολή βρήκε αμέτρητες «νυχτερίδες — βαμπιρ» κι έπιασε ζωντανές μερικές απ' αυτές για να μελετήσει τις συνήθειές τους.

Κοντά στις σπηλιές αυτές ύπαρχει ένα μικρό χωριό Ιθαγενών. Κάθε νύχτα, οι κάτοικοι κλείνονται έρμηκτα μέσα στις καλύδες τους, παίρνοντας μαζί τους και τα διαλεχτότερα ζώα τους κι αφήνοντας άναγκαστικά τα υπόλοιπα στο έλεος των «βαμπιρ».

Όταν οι αίμαρδότες νυχτερίδες δεν βρίσκουν τεταόποδα ζώα, ήμερα ή άγρια, για να τους πιούν το αίμα, τρέφονται απ' τα πουλιά. Ένας αυ-

τόπιος μάρτυς διηγείται πως είδε κάποτε μια τέτοια νυχτερίδα να πίνει αίμα απ' το πόδι ενός πετεινού. Ήταν γαντζωμένη πάνω του με τα νυχτωτά φτερά της και πατούσε στο έδαφος με τα πεινιτά πόδια της. Όταν ο πετεινός προχωρούσε, έκανε κι' αυτή το ίδιο, χωρίς να ξεκολλήσει καθόλου απ' το πόδι του.

Τα μικρά αυτά τέρατα έφαυό-ζουν τη χειρουργική και την... ψυχολογία μαζί στις επιθέσεις τους. Δεν έχουν δέ από ένστικτο τις γνώσεις αυτές. Τις αποκτούν με την πείρα.

Όταν μια «νυχτερίδα — βαμπιρ» βολή κοιμισμένο το θύμα της, δεν πηγαίνει να καθήσει άμεσως πάνω του, για να μη το ξυπνήσει. Κάθεται πρώτα στα σκεπάσματα του και προσέχει ν' ακούσει την αναπνοή του για να πεισθί ότι κοιμάται βαθιά. Ανασπώνεται τότε πάνω στις άκρες των φτερών της και προχωρεί προς το πρόσωπο του κοιμισμένου, υπολογίζοντας κάθε της κίνηση.

Αρχίζει κατόπιν να πηγαίνει στα το καλίστρωτο σημείο για την επίθεσή της. Θέλει να βολή ένα μέρος με πολύ αίμα και με λίγα νεύρα. Σπάνια διαλέγει το λαιμό. Προτιμά συνήθως την άκρη της μύτης ή το λοβό των αυτιών.

Όταν διαλέξει τέλος το μέρος, το τσιμπάει έλαφρά. Αν ο κοιμισμένος κινήσει, η νυχτερίδα πηδάει προς τα πίσω και περιμένει υπομονητικά να ξανακοιμηθεί.

Μπορεί έτσι να δοκιμάσει διάφορα σημεία, ως ότου βολή ένα που να 'την αισθάνεται τον πόνο. Αφού όμως το ανακαλύψει, στο έξης θα δαγκώνει πιά εκεί όλα τα θύματά της.

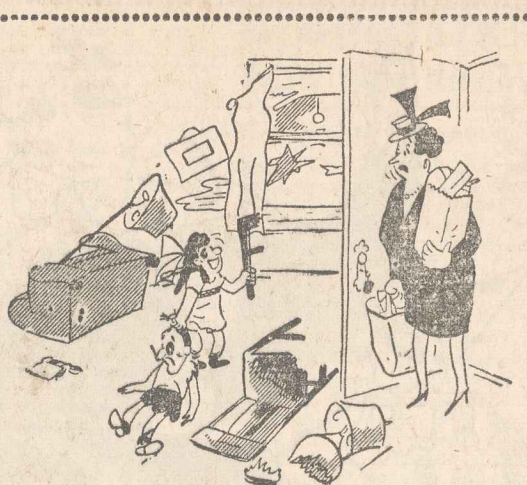
Όταν κοίνει ότι βολή το λιγότερο εύαίσθητο σημείο, πιέζει τη σάρκα του μερικές φορές με τα κοφτερά της δόντια, ως ότου συνιθίσει ο κοιμισμένος στο έλαφο αυτό ζούλημα. Κατόπιν ανοίγει το στόμα της όσο μπορεί πιο πολύ και τραβάει με τα δόντια της δυο γοήνορες νυχτερίδες, σαν επιδέξιες χειρουργούς. Αν δεν ευνηθίσει το θύμα της, αρχίζει κατόπιν να πίνει το αίμα που τρέχει απ' την πληγή. Δεν το ρουφάει, αλλά το γλύκει με τη γλώσσα της σαν τη γάτα. Πίνει ως ότου το στομάχι της φουσκώνει σαν ασκή και τη δυσκολεύει στο πέταγμα.

Η γλώσσα της βοηθεί στο να μένει ανοιχτή η πληγή και να τρέχει το αίμα. Φαίνεται όμως ότι οι νυχτερίδες αυτές ξέρουν να βρίσκουν και να δαγκώνουν τις φλέβες ή τις αρτηρίες, ούτως ώστε η ρυθμική λειτουργία της καρδιάς να τινάξει το αίμα έξω απ' τη μικρή πληγή. Γι' αυτό άλλωστε συνεχίζεται συνήθως η αιμορραγία κι' αφού ακόμη γορτάσει και σύνη η νυχτερίδα, κι' όταν το θύμα ευνηθίσει το πονάει βλέπει γύρω του μια λίμνη αίματος.

Οι μικρές ακόμη «νυχτερίδες — βαμπιρ» δεν έχουν αρκετή πείρα, κι' έτσι κάνουν τις τομές όπου τύχη. Αν δέ δεν τρέξη αρκετό αίμα δοκιμάζουν άλλο. Αφού όμως μάθουν μια φορά που βρίσκονται οι φλέβες κι' οι αρτηρίες, δεν το ξεχνούν πιά. Επίσης έπειτα από μερικές αποτυχίες, μαθαίνουν πιά πως αντιδρούν τα διάφορα κοιμισμένα ζώα στις επιθέσεις των, και κανονίζουν αναλόγως τη δράση των.

Έκείνοι που δεν έχουν κατορθώσει ακόμη να εξακριβώσουν οι επιστήμονες, είναι πως οι νυχτερίδες επιδοκάζουν το πείγιο του αίματος ενώ το πίνουν. Τα έντομα που ρουφούν αίμα, έχουν στο σάλιο τους μια γηική ουσία που δεν το αείνει να πήξει. Η ανάλυση όμως του σάλιου της νυχτερίδας δεν απέδειξε την παρουσία καμιάς τέτοιας ουσίας.

Οι «νυχτερίδες — βαμπιρ» ζούν περί τα 5 χρόνια, κατά πάσαν δέ πιθανότητα πίνουν αίμα κάθε νύχτα

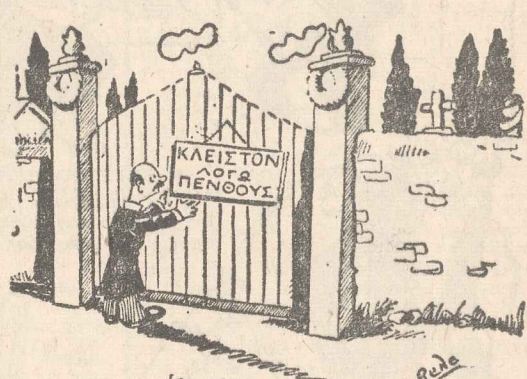

— Παναγία μου! Τρελλαθήκατε;
— Όχι, ντέ! Παίζουμε τον μπαμπά και τη μαμά!...

ΤΟ ΘΕΗΝΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

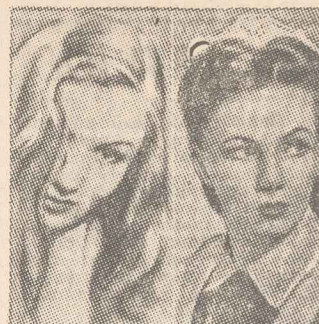
— Έσκασε κι' αυτός!...

Ο θυρωρός του νεκροταφείου έχασε τη γυναίκα του!...

Ιστορία χωρίς λόγια.

Το χτένισμα της Βερόνικας Λέικ δ. πως ήταν πριν και όπως είναι τώρα.

Η βεντέττα... ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ

Πώς εγροήτευσε και κατέ-
χτησε το κοινόν η Βερόνικα

Την ημέρα που η Βερόνικα Λέικ αποφάσισε ν' αλλάξει το χτένισμά της, να εγκαταλείψει τα μποντάνια της και ν' αφήσει τα ξανθά μαλλιά της να πέφτουν ελεύθερα στους ώμους της, σκεπάζοντας το ένα της μάτι, δεν φανταζόταν πως ως ότου ανοίγει έτσι τις πύλες της διασημότητας...

Αλλά βεντέττα επιβάλλεται με το χαμόγελό της, άλλη με τη χάρη της. Η Βερόνικα Λέικ έ πεβλήθη με τα μαλλιά της! Πριν απ' το φιλμ «Δοξαμέ- να φτερά», τη θεωρούσαν άπλω ως μια ήθοποιό με λίγα ταλέντα. Έπειτα απ' την ταινία αυτή, η μεταβολή της χτενίσματός της άλλαξε τελείως την κοινή γνώμη! Οι εφημερίδες εξυμνούσαν πιά το εξαιρετικό της ταλέντο, την ακρίβεια της εκφράσεως, το μουστήριο του χορογέλιού της...

Ο σκηνοθέτης της ήξερε να εκμεταλλευθεί όπως έπρεπε τα... άορατα μάτια της, που διακρινόταν για μια στιγμή μό- νον όταν μια κίνηση παραμέ- ριζε τα ξανθά της μαλλιά. Αλλά και οι διαδόσεις τις οποίες κυκλοφόρησαν οι «καλές φιλε- νάδες» της και οι συζητήσεις με τις οποίες η «καυμένη Βερό- νικα» είχε ένα μάτι γυάλινο, βοήθησαν πολύ στην επιτυχία της. Τι χρειάζεται άλλωστε στην αρχή μια καινούργια ή-θοποιος; Να μιλούν γι' αυτήν, έστω κι' αν την κακολογούν. Μόνον η σωπή είναι βλαβερή. Το «μάτι» της Βερόνικα Λέικ άπασχολησε τους δημοσιογρά- φους όσο η μοναξιά της Γκάρ- μο ή οι κατακτήσεις του Βα- λεντίνο...

Η χτενίσμα της έγινε ξαφνικά της μόδας, τόσο που οι μι- σές νέες Αμερικανίδες απο- φάσισαν να... βλέπουν πιά μόνο με το ένα μάτι. Οι πω- λήτριες, οι δακτυλογράφοι, οι ταμίες, σκέπαζαν το μισό πρό- σωπό τους με τα ριχτά μαλλιά τους.

Όταν όμως η Αμερική μπή- κε στον πόλεμο κι' οι νέες γυναίκες ανέλαβαν δουλειά στα εργοστάσια, άρχισε το δράμα: Τα μαλλιά τους σκά- λυναν στις μηχανές! Έβα- ζαν τότε τις φωνές, καθυστε- ρούσαν τη δουλειά, κάποτε δέ έπεφταν θύματα άτυχημάτων. Δεν έννοούσαν εν τούτοις να συμμορφωθούν με τη λογική συμβουλή να σκεπάζουν τα μαλλιά τους με μαντίλια. Τέ-λος, οι αρμόδιοι επέβησαν και ζήτησαν την έπείμβαση της Κυβερνήσεως. Ο διευθυντής της Πολιτικής Παραγωγής Ντόναλντ Νέelson παρακάλεσε τότε θερμά τη Βερόνικα Λέικ ν' άνασκήσει τα μαλλιά της.

Φαντασθείτε, της είπε, αν άκαλοχηθούσαν το παράδειγμά σας κι' οι στρατιώτες μας και βλέπουν μόνον απ' το ένα μάτι!...

Για να μη παρεμποδίζη λοι- πόν πιά την πολεμική προσπά-θεια, η Βερόνικα θυσίασε για την πατρίδα της την τούφα των μαλλιών που της είχε χα-ρίσει η φύση. Κι' ο Ρούζβελτ την εύχαρίστησε γι' αυτό, μ' ένα ιδιόχειρο γράμμα.

Η Βερόνικα Λέικ — η με- το άληθινό της όνομα, η Κών- στανς Κοκέμαν — βγήκε έντε- λως τυχερώς στον κινηματο- γραφό. Περασθίριζε τότε με τους γονείς της στο Χόλλυ- γουντ. Μία φίλη της την έπεισε να την συνοδεύσει στο στούν-τιο της «Παραμάουντ», όπου την είχαν καλέσει για ένα δο-κιμαστικό φιλμ. Ο σκηνοθέτης Τζων Φάρρου την πρόσεξε και της πρότεινε ένα μικρό ρόλο. Έτσι, η Βερόνικα πέ-τυχε, δίχως καν να το έπι-πτήση, το πρώτο αυτό συμβό- λαιο που όνειρευόνται τόσες κοπέλλες.

Έπειτα από μερικά άσχημα-τα φιλμ, έπαιξε τον πρώτο με-γάλο ρόλο της στο φιλμ «40 μικρές μπότες». Πολύ γρήγο-ρα, το συμβόλαιό της, που της έ-ξασφάλιζε 400 δολάρια τη βδομάδα της φάνηκε τελείως ύσανάλογο με την επιτυχία της και με τις προσφορές που της έφταναν από άλλους (100.000 δολάρια για κάθε φιλμ).

Έβαλε λοιπόν σ' ένέργεια τη νυναικεία πονηρία: Όσοκις έ-πρόκειτο να γυρισθί μια σκη-νή πολυέσθη, με πολλούς «φιγκυράν» αυτή έπροσποίετο ότι άδιαθετός ή ψευτολιπο-θυμούσε! Τα έπανεπιλήθυνα αυτά «άτυχηματα» κόστιζαν στην εταιρεία έκαστομύρια. Τέλος, ο σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ, που γύριζε τότε με τη Βερόνικα το φιλμ «Παντρεύτη-κα μια μάγισσα», έζηλήθηκε μαζί της με άνοιχτά χαρτιά κι' έμαθε όλη την αλήθεια. Την άλλη μέρα, η Βερόνικα ύπόγραψε καινούργιο συμβό- λαιο, με ήγεμονικό μισθό, κι' από τότε έπαψαν οι άδιαθε-σίες της!...

Είπε άλλωστε άσυνανήσις-τη Βερόνικα στην προσπάθειά της. Το ιδιαίτερο αυτό ταλέντο της τη βοηθεί να γίνεται πιστευτή, όταν λέρ ένα απ' τα πολλά της ψέμματα. Γιατί είναι συ-χνόως και «μυθομανής». Απο-πείδι ακόμη, έπληττε με το νού της διάφορες φανταστικές ιστορίες και τις διηγείτο ως πραγματικές. Το ίδιο έεακο-λούθησε να κάνη κι' ως νέα κοπέλλα. Άλλοτε έλεγε ότι είχε πάει στην Εύρωπη για ν' αγοράσει πίνακες του Ρέι-πραντ και του Ρομπινσόν. Άλ-λοτε ότι οδηγούσε άεροπλάνο κι' ότι είχε περισσότερες από 1.000 ώρες πτήσεως. Για πα-λύν καιρό περνούσε ως πλου-σία κληρονόμος μιας άριστο-κρατικής οικογενείας της Λουζιάνας.

Είχε διαδώσει επίσης ότι σπούδασε ιατρική στο Πανεπι-στήμιο Μάκ Τζιλ του Καναδά. Και σ' ένα απ' τα τελευταία της ταξείδια, οι τύψεις της έ-σπρωξαν να ζητήσει συγγνώμη για το άδω ψέμμα της απ' τον πρύτανη αυτού του Πανεπι-στημίου. Περιπτόν να πούμε ό-τι ο καθηγητής νοσηλεύμενος απ' την άμορφιά της τη συχω-ρεσε προθυμώτατα, τόσο γι' αυτό το ψέμμα της, όσο και για όλα τ' άλλα!...

Ο. ΜΠΟΥΝΤ

Περιορισμός στα φίλια

Η «Λογοκρισία» του Χόλλυ- γουντ ώρισε ότι οι σκηνές των φιλιών δεν έπιτρέπεται να πε-ρουν τους 70 πόντους φιλμ, δηλαδή να διαρκούν περισσό-τερο από 2 περίπου δευτερό-λεπτα. Ός τώρα, οι «βεντέ-τες των φιλιών διαρκείας» ή-σαν η Δορέττα Γιούνγκ κι' η Τζόαν Κράουφορντ. Στην έποχή του «βωδού» κινηματογράφου, οι σκηνές των φιλιών είχαν συχνά μήκος 4 μέτρων!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ύποδοξη ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πιστεύω τις ταγγάνες!

Πολλά σπουδαία πράματα μπορούν να συμβούν σ' έ-ναν άποκρηπτικό χορό. Και νούργιες γνώριμες, ξαφνικές, περιπέτειες, περίεργες πα-ρηγήσεις και άλλα πολλά. Κι' αν έλπεις κι' ένα μουσικό στη ζωή σου, που νομίζεις πως δεν τ' έχεις κανένας άλλος, μια το μυστηριώδες μάσκα μπορεί να σε πληροφορήσει ότι της εί-νε απόλυτα γνωστό και να σου πη-λειπομέρειες με το νι και με το σίγμα. Μάλιστα, πολλά σπου-δαία πράματα μπορούν να συμ-βούν σ' έναν άποκρηπτικό χο-ρό.

Έμένα μου συνέβη αυτό.

Με πήρανε κάτι φίλοι να πα-με σ' ένα χορό, μετρησιέμε-νων και μη. Μ' άρέσει να πι-γαίνω στα μπαλ-μασκέ, γιατί βλέπω ένα σωρό περίεργες έμ-φανίσεις που με κάνουν να γε-λάω πολύ. Έγώ δεν το συνη-θίζω να μασκαρεύμαι, γιατί θέλω να βρίσκω σοβαρό. Προτι-μώ να βλέπω τους άλλους και να διασκεδάζω εγώ μαζί τους, παρά να με βλέπουν και να διασκεδάζουν εκείνοι μαζί μου. Έτσι, λοιπόν, κούρντισα το σμήκιν μου και πήγα. Μέσα στο πρόσωπό της, αυτό ήταν κρυμ-μένο κάτω από μια μάσκα. Μια μάσκα τόσο όμορφη που δεν λέγεται. (Όλα τα ψεύτικα πράματα είναι όμορφα). Αν ύ-πληξε και στην πραγματικότη-τα τόσο όμορφο πρόσωπο, θα το παντρευόμουν. Μέσα από τις τρύπες των ματιών έλμψαν δυο καμάρα μάτια, που πε-τούσαν δακρύσες. Κι' από τα αυτά της κρεμόντουσαν κάτι πολύ μεγάλα σκουλαρίκια, σαν τους χαλκάδες που περνάνε μέσα τις πετσέτες στο σπίτι της θείας μου. Μις λίγα λόγια, πολ-λύ πετυχημένη και σκανδαλι-στική ταγγάνα, γιατί και το κορμί της ήταν ό-τι έπρεπε και καλύτερο δεν γίνεται. Με πλη-σίωσε, λοιπόν, έβαλε τα χέρια της στη μέση, με κτύπησε στα μούτια και μου είπε:

— Έσύ καλό μου παλληκάρι, μονάχο σου είσαι! Παράπονο σου στα μάτια σου βλέπω... Γέλασα σαν ήλιος και εί-πα αυτή την έξυπνη κουβέντα:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ύμένο τον κοσμάκη να διοσκε- δάζει.

Α! Ξέχασα να σας πω πως έγώ είχα πάει στο χορό χωρίς ντύμα. Έκείνες τις ημέρες δεν είχα τέτοιο πράμα, και μου κά-κοφαινότανε. Έβλεπα όμως τους άλλους να έχουν, κι' αυ-τό με παρνορούσε. Θα χορέυα με τις ντάμες των άλλων. Κι' αυτό είνε πολύ φυσικό, γιατί όταν πηγαίνη κανείς με ντύμα στο χορό, συνήθως οι άλλοι τη χορεύουν.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Υπερβολική ανάπλη...

- Τι να γίνει! Αυτά έχει ο κόσμος!
- Αυτά όμως κακό είναι! Έ-
σύ μόνον σου χωρίς γυναικα
και είνος όμορφο παινίτι!
(Αυτό πρώτ' φορά μου το
λέγανε)

- Η τοιγνάνα μου χάρειδε το
μουλλάκι ένοιωσα ανατριχι-
λες. Και συνέχισε:
- Δόσε μου χέρι σου, να σε
πιά το μοίρα σου!

- Κάθισε δίπλα μου και μου
πέρασε το χέρι. Το άφησε όμως
άμέσως και άνοιξε το δικό της:
- Βάλε λεφτά εδώ, μοίρα σου
να λέω.

- Άνοιξα το πορτοφόλι μου
κι έβγαλα να βγάλω ένα χιλιά-
ρικο. Άπλωσε όμως εκείνη κα-
τράβηξε ένα δεκαχίλιαιο, που
τόκωσε στο στήθος της, ενώ έ-
λεγε:

- Εσύ τοιγούνη άνθρωπο
δεν φαίνεσαι. Τώρα δόσε μου
χέρι σου!

- Και λοιπόν πού λέτε, μου πή-
ρε το χέρι κι' άρχισε να μου
λέει:

- Εσύ, καλό μου παλληκάρι,
έχεις καλό κορμί... Γυναί-
κες από ζωή σου πολλές περά-
σανε. Όλες πολύ εόενα θασα-
νισανε, καμμία άληθινα εόενα
δεν άγάπησε. Ζωή σου μία γυ-
ναίκα μόνο άληθινα εόενα ά-
γάπησε, έπεισόδιο έγινε γιατί
κόρτε με άλλους έκανε. Ένα
βράδυ χωρίστε. Και άλλα
πολλά χέρι σου βλέπω!

- Άρξαινα να τ' άναω. Αυτό
πού μουλινε ήταν άληθεια.
- Πέσε μου και τ' άλλα! φώ-
ναζε.

- Βάλε δεκαχίλιαιο να λέω
και άλλα.
- Έβαλα.
- Λέγε.

- Αυτό γυναικα μέτριο άνά-
στημα είχε, μελαχροινό ήτανε,
καρντίνα μεγάλο είχε... Στο
φάλιτρο το νύβρισε!... Και
άλλα πολλά στο χέρι σου βλέ-
πω.

- Εδώ πιά άναψα.
- Πέσε μου τα όλα.
- Βάλε δεκαχίλιαιο να λέω!

(Έβαλε κι' άλλο δεκαχίλιαιο,
που τόβριζε κι' αυτό στον κόρ-
φο της) Ζηλιάρας πολύ είσαι,
με το δικό σου Μία νύχτα
χαστούκι δυνατό εσύ εκείνη έ-
δωσες δύο έφαγες!...

- Βοή την άφιλότητι! Όλα τα
ήξερε!

- Λέγε κι' άλλα!
- Βάλε δεκαχίλιαιο, να λέω!
Μπορούσα να μη βάλω;
- Λέγε!

- Χέρι σου βλέπω ότι εσύ έ-
κείνη ακόμα δεν έχασες. Χω-
ριόμος πολύ σε στοιχίσε! 'Α
λήθεια είχε;

- Άλήθεια! Λέγε κι' άλλα!
- Βάλε δεκαχίλιαιο να λέω.
(Έβαλε) Κι' εκείνη όμως ά-
κόμα εόενα άγάπαει.

- Πού το έρεεις;
- Χέρι σου γράφει! Και κα-
ραχτήρα της πολύ έχει τώρα
άλλοθεν.

- Τ' όνομά της! φώναζε. Πέσε
μου όνομα!

(Έδώ είχε πού τις πιάνεις
τις τοιγνάδες).

- Όνομά της έγω να σε λέω
εικοσαχίλιαιο βάλει πρώτα!

- Θα το βρεις;
- Βάλε και θα σε λέω!
- Πάρε! Τ' όνομά της! Πώς
τη λέγε;

- Κιτάζε με προσοχή το χέρι
μου κόμπιασε λιγάκι και είπε:
- Μ... Μ... Μα... Μαρίκα το
λένε!

- Μαρίκα, το βρήκες!
Σηκώθηκε. Άλλα ενώ δεν
την άφηνε.

- Στάσου, της είπα. Τι θα
γίνη τώρα;

- Βάλε εικοσαχίλιαιο να
σε λέω!... (Έβαλε πέρα έα-
νά το χέρι μου). Μεγάλη εύτυ-
χία εόενα περιμένει. Μαρίκα
πάλη ζωή σου βλέπω. Σκέψι σου
έχει, νύχτα μέρα όνομά σου
μελίστα! ντέρετι σου καρντίνα
της θασανίζει!... Γρήγορα
μπροστά σου θα τ' άναβήδης!

- Πότε;
- Πολύ γρήγορα, παλληκάρι

μου! Χέρι σου καθαρά γράφει!
Γεια σου!

Πρίν προφτάσω να την κρα-
τήσω να μου πη κι' άλλα, την
έχασα. Χάθηκε ανάμεσα στο
πλήθος που κόρευε. Άλλά τι
την ήθελα τη συνέχεια; Άνοι-
ξα το χέρι μου και κιτάξα τη
παλάμη μου. Για φαντάσου, ά-
λήθεια! Όλη η ζωή του άν-
θρώπου να είναι γραμμένη στο
χέρι του και να μην το ξέρη!
Κι' ύστερα σου λένε να μην
πιστεύεις τις τοιγνάδες! Στοι-
χημα ότι αυτή δεν ήταν ψευ-
τική τοιγνάδα όπως φαντάστη-
κα στην αρχή αλλά άληθινή,
που υπήκε στο χορό για να έ-
ξασκήση το επάννεμά της...

- Ρότε θα ξαναβλέπα τη Μαρί-
κα; Δεν είχα άμφιβολία. Α-
φού η τοιγνάδα βγήκε σε όλα
άληθινή γιατί τάχα δεν θα
βγαίνε και σ' αυτή τη λεπτο-
μέρεια; Ήμουν γεμάτος συγ-
κίνησι, γιατί τη Μαρίκα την εί-
χα πάντα υπ' όψει μου. 'Ο χω-
ρισμός της μου είχε στοιχίσει.

- Καί να τ' άναω! Δεν είχε
περάσει ούτε μία ώρα όταν,
καθώς καθόμουν άπονημένος
και σκεπτικός νοιώθω ένα ά-
πότομο σκούνημα στην πλάτη
και μία κρουσταλλένια φωνή:

- Παρντόν!
- Μαρίκα!
- Κωστάκη!...

Κοντευα να λιγοθυμώ από
τη συγκίνησι. Πόσο γρήγορα
έβγαίνε άληθινή η μαντεία!
Έπίδοσε κουβέντα. Άποσυρ-
θήκαμε στη βεράντα, μία πού
ήταν η βραδυά γλυκειά, και
θυμηθήκαμε τα παλιά μας.
Συγκινήθηκαν κι' οι δύο. Κι'
όταν της είπα την ιστορία της
τοιγνάδας μόνο πού δεν έδα-
λε τα κλάματα. Χορέφισα φι-
ληθήκαμε και συμφωνήσαμε να
ξαναρχίσουμε την παλιά μας τη
ζωή. Πώς μπορούσαμε να πάμε
αντίθετα στο πεπρωμένο, πού
είνε γραμμένο στο χέρι μας;

Καθώς την άποχαίρετοόσα,
για να επιστρέψη στη συντρο-
φία της είδα από το ντεκολτέ
της να βγαίνουν οι άκρες από
κάτι χαρτονιομαίτια.

- Μα εκεί βάζεις τώρα τα
λεφτά σου; της είπα.

- Α! έκανε ταραγμένη. Μου
τάδωσε ο μπαμπάς για να πά-
ρω κομψέτι και σερπαντίνες και
άπορημένη τάβαλα εκεί!

- Και με μία νευρική χειρονο-
μία τάκωσε πιά βαθεία για να
μη φαίνωνται.

- Αναζήτησα την τοιγνάδα για
να την εύχαριστήσω και να της
κάνω ένα καλό δώρο. Άλλά
δεν την βρήκα πουθενά. Φαι-
νεται πως είχε φύγει.

- Λοιπόν, από εκείνη τη βρα-
δυά άποφάσισα να τις πιστεύω
τις τοιγνάδες. Ποιός; Έγώ πού
ήμουν ο πιο δύσπιστος άνθρω-
πος σ' αυτά τα ζητήματα. Κι'
ας έρθη όποιος έξυπνος θέλει
να με διαψεύση. Έγώ έχω δε-
δομένα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

♦ ♦ ♦

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.108

Οριζοντίως

1) Άπαραίτητη σε κάθε
πλοίο. - Περιφημος Γερμανός
μικροβιολόγος ευεργέτης των
φυματικών. - Διεφθαρμένος
φάυλος.

2) Όργανο μιάς των αισθή-
σεων. - Δύναμις. - Λέγεται με-
ταφορικώς και για τους ανθρώ-
πους μεγάλου κύρους.

3) Δεν έχει πιά καμμία Ι-
σχύ καμμία αξία. - Πολύ μι-
κρό κομμάτι οιασδήποτε ύλης.

4) Σύγχρονος Γάλλος συγ-
γραφέας.

5) Παραθετικόν του ράδιος
(ουδέτ.). - Πάντοτε (άρχ.)

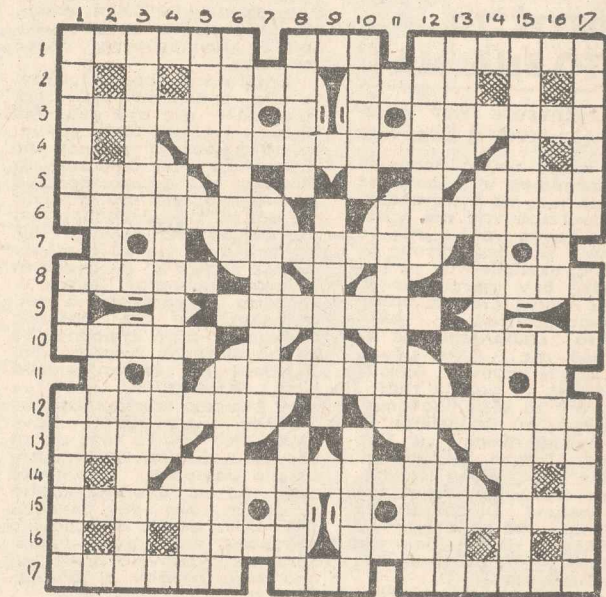
6) Κάθε άλλο παρά επιεική.
- Το όλο των αρχαγγέλων.

7) Μέρος όπου φυλάσσονται
δημόσια ή ιδιωτικά έγγραφα.

8) Μεταμόρφωσε σε κοίρους
τους συντρόφους του Όδυσ-
σεως. - Τίτλος ανωτάτου άρ-
χοντος στην παλιά Βενετία.

9) Το μικρό όνομα Ίρλαν-
δου συγγραφέας.

10) Ήρωας περιφημών άστυ-
νομικών μυθιστορημάτων (το έ-
πώνυμό του). - Έπίρρημα: ρι-
ζικώς.

5) Ήθοποιός του κινηματο-
γράφου πού έθαυμάσαμε ως
(Νανά) (το επώνυμο). - Μετα-
φορικό μέσον.

6) Χωρίς τόν... δεν μπορού-
με να κρατάσουμε. Ένα όπλο
άπ' τόν θωρό μας. - Άφοβα, ά-
τρόμητα.

7) Η κάτοικος πολλών πε-
ριοχών της Αφρικής (δημ.).

8) Χωρίζει την ήμερα άπ' τη
νύχτα. - Ποταμός της Σι-
βηρίας, ή άν προτιμάτε ο έρω-
ς στην Γαλλία.

9) Πολίτης των Ήν. Πολι-
τειών, αλλά και περιοχή της
Ρωσίας.

10) Έργαλείο σκαφής. - Α-
δύναμη χαλαρά.

11) Η δύναστηα των Τσα-
ρων της Ρωσίας.

12) Σπανίως βγαίνει άληθι-
νό. - Δημοκρατικό με το όποιο
φτιάχνουμε στην ανάγκη και
φωμί.

13) Λαϊκή προσφώνησι και
στα δύο φύλα. - Καλοκαιρινά
φρούτα πού υάς προσφέρονται
σήμερα ως έπροι καρποί.

14) Άλλοίμονο στο κράτος
πού τα σύννοά του μένουν...

15) Φαρμακευτικά παρα-
σκευασματα. - Συμπληρώνει το
γυναικείο μακιγιάζ.

16) Έπίρρημα: έκτός. - 'Ο ά-
τομικός χαρακτήρ.

17) Δοκεία για την μεταφο-
ρά ύνδριν. - Σημείο της άριθ-
μητικής. - Βυζαντινός στρατη-
γός επί Ίουστινιανού.

Καθέτως

1) Η σύζυγος του άνωτά.
του άρχοντος. - Πρόθεσις. - Με-
τρον βάρουσ (πληθ.).

2) Χρονικόν έπίρρημα. - Έ.
πύρημα της δημ. - Πάλιν.

3) Έπώνυμο γνωστού Άμε-
ρικανού ήθοποιού. - Λεπτό φύλ-
λο από μέταλλο.

4) Έξεπρωώθησε πολιτικός
την Γαλλία στο Μόναχο.

11) Έπίρρημα: με άγένησι
και θράσος.

12) Παραεκτροπές. - Μαγικό
φάρμακο πού έχει την ιδιότητα
να προκαλή και να διατηρή τόν
έρωτα.

13) Η θεά της δίνει δυνά-
μεις σ' έναν εξαντλημένο
ναυαγό. - Η Είσαρμένη στους
αρχαίους.

14) Τολμηρός άνθρωπος.

15) Μεγάλη θρησκευτική
εορτή (δημ.). - Άναφυλλήτο.

16) Παιγνιόχαρτο εξασφαλί-
ζον έπιτυχία στον κάτοχο του
(λέξεις γαλλικά). - Άνγκλικό άν-
δρικό όνομα.

17) Παράπτωμα άμάρτημα.
- Θεά των αρχαίων. - Άγροστός,
άνούσιος.

ΑΛΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η λύσις του 107ου

Οριζοντίως

1) ΤΑΪΓΙΣ - ΤΥΡΒΗ - Α-
ΜΑΡΑ. 2) ΡΕΜΑ - ΙΡΑΝ. 3)
ΟΡΑΝ - ΑΡΑΧΘΟΣ - ΣΑΣΑ. 4)
ΙΑΣΙΟΝ - ΙΣΘΜΟΣ 5) ΙΣΠΑ-
ΝΙΑ. 6) ΔΡΑΜΑ - ΣΑΣΩΝ. 7)
ΙΣΧΑΣ. 8) ΛΑΤΕΡΝΑ - ΠΑΡΤΑ-
ΡΑ 9) ΣΑΡΚΑ 10) ΦΡΕΣΚΟΙ-
ΝΑΥΑΓΟΣ. 11) ΣΚΑΘΗ 12)
ΜΑΝΝΑ - ΤΑΡΑΣ 13) ΒΑΣΙ-
ΛΙΣ. 14) ΤΑΜΑΡΑ - ΑΡΓΥΡΑ. 15)
ΗΡΩΝ - ΝΤΑΜΑΡΙ - ΑΛΑΣ. 16)
ΜΑΡΙ - ΛΑΜΑ. 17) ΑΜΕ-
ΣΑ - ΧΑΡΑΣ - ΔΟΣΙΣ.

Καθέτως

1) ΤΡΟΙΑ - ΕΛΑΦΙ - ΚΤΗ-
ΜΑ 2) ΑΕΡΑ - ΑΡΑΜ. 3) Ι-
ΜΑΣ - ΡΕΤΣΕΤΑ - ΜΩΡΕ. 4)
ΜΑΝΙΛΑ - ΝΕΑΝΙΣ 5) ΜΑΡΟ-
ΚΟΝ 6) ΧΑΝΙΑ - ΑΖΑΝΑ. 7)
ΙΑΣΙΣ. 8) ΥΔΑΣΠΗΣ - ΚΑΣΤΑ-
ΝΑ 9) ΧΑΡΜΑ 10) ΒΙΘΥΝΙΑ -
ΟΥΛΛΑΔΑ 11) ΣΤΑΝΗ 12) Α-
ΣΙΑΣ - ΤΣΑΙΑ. 13) ΑΚΡΟΥΡΑ. 14)
ΜΙΣΘΟΣ - ΡΕΓΑΛΟ. 15)
ΑΡΑΜ - ΟΥΛΑΓΙΑ - ΥΛΑΣ 16)
ΡΑΣΟ - ΡΑΜΙ 17) ΑΝΑΣΑ -
ΛΑΣΣΑ - ΠΑΣΑΣ.

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Πώς τα γιόρταζαν άλλοτε
οι Αθηναίοι

«Μπάριμπα Θεωδωρή
γιατί μάς κάνεις το βαρύ...»
Αυτό ήταν το τραγούδι των Κου-
λούμων προ 60—70 ετών.

Μπουλούκια μασκαρεμένων, αλλά
με χωρίς προσοπίδα, πού άγρύπνη-
σαν όλη τη νύχτα, τραβούσαν τρα-
γουδιόνας βραχνά τον Μπάριμπα
Θεωδωρή για τις έξοχες μαζί με τις
οικογενείες τους. Πεζοί ή άπάνω σε
κάρρα έχοντας στιβαγμένα μέσα σε
καλάθια άφθονα νηστήσια ξεχυνόν-
τουσαν στα περικόρια.

Καθόντουσαν εκεί στην πρασινά-
δα, σηπιατίζοντας κύκλο μπρος στο
σαρκαστιανό πρόγευμά τους. Η
πλόσκα και η χιλιάρικη ή
έκαναν το γύρο της παρέας. 'Ο τα-
σιας, το έποδ χταπόδι, το ναδιά-
ρι, τα θαλασσινά και κυρίως η λα-
γανά ήσαν στην ήμερησία διάταξι.

Οι Αθηναίοι της παλιάς καλής
έποχής γιόρταζαν τα κούλουμα στού
Αναγύρου, στα Σεπόλια, στα πε-
ριβόλια των Πατησίων, στην Κολο-
κυθού, στην Καλλιθέα, στούς Άμ-
πελοκίπους.

Το 1885 έπ' εύκαιρία των Κου-
λούμων παρεδόθη στο κοινόν και το
τιμήμα του σιδηροδρόμου Αθηνών-
Λαυρείου. Τέσσερες άμαξοστοιγίες
γεμάτες κόσμο ξεκίνησαν για το
Μαρούσι και την Κηφισιά.

Όταν έφτασε το τρένο στην Κη-
φισιά όλος εκείνος ο κόσμος ξεχύ-
θηκε στούς κήπους και στα μικρά έ-
στιατόρια της πλατείας, ενώ άλλοι
κάθισαν κάτω από τόν Πλάτανο κι'
έφαγαν το σαρκαστιανό τους πρό-
γευμα.

Με μεγαλύτερη εύθυμία γιόρτα-
σαν οι έκδρομείς στο Μαρούσι. Έ-
κει ή γιορτή είχε δημοτικότερο χα-
ρακτήρα και τα τούμπανα των χωρι-
κών έπαιζαν από το πρώι ως το βρά-
δυ. Πολλοί όμιλοι χόρευαν εθνικούς
χορούς ενώ οι κυρίες έτρεχαν στα
γύρω περιβόλια για να δρέψουν ά-
νεμώνας.

Έπίσης το Π. Φάληρο και το Νέο
είχαν γεμίσει από παρέες. Φουστα-
γελλάδες με ν τ σ ο υ λ ι α και
ζ ο υ ν ά δ ε ς χόρευαν τόν τ σ α-
μ ι κ ο.

Έκει όμως πού κυρίως καταστά-
λασαν κάθε Καθαροδευτέρα οι Α-
θηναίοι ήσαν οι στυλοί τού Όλυμ-
πιου Διός. Ήταν τόσος ο συνωστι-
σμός εκεί πού δεν εύρισκε κανείς ό-
χι μόνον κάθισμα στα καφενεία, αλ-
λά και μέρος κενό για να στρωθή
κάτω στην πρασινάδα. Η Ακρόπο-

λις, το Άστεροσκοπείο, το μνημείο
τού Φιλάππου, τα Βουναλάκια έ-
ξω άπ' την πρωιτιάδοθήκη, το έ-
στορικό Βατραχονήσι ήσαν επίσης
γεμάτα από κόσμο. Το έστιατόριο
τού Μέτε πλάι στο Στάδιο γέμισε
από το πρώι. Έδώ άκουγες τις θρα-
χνές φωνές των τραγουδιστών, πα-
ρακάτω νεοι μουντζουρωμένοι έγό-
ρευαν με τη συνοδεία μιάς φουσα-
ρόνικας, άλλοι... ζυγίζαν με μία
πλάστιγγα τούς πολίτες! Οι περισ-
σότεροι αγοράζαν έφτάζιμο και
φρούτα, παρακολουθούσαν τα ρό-
παλα ή επισκέπτοντο το Μεγάλο
Ίταλικό Πανόραμα πού ήταν κοντά
στο Ζάππειο.

Στα 1899 την ήμερα των Κου-
λούμων οι Αθηναίοι τη γιόρτασαν
μέσα στα σπίτια τους. 'Ο καιρός
δεν τούς εύνόησε. Και τα Αθηναϊκά
κούλουμα για να πετύχουν έχουν ά-
νάγκη λιακάδας, έάστερου ούρανού.
Την ήμερα λοιπόν εκείνη έβρεχε με
το τουλούμι. Το πρώι οι διασκεδά-
ζοντες όλη τη νύχτα βγήκαν από τα
κέντρα τορκάιζοντας. Είχαν πλέξει
στεφάνια από σκόρδα και κρεμμύδια
στο κεφάλι τους και συγχρόνως φο-
ρούσαν τα πανωφόρια τους και κρα-
τούσαν όμπρέλλες. Μα ή Βροχή δεν
σταματούσε και το γλέντι δεν έγινε.

Κάποιοι ρέπτορες της έποχής αυ-
της γύρισε στα έστιατόρια, στις τα-
βέρνες, στούς τροχιόδρομους κι' έ-
κανε έναν κατάλογο των ζηνιών λό-
γω της κακοκαιρίας:

Ζηνίες δρ.
Ταβέρνες, υπυραρίες, ξενο-
δοχεία 16.000
Άμαξάδες και καραγωγείες 3.000
Τροχιόδρομοι Αθηνών 6.000

Τό όλον ζηνίες 25.000

Οι μόνον πού ώφεληθήκαν την ή-
μέραν εκείνην άπ' τη βροχή ήσαν οι
καφετζήδες. Μέσα στα καφενεία εί-
χαν συρρεύσει πολλοί στολισμένοι
με σκόρδα και συζήτουσαν... πο-
λιτικά. Σ' ένα μάλιστα καφενείο της
Βάθης μερικοί σκροδοκρεμμυδοστό-
λιστοι έπαιζαν... υπιλιόδο!

Οι κουτσαβάκηδες είχαν βάσει το
πρόσωπό τους άλλοι με κόκκινη κι'
άλλοι με μαύρη υπογιά και τρικλί-
ζοντας από το μεθύσι γύριζαν από
σπήτη σε σπήτη ξεφωνίζοντας. Ένας
μάλιστα κατάμαυρος πίσσα μ' ένα
φέσι στο κεφάλι στάθηκε κάτω άπ'
το παράθυρο μιάς μοδιστρώλας
στού Ψυρού και τραγουδούσε:

Γιά δες πώς με κατόντησε
μαύρο σαν τόν άράπη
υά γώ δεν είμ' άπ' τη... υπογιά,
μόν' είμ' άπ' την άγάπη!...

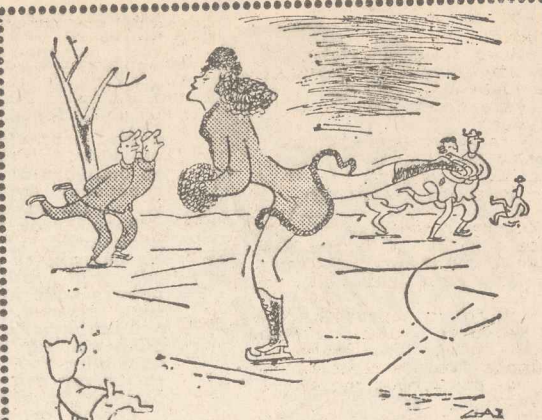
Ο ΠΑΛΙΟΣ

Τό γάλλ για τα παιδιά

Τα πειράματα πού έγιναν από
είδικους διατολόγους, απέδειξαν ό-
τι μέτοιες πασώπτες γάλατος, πού
πίνονται ανάμεσα στα κύρια γεύμα-
τα, δεν κόβουν καθόλου την πείνα
των παιδιών. Άπεδείχθη επίσης, με
πειράματα σε παιδιά πού άναρω-
νούν, ότι μπορούν να πίνουν μία ώ-
ρα πριν άπ' το φαγητό τους, δύο φο-
ρές την ήμερα, ένα φλιτζάνι γάλα,
χωρίς να έπηρεασθή καθόλου ή ό-
ρεξι τους.

Όπου ο άνθρωπος ζυγίζει 250.000
τόνους

Ένας άπληγής άσθμ, πού άνα-
καλύθηκε τελευταίως άπ' τόν ά-
στρονόμο Κούπτερ έχει το μισό μέ-
γεθος της Γης, αλλά 1.000.000 φο-
ρές μεγαλύτερη πυκνότητα ύλης.
Συνεπώς, είναι φαντάσμα μεγάλη
ή δύναμις της βαρύτητας στην έπι-
φάνεια του. Ένας άνθρωπος πρέ-
πει να ζυγίζει εκεί 250.000 τόνους!
Αν υπήρχε ένας δορυφόρος τού ά-
στρου αυτού, θάπρεπε να περιστρέ-
φεται γύρω του με τόση λιγνυώδη
ταχύτητα, για να έξουδετερωνή την
έλξι του, ώστε θάκανε ένα δόλοκ-
ρο γύρω σε 2 δευτερόλεπτα!

Ο σκύλος: Μπά! Κι' αυτή σηκώνει το πόδι της.

- Βλέπεις, αγάπη μου; Με τις έκπτώσεις των
μαγαζιών κέρδισα σήμερα τουλάχιστον 50.000
δραχμές!...

ΣΤΟ ΖΟΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

- Φαντάσου, Λιλιάν μου, ότι προχθές ξέχασα τόν
Γιαννάκη μπροστά στη λιμνούλα με τούς πηγκου-
νους!...

- Και τώρα πώς θα τόν φάω;...

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

«Βλέπε. Άκου. Σώπα...»

Ο αδυνάμωμος είναι ο άνθρωπος που δεν ήσυχάζει ποτέ, που ευθύνεται κι' ανήλπιε για ό,τι γίνεται στην πρωτεύουσα. Όλη η ζωή του συγκεντρώνεται στις τρεις παρακάτω λέξεις: «Βλέπε... Άκου... Σώπα...».

Σκεφθήκατε όμως ποτέ πως γίνονται οι έρευνες των αδυνάμωμων σε περίπτωση εγκλήματος, πως μαζεύονται όλα τα στοιχεία που μπορούν να οδηγήσουν στη σύλληψη του εγκληματίου; Οι αδυνάμωμοι κάνουν μια έπιστημονική και πολύπλοκη εργασία, αληθινά αξιοθαύμαστα. Πρώτα πρώτα γίνεται αυτοψία. Ο αδυνάμωμος που έχει αναλάβει την υπόθεση πηγαίνει στον τόπο του εγκλήματος κι' εξακριβώνει με τι τρόπο έγινε. Με την αυτοψία διαπιστώνεται πως ενεργήσε ο κακοποιός και συνεπώς ο χαρακτήρας του, ποιά ήταν αντικειμενικές σκοπός του και το πιο σπουδαίο γίνεται περιγραφή κάθε ίχνους και κάθε πειστήριου που άφησε ο δράστης. Η αναπαράσταση του εγκλήματος επίσης βοηθάει τους αδυνάμωμους να συγκεντρώσουν πολλά στοιχεία.

Τι ίχνη μπορεί ν' αφήσει ο εγκληματίας;... Δακτυλικά αποτυπώματα. Κάθε κακοποιός που δεν αφήνει ίχνη δεν είναι πρωτόπαιδος και πρέπει οπωσδήποτε να είναι γνωστός και σεσημασμένος. Αποτυπώματα των ποδιών. Ίχνη θημάτων τα οποία συχνά φανερώνουν πως έγινε το έγκλημα αν είναι ένας ή πολλοί οι δράστες. Εξακριβώνεται ακόμη έτσι η ηλικία του δράστη κι' αν είναι παιδί άνδρας ή γυναίκα. Το ανδρικό βήμα έχει απόσταση 0,75 μ. Το γυναικείο 0,50 μ. Τα παιδιά κι' οι γέροι έχουν πιο μικρό βήμα. Άνμετα το έγκλημα έγινε τρέχοντας ο κακοποιός ο διακελισμός του φανερώνει περίπου το μέτρο. Επίσης από τον διακελισμό υπολογίζεται και το ανάστημα του εγκληματίου. Άν έφυγε ήρεμα από τον τόπο του εγκλήματος τα βήματά του ακολουθούν μια ευθεία γραμμή.

Επίσης συχνά βρίσκονται στον τόπο του εγκλήματος πολλά από τα έξω αποτυπώματα: ίχνη αποτυπωμάτων ποδιών ζώων, τροχών αυτοκινήτων, κάρρων ποδηλάτων, μηχανών, ίχνη από δεκανίκια από ξυλίνο πόδι αποτυπώματα δονύχων, κηλίδες αίματος τριχες αποτυπώματα δοντιών. Τα τελευταία είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε ανθρώπου. Όπως τα δακτυλικά αποτυπώματα έτσι κι' αυτά δεν ταίριαζουν με κανέναν άλλου ανθρώπου. Στον τόπο επίσης του εγκλήματος μπορεί να μη βρεθεί τίποτε άλλο παρά μόνο ένα βλήμα. Η εξέταση των ραβδώσεων του βλήματος και των ραβδώσεων του όπλου που βρέθηκε στο κέντρο ενός συλλεγμένου ως υπόπλου φανερώνει αν μ' αυτό έξετελέσθη το έγκλημα.

Έχει παρατηρηθεί επίσης ότι οι πιο πολλοί από τους κακοποιούς είναι προληπτικοί. Πιστεύουν μάστιχα ότι αν αφήσουν επί τόπου κάτι δικό τους ένο κομμάτι νύχι, τρίχας της

κεφαλής τους, άκαθαρσίες, δεν πρόκειται να συλληφθούν. Ένας τέτοιος κακοποιός πιάστηκε στο Κολωνάκι τον περασμένο χρόνο. Είχε λεηλατήσει κυριολεκτικώς πολλά διαμερίσματα πολυκατοικιών. Κρυβόταν στο κτίριο, πάνω σε καμιά σφίτα ή στην ταράτσα κι' όταν ήσυχάζαν οι ένοικοι ή φεύγαν από το διαμέρισμα για να πάνε να διασκεδάσουν έδυγε τα θυμάτια. Μά για να μη συλληφθεί, λέρωμε με άκαθαρσίες του την είσοδο του διαμερίσματος!... Αυτό όμως τού... «έπισκεπτήριό» του ήταν άφορμη να συλληφθεί γιατί οι αστυνομικοί έβρουν με κάθε λεπτομέρεια όχι μόνο τους τρόπους και τα τεχνάσματα που μεταχειρίζεται κάθε κακοποιός, αλλά και τις ιδιοτροπίες του, τις αδυναμίες του, τις προλήψεις του, τα κέντρα στα όποια προτιμάει να διασκεδάει, κλπ.

Επίσης οι κακοποιοί αναλόγως της ειδικότητός τους έχουν και ώριμες έρευνες. Ένας από αυτούς ήταν το φοβότρον όλων των μισθωτών. Έργαζόταν πάντα κάθε φορά που οι δημόσιοι ή ιδιωτικοί υπάλληλοι παίρναν το μισθό τους. Τους έπασκεπτετο τα πρώτα βράδια του μηνός στο σπίτι τους και έκλεβε τα χρήματα. Καταλαβαίνετε τώρα την τραγωδία όλων αυτών των υπαλλήλων και των οικογενειών τους που μέναν κατόπιν χωρίς δεκάρα...

Μα υπάρχουν και οι ακόλουθες εκπληκτικές κατηγορίες κακοποιών. Ύπάρχουν εγκληματίες που μετά την διαπραξία του εγκλήματος τους αφήνουν ένα σημείωμα στον τόπο του αδικήματος ή πάνω στο πτώμα του θύματός τους. Άλλοι ένα ερωτηματικό, άλλοι μια νεκροκεφαλή, άλλοι ότι μπορεί να φαντασθεί κανείς. Πολλοί επίσης έχουν την μανία να δηλητηριάζουν τα σκυλιά του σπιτιού ή της συνοικίας. Άλλοι πάλιν αφού κάνουν το αδικήμα φάνουν και βρίσκουν τι ποτό υπάρχει μέσα στο σπίτι και πίνουν! Άλλοι καπνίζουν πούρα και καμαρώνουν για το «έργο» τους!... Ύπάρχουν επίσης πολλοί που κάνουν άνω κάτω το δωμάτιο που διέπραξαν την κλοπή ή το έγκλημα για να μπερδέψουν τους αστυνομικούς και να τους παραπλανήσουν... Μα αυτά όλα είναι στοιχεία που οδηγούν αντίθετως στη σύλληψή τους. Γιατί — όπως είπαμε — κάθε κακοποιός έχει τα ιδιαίτερα γνωρίσματά του: Άλλος μπαίνει μόνο από τα παράθυρα. Άλλος από την πόρτα. Άλλος εργάζεται μόνος, άλλος συντροφικά. Όσοι από το είδος που έκλεψε οι αστυνομικοί καταλαβαίνουν ποιόν κακοποιό θ' αναζητήσουν και πού θα τον βρουν. Ένας κλέβει μόνο χρήματα, γιατί μπορεί να τα ξεδώσει χωρίς να συλληφθεί. Κι' έχουμε το παράδειγμα ενός τέτοιου κλέφτη που μπήκε σ' ένα χρυσόχορδο νεματό πανάκριβα κοσμήματα και δεν πήρε από εκεί παρά μόνο τα λίγα λεφτά που βρήκε μέσα στο τραπεζείο!...

Αυτά όλα είναι εύχρηστα βοηθητικά στις έρευνες των αδυνάμωμων που όταν τέλος καταλάβουν ποιάς μπορεί να είναι ίσως ο δράστης απευθύνουν εις αναζήτησή του. Πού θα τον βρουν; Στά «στεκία» της άδυναμίας του. Ύπάρχουν κακοποιοί καρποπαίχτες μπρεκρέδες έρωτομανείς, φιλόσοφοι μανιιώδες θυμασταί του ποδοσφαίρου, τοξικομανείς κακοποιοί που τους άρεσουν οι κοσμικές συγκεντρώσεις τα πολυτελή ξενοδοχεία ή μεγάλη ζωή. Μα γι' αυτές τις χαρακτηριστικές αδυναμίες των κακοποιών οι αστυνομικοί δεν λένε λέξη. Είναι τα προσωπικά τους. Εφορμόζουν πάντα την αυστηρή έντολή: «Βλέπε. Άκου. Σώπα» για να πετύχουν στο έργο τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ένα πρακτικό μαξιλάρ:

Στην Αμερική κάποιος έφτιασε ένα μαξιλάρι από πλαστική ύλη, κατάλληλο για τα τρέινα τα λεωφορεία, κλπ. Το μαξιλάρι αυτό μπορεί να διπλωθεί και να γίνει μικρό σαν κουτί των οπρίων. Όταν το φουσκώσουν όμως με άέρα, σαν μπαλόνι, άπκετα διαστάσεις 25 Χ 32 πάντων.

Τα παράξενα του χιονιού

Ο «άνθρωπος των νιφάδων»

Είνε αδύνατον σ' έναν άμυθο να φαντασθεί την ώμορφιά και την ανεξάντλητη ποικιλία σχημάτων που έχουν οι νιφάδες του χιονιού. Είνε τόσο διάφορα αυτά τα σχήματα, ώστε κανείς ως τώρα δεν έχει ανακαλύψει ποτέ δυο νιφάδες τελείως όμοιες μεταξύ τους.

Σύμφωνα με τον υπολογισμό ενός Αμερικανού έπιστήμονος, σε μια και μόνο χιονοθύελλα μπορεί να πέσουν 1 τετράκις εκατομμύριο νιφάδες χιονιού σε κάθε στρέμμα γής. Καθεμιά απ' αυτές είναι ένα μικρό κρυσταλλικό λουλούδι. Μερικές είναι άπτευστα μικρές, μόλις δυο δεκάκις χιλιοστά του μέτρου. Οι μεγαλύτερες έχουν διάμετρο περίπου 1 πόντου.

Οι νιφάδες του χιονιού είναι μικρά παγωμένα κομμάτια σύννεφου. Για να σχηματισθούν, χρειάζονται διάφοροι παράγοντες: θερμοκρασία κάτω απ' το μηδέν, ύδρατμοι στον άέρα, μόρια σκόνης που κορσιμούνται ως πυρήνες συμπύκνωσης των υδρατμών σε χιόνι, κλπ. Τό σχήμα τους εξαρτάται απ' το ύψος όπου σχηματίζονται, απ' την ποσότητα υγρασίας των σύννεφων κι' απ' τη θερμοότητα.

Κατά γενικών κανόνων, οι νιφάδες έχουν βασικό σχήμα εξαγωνικό, όπως τα «κύτερα» της κερήθρας των μελισσών. Άλλοτε, οι έπιστήμονες πίστευαν ότι ο κανόνας αυτός δεν έχει καμιά εξαίρεση. Τώρα όμως έχουν διαπιστώσει ότι υπάρχουν κάποτε και τριγωνικές νιφάδες. Πάντως όμως, απ' τα 100.000 σχήματα των νιφάδων, που έχουν άποτυπωθή σε ειδικές και σε φίλμ, δεν υπάρχει κανένα που να μη μοιάζει σαν άστρο με 6 ακτίνες κανονικά και συμμετρικά τοποθετημένες γύρω του.

Άν σ'ας ρωτήσουν τί χρώμα έχει το χιόνι, θ' απαντήσετε: άσπρο. Κι' όμως οι νιφάδες δεν είναι πραγματικά άσπρες. Όταν κρυσταλλώνονται στον ούρανό, Είνε ως επί το πλείστον διαφανείς σαν τον πάγο. Όταν όμως απλώνονται στο έδαφος, σε αλληπάλληλα στρώματα, τα κρυστάλλα τους αντανακλούν τό φώς προς όλες τις διευθύνσεις και δημιουργούν την έντύπωση του άσπρου χρώματος.

Κανείς ίσως στον κόσμο και στην Ιστορία δεν ασχολήθηκε τόσο με το χιόνι, όσο ένας Αμερικανός άγροκτηματίας, ονομαζόμενος Ουίλσον Μπέντλεϋ. Έπί 40 δόκιμα χρόνια, φωτογράφιζε τις άπειρες ποικιλίες των νιφάδων. Ήταν ένα είδος έξερευνητού, συγχρόνως όμως κι' ένας ποιητής, που διέθεσε ολόκληρη τη ζωή του για ν' άποθανάτιση με τό φωτογραφικό φακό τη θεηνάλεά ώμορφιά των νιφάδων. Τό πάθος του αυτό άρχισε άφ' ότου, σε ηλικία 14 ετών, πρωτοείδε μια νιφάδα χιονιού μ' ένα σπινό μικροσκόπιο, συνεχίσθηκε δέ ως ότου πέθανε τό 1931. Είχε έπνομασθή δ' «Άνθρωπος των νιφάδων». Κι' οι φωτογραφίες που συγκέντρωσε — περισσότερες άπό 5.000 — προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στην Έπιστήμη.

Τώρα ακολουθεί τα ίχνη του Μπέντλεϋ ο συμπατριώτης του έπιστήμων Βένσων Σέφερ. Αυτός όμως σκεπάει τις νιφάδες μ' ένα διαφανές πλαστικό ύγρο, που ξεραίνεται άστραψιαία. Με τον τρόπο αυτό, οι νιφάδες διατηρούν πιά άμετάβλητα τα λεπτεπίλεπτα σχήματά τους, όσονδήποτε καιρό και με όσηδήποτε ζέση, και μπορούν να έκτεθούν σε μουσεία, να έξετασθούν λεπτομερώς με τό μικροσκόπιο ή να φωτογραφηθούν.

Ο Σέφερ άνεβαίνει σε υψηλότερα βουνά, για να μαζέψη νιφάδες χιονιού. Κάποτε συγκέντρωσε άρκετές απ' αυτές ενώ πετούσε μ' ένα βουβαρδιστικό άεροπλάνο με 350 χιλιόμετρα την ώρα, μέσα από μια χιονοθύελλα σε ύψος 3.000 μέτρων.

Άπ' τα άμέτρητα καλλιτεχνήματα που πέφτουν απ' τον χειμωνιάτικο ούρανό ως χιόνι, μόνο λίγες χιλιάδες — δηλαδή ελάχιστα σχετικώς — έχουν άποτυπωθή με τη φωτογραφία ή με την πένα του σχεδιαστή. Τα υπόλοιπα νάθηκαν για πάντα, για να μη ξανασηματισθούν ίσως ποτέ πιά.

Τό γαλλικό «άτομικό» χωριό

Κοντά στο Παρίσι στην γραφική κοιλάδα της Σεβρέζ, θα δημιουργηθή έως σε 2 χρόνια ένα γαλλικό «άτομικό χωριό». Πρόκειται για ένα έπιστημονικό κέντρον για τις άτομικές έρευνες, σαν αυτά που υπάρχουν ήδη στις Ηνωμένες Πολιτείες την Αγγλία και τη Ρωσία. Ύπάρχουν πρόγνωση στη Γαλλία διάσημοι έπιστήμονες που ερνάγονται προς την κατεύθυνση αυτή, όχι για πολιτικούς, αλλά για ειρηνικούς σκοπούς.

20 ΧΡΟΝΙΑ...

Πώς θα είναι μερικές «γόπσες»

Η μοίρα των ανθρώπων είναι να γεράνουν. Άλλ' υπάρχει μια κατηγορία ξεχωριστών υπάρξεων, που μας είναι αδύνατον να τις φαντασθούμε γερασμένες, με άσπρισμένα τα μαλλιά, τό πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες και καμπουριασμένο τό κορμί. Γιατί συνηθίσαμε να τις βλέπουμε πάντα νέες και ώριμες, έτσι που νομίζουμε ότι ο χρόνος δεν έχει καμιά επίδραση σ' αυτές.

Άλλ' όσο και αν μας ξεγελάη ή φαντασία μας, ή πραγματικότητα είναι άμείλικτη και δεν συγχωρεί καμιά εξαίρεση... ούτε για τις περίφημες γόπσες της όδού 14, που μας σκανηγούν με τη λάμψη της νεότητας και της όμορφιάς τους.

Και αυτή την πραγματικότητα ένα άμερικανικό περιοδικό είχε την έμπνευση να την παρουσιάση με τη μορφή των υπτέρων των άστέρων που θαυμάζουμε σήμερα. Για πολλές από τις βεντέτες του κινηματογράφου ή όμοιότητα με τις υπτέρες τους είναι καταπληκτική.

Έτσι, προκειμένου για την Τζίντζερ Ρότζερς, άρκεί να κутτάξη κανείς την εικόνα της υπτέρας της, για να καταλάβη πως θα είναι έπειτα από δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια. Τό πρόσωπο της διάσημης στάρ γίνεται όλοένα και πιο «στεγνό» και σι γραμμές του χάνουν την καθαρότητά τους. Με

Τό πρόσωπο της γοητευτικής Τζίντζερ Ρότζερς γίνεται όλοένα πιο «στεγνό», όπως και της υπτέρας της έλέας.

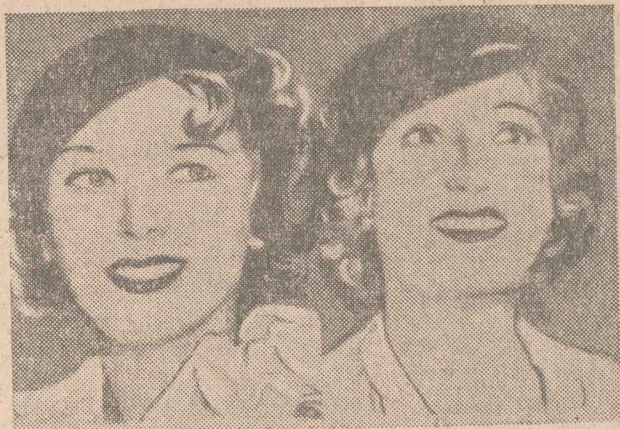
τά χρόνια, θα σβύση επίσης ή λάμψη των ματιών και οι ρυτίδες που θα σχηματισθούν γύρω από τό στόμα της θ' άφαιρύνουν τη γοητεία που έχει σήμερα τό χαμόγέλο της.

Αντίθετα με τη Τζίντζερ Ρότζερς, τό πρόσωπο της Όλβια ντε Χάβιλαντ «γεμίζει» όλοένα. Η τάσις αυτή την προσεγγίζει όλοένα με τη υπτέρα της, την κυρία Άλλιαν Φονταίν, που τό πρόσωπό της είναι στρογγυλό και γεμάτο. Η κυρία Φονταίν, παρά την ηλικία της, εξακολουθεί να έχει πάντα υπέροχα δόντια. Θά διατηρήση τάχα και τα δικά της ή Όλβια όταν θα θβάση στην ηλικία των σαράντα πέντε ή τών πενήντα χρόνων, στην κρίσιμη αυτή καμπή;

Κυττάξτε τώρα την Έλεάνορ Πόουελ και τη υπτέρα της Μπιάνκα.

Τό πρόσωπο της Έλεάνορ στρογγυλεύει όλοένα και γεμίζει προς τό μέρος των παρειών. Χαρακτηριστική είναι ή δύοδυτης που έχει τό χαμόγελο της υπτέρας και της κόρης. Η έκφραση των ματιών είναι επίσης ή ίδια. Έτσι, βλέποντας κανείς την κυρία Μπιάνκα Πόουελ, έχει την έντύπωση πως αντίκειται την εικόνα της Έλεάνορ σε όριμη ηλικία.

Η όμοιότητα δεν είναι μικρότερη μεταξύ της Ίντας Λουπίνο και της υπτέρας της Κούιν. Η όμοιότητα αυτή βρίσκει στο καθένα από τα χαρακτηριστικά του προσώπου των, παρμένο χωριστά. Στά μάτια στη μύτη, στο στόμα, στις γενικές νοσημίες... Άλ-

Η Ίντα Λουπίνο και ή υπτέρα της μοιάζουν σαν δίδυμες άδελφές. Άλλά, μ' όλη την όμοιότητά τους, πόση διαφορά υπάρχει μεταξύ τους!

λά πόση διαφορά υπάρχει μεταξύ των δύο! Η διαφορά αυτή βρίσκεται στην έκφραση. Τό πρόσωπο της Ίντας έχει τό δυναμικό και τό χαριτωμένο. Αντίθετα, της υπτέρας της είναι άτονο. Θέλεγε κανείς πως δεν έχει καθόλου έκφραση. Όταν κυλήσουν τά χρόνια, θα γίνει ίδιο τάχα και τό πρόσωπο της Ίντας, που είναι τόσο γοητευτικό σήμερα;

Και ή Λορέττα Γιούνγκ; Ποιάς δεν έχει προσέξει την άρμονία των γραμμών του προσώπου της και των χαρα-

Η Έλεάνορ Πόουελ έχει την ίδια έκφραση και τό ίδιο χαμόγελο με τη υπτέρα της Μπιάνκα.

κτηριστικών της; Άλλ' ή άρμονία αυτή υπάρχει σήμερα γιατί τό πρόσωπο της διάσημης ήθοποιού είναι «γεμάτο». Έκείνοι όμως που την έχουν παρακολουθήσει κατά τα τελευταία χρόνια έχουν κάνει την παρατήρηση ότι ή Λορέττα άδυνατεί όλοένα. Τό πρόσωπό της θά καταστήση τάχα «στεγνό» όπως είναι και της υπτέρας της; Τό πράγμα φαίνεται πολύ πιθανόν.

Αντίθετα, προάει κανείς φανερόμενος την εικόνα της Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ έπειτα από πολύ λίγα χρόνια. Η διάσημη ήθοποιός έχει κιόλας διπλά σαγόνι. Και παχαίνει όλοένα... Τα χαρακτηριστικά της «σβύνουν» επίσης. Η όμορφη και γοητευτική Ζανέτ, έπειτα από μερικά χρόνια, δεν θα είναι ίσως τίποτε άλλο από μια κοινή «χοντρή» γυναίκα...

Άλλοίμονο! Η ανθρώπινη όμορφιά είναι τό πιο εύθραστο πράγμα του κόσμου. Μία εαφονική λάμψη που μας θαυμάζει, αλλά που σβύνει πολύ σύντομα.

Όστόσο άς μην είμαστε άπαισιόδοχοι. Ο κανών δεν είναι γενικός. Ύπάρχουν και γυναίκες που διατηρούν την όμορφιά τους και μένοι τών 40 τών 50 και τών 60 άκόμη έτών.

Άς μην λησμονούμε την Νιρόν ντε Ασνίλο που ή όμορφιά της διατηρήθηκε έναν αιώνα περίπου.

Ζήτημα κρίσεως είναι όλα κι' ή ωραιότερη άκόμα.

Τό πρόσωπο της Όλβια ντε Χάβιλαντ παχαίνει όλοένα, παίρνοντας την στρογγυλότητα που έχει τό πρόσωπο της υπτέρας της, της κυρίας Άλλιαν Φονταίν.

Τ ΜΑΡΤΙΝ

ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑΜΑΝΙΑ

Υπερδοσίες

Είχε κάνει ο' όλους έν. τύποι μέν' ο' Κακούρ-νοδίκειο έκεινη την ήμέρα, το πάθος κι' ο' φαντισμός του όάνη Άστρά, του φημι-σμένου δικηγόρου, στην ύπερδοσι της πελάτισσάς του. Ήτανε μία γρήτα το-ζικωμένη, με κατά τα άλλα καλός όφρος άποδοκωμένο άπό την κατάχρησι των όλ-ληπτήριων, που καθόταν άδιάφορη στο έδωόιο του κα-τηγορουμένου, χωρίς να νοιάζεται για ό,τι λεγότανε γύρω της. Είχε πάει να γυ-ρέψη μορφών ο' ένα φαρ-μακείο. Ο' φαρμακοποιός της είχε ζητήσει φυσικά, συνταγή από γιατρό. Έκει-νη, πάλι φυσικά, δεν είχε, ό φαρμακοποιός δεν της έ-δωσε τη μορφίνη, έκεινη, μανιασμένη από την όσνησί του κι' από την έλλειψή του όλ-ληπτήριου είχε βρή άπ' το φαρμακείο, είχε αρπάξει μία πέτρα άπ' το δρόμο, και, γυρίζοντας είχε σπάζει μ' αυτή το κεφάλι του φαρμα-κοποιού!... Είχε άφήσει ύ-στερα να την πιάσουν, ά διάφορη, άποκτηνωμένη α-να μίν ήταν αυτή που έκανε το όνομό κι' αυτή που θα πλήρωνε τώρα τις συ-νέπειές του...

Οι έφομεριδες βού'ξαν ό-ταν μαθεύτηκε έσφονικά ό-τι την ύπερδοσι της γοη-σάς αλτίσας θα την αναλά-βανε ο' όάνης Άστράς, ό μεγαλύτερος ποινικόλόγος της Αθήνας. Είχε προσφε-ρή χωρίς λεφτά, φυσικά, συ-θώρισμα, να ύπερδοσι τη μορφινωμένη όολοφόνο, και σήμερα που γινόταν ή δική, το Κακούρνοδίκειο ή-

τροπο να όώσουνε τη συν-κατάθεσι τους στο γάμο του με μία ότωχιά...

Ύστερα, γιατί να το κρύψουμε;... τα χρόνια εί-χαν άρχίσει να φέρνουνε στην καρδιά του την ύπερ-θερμία του κόρου. Κι' έ-τσι, όταν ό πτέρως του τον έστειλε για να τελειώ-ποιήθ στην Εύρώπη, ό νέος έφυγε έσφαλωμένος, ήσυχος και χωρίς τύψεις... Ή μικρούλα έμεινε μόνη, πνιγμένη στα δάκρυα. Ή ά-πώνωσι την έφερε πολλές φορές μπροστά στην αυτο-κτομή... Πέρασε ό καιρός —όκληρος τώρα, άν καιρός χωρίς... και, σιγά... σι-γά, άρχισε το κατακρύβι-σμα: Ο' πρώτος άντρας έμ-φανίστηκε σαν παρηγοριά. Δεν ήτανε παρά ένας τυχο-διώκτης του έρωτα, που γύ-ρεψε να ώφελήθ από μία άπογοήτευσι που του παρα-δόθηκε δακρυομένη στην άγκαλιά του... Ύστερα ά-κολούθησε κι' άλλος, κι' άλ-λος... Ή γυναίκα άρχισε να δίνεται από ανάγκη βιω-τική, για να φάει... Έγινε ένα φεγγάρι θεατρίνα —«θεατρίνα» στο κόρο ενός έπαρχιακού μπουλουκιού... ύστερα άρρώστησε. Σ' ό κρεβάτι του νοσοκομείου γνωρίστηκε πιο καλά κι' ά-πο πιο κοντά με τον άν-θρώπινο πόνο, βγήκε πάλι, και γλύστρησε πιο πολύ, ως κάτω!... Κυλόησανε τα χρό-νια, που της φερανε πρόω-ρα τ' άσπρη μαλλιά και τις ρυτίδες... Άρχισε να πίνει για να μή θυμάται. Τό οι-γόντρεμα έγινε σε λίγο μορφίνη... Από τότε, ή γυναίκα έπαψε ναύαι κι' άν-θρωπος: Έγινε ένα αυτό-ματο στα νύχια του φοδε-ρού πάθους. Δεν έπινε πιά για να ξεκνήθ' έπινε για να πνιγί!... Σε μία τέτοια στιγμή, κύριοι ένορκοι, κύ-ριοι σύνεδροι, βρέθηκε μπροστά στον άτυχο φαρμα-κοποιό που της άρνιότανε το ναρκωτικό. Δεν είχε τί-ποτα έναντίον του, δεν τον ήξερε καν. Ήτανε μόνον ό άνθρωπος ευπόδιο στο όφοδρο της πάθος. Μάζεψε μία πέτρα άπ' το δρόμο και τούπασε το κεφάλι!... Δεν τόδελε, δεν ήξερε τί έκα-νε, δεν είχε συνείδησι... Μην την κρίνετε σαν έν-κλημμάτι, ά δυστυχισμένη μένο, κι' αντί να τη στεί-λετε να πεθάνη σε μία φυ-λακή, χρίστε της την εύ-θανασία ενός άσylum... Γιατί είναι περισσότερο όύμα όύ-μα του έρωτα, όύμα του πρώτου άντρα που αγάπη-σε... Άν έβλεπε όπωδής-ποτε έγαν ένοχο, τιμωρή-στε αυτόν. Το άξίζει, και ό-σας το έμολογιέται με συντριβή!...

Τέλειωσε ό όάνης Ά-στράς με τη φωνή του πνιγ-μένη από τη συγκίνησι. Ο' ό-σν ώρα μιλούσε, της κα-τηγορουμένης ή άποκτηνω-μένη ματιά ζωντάνευε σι-γά... σιγά. Καρφώθηκε ά-πλοστη στο πρόσωπο του δι-κηγόρου που μιλούσε με τό-ση φλογερή εύγλωττία... Και στο τέλος, τα πανια-σμένα της χείλια κουνήθη-κανε για να μουρμουρίσουν ένα όνομα: —Όάνη μου!... Άγαπη-μένε!... Απότομα, βασιλέψανε της καταγορουμένης τα μάτια και το κορμί της έπεσε κά-τω από το έδωόιο. Ο' όά-νης Άστράς χύμηλε να την πιση στην άγκαλιά του. Ο' ό-θάντος της είχε σώσει ά-πο την έτυμνηρία των έ-νορκων, άφου ή ζωή, ύστε-ρα από τόσες πικρές, της είχε χάρισει μία στερνή χαρά: Την ύπερδοσι της από τα χείλια του αγαπημέ-νου της!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η «ύγρη θερμότης»

Μία εύεργετική εφεύρεσις

Μία νέα εφεύρεσις του Άμερικανού «Όριον Όκς έπιτρέπει να χρησιμοποιή-ται μία μόνον φωτιά για το μαγειρε-μα, τη θέρμανσι του σπιτιού, την έξα-σφάλισι ζεστού νερού, τη λειτουργία του ψυγείου και διάφορες άλλες οικιακές ά-νάγκες. Είναι ή μέθοδος της «ύγρης φω-τιάς», όπως έχει έπνομασθή.

Στηρίζεται στη χρησιμοποίησι μιας καινούργιας χημικής ούσιας, που λέγε-ται «πυριτικών τετρακερσύλιον». Η ού-σια αυτή είναι υγρό, που βράζει στους 436 βαθμούς και πήζει σε θερμοκρασία κάτω άπ' τους 24 βαθμούς υπό το μη-δέν — ενό το νερό, ως γνωστόν, βράζει στους 100 βαθμούς και πήζει στο 0.

Άφου λοιπόν το «πυριτικών τετρακερ-σύλιον» θερμανθή δυνατά με μία φωτιά από οποιαδήποτε καύσιμη ύλη — κάρ-βουνο, γκάζ, πετρέλαιο, κλπ. — διαδι-δάσεται σ' ένα σωλήνα βουτηγμένο στο νερό, κι' έτσι παράγει άμέσως ζεστό νερό. Περνάει έπειτα από ένα είδος κα-λοριφέρ, με έπιφάνεια 130 περίπου τε-τραγωνικών έκατοστών, άσκετό για να ζεστάνη ένα σπίτι με 10 δωμάτια.

Κατόπιν ένα μέρος του πηγαίνει σ' ένα ψυγείο νέου τύπου, άπ' αυτά που λειτουργούν με θέρμανσι, κι' έκει χρησι-μεύει για παραγωγή πάγου. Το υπόλοι-πο υγρό διαβιβάζεται στην κουζίνα, που έχει ό φουρνέλλα, δυό φούρνους, μία φρυγανιέρα, κλπ. Ειδικά έξαρτήματα έ-πιτρέπουν να διατηρήται σε κάθε φουρ-νέλλο σταθερή θερμοκρασία, άνεξάρτη-τη άπ' τα άλλα.

Τό θερμό υγρό μπορεί άκόμη να κι-νήση έα μικρό άτμοστροβίλο, συνδεμέ-νο μ' ένα «δυναμό», που παράγει ή-λεκτρισμό για διάφορες οικιακές άνάγκες. Πόιν γυρίση δέ στο καζάνι του, για να έαναζεσταθ ή μπορεί να θέση σε λει-τουργία μηχανές που πλένουν ρούχα ή πιάτα, στεγνωτήρια της μπουγά-δας κλπ.

Τό υγρό αυτό έχει το πλεονέκτημα, ό-τι δεν έξατμίζεται, κι' άν άκόμη ζε-σταθ σε ύψηλή θερμοκρασία, έπομένως δεν άναπτύσσει πιεσι και δεν χρειάζε-ται γυροτόρες και βαρείς σωλήνες. Δεν είναι δηλητηριώδες, ούτε έκρηκτικό, ούτε διαβρωτικό. Έπειτα από 2 έτών χρήσι, οι σωλήνες άπ' τους όποιους περνάει, δεν παρουσιάζουν καμιά ά-πολύτως όθορά. Άλλά κι' αυτό τό ίδιο δεν φθείρεται καθόλου. Άντιθέτως, με τον καιρό και τη χρήσι καλλιερεύει ή ποιότης του.

Μοιάζει λίγο στη μυρωδιά με τό φα-νικόν δξύ, κι' έτσι γίνεται άμέσως άν-τιληπτό, όταν ξεφεύγει από κάποιο σω-λήνα. Πάντως, και στην περίπτωση αυ-τή, είναι τελείως άβλαβές.

Ο τρόπος της παρασκευής του τη-ρείται μυστικός άπ' τον έφευρέτη. Τό κόστος μιας τέτοιας εγκαταστάσεως εί-νε μικρό, σκεπάζεται δέ γρήγορα άπ' τό σημαντικό κέρδος στην καυσίμη ύλη (περίπου 50%). Πράγματι, με τη μέθο-δο αυτή δεν χάνεται καθόλου θερμότης. Τα φαγητά μαγειρεύονται γρηγορώτε-ρα. Άρχίζουν δηλαδή να βράζουν σε 30 δευτερόλεπτα μόνον. Οι φούρνοι τέλος είναι έτοιμοι σε 2 λεπτά. Παραγμο-ποιείται δηλαδή διπλό κέρδος, χρήμα-τος και χρόνου.

Για τις οικιακές γρήσεις, ή άπαιτου-μένη θερμοκρασία είναι περί τους 310—320 βαθμούς (ένα υπιόθεκι ψήνεται στους 290 βαθμούς). Σε τέτοια θερμο-κρασία, λοιπόν, ό άτμος του νερού ά-ναπτύσσει τόση πιεσι, ώστε είναι έπικιν-δυνώδεστος για οικιακές έφαρμογές. Τό νερό όμως υγρό μπορεί να ζεσταθ ως τους 436 βαθμούς χωρίς να περάση τη συνθησιμένη άτμοσφαιρική πιεσι. Γι' αυτό έχει τόση πρακτική άξία και χρή-σιμότητά της «ύγρη φωτιά» για τό σύγ-χρονα σπίτια.

Γυναίκες ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Η ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΖΩΗ της, δούκισσας ντε λα Φερτέ

Όταν ή δούκισσα, ντε λα Φερτέ κατηγορήθηκε ό-τι είχαν άναμειχθή σε μία ύπόθεσι δηλητηριάσεως, ό άν-δρας της, ό στρατάρχης ντε λα Φερ-τέ, έπέτυχε τη συγγνώμη της, λέ-γοντας στο βασιλιά Λουδοβίκο 14ο: —Ισως ή δούκισσα να έχη ύπο-πέσει σε μερικά από εκείνα τα σφάλ-ματα, που οι σύζυγοι τα μαθαίνουν τελευταίον από όλους. Άλλά δεν μπορεί να είναι μία δηλητηριάστρια, όπως την κατηγορούν οι έχθροί της. Γιατί, άν ήταν, θα έπρεπε να μίν υπάραγ από καιρό!

Ο βασιλιάς Λουδοβίκος βρήκε ά-καταμειχτό αυτό τό έπιχείρημα και έδωσε έντολή να σταματήσει ή κα-ταδίωξις της δούκισσας.

Όσο για τα «σφάλματα» που εί-χεν άναφέρει ό σύζυγός της, ήταν άμετρητά. Ένα άπ' αυτά έκαμε έξαιρετικό όνομό.

Ο νεαρός δούκας Λονγκεβίλ ήταν κάποτε μεταξύ των έραστών της και είχαν άπονθήσει μαζί της ένα παι-δί. Φεύγοντας λοιπόν, για τον πό-λεμο έναντίον της Όλλανδίας, άφη-σε μία διαθήκη, με την όποια κλη-ροδοτούσε στο παιδί αυτό, σε περι-πτώσι θανάτου του, πενήτακόσιες χι-λιόδες χρυσές λίβρες.

Η τύχη θέλησε να σκοτωθή ό δού-κας κατά την διάβασι του Ρήνου, κοντά στο Τουλούζ — ήταν στουπί στο μεθύσι κατά την πρώτη συνάν-τησι των Γάλλων με τό στρατό του ποίγκητος Γουλιέλμου της Όράγ-γης — και, όταν άνοήθηκε ή διαθή-κη του, όλοι έμειναν κατάπληκτοι ά-πό τό περιεχόμενό της, που εξέθετε την δούκισσα ντε λα Φερτέ και όχι λιγώτερο τον άνδρα της. Μερικοί μάλιστα την βόηκαν τόσο σκανδα-λώδη, που ύποστήριξαν ό-τι δεν έ-πρεπε να έκτελεσθή. Άλλ' ό βασι-λιάς Λουδοβίκος κατασίγασε τις διαμαρτυρίες τους, δίνοντας έντολή στο Παρλαμένο των Παρισίων να άναγνωρίση ως νόμιμο τό παιδί του Λονγκεβίλ, «χωρίς να άναφερθή τό όνομα της υπτέρας του». Έτσι θα ήταν εύκολο να πάση την κληρονομιά που του άφηνε ό πατέρας του.

Όστόσο, ή δούκισσα δεν φάνηκε να στενοχωρήθηκε πολύ από τό θά-νατο του έραστή του. Ο κόμης ντε Ταλλάν ήταν ό εύ-τυχισμένος διάδοχος. Και έπειτα ήλθεν ή σειρά του Ναντουιγιέ, του κόμπος ντε Γκις, του τραπέζιτου Μπεσαμέλ, που πλήρωνε την έννοια αυτή με τό χουσαφι που έκλεβε ά-πό τους Παρισινούς, και τόσαν και τόσαν άλλων...

Λίγο καιρό άργότερα, ή δούκισσα ντε λα Φερτέ γινόταν ήρωίς ενός καινούργιου σκανδάλου.

Ένα βράδυ, βοϊσκόταν μαζί με την κόμηση ντε Μπερτινιάκ σ' έ-να θεωρείο του θεάτρου του Ότέιγ, όπου παίζόταν ένα έργο, στο όποιο έμφανίζόταν, πλάι στον διάσημο ή-θοποιό Μπαρόν και ένας θαυιάσιος Βάσκος άκροβάτης. Ή δούκισσα ή-ταν γεμάτη θαυμασμό γι' αυτόν.

Κυττάζετε, έλεγε κάθε τόσο στη φίλη της. Δεν σας φαίνεται σαν τον Ήρακλη;... Ή καλύτερα σαν τον Άδωνι;... Όχι, είναι Ήρακλης και Άδωνις μαζί...

Η κόμηση ντε Μπερτινιάκ θαύ-μαζε περισσότερο τό Μπαρόν. —Όμολογώ, είπε, ό-τι αυτός ό νεαρός Βάσκος πηδάει θαυμάσια. Άλλ' ό Μπαρόν είναι ύπέροχος από-ψελ. Προσέξτε την έκφρασί του. Άλλά, στο τέλος, τα έγκώμια της δούκισσας ντε λα Φερτέ για τό νεαρό Βάσκο έκαμαν την κόμηση να' αλλάξη γνώμη και άρχισε κι' αυ-τή να παρακολουθή με ένδιαφέρον τον άκροβάτη.

Σε μία στιγμή ή δούκισσα κάλε-σε έναν από τους ύπνρέτες της και του ψιθύρισε μερικές λέξεις στ' αυτί. Μερικά λεπτά άργότερα και ή κόμηση ντε Μπερτινιάκ έκαμε τό ίδιο.

Η δούκισσα έγινε τότε καταπό-φυρη από τό θυμό της.

Μαντεύω τί είπατε στον ύπν-ρέτη σας, έκαμε. Άσφαλώς θα τον έστειλατε για να προσκαλέση τό Βάσκο άκροβάτη, στο σπίτι που έ-χετε στο Σαιν-Κλου και όπου στε-γάζετε τους έραστές σας!

Και μήπως έσείς δεν έκάμπετε τό ίδιο προσκαλώντας τον να έλθη στο σπίτι σας; άπάντησε ή κόμηση ντε Μπερτινιάκ.

Οι δυό γυναίκες δεν σταμάτησαν στο σημείο αυτό. Άοχισαν ν' ά-ναταλλάσσουν φοδερές βουιές και σε λίγο είχαν έλθει στα χείρια. Οι θεα-ταί έπαψαν τότε να κυττάζουν στη σκηνή και παρακολουθούσαν με έν-διαφέρον αυτό τό γυναικοκαυγά. που τελείωσε με την καταπόψισι της κυρίας ντε Μπερτινιάκ.

Η δούκισσα ντε λα Φερτέ έφυγε σε λίγο από τό θέατρο, παίνοντας μαζί της και τό νεαρό Βάσκο άκρο-βάτη μέσα στο άμάχι της.

Τόν ίδιο χρόνο, πέθανε ό σύζυ-γός της. Και, τότε, έξέσπασε ένας τρομερός καυγάς μεταξύ της δου-κίσσας και του γιου της.

Η γυναίκα του στρατάρχου ζη-τούσε από τό γιο της να της έξα-σφαλίση τα μέσα της ζωής της, ά-πό την κληρονομιά του πατέρα του. Άλλ' ό νεαρός μαρκήσιος άρνήθηκε κατηγορηματικά, λέγοντας πως εί-χαν κληιδώσει άρκετά την ύπόληψι του στρατάρχου και πως θα έπρεπε να είναι εύχαριστημένη γιατί δεν την άπεκρούσε δημοσία.

Η δούκισσα κατέφυγε τότε στα δικαστήρια. Σ' άπάντησι, ό γιός της συνέταξε έναν κατάλογο έραστών της υπτέρας του, που τον βοήθαε δεξιά κι' άριστερα στους φίλους και στους γνωστούς του. Άναγραφόνταν σ' αυτόν έδωδύνητα δυό όνόματα.

Τό πλήγμα ήταν τρομερό για τη δούκισσα, που έπεσε βαρειά άρρω-στη από τη λύπη και την ντροπή της. Άλλ' όταν έγινε καλά, συνέτα-ξε έναν άλλον κατάλογο, που περι-είχε τα όνόματα όδόντα έραστών της συζύγου του νεαρού μαρκήσιου!

Ο τελευταίος είχε έξακριδώσει στο άναμεταξύ και άλλες περιπέ-τειες της υπτέρας του και ήταν έ-τοιμος να δημοσιεύση έναν δεύτερο κατάλογο, αλλά δεν πρόφτασε.

Ο βασιλιάς Λουδοβίκος που τό σκάνδαλο αυτό έθιγε την άξιοτά-πεια της αλήθς του, ό-που οι δυό ένδιαφερόμενοι κατείχαν ύψηλές θέ-σεις, έσπευσε να έξορίση και τη υπ-τέρα και τό γιο.

Η δούκισσα ντε λα Φερτέ πέθανε άργότερα στα χτήματά της, λησμο-νωμένη από όλους.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΙ 19

Μερικά νέα μοντέλλα μαγιώ που ένας άμερικανι-κός οίκος παρουσίασε για τό έφετεινό καλοκαίρι.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ ΖΕΣΤΟ ΤΟ ΓΑΛΑ

Μία Έλβετίδα, για να μπορούν τα τέσσερα παιδά, κιά της να πίνουν ζεστό τό γάλα, μόλις τό άρμέ-γει από την αγελάδα της, έπενόησε, αυτό τό πρω-τότυπο σύστημα που βλέπετε στην εικόνα. Από τό δοχείο όπου μαζεύεται τό γάλα ξεκινούν τέσσε-ρες σωλήνες, και τα παιδά της, βάζοντας τό στόμα τους στην άκρη τους, μπορούν να τό πίνουν ζεστό και την ίδια στιγμή και τα τέσσερα χωρίς ν' άπα-σχολούν τη μητέρα τους.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΧΟΝΤΡΕΣ

Τρεις Άμερικανίδες άδελφές, που ζυγίζουν μαζί 390 κιλά. Χάρη στο ύπερβολικό πάχος τους είναι περιζήτητες από τα ήπιοδρόμια και τα διάφορα βα-ριστέ. Έχουν έμφανισθή επίσης σε διάφορα κυ-μικά φίλμ.

Τὸ «φυλαχτό» ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ ΒΙΛΛΑ

Ἡ προδοσία τῆς Κατερίνας Ὁκς

Καμιά γυναίκα δὲν ἔζησε τὸ μαρτύριο τῆς Κατερίνας Ὁκς, πού συνεχίζεται ἀπὸ εἰκοσι τρία περίπου χρόνια... Γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔζησε πάντα μὲ τὸ φόβο πὼς ἔνα μικρὸ γυναικὸς βέλος, μὴ σφοδρὰ, ἔνα ἐγκυριδιὸν θά τὴν ξάπλω-νε νεκρὰ... Καὶ τώρα, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ περιφρήμου «φυ-λαχτοῦ» πού τὴν προστατεύε, ὅλοι πιστεύουν ὅτι οἱ ἡμέρες, οἱ ὥρες, τὰ λεπτὰ τῆς ζωῆς τῆς εἶνε μετρημένα.

Ἡ Κατερίνα Ὁκς εἶνε ἡ ἀπὸ σπὴν γυναίκα, πού πρόδωσε τὸν Πάντο Βίλλα. Οἱ παλιοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Μεξικανοῦ ἐπαναστάτου, πού εἶνε πιστοὶ πάντοτε πρὸς τὴν μνήμην του, ἔχουν ὀρκισθῇ τὸ θάνατόν της. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασίν τους, θάπρεπε νὰ πάρουν πρῶτα σπὴν κατοχὴν τοῦ τοῦ περιφρήμου «φυλαχτοῦ», πού ὁ ἀρχηγὸς τους τῆς εἶχε χαρίσει, γιὰ νὰ τὴν προστατεύῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Πόσο περιεργὴ καὶ μυστηριώδης εἶνε αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Κατερίνας Ὁκς καὶ τοῦ Πάντο Βίλλα, πού ὁ κινηματογράφος τὴν παραμορφώ-σεν ἄλλοτε γιὰ νὰ τὴν προσαρ-μόσῃ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐδδομῆς τέχνης!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀποτελεῖ καὶ σή-μερα ἀκόμη ἕνα ἀληθινὸ αἰνίγμα.

Ὁ Πάντο Βίλλα ἦταν ἕνας ἀ-γράμματος, χωρὶς γινῆς, πού εἶχαν ἀ-δικηθῇ κάποτε ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ Μεξικανοῦ Πορφύριο Διάζ. Ἐγίνε τότε ἐπαναστάτης. Καί, μέσα σ' ἐ-λάχιστο διάστημα, ξεσήκωσε ὅλους τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδικημένους τοῦ Μεξικου. Ἐνας στρατὸς ἀπὸ 150 χιλιάδες «πεόνες», χωρὶς μέ-νος σὲ ὁμάδες ὑπὸ ἱκανοὺς ἀρχι-γούς, εἶχαν ὀρκισθῇ πίστιν στ' ὁ-νομά του καὶ ἐκτελοῦσε τυφλὰ τὰς διαταγὰς του.

Καθάρσε τέλος, τὸν «τύραννον» ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν Πορφύριο Ντιάζ καὶ ἀνέβησε εἰς τὴν θέσιν τοῦ τὸν Ὁραγκισκὸ Μαντέρο, πού ἀπὸ εὐγνώμων, τὸν ὠνόμασε ἀρχι-στράτηγον τοῦ στρατοῦ τοῦ Μεξι-κου.

Ἀλλ' ὁ Μαντέρο δολοφονήθηκε σὲ λίγο καὶ ὁ Πάντο ἀπὸ ἀρχι-στράτηγος ἐγίνε τότε ἀρχισυνμο-ρίτης. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ πολλαπλασία-ζόντουσαν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἐνῶ, ἀντίθετα, ὁ ἀριθμὸς τῶν φί-λων του ἐλάττωνόταν. Εἶχε νὰ ἀν-τιμετωπῇ ἐπίσης τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν πού ὠρ-γάνωσαν μίαν ἀληθινὴ ἐκστρατεία ἐναντίον του. Ἀρχηγὸς τοῦ ἐκστρα-τευτικοῦ σωματοῦ ἦταν ὁ ἀρχιστρά-τηγος τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ σὲ δυτικὸ μέτωπον κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον Πέρσιγκ, πού εἶ-χε τὴν ἐντολὴν νὰ φέρῃ σπὴν Βα-σιλκτῶνα τὸν Βίλλα ζωντανὸν ἢ νε-κρό. Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἀπὸ-τυχε οἰκτρά.

Ὡστόσο, ἕνα μεγάλο ρεῦμα ὑ-πὲρ τῆς τάξεως εἶχε οχηματισθῇ σὲ Μεξικὸ. Κι' ὁ Πάντο Βίλλα, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὴν συμπάθειαν πού εἶχε ἀκόμη μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἀπο-τραβήθηκε γιὰ ἕνα διάστημα ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δράσιν. Αὐτὸ δὲν ἐμπο-δισε, ὅμως τὴν ἀστυνομία νὰ τὸν παρακολουθῇ παντοῦ.

Ἐνα βράδυ, ὁ Πάντο βρισκόταν σπὴν Χιχονάκου, μακριὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἐνας ἀστυνομι-κὸς τὸν ἀνεγνώρισεν σπὴν γυνίκα ἔ-να δρόμον καὶ τὸν πυροβόλησε. Ὁ Πάντο πῆδισε τότε τὰ κόνκε-λα τοῦ κηπου μίας ἐπαύλεως. Ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀκολούθησε ἐ-κεῖ καὶ τοῖμασθηκε νὰ τὸν πυρο-βολήσῃ καὶ δεύτερη φορά. Σαφνι-κὰ ὅμως, δέχθηκε σὲ κεφαλὴν ἕ-να τοῦβλο πού τὸν ξάπλωσε ἀναί-σθητον.

Ὁ Πάντο σήκωσε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε σπὴν θεράνταν τοῦ σπ-τιοῦ μίαν ὡραία ξανθὴ νέα, πού τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἦταν ἡ Κατερίνα Ὁκς.

Εἶχε ξεκινήσει πρὶν ἀπὸ λίγο και-ρὸ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς γιὰ τὴν ἰδίαν τοῦ Μεξικου μὲ μοναδικὰ ἐ-φῶδια τὰ νεῖδα, τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλη χάριν της. Ἐνας ὑπηρεσιάρχης τῆς ἐδδοῦς τότε τὴν εὐκαιρία νὰ ντεμπουτάρῃ σ' ἕνα θέατρο. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦταν πολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν.

Ἀλλ' ἡ Κατερίνα προτίμησε ἀπὸ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς (ἡκερὴ) ἕνα γάμο μὲ τὸν πλούσιον Μεξικανὸ Ἐρ-μπερτο Οὐρβινα, πού ἦταν ζετρελ-λαμένος μαζί της. Μετὰ τὸ γάμο-τους ἐγκαταστάθηκαν σπὴν Χιχονά-κου, σπὴν ἐπαυλίδι ὅπου βρισκόταν τὴν ὁ Πάντο Βίλλα.

Ὁ ἐπαναστάτης ἐτρεξε ἀμέσως κοντὰ σ' ἐκείνην πού τὸν εἶχε σώ-σει γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐ-γνωμοσύνην του.

Ὁταν ἡ Κατερίνα ἔμαθε πὼς ὁ ἀνὴρ της αὐτὸς ἦταν ὁ θρυλικὸς Πάντο Βίλλα τὰ μάτια τῆς ἐλά-ψαν ἀπὸ χαρὰ.

—Ἡμουν βέβαιον πὼς θὰ σὰς συναντούσα μίαν ἡμέρα, εἶπε.

—Γιατὶ, μικρούλα μου;

—Γιατὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα σὰς ἔδλε-πα πάντα στὰ ὄνειρά μου κι' ἔλεγα στὶς φίλες μου πὼς, ἀν μίαν ἡμέ-ρα σὰς εὕρισκα μπροστὰ μου θὰ σὰς ἀκολουθοῦσα παντοῦ, σὰν νὰ ἡ-μουν ἡ οκία σας.

—Τὸ λέτε ἀκόμη καὶ τώρα; ρώ-τησε ὁ Πάντο Βίλλα.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε ἐκπληκτῶς.

Ἀλλ' ὁ Πάντο Βίλλα δὲν τῆς ἔδω-σε τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇ. Τὴν ἀρπάξε ἀμέσως σπὴν ἀγκαλιά του, δῆλκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλε-ως καὶ πῆδισε σὲ ὁδόν του, πού τὸν εἶχε ἀφήσει μερικὰ μέτρα πρὸς τὴν πύλιν.

Ἡ Κατερίνα γύρισε ἐπειτα ἀπὸ μίαν βδομάδα σὲ οὐδὲν ἄλλο.

Ὁ ζυγὸς τῆς ἔλειπε σὲ Σουαρέζ καὶ εἶπε δὲν χρειαζόταν νὰ δικαιο-λογηθῇ σὲ κανένα τὴν ἀπουσία της. Ὁρροῦσε τώρα σὲ χερί της ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι μὲ σμαράνδι, πού εἶχε τὸ σῆμα καρδιάς. Ἦταν δῶρο τοῦ Πάντο Βίλλα, πού τῆς εἶχε εἰπῇ ὅταν τῆς τὸ δώσε:

—Χιλιάδες ἀνθρώποι γνωρίζουν αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Ὅσο το φορῶτε στὸ χερί σας, κανένας κίνδυνος δὲν θὰ σὰς ἀπειλήσῃ ποτέ.

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ τύ-χη καταδίκασε τώρα σκληρὰ τὸν Πάντο Βίλλα πού ἦταν ἀναγκα-σμένος νὰ κρύβεται διρκώς γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χερί τῶν ἐχ-θρῶν του. Ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ ἐκ-πτεταί τὴν Κατερίνα Ὁκς καὶ κάθε φορά πού μποροῦσε τὴν προσκαλοῦ-σε κοντὰ του.

Ἐτοί ἐγίνε καὶ τὴν τελευταία φορά. Ὁ Βίλλα προσκάλεσε τὴν Κατερίνα νὰ πῇ σπὴν μικρὴ πόλιν τοῦ Πορράλ. Ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὴν ἐμφανίσθηκε ἕνα τμήμα τοῦ τακτι-κοῦ στρατοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἡρωικὴν ἀντίστα-σιν, ὁ Πάντο Βίλλα, πού εἶχε ἐλα-χίστους ὁπαδούς μαζί του, ἔπεσε νεκρὸς.

Πὼς εἶχε θρεφθῇ αὐτὸ τὸ τμή-μα τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ σπὴν Πορράλ; Εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι πού πιστεύουν ὅτι εἶχαν ὀδηγηθῇ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν Κατερίνα πού ἤθελε μ' αὐ-τὸ τὸν τρόπο νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπε-λευθέρωσιν τοῦ συζύγου της ἀπὸ τὰς ἀμερικανικὰς ἀρχὰς πού τὸν εἶχαν συλλάβει γιὰ μίαν ὑποπτι-μένην κλοπὴν αὐτοκινήτων.

Οἱ ὑποστηρικτὰς της, ἀπὸ τὸ ἄλ-λο μέρος προσπαθοῦν ν' ἀποδεί-ξουν ὅτι οἱ στρατιῶτες παρακολού-θησαν τὴν Κατερίνα κι' ἔμαθαν ἔ-τσι τὸ κρυφτό της τοῦ Πάντο Βίλλα.

Πὺ βρισκεται ἡ ἀλήθεια;

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μερικὸ ἀπὸ τοὺς φανατικούς ὁπαδούς τοῦ Πάν-το Βίλλα εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ ἐκδι-κηθῶν τὸ θάνατόν του. Καὶ μίαν φῆ-μη πού κυκλοφόρησε τελευταία λέ-γει ὅτι ἀνσκαλίσαν ἐγκυρὰ στὴν-κειρία πού ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ Κα-τερίνα εἶχε πάρει ἕνα σεβαστὸ πο-σὸν ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς προδοσίας της.

Γι' αὐτὸ ῥόντισαν νὰ κλέψουν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σμαράνδι, πού ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος «φυλαχτοῦ» γιὰ κείνην πού τὸ φοροῦσε, συμ-φωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀρχι-νοῦ τους.

Τώρα ἡ Κατερίνα βρισκεται σπὴν διάθεσιν της. Καὶ μὲ τὴν ἀγωνία σπὴν ψυχὴν, βλέπει νὰ κυλοῦν τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας, πού τὴν φέ-ρουν ὁλοένα καὶ πρὸς τὸ θάνατόν της.

Τὴν ἡμέραν πού τὸν ξάπλωσε ἀναί-σθητον.

Ὁ Πάντο σήκωσε τότε τὰ μάτια του καὶ εἶδε σπὴν θεράνταν τοῦ σπ-τιοῦ μίαν ὡραία ξανθὴ νέα, πού τοῦ χαμογελοῦσε.

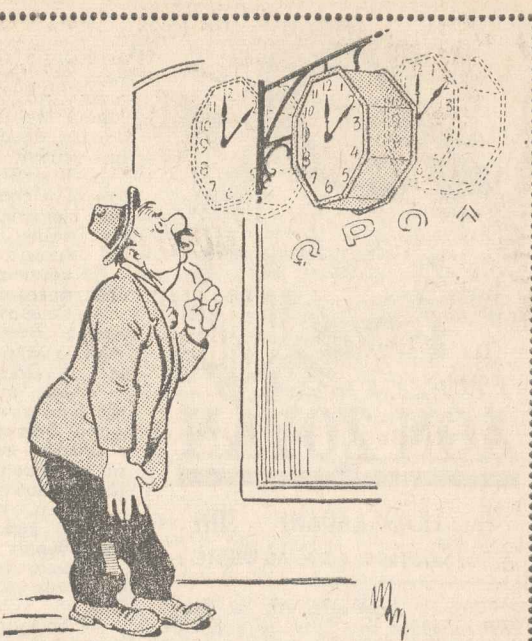
Ἦταν ἡ Κατερίνα Ὁκς.

Εἶχε ξεκινήσει πρὶν ἀπὸ λίγο και-ρὸ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς γιὰ τὴν ἰδίαν τοῦ Μεξικου μὲ μοναδικὰ ἐ-φῶδια τὰ νεῖδα, τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλη χάριν της. Ἐνας ὑπηρεσιάρχης τῆς ἐδδοῦς τότε τὴν εὐκαιρία νὰ ντεμπουτάρῃ σ' ἕνα θέατρο. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦταν πολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν.

Ἀλλ' ἡ Κατερίνα προτίμησε ἀπὸ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς (ἡκερὴ) ἕνα γάμο μὲ τὸν πλούσιον Μεξικανὸ Ἐρ-μπερτο Οὐρβινα, πού ἦταν ζετρελ-λαμένος μαζί της. Μετὰ τὸ γάμο-τους ἐγκαταστάθηκαν σπὴν Χιχονά-κου, σπὴν ἐπαυλίδι ὅπου βρισκόταν τὴν ὁ Πάντο Βίλλα.

Ὁ ἐπαναστάτης ἐτρεξε ἀμέσως κοντὰ σ' ἐκείνην πού τὸν εἶχε σώ-σει γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐ-γνωμοσύνην του.

Ὁταν ἡ Κατερίνα ἔμαθε πὼς ὁ ἀνὴρ της αὐτὸς ἦταν ὁ θρυλικὸς Πάντο Βίλλα τὰ μάτια τῆς ἐλά-ψαν ἀπὸ χαρὰ.

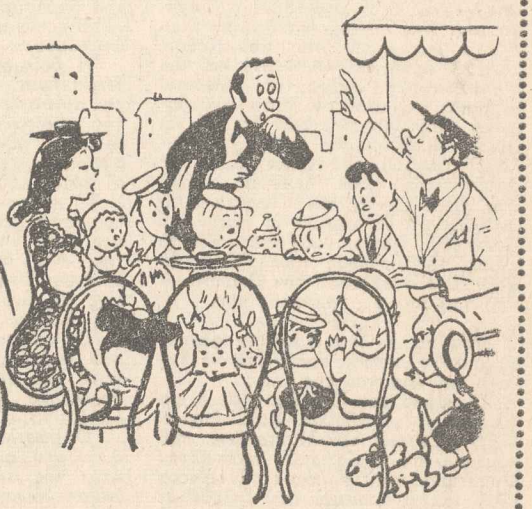

Ὁ μεθυσμένος: Βρὲ μυστήριο πρῶτον! Πρῶ-την φορά βλέπω τρία ρολογια... νὰ λένε τὴν ἰδίαν ὥραν!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

—Μπορῶ νὰ τὴ δοκιμάσω, δὲν εἶνε ἔτσι;

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ

—Γκαρσόν! Φέρε μας μίαν πάστα...!

Οἱ ναυαγοὶ τῆς «Χίλντας»

Κατὰ τὸ ἀπομνημόνεον τῆς 18 Νοεμ-βρίου 1905, ἕνα μικρὸ ἀλιευτικὸ γύριζε σπὴν λιμένα τοῦ Σαίν-Μαλό. Εἶχε περάσει δυὸ ἡμερῶν, χωμένο μέσα σπὴν ὄρμον μίας γειτονικῆς νησίδος, καὶ ἔνα ἀγρία θαλασσοταραχὴ εἶχε ξεσπάσει ξαφνικὰ σπὴν πελάγους κι' ὁ μανιασμένος ἀέρας πού ἐ-ρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁκεανοῦ ἔκανε τὰ κύματα νὰ σηκώνωνται ψηλὰ σὰν βουνά.

Τώρα ἡ θύελλα εἶχε κοπάσει κάπως καὶ τὸ μικρὸ πλοῖον διευθυνόταν πρὸς τὸ μέ-ρος τοῦ Ροσκόφ.

Ξαφνικὰ, ἐκεῖνοι πού βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ ἀντίκρισαν ἕνα περίεργον θέσμιον: Πάνω ἀπὸ τὰ κύματα ὕψωνόταν ἕνα κατά-στι ἀτμοπλοίου κι' ἔξω ἀνθρώποι πού ἦσαν σκαρφαλωμένοι σ' αὐτό, κινούσαν ἀπεγνω-σμένα τὰ νέρια πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦσαν ἔξη ναυαγοί, οἱ τελευταῖοι ἐπι-ζώντες τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου «Χίλντας». Κι' εἶχαν περάσει περισσότερον ἀπὸ δώδε-κα ὥρες σ' αὐτὴ τὴν θέσιν, σκαρφαλωμένοι πάνω στὸ κατάρτι, πού, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν, κινδύνευε νὰ παρασυρθῇ κάτω ἀ-πὸ τὰ κύματα.

Ἀπὸ τοὺς ἔξη αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού ἦσαν κοκκαλιασμένοι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο καὶ πού μὲ μεγάλη δυσκολία κατῶ-ρθωναν νὰ κρατιοῦνται ἀκό-η ἀπὸ τὸ κα-τάρτι, οἱ ναῦτες τοῦ μικροῦ ἀλιευτικοῦ ἔ-μαθαν τὸ τραγικὸ ναυάγιον τῆς «Χίλντας» πού εἶχε γίνε τὸ προηγούμενον βράδυ.

Τὸ ἀτμοπλοῖον αὐτὸ ἔκανε τακτικὰ τὴ συγκοινωνία μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν λιμένων τῆς γαλλικῆς Βρετανίας. Κυβερνή-της του ἦταν ἕνας ἐρασιμαθὴς θαλασσο-λῦκος, ὁ πλοίαρχος Γκρέγκουρ.

Τὸ δρομολόγιον τῆς «Χίλντας» δὲν ἦταν πολὺ μεγάλο. Ἀλλὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ ἀπὸ τὸ Πορτομαῦς ὡς τοὺς λιμένες τοῦ Σαίν-Μαλό ἦτο Σαίν Μπριε ἦταν ἀπὸ τὰ πρὸ ἐπικινδύνων. Γιατὶ τὸ πλοῖον ἔπρεπε νὰ πε-ράσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ συμπλέγματα μικρῶν νησίδων καὶ ὁφάλων, πού, σὲ περίπτωσιν θα-λασσοταραχῆς, ἀποτελοῦσαν ἕναν τρομα-κτικὸν κίνδυνον.

Ἡ «Χίλντας», μὲ πλήρωμα 37 ἀνδρῶν καὶ μὲ 123 ἐπιβάτες, εἶχε ξεκινήσει τὸ πρῶτὸ τῆς 17 Νοεμβρίου ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὲς καὶ ἔπλεε πρὸς τὸ Σαίν-Μαλό.

Ἡ Μάγνη ἦταν ἡρεμὴ καὶ μόνο ὅταν ἔ-φθασαν σπὴν ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου ντὲ λὰ Ἄγκ συνάντησαν μίαν μεγάλη θαλασσοτα-ραχὴν.

Σιγά-σιγά, ὁ ἀέρας πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁκεανοῦ δυνάμεινε καὶ ἡ «Χίλ-ντας» ἀγκομαχοῦσε πάνω στὰ μανιασμένα κύματα, ἀνοίγοντας μὲ μεγάλο κόπον τὸ δρόμόν της.

Ὁ πλοίαρχος Γκρέγκουρ ἔωσανε τὸν δρι-ζόντα μὲ τὰ κύματα του.

—Ἀσχημὸς καιρὸς! ψιθύρισε σὲ μίαν στιγμὴν.

Καὶ ὅμως ταξιδεψάμε μὲ πολὺν χει-ρότερον! εἶπε ὁ δεύτερος καπετάνιος Τά-μπις, πού στεκοῦνταν πλάι του.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Γκρέ-γκουρ. Καὶ ὅμως ὑπάρχει κάτι πού μὲ ἀνη-συχεῖ. Κύτταξε τὴ θάλασσα πρὸς τὸ μέρος τῆς Γκέρνου... Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς βράζει;

Καὶ τὸ ἔδωσε τὰ κύματα του.

Ὁ Τάμπις κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Γκέρνου κι' ὅταν κατέβασε τὰ κύματα ἀπὸ

τὰ μάτια του, τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε τὴν ταραχὴν καὶ τὸν τρόμον.

—Ἀλλοίμονό μας, ἂν βοηθοῦμε ξαφνικὰ ἀνάμεσα σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πελώρια αὐτὰ πηγάδια πού ἀνοίγονται μέσα σπὴν θάλασ-σιν! ψιθύρισε.

Τὸ καρδίαν μας θὰ στοίφογυρίζε σὰν σβούρα! εἶπεν ὁ Γκρέγκουρ, προσπαθών-τας νὰ χαμογελάσῃ.

Πραγματικὰ, ἡ θάλασσα κόλαζε, πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρῆς νησίδος κι' ὁ ἀνεμὸς στροβίλιζε τὰ κύματα καὶ σχηματίζε ὀρη-τικὰς δίνες πελώρια βάραιρα, πού ἀνοι-γότουσαν σὲ μίαν στιγμὴν, γιὰ νὰ κλείσουν ἀμέσως ἐπειτα.

Ἡ «Χίλντας» προχωροῦσε τώρα στ' ἀνοι-χτὰ τῆς Γκέρνου. Ἐπρεπε νὰ κάμῃ μίαν μεγάλη στροφή, νὰ πλησιάσῃ σπὴν νησο ὕψους κι' ἀπὸ κει παραπλεονάσε τις ἀ-κτὲς νὰ συνεχίσῃ τὴν πορείαν της πρὸς τὸ Σαίν-Μαλό.

Ὁπότε, τὰς ἀκτὲς ποτὲ ἐκεῖ;

Οἱ ἐπιβάτες πού εἶχαν προαισθανθῇ τὸν κίνδυνον, εἶχαν συγκεντρωθῇ πάνω σπὴν γέ-φυρα τῆς πλώρης καὶ μὲ τὴν ἀγωνία σπὴν ψυχὴ παρακολουθοῦσαν τοὺς δύσκολους ἐ-λιγμούς πού διέτασσε ὁ πλοίαρχος Γκρέ-γκουρ, γιὰ νὰ κατευθύνῃ τὸ σκάφος του πᾶ-νω στὰ κύματα.

Εἶχε βραδυάσει τώρα καὶ ἀπὸ ἀρεκτὴ ὥρα ἔπλεαν μέσα σπὴν ἐπικίνδυνον περιοχή.

Στιγμὲς-στιγμὲς, ἡ πλώρη τοῦ πλοίου ἀνασηκωνόταν σὲ κενό, γιὰ νὰ κυλήσῃ ἔ-πειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ μέσα σπὴν ὑγρὴ ἄβυσσον πού εἶχε ἀνοίγῃ ξαφνικὰ μπρο-στὰ του.

Τὰ πελώρια κύματα ὀρμίζαν τώρα μὲ ἀφάνταστη μανίαν πάνω στὸ κατάρτι.

Ἐνῶ αὐτὰ παρέρχοντο μερικὸς ἐπιβά-τες κι' ἔσπευε τὸν πανικὸν μέσα στὶς τά-ξεις τῶν ἄλλων. Οἱ περισσότεροι ἀνδρῶν νὰ κατεβαίνουν σπὴν ἐσωτερικὴν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἄλλοι ζητοῦσαν σωσισίδια, γιὰ νὰ ρι-χθῶν σπὴν θάλασσαν.

Ὁ δεύτερος καπετάνιος Τάμπις ἀγωνι-ζόταν γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ κάποια τάξιν σπὴν πλῆθος αὐτό, πού ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστε-ρά, κυριευμένο ἀπὸ ἀλλοφροσύνην καὶ πα-νικό.

Πάνω σπὴν γέφυρα, ὁ καπετάνιος Γκρέ-γκουρ οὐράλιζε τίς διαταγὰς του, προσπα-θώντας νὰ κάμῃ τὴν φωνὴν του ν' ἀκουσθῇ μέσα ἀπὸ τὸ θόρυβον τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων.

Καί, ξαφνικὰ, ἀφηνόουντο ἐκεῖνοι πού εἶ-χαν σαθρὰ, τὸ πλοῖον γάθκε μέσα στὰ κύματα.

Ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ πλοίαρχος Γκρέγκουρ εἶχε στροβίλισθῇ γιὰ μίαν στιγμὴν μέσα σ' ἕνα πελώριον βάραι-ρον κι' ἡ πλώρη τοῦ σπῆνω-θηκε μέσα σπὴν σχισμὴν μίας ὁφάλου, πού βρισκόταν σὲ βάθος πολλῶν μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θα-λάσσης.

Πλήρωμα κι' ἐπιβάτες εἶ-χαν ἔξαστανθῇ μέσα σὲ με-ρικὰ λεπτὰ. Μόνο ἔξη ναῦ-τες εἶχαν προφθάσει νὰ σκαρφαλώσων σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κατάρτια.

Κι' εἶχαν σπὴν θέσιν αὐ-τὴ ὡς τὸ ἀπὸνεμα τῆς ἑλίας ἡμέρας ἀκούγοντας κάθε τό-σο τοὺς φθερούς τοῖς γοιγμοῦς τοῦ καταποντισμένου πλοίου, πού ἀπείλουσε ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν νὰ τοὺς συμπαρ-σύσῃ σπὴν θάλασσαν.

Ἡ ἀγωνία τους ἦταν ἀπε-ρίγραπτη. Μόνον ἕνα θαῖμα θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ Γύρω τους ἡ τρικυμία λυσ-σοῦσε. Εἶνε περίεργον πὼς δὲν τρελάθηκαν. Εὐτυχὲς ὁ-μως τοὺς λυτῆθηκε ὁ Θεὸς καὶ νλῦτῆσαν.

Ἡ τραγωδία τῆς «Χίλ-ντας» ἦταν ἀπὸ τίς φοβερό-τερες πού ἀγαπῶνται τὰ ναυ-τικά χρονικά. Γιατὶ εἶχε ξε-τυλιγθῇ μέσα σὲ λίγα λεπ-τὰ, θάβοντας 154 ἀνδρά-πους κάτω ἀπὸ τὰ μανια-σμένα κύματα τῆς θα-λάσσης.

Ἐξη ναυαγοὶ ἦταν πισμένοι σπὴν κατάρτι τοῦ βυθισμένου πλοίου.

Τὸ θαυματουργὸν νερὸ

Τὸ ἐνστικτὸ τῶν ζώων ὁδηγὸς τῶν ἀνθρώπων

Πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, ὁ Ἀμερικανὸς Τζέιμς Γουέστ ἀναζητοῦσε πετρέλαιον σπὴν Ρὸκ Κρήκ τῆς Μοντάνας. Ἀπὸ διάλεξε λοιπὸν ἕνα σημεῖον πού τοῦ φάνηκε τὸ καταλληλότε-ρο, ἀνοίγει ἐκεῖ ἕνα βαθὺ πηγάδι. Ἀλλ

Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο

Χαμένο όνειρο

Να μία Ιστορία που ξεφεύγει από το συνηθισμένο: Η Ιστορία της Μόνικας Β. Έκείνος είχε Έλλην από το εξωτερικό, είχε υπηρετήσει ως αξιωματικός στον πόλεμο και το καλοκαίρι του 1945, τον βρήκε στην Αθήνα να περιμένει πλοίο για την πατρίδα του. (Τον είδα, λίγες φορές, γράφει, με σύσπασαν μία άλλη και το κακό έγινε. Τον έρωτεύθηκα. Έφυγε και, χωρίς να έχουμε συνδεθεί καθόλου, ένοιωσα πως έχασα το πλάνο. Το ζήτημα με δασάνει από το 45 μέχρι σήμερα. Ως που έφτασα στο σημείο να του γράψω και του έγραψα πως τον αγαπώ. Τώρα που βλέπω τη ξαννα καταλαβαίνω ότι το πλάνο ήταν πολύ τολμηρό. Δεν μετανοιώω όμως. Τον αγαπούσα και δεν μπορούσα να υποφέρω. Και η απάντησή, ψυχρή και σοβαρή, ήρθε. Και ζήτησε να μάθω ποιά είναι αυτή που της ένεπνευσε ένα τόσο σοβαρό αίσθημα, πως τη λένε και ακόμα να του στείλω τη φωτογραφία μου. Η αλληλογραφία άρχισε χωρίς όμως να θίξουμε το τρομερό θέμα. Φωτογραφία δεν του έστειλα ακόμα. Η αλληλογραφία συνεχίζεται. Καταλαβαίνετε, τώρα την άνωϊα μου. Να θέλω να του πω κάτι και να μη μπορώ; Πως μπορώ να του πω πόσο τον αγαπώ και πόσο μου λείπει και πως μπορεί εκείνος να μου πη κάτι αφού ίσως δεν μ' έχει νοιώσει ακόμη; Και πως μπορώ ακόμη να του πω «έρω, κάνουμε και οι δυο μας ένα μεγάλο λάθος; Έγώ να σας γράψω κι' εσείς να μου απαντήσετε, τη στιγμή που δεν θα μπορούσατε να νοιώσετε για μένα, να έχετε πού ένω έχω νοιώσει για σας». Αφού αυτά τα γραμμάτια είναι που αλαφρώνουν την ψυχή μου και με συνδέουν κάπως μαζί του; Νοιώστε καλά τη θέση που βρίσκομαι και δώστε μου τη γνώμη και τη συμβουλή σας).

Μ' αυτά τα στοιχεία θα μπορούσε ένας συγγραφέας ν' άρχει ένα διήγημα συγκινητικό της ρωμαντικής σχολής. Άλλα ποιά θα ήταν το τέλος; Γι' αυτό το τέλος ακριβώς ένοιωσα. Φέρεσθε και εσείς δεσποινίς Μόνικα. Και αυτό το τέλος μπορεί να είναι ή εκείνο που θα πείτε με τη φαντασία σας, σε στιγμές ονειροπολήσεων, ή ένα ζεφτίσμα στο κύλισμα του κορμού. Κι' επειδή ζητάτε τη γνώμη μου και της συμβουλής μου έχω να σας πω τα εξής: Κατ' αρχήν δεν έκανατε καλά που του γράφατε πως τον αγαπάτε, με τόσο βία. Δεν πρέπει να κοιμάστε με τέτοια ζαφνιάσματα την ανδρική μεταίοδοξία, πρό παντός μάλλον, στην περίπτωση τη δική σας, που εκείνος ούτε θυμόταν καν τη φυσιογνωμία σας. Έπρεπε ν' άρχισατε την αλληλογραφία σε φιλικό τόνο, που μπορούσε να καταλήξει με τον καιρό στο σημείο που άρχισατε, όπως είναι τραγουδι που άρχίζει ηρεμια και φθάνει στην κορύφωσή του. Έσείς άρχισατε από την κορύφωση. Όπως δήποτε, ε.τι. έγινε. Αν από τα πράγματα, τα που σας γράφει καταλαβαίνετε πως έχετε να κάνετε μ' έναν άνθρωπο σοβαρό, συνε-

χίστε. Από το δικό σας γραμμάτιο καταλαβαίνω πως μπορείτε να κρατήσετε το ενδιαφέρον σε μία αλληλογραφία. Τότε μπορείτε να του στείλετε και τη φωτογραφία σας, αλλά όχι άμεσα. Η διασύντη πολύ απαισιόβουτα τη ψυχική σας φωτογραφία, ως γνωρίζετε και εσείς τη δική του — που δεν πιστεύω να προφύγει — και μπορεί αυτή η Ιστορία να τελειώσει μ' ένα (χαμπύ εντι). Και κάτι άλλο ακόμα: Αν όποτε πια άρχει να σας γράφει, ή άρχει να τα γραμμάτια του, ούτε άγωνία να δείχνετε, ούτε παράπονα να κάνετε. Όρος απαράβατος!

★

Τζέννυ: «Είμαι ένα κορίτσι 18 ετών. Πέρσυ για πρώτη φορά σχετίστηκα με κάποιον αξιωματικό. Έχοντας υπ' όψει μου την κακή φήμη που κυκλοφορεί εν γένει για τους στρατιωτικούς (γιατί μόνον για τους στρατιωτικούς;) θέλω να του εξηγήσω από τη πρώτη φορά και του έδωσα να καταλάβει ή κορίτσι είμαι. Έκείνος μου είπε πως δεν έχει καμμία άποψη από μένα, παρά μόνον να του πω ότι τον αγαπώ. Μου έδωσε και πολλές υποσχέσεις, που τις πίστεψα. Του έδωσα την έπάντη που ποθούσα. Βγήκαμε δυο-τρείς φορές έξω και οι σχέσεις μας ήταν άγνες. Κατά δυστυχία μου τον μετέθεσαν. Και έφυγε χωρίς να δώσω σημεία ζωής. Πέρασαν δυο μήνες. Έμαθα τη διεύθυνσή του και του έγραψα. Ήρθε με άδεια, θέλω να μου δικάσει. Λογική, αλλά ενώ καταλαβαίνω πως είχε αλλάξει πολύ. Δεν ήταν εκείνος που μου όρκιζόταν ότι δεν θέλει τίποτα άλλο από την άγνη μου. Έφυγε πάλι χωρίς να μου δώσει είδηση. Και πάλι τον άνακαλύψα και του έγραψα, αλλά δεν έλαβα απάντησι. Και πάλι όμως ήρθε έπειτα από λίγο καιρό και μου είπε ότι ο χωρισμός μας όφειλεται σε μένα, γιατί την πρώτη φορά του κρύψα την καρδιά. Αφού αυτό είπα ότι δεν (με ήρασα έμψανως) αλλά ατλως με συμπάθησε. Και ενώ ή συμπάθειά του γινόταν έρωας, ενώ τον έκοφα γιατί δεν ήξερα να του φερών. (Πάντως, μου είπε θα προσπαθώ να έπιθλθώ στον έαυτό μου και ν' άναπαύω). Έφυγε και πάλι. Άπό τότε έχουν περάσει τέσσερες μήνες και δεν τον ζα να είδα. Τι να κάνω, λοιπόν; Να έλπιζω λιγάκι, ή να άπελπιστώ τελείως;»

Αν δεν έχετε άπελπισθή ακόμη, δεσποινίς Τζέννυ, καλά θα κάνετε ν' άπελπισθήτε. Τρείς φορές έφυγε, τρείς φορές του γράφατε κι' άπάντησι δεν ήρθε. Τι άλλο θέλετε για να καταλάβετε τι ήθελε από σας; Μη του ζαναγράφετε, λοιπόν, μη ζητήσετε να τον ζαναγράψετε, αφού έδαφος συμφωνίας δεν υπάρχει μεταξύ σας. Και πιστεύετε ότι έπράκειτο, περί παρεξηγήσεως. Άλλοιώς θα κυνηγάτε μία ύποθεσι χαμένη και για τους δυο.

★

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ. Ά. πειθύνεται «ήρος τους κ. κ. άρμόδιους επί των ερωτικών υποθέσεων» και εκθέτει την περίπτωση του. «Δεν έχω κλειστή ακόμη τα 20 χρόνια. Οι γονείς μου με έπιτρούν άγρυπνα για να μην παρεκκλίνω του ήθους μου. Έτοι έφτασα τα 19 μου χρόνια χωρίς να αίσθαν, θώ ένα πραγματικό έρωτα σαν και τούτον που φλογίζει τώρα

την καρδιά μου. Η διαλεκτή της καρδιάς μου είναι μία γυναίκα παντρεμένη, έχει περίπου τα διπλά χρόνια μου. Έγώ τουλάχιστον δεν έχω συναντήσει ποτέ τόσο τέλεια γυναίκα. Μ' άγάπησε κι' αυτή με πάθος γιατί δεν μπόρεσε στη συζυγική έστία να βρή τον έρωτα και τη στοργή. Ο σύζυγός της, ποτέ δεν της χαμογέλασε, δεν την περιποιήθηκε, δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτή. Έτσι, λοιπόν, αφού τόσο καιρό μαζί του δεν μπόρεσε να νοιώσει ούτε στιγμή ευτυχίας, θέλησε να την άπολαύσει τώρα, έστω και άργά. Αυτός ήτο ο πρόλογος του είδyllίου μας. Άλλά όμως ένα τρομερό έμπεδίο μπάνει φραγμός στην όλοκληρωσι της ευτυχίας μας. Ο σύζυγός της. Και καταλήγει: «Τι πρέπει να γίνει; Να το διηγήμαι! Άπό σας, λοιπόν, περιμένω μία λύσι σ' αυτό το άδιέξοδο καθόλου άπογορευτική, ή άλλά τουναντίον ένοθαρρυντική, γιατί πρέπει να γνωρίζετε ότι τίποτα δεν είναι δυνατόν να μη έμπόδιο στο δρόμο της ευτυχίας μας. Με τη βεβαιότητα ότι ή έπιστολή μου θέλει τύχει της έπισταμένης μελέτης σας, σας ευχαριστώ κλπ».

Άλλά εδώ, αγαπητέ φοιτητά, δε χρειάζεται καμμία έπισταμένη μελέτη. Το πράγμα μιλάει μόνο του. Δεν άμφισβητώ πως ή γυναίκα που άγαπάς έχει άτυχίσει στο γάμο της. Αυτή ή άτυχία σου γέννησε τον όικτο και ο όικτος αυτό τον νομίζει έρωτα, που μπορεί να είναι και έρωας. Έάν έσ' άπου καμμία δεκαριά χρόνια μεγαλειότερος κι' έκείνη άλλο τόσο μικρότερη, τότε ή λύσι θα ήταν εύκολη και συνηθισμένη. Άλλά τώρα, πάρε το μολύδι και κάνε ένα μικρό λογαριασμό. Έσύ 20, αυτή 40. Πρόσθεσε 10 και βγάλε το συμπέρασμα σου. Σε δέκα χρόνια, έσύ θα είσαι 30, και κείνη 50. Και σε άλλα 10, έσύ 40 — νέος ακόμα — και έκείνη... άς μην πω τον αριθμό. Και ή λύσι, προβάλλει αόθόρμητη: Μην κάνε καμμία τρέλλα και χτυπάς το κεφάλι στον τοίχο άργότερα. Αν διαπράξης την άνοησία που σκέπτεσαι θα γίνετε δυστυχισμένοι και οι δυο. Κι' έκείνη πολύ περισσότερο από όσο είνε τώρα. Αν την αγαπάς, λοιπόν, μη την άποσπάσεις από τη συζυγική της στέγη. Κι' αν σ' αγαπά κι' έκείνη ή φείλει ή ίδια να σου άνοίξει τα μάτια. Αυτή είναι ή λύσι του διλημματος που σε θασανίζει, όσο κι' αν την άποκλείεις εκ των προτέρων. καταλαβαίνοντας κι' ο ίδιος τη φωνή της λογικής.

★

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟ Μ. — Το «Χρυσάνθεμο Μ» είναι ένας νέος που άγάπησε τρελλά μία κοπέλλα κι' άρραθωνιάστηκαν. Έφυγε για κάποιο ταξίδι, για λίγον καιρό. Τις πρώτες μέρες έκείνη του έγραφε. Ύστερα έπαψε να του γράφει. Κι' όταν ύστερα από δυο μήνες έκείνος γύρισε, είδε πως έκείνη τον είχε έγκαταλείψει για κάποιον πλούσιο. Προσπάθησε να την ζαναφέρει κοντά του, αλλά μάταια. «Και τώρα — γράφει — πονώ, πονώ πολύ, γιατί και ή τελευταία μου έλπιδα έδωσε στον ήρόντο». Καταλαβαίνω πόσο πονάς, αγαπητέ μου φίλε, γιατί δεν είναι μόνο που έχασες την αγαπημένη σου, αλλά έχασες μαζί και το ήθαικό που είχες πλάσει γι' αυτήν. Άνακάλυψε πως ή γυναίκα έκείνη δεν άξιζε την άγάπη σου. Και αυτό ακριβώς πρέπει να σε παρηγορήσει. Έκανε λάθος. Και δεν είσαι ο μόνος που έγκαταλείπεται για έναν πλούσιο. Σε γράφει την, λοιπόν, και μη προσπαθήσεις να την ζαναφέρεις κοντά σου γιατί δεν άξιζει τον κόπο. Με τον καιρό, ο πόνος που νοιώθεις θα περάσει και τότε θα είδη ότι υπάρ-

χουν κι' ευγενικές ψυχές στον κόσμο.

★

ΜΙΑ ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Είναι δέκα όκτώ ετών, αρκετά νόστιμη, πριν τρία χρόνια γνώρισε ένα νεαρό με «άγγελική όμορφιά». Τον άγάπησε και του έγραψε πρώτα, για να του πη πως τον αγαπά. Της είπε κι' έκείνος το ίδιο. Μεσολάβησε το καλοκαίρι, έκείνη έφυγε για να παραθερίσει, μα όταν γύρισε ο νεαρός είχε άλλες. Στα ραντεβού έπήγαινε πάντα με παρέα, της φέρναν ψυχρά. Κι' ένα βράδυ έπεσε στη καλύτερή της φίλη — κι' ή φίλη της της το είπε — πως δεν την αγαπούσε πιά, πως ή συντροφιά της τον στενοχωρεί και θέλει να βρή κάποια διέξοδο. Και ρωτάει ή «πληγωμένη καρδιά»: «Πως έγινε αυτό ή μεταβολή τόσο ζαφνικά; Τι έχει μεσολαδήσει; Τι είναι εκείνο που τον κάνει να θέλη να φύγει από κοντά μου; Η ζωή πια για μένα δεν άξιζει τίποτα. Μου είναι άδύνατον να ζήσω χωρίς αυτόν». Λοιπόν, «πληγωμένη καρδιά», τέτοιες ζαφνικές μεταβολές είναι πολύ συνηθισμένες στους νεαρούς και τις νεαρές της ηλικίας σας. Σ' αυτή την ηλικία πολύ σπάνια τα αίσθημα είναι σταθερά, πρό παντός στους νεαρούς. Οι νεαρές είναι λίγο πιο σταθερές. Κι' έκείνο που έχει μεσολαδήσει και τον κάνει να θέλη να φύγει από κοντά σας, είναι άσφαλως κάποια άλλη, που κι' αυτήν ίσως θα την διαδεχτεί κάποια άλλη. Μη προσπαθήσετε να την άνακαλύψετε, γιατί δεν έχετε να κερδίσετε τίποτα. Και μη λέτε πως ή ζωή δεν άξιζει πια χωρίς αυτόν. Πολύ γρήγορα θ' αλλάξετε ιδέα και θα ζήσετε χωρίς αυτόν. Στη ζωή που σας περιμένει, αυτή ή Ιστορία θα μείνει σαν μία ρωμαντική παιδική ανάμνησι, που θα τη θυμάσαστε και θα νηλάτε ίσως. Σας εύγυμναι γι' αυτό.

Ο.Σ.Γ. — Είναι ένας νέος 16 ετών, ρωτάει «άν έχω το δικαίωμα ένας νέος που έχει κλειστή τα δέκα έξη να έρωτεύθω», και λέει τον πόνο του: Έξομολογήθηκε τον έρωτά του σ' ένα κορίτσι κι' έκείνη δεν τον έχθηκε. Και τώρα ή ζωή του είναι μαρτυρική. Άπάντησι: Ένας νέος 16 ετών έχει περισσότερα δικαιώματα να μελετήσει τα αισθητά του. Άλλά τέλος πάντων, αυτό τα συμβουλευθούν οι μεγαλειότεροι έξυμνώντας τα δικά τους δεκάξη χρόνια. Μην άπογοτεύεσαι όμως νεαρέ. Έχεις και τα δεκαοχτώ σου και τα είκοσι κι' έλπιζω πως από τότε κι' ύστερα θα βρής και στην ευτυχία που γυρεύεις ή πρόωρη αισθηματική σου άναπτύξη. Αν μπορούσες να μη βλέπεις τη σκληρή ένα μήνα, ούτε θα τη θυμόσουν πια.

Ν.Σ.Δ.Κ. — Το θέμα που γράφετε στο γραμμάτιο σας, δεν ύπάγεται στην άρμοδιότητα της στήλης αυτής. Πρέπει ν' άπευθυνθήτε σ' έναν γιατρό κι' αυτός θα σας δώσει τις συμβουλές που πρέπει. Πρό παντός, έπιθλθήτε στον έαυτό σας.

Και μία γενική σύσταση: Πολλοί και πολλές που άπευθύνονται στο «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο» έρχονται άπάνω στην ψυχική τους συγκίνηση ή σως, να γράψουν το όνομά τους, ή τα αρχικά τους, ή ένα ψευδώνυμο. Σε ποίον, λοιπόν, θα δοθ ή απάντησι; Το στοιχείο αυτό είναι άπαραίτητο γιατι ή άλλοιώς τα γραμμάτια άναγκαστικά θα μένουν χωρίς απάντησι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ.Γ. Έπίσης, οι έπιστολογράφοι — νέες και νέοι — άς γράφουν «Ερωτικό γραμματοκιβώτιο» κι' ακόμη το όνομα του συνεργάτου που έπιθυμούν να τους άπαντήσει.

Όμορφα χέρια

του δαχτύλου με έλαφρόπετρα και λίγο ξύδι.

Μ υ ρ ω δ ι ε ς: Για να βγάλετε τις δυσάρεστες κι' έπίμονες μυρωδιές τρώβετε τα χέρια σας με καθαρό ξύδι ή με μία φρεσκοκουμένη ωμή πατάτα.

Λ ε κ έ δ ε ς: Από φρούτα. Βγαίνουν με λίγο ξύδι. Από μελάι: Με έλαφρόπετρα. Από ιώδιο: Με λίγη κολώνια. Από τσιγάρο (κιτρίνισμα): Με ξύδι και τσίψιμο με έλαφρόπετρα.

Μασάζ

ΤΟ όμορφο πρόσωπο έλκύει, αλλά και τα όμορφα χέρια άρέσουν και κάνουν εντύπωση. Μία γυναίκα, που ενδιαφέρεται για την όμορφιά της, πρέπει να φροντίζει για τα χέρια της με μεγάλη προσοχή, όπως ακριβώς και για το πρόσωπό της. Άλλοιώς τα χέρια άφήνουν άπάντα στα χέρια τα σκληρά ίχνη τους... Έπίσης, το ταχτικό μασάζ, που γίνεται κυρίως στις άσθρόσεις των δακτύλων αύξάνει την έλυσινισή τους και καταπολεμάει τον άσθροτισμό και τους ρευματισμούς.

Παρ' όλες τις δουλειές του νοικοκυριού

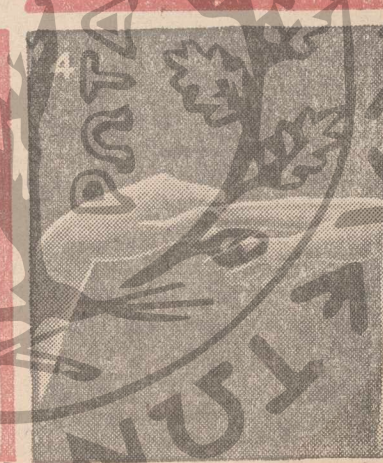
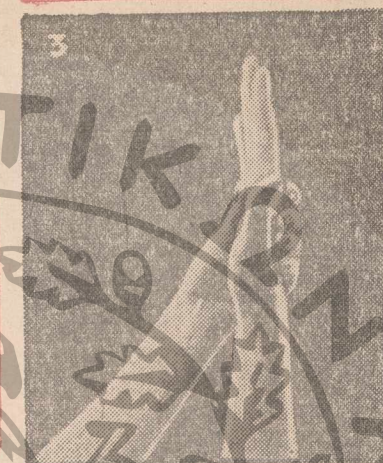
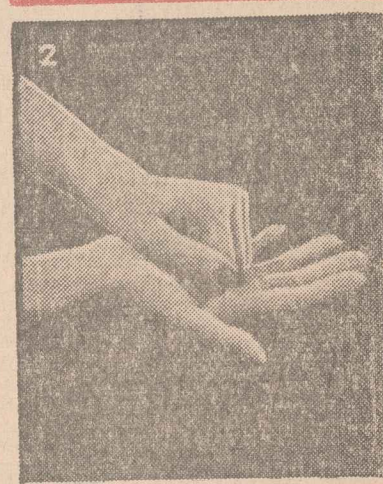
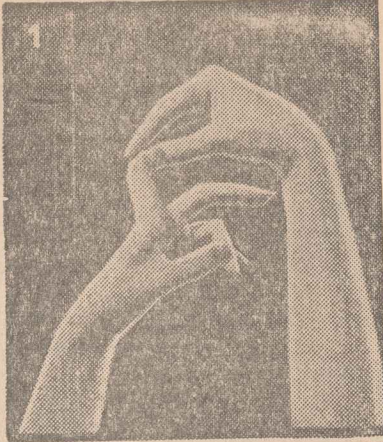
Τα χέρια σας θα μένουν όμορφα: 1. Αν φοράτε παλτά πέτσινα γάντια ή γάντια από καουτσούκ για τις δουλειές του σπιτιού. 2. Αν τα πλένετε πάντα με χλιαρό νερό και ποτέ με κρύο. 3. Αν σκουπίζετε καλά τα χέρια σας ύστερ' από κάθε πλύσιμο, γιατί ήλλιώς κοκκινίζουν. 4. Αν ύστερ' από κάθε πλύσιμο άλείψετε τα χέρια σας με μία καλή κρέμα που άποροφάται τελείως από την έπιδερμίδα. 5. Αν δεν σφίγγετε, χωρίς λόγο, τις γραθές σας.

Μικρά έλαττώματα - Μικρές θεραπείες

Κ ό κ κ ι ν α χ έ ρ ι α: Είναι ένδειξις κακής κυκλοφορίας του αίματος. Έπίσης δ-αν δεν λειτουργή καλά το σπύκτι, παρουσιάζονται στα χέρια λεκέδες καστανού χρώματος. Συμβουλευθήτε ένα γιατρό και στις δύο περιπτώσεις.

Κ ρ ε α τ ο ε λ η ε ς: Αυτές δείχνουν όργανικές διαταραχές. Μόνο ένας γιατρός θα σας ύποδείξη την κατάλληλη θεραπεία, που είναι άλλωστε εύκολη.

Τ ρ υ π ή μ α τ α ά π ό β ε λ δ ν α: Οι γυναίκες που ράβουν πολύ, έχουν τα δαχτυλά τους στην άκρη γεμάτα από τρυπίτσες. Αυτές εξαλείφονται, αν τρίψουμε την άκρη

Η ΚΑΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ ΜΑΣ

Τοκετός - λαχείο

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Κ. ΤΖΑΚ ΜΟΓΚΑΝ.
Η Κ. ΜΟΓΚΑΝ.
Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ.
Η ΜΑΜΗ.
Ένας ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.
Ένας ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

(Ο Τζάκ Μόγκαν σφαιροβυίζει σαν σβούρα, στο γώλ, έξω από την κρεββατοκάμαρα όπου πρόκειται να γεννηθεί η γυναίκα του. Είναι αναστατος. Τραβάει τα μαλλιά του και μονολογεί).

ΤΖΑΚ: Τι θα γίνει; Είμαι χαμένος! Η γυναίκα μου πρόκειται να φέρη στον κόσμο ένα... στόμα άκουα: το παιδί μας. Πώς θα τα βγάλουμε πέρα; Δεν έχω λεφτά. Πρό μιάς εβδομάδος βρίσκομαι χωρίς δουλειά. Ο Θεός να βάλη το χέρι του!... Γιατί να γεννηθώ κι γυναίκες σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές!

(Έξαφνα ανοίγει η πόρτα της κρεββατοκάμαρας και βγαίνει η σπιτονοικοκυρά).

ΤΖΑΚ: Λοιπόν; Λέγε... Με πνίγει η αγωνία!

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Μην κάνετε, έστω, κ. Τζάκ.

ΤΖΑΚ: Να μην κάνω έστω; Ξέρετε την κατάστασή μου, κυρία. Πώς θα το θέσω αυτό το παιδί!

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Ο Θεός είναι μεγάλος!

ΤΖΑΚ: Τό ξέρω. Ο Θεός είναι μεγάλος, αλλά... δεν βρένει λύση από τον ούρανό. Τέλος πάντων τί έγινε;

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Η γυναίκα σας έφερε στην κόσμο ένα χαριτωμένο υπεμάτ. Να σας έση κ. Τζάκ. Σιδερόκεφαλο!...

(Ο Τζάκ πέφτει σε μία πολυθρόνα).

ΤΖΑΚ: Τι τέλεσται!... Τώρα άρχίζει το δ... μα της οικογενείας μας. Δεν έχω φράγκο στην τσέπη μου!...

(Η σπιτονοικοκυρά μπαίνει πάλι στην κρεββατοκάμαρα φωνάζοντας στον κ. Μόγκαν).

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Κουράγιο, κ. Τζάκ. Ίσως το παιδί αυτό σας φέρη τύχη.

ΤΖΑΚ (υψώς): Το παιδί αυτό θα πεθάνη από αστία, όπως θα τα νινάσουμε και μες. Τι μου ήθε να κάνω παιδιά!... Τι γκάφα. Θεέ μου, τί γκάφα!...

(Η πόρτα της κρεββατοκάμαρας ξανανοίγει σε λίγο και βγαίνει πάλι η σπιτονοικοκυρά).

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Κύριε Τζάκ!...

ΤΖΑΚ (έντονος): Τι συμβαίνει πάλι; Καμιά νέα κραυγή;

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Δίδυμα, κ. Τζάκ... Η γυναίκα σας γέννησε κι' άλλο αγροράκι.

ΤΖΑΚ: Δίδυμα!... Χάθηκαν!... Πνίγονται!... Καταποντίζονται!... Βοήθεια!...

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ: Τελλοθήκατε, κ. Τζάκ; Τα δίδυμα είναι γουρλίδικα. Θα σας φέρουν ευτυχία. Πρέπει ν' αντιμετωπίσετε ήρεμά την κατάσταση.

ΤΖΑΚ: 'Ήσως υ' άδειανό στομάχι; Τι λέτε, κυρία μου; Είμαι ο δυστυχέστερος άνθρωπος του κόσμου!...

(Ανοίγει η πόρτα της κρεββατοκάμαρας και βγαίνει η μαμή).

ΜΑΜΗ (στο Τζάκ): Κύριε Μόγκαν, συγχαρητήρια. Η γυναίκα σας γέννησε τριδύμα!

ΤΖΑΚ: Τρι... τρι... τριδύμα!... Είμαι

Ευτυχής; Όνειρεύομαι;... Βλέπω ξφιάλτη;... Θα τρελλαθώ!... Άερα... άερα... πνίγομαι!...

(Αναστατωμένος όπως είναι, χωρίς καπέλλο καποκυλά στις σκάλες και βγαίνει στο δρόμο. Γυρίζει άσκητή ώρα ανάμεσα στον κόσμο παραμυθώντας σαν τρελλός).

ΤΖΑΚ: Δίδυμα... έπειτα τριδύμα... Τρία παιδιά... τρία στόματα... τρία στομάχια!... Πώς θα τα βγάλω πέρα; Τι κακορίζικα είν' αυτή; Κι' αυτή η γυναίκα μου... Τι την έπιασε και γεννάει σαν κουνέλα!

(Μετά μιά ώρα γυρίζει πάλι σπίτι του, κουρασμένος, συντετριμένος, σε κακό χάλι. Μπαίνει στο γώλ και βρίσκει μπρος σ' έναν άγνωστο).

ΤΖΑΚ: Τι ζητάτε, κύριε;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Είμαι ρεπόρτερ της «Ήμερας», κ. Μόγκαν. 'Ηρθα να σας κάμω μιά πρόταση. Η έφημερίδα μου σας προσφέρει 500 δολάρια για να μου πείτε τις εντυπώσεις σας απ' το γόνιμο τοκετό της συζύγου σας και για να εας επιτρέψετε να φωτογραφίσουμε τα τετράδυμα.

ΤΖΑΚ: Πώς; Τι είπατε; Τετράδυμα;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μάλιστα, κ. Μόγκαν. Η γυναίκα σας έφερε προδ' ολίγου στο φώε και έταρτον υπεμάτ.

ΤΖΑΚ: Τετράδυμα!... Και προσφέρετε 500 δολάρια;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Μάλιστα, κ. Μόγκαν. Δεχόσαστε;

ΤΖΑΚ: (Που άρχίζει να παίρνει κουράγιο): Μάλιστα, κύριε. Σύμφωνα. Είχε δική η σπιτονοικοκυρά πούλεγε πως τα παιδιά πούφονται στον κόσμο με τη... σε-σούλα είναι γουρλίδικα. Δέχομαι.

(Ο δημοσιογράφος φωτογραφίζει τα υωρά, πληρώνει και φεύγει. Ο Τζάκ δεν προφτάνει να συνέλθη κι' εμφανίζεται νέος έπισκέπτης).

Ο ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ο Κ. Μόγκαν, παρακαλώ.

ΤΖΑΚ: Έγώ είμαι.

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Είμαι υπάλληλος του Υπουργείου Προνοίας, κ. Μόγκαν. Έυαθα το εύτυχες γεγονόες και ήθα να σας πώ ότι θ' αναλάβη το Κράτος την διατροφή των τετράδυμων ες που να φτάσουν σε ηλικία τριών ετών.

ΤΖΑΚ: Θεέ μου είσαι μεγάλος! Έκα- νες τό θαύμα σου. Ζήτη τα τετράδυμα!...

Αυτό δεν είναι τοκετός. Αυτό είναι λαχείο. Κέρδισα τον πρώτο αριθμό του λαχείου.

Είμαι ο ευτυχέστερος υπαμπας του κόσμου! (Ο υπάλληλος φεύγει. Ο Τζάκ μπαίνει στην κρεββατοκάμαρα, φιλεί τα τετράδυμα κι' άγκαλιάζει παράφορα τη γυναίκα του).

Η Κ. ΜΟΓΚΑΝ: Τζάκ... με συγχωρείς.

ΤΖΑΚ: Να σε συγχωρήσω; Έσθ δεν είσαι γυναίκα, είσαι... γουσωρευείο! Σε συγχωρώ... Μπαράδο, αγάπη μου!... Καλά τα κατάφερες. Οι έφημερίδες πληρώνουν δολάρια. Το κράτος θ' αναλάβη τη δια-τροφή των παιδιών μας. Άρχισε να βρέχει γουσάφι! Κοντεύω να παραφρονήσω απ' τη ναρά μου.

Η Κ. ΜΟΓΚΑΝ: Όστε είσαι εύχαριστη- μένος, Τζάκ;

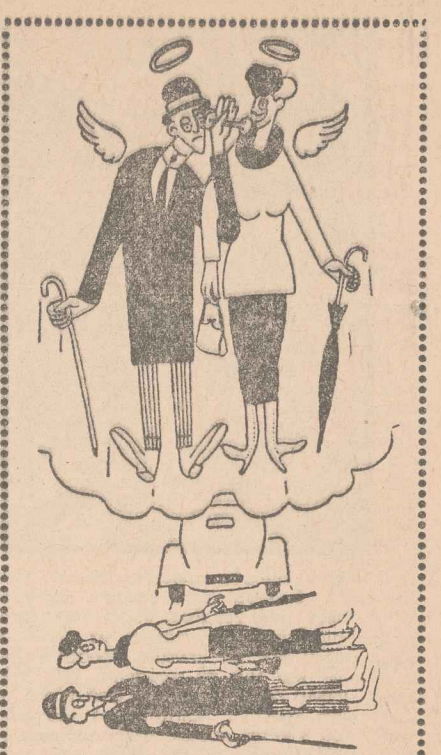
ΤΖΑΚ: Κατενθουσιασμένος. Κοντεύω να τρελλαθώ απ' τη χαρά μου, σου λέω. Γιατί, αγάπη μου, να μη γεννήσεις πεντάδυμα, έ- ξάδυμα, εξαδύμα; Άκουσε, γυναικούλα μου στον προσεχή τοκετό θα βάλης τα δυνατό σου να κάνης... οντάδυμα! Το ά- παιτώ. Θα... θα βοηθήσω κι' εγώ. Ποέ- πει να πλουτίσουμε. Αυτό θα πη τοκετός λαχείο. Να σε φιλήσω, αγάπη μου... Με ξελάσπωσες. Σωθήκαμε. Ζήτω τα τετρά- δυμα!...

(Την άφαιζει στα φίλιά).

ΤΖΙΟΥΣ ΓΚΡΟΠΕΡ:

Ο ύπνος σώζει

Μιά νέα θεωρία υποστηρίζει ότι ο ύπνος φέρνει το σώμα σε μιά κατάσταση ήμισυ ναισθησίας, έτσι που τα δυνατό τραντάγματα του προκαλούν συνείψεις λιγότερο σοβαρές παρ' ότι σ' έναν άνθρωπο έυ- πνιο. Γι' αυτό ακριβώς στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα, οι έπιβάτες που κοιμούν- τισαν την ώρα της καταστροφής, δεν χτυπούν σχεδόν ποτέ σοβαρά.

Ο ΒΑΡΥΚΟΟΣ

Έκείνος: Έλεγε τίποτα, αγά- πη μου;

Έκείνη: Ναί! Έλεγα να προσέ- ζουμε γιατί θα μας κόψη το αυτοκι- νητό!...

—Μη με σφίγγετε έτσι, κύριε!

ΥΨΟΤΕΡ' από δυο έβδομά- δες: Σφίξε με πιο δυνατά, αγάπη μου!

Έκείνη: Τι κυττάξεις αγάπη μου; Έκείνος: Τό... μέλλον μου!...

ΕΝΑ ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΕΙΧΟΣ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Το μεγαλύτερο τεχνικό έργο του κόσμου

Σ' ένα μοντέρνο κτίριο της οδού Βοντβίτσενκα της Μόσχας, προετοι- μάζεται ένα τεράστιο τεχνικό έργο, δίχως προηγούμενο στην ιστορία. Πρόκειται για μιά κολοσσιαία γραμ- μή όχυρώσεων, προσωριμένη να προστατεύει από μέλλον τη Σοβιε- τική Ρωσία από έχθρικές επιδρο- μέε.

Πολλές απ' τις σημαίνουσες προ- σωπικότητες των Σοβιέτ δεν συμ- φωνούσαν μ' αυτό το σχέδιο. Θεω- ρούσαν τις όχυρωματικές γραμμές ως κάτι το αναχρονιστικό για τον αιώνα της ατομικής βόμβας, κι' υπενθύμιζαν ότι στον πόλεμο απέ- δειχθη άχρηστη η γραμμή Μαζινό στη Γαλλία, η γραμμή Γουσταύου στην Ίταλία, η γραμμή Μανερσάιμ στη Φινλανδία, η γραμμή Ζίγκφριδ στη Γερμανία... Τελικά όμως επε- κράτησαν οι αντιλήψεις των αντιθέ- των κι' αποφασίσθηκε η κατασκευή αυτών των όχυρωμάτων, που θ' άρ- χίσουν απ' τη Βόρεια Ευρώπη, θα κατεβαίνουν ως τη Μαύρη Θάλασσα, θα στρίβουν έπειτα προς την Περ- σία και θα φτάνουν ως το Τουρκε- σταν. Προβλέπεται ότι το σχεδόν ύ- περάνωτο αυτό έργο, έκαστο φο- ρές μεγαλύτερο απ' το Τείχος της Κίνας, θαχ η τελείωση πιν απ' τις 25 Δεκεμβρίου 1948, δηλαδή σε 2 γρόνια περίπου. Όσο για το κόστος του, θα φτάση τα 850 δισεκατομ- υρία ρούβλια.

Έχει αναλάβει την εκτέλεσή του η Κεντρική Διεύθυνση Μηχανικού των Στρατιωτικών Έργων, που βρί- σκεται υπό τας διαταγές δυ νέων 30 περίπου ετών. Συνεργάζεται ώ- στόσο στενά μαζί της ο στρατηγός Πιάρωφ, που τον συγκοινούν πολ- λοί με το διάσημο μηχανικό Τστέ- μπεν—αυτών που έκανε σχεδόν ά- πόρρητη τη Σεβαστοπόλιν. Η άνω- τέρα έποπτεία άσκείται απ' τον ί- διο το Στάλιν.

Φαίνεται ότι πρόκειται για νεω- τέρα και βελτιωμένη έκδοση ενός σχεδίου όχυρώσεων, που είχε κα- ταρτισθ' απ' τον Πιάρωφ το 1939, άμέσως μετά την ύπογραφή της Ρωσογερμανικής συμφωνίας. Οι Ρώσσοι ήξεραν από τότε ότι θα δε- γνούσαν μιά μέρα τη γερμανική έπίθεση, κι' ο Τιμοσένκο είχε αναθέ- σει στον Πιάρωφ την κατασκευή μιάς τεραστίας όχυρωμένης ζώνης μήκους 2.548 χιλιομέτρων και κό- στους 56 δισεκατομμυρίων ρου- βλιών. Ο Πιάρωφ πήρε δικτατορι- κά δικαιώματα, για την εκτέλεσ- αυτού του έργου, που θα τελείω- ν το 1942. Άλλά, το 1941, έγινε έπίθεση του Χίτλερ.

Τώρα, με το νέο σχέδιο, δεν προ- βλέπεται μιά μόνον γραμμή όχυρώ- σεων, άλλα τέσσερες.

Η πρώτη θα μοιάζη αρκετά με τη Ζίγκφριδ. Θ' άρχιζ' απ' τη Βαλ- τική, θα περνά απ' το Πόζεν, τη Βουδαπέστη, το Δνείστερο, την Ό- δησσό, την Κριμαία, το Κρασνον- τσό της Γεωργία (σε απόσταση 20 χιλιομέτρων απ' τα τουρκικά σύνο- ρα), θ' ακολουθή τον ποταμό Άσθ και θα περικλείνη άκονη τη Σοβιε- τική Άρμενία και το Άτσερμπαϊτζάν.

Η δεύτερη γραμμή θα ξεκινή απ' το Βιμπόργκ του Φινικού κόλ- που, θα κατεβαίν' ως το Κόβνο θα περνά ανατολικά της Βαρσοβίας και θα οτάνη στο Δνείπεροπε- τρόφσκ.

Η τρίτη θα συνδέα το Τάλιν της

Έσθονίας, το Μίνσκ, το Ροστόβ, θα σκεπάξη το Στάλινγκραντ και θα καταλήγη στο Άστροχάν.

Η τελευταία και μεγαλύτερη θ' άρχιζ' απ' τη γεωσύνθη Κανίν του Άρκτικού Ωκεανού, θα προστατεύ- τον Άρχάγγελο, θα κατεβαίν' ως τη Μόσχα, θα στρίβη προς τη Σα- μάρα και το Όρεμπουργκ και θα τελειώνη στη Θάλασσα του Άράλ, στην καρδιά της άσιατικής Ρωσίας. Ένας άλλος κλάδος της θα ξεκινή απ' το Τουρκμενιστάν, θ' ανεβαίνη προς Βορράν θα περνά απ' τα σύ- νορα της Μογγολίας και της Μαν- χουρίας και θα τελειώνη στο Βλα- διβοστόκ.

Ένωείται ότι τα σχέδια αυτών των όχυρώσεων προϋποθέτουν άπολύτως μυστικά. Λέγεται πάντως ότι δεν θα μοιάζουν με κανένα προηγούμενο. Τα όχυρωματικά έργα θα είναι τελείως ύπόγεια κι' εδωδιασμένα με καινού- ρια άμυντικά όπλα, με άποθήκες πο- σίμοι νερού, βενζίνης και πυρομαχι- κών. Παρόμοιες άποθήκες θάνα κρυ- μένες σε όρεινα βέθη. Όλόκληρα αε- ροδρόμια θα ξεπροβάλλουν μέσα απ' τη γή με γιγαντιαία άσανσέρ και θα φέρουν στην έπιφάνεια αεροπλάνα διευθυνόμενα από μακρού με ηλεκτρι- κά κύματα.

Θα υπάρχουν ύπόγειες σιδηροδρο- μικές γραμμές μήκους 2.400 χιλιο- μέτρων και δρόμοι σε βάθος 50 μέ- τρων κατά μέσον όρον, άπρόσβλητα δηλαδή απ' τα ισχυρότερα βλήματα. Ο Πιάρωφ βεβαιώνει ότι κι' οι ά- τουκικές άκούη βόμβες θ' άφίνουν ά- θικτα αυτά τα έργα κι' ότι η τρο- μερή ραδιενέργεια τους δεν θα κα- τορθώνη να είσχωρησ' έτσι τόσο βα- θος.

Μέσα στις ύπόγειες αυτές όχυρώ- σεις θα υποσούν να μένουν μονίμως 3½ εκατομμύρια στρατιώτες.

Όσον άφορά τον έξοπλισμό αυ- τών των όχυρώσεων, είναι γνωστόν ότι τα γεωμικά πολεμικά έργοστά- σια της Ρωσικής ζώνης εργάζονται έντατικά για λογαριασμό των Σο- βιέτ και παράγουν κανόνια, αερο- πλάνα, τάνκς, πυρομαχικά, συνθετι- κό καουτσούκ... Ίδιος οι Ρώσοι δείχνουν ένδιαφέρον για τα βλήματα- ρουκέτες. Έχουν στην κυριαρχία τους εργοστάσια άθικτα και ικανά να παράγουν κάθε βδομάδα πολλές εκατοντάδες ρουκέτες, καθώς και ύ- λικά για 2 χιλιάδες τέτοια βλήματα. Οι νέες ρουκέτες δεν μπορούν να συν- τοθούν με τις V-1 και τις V-2. Η Α-10 επί παραδείγματι ζυγίζει 85 τόνους. Η Α-9 φθάνει σε ύψος 265 χιλιομέτρων και σε απόσταση 5.600 χιλιομέτρων.

Έξ άλλου, βρίσκειται στα χείρα των Σοβιέτ ο καθηγητής Χάινς Ρίλ- τερ, που εργάσταν από το 1941 για την κατασκευή της βόμβας του «βα- ρεος ύδατος», ο γνησκός «Έριχ Γκρούμπερ», είδικός στα τζικά αε- ρια, κι' ο αίνιγματικός Έριχ Μύλ- λερ, που είχε έπονομασθ' «Ήσας- στος του Γ. Ράιχ» και που εξέλε- γε την κατασκευή όλων των γερμανι- κών όπλων.

Μ' άλλα λόγια, όλος ο κόσμος έ- ξεπλίζεται... Άς εύχθούμε να μει- νουν απλά μέτρα προνοίας όλες αΐ- τες οι προετοιμασίες!

ΖΥΛ ΜΑΡΙΕ

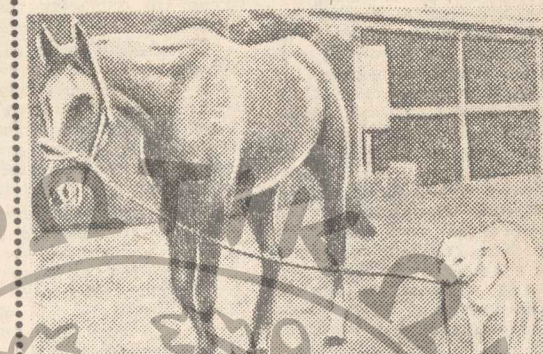
Παθημα Λωποδύτου

Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο του Λονδίνου, ένας λωποδύτης πλεύσισε ένα καλοντυμένο κύριο κι' έγωσε με τρόπο το γέρι του στη φουσκωμένη τσέπη του. Άέσως όμως έδωλε ένα ούλοισμα τσέπου κι' έφυγε τρέ- γοντας σαν τρελλός. Για κακή του τύχη είχε πέσει πάνω σ' ένα θαυμα- τοποίο κι' είχε πιάσει... ένα μικρό φείδι που βρισκόταν στην τσέπη του για την παράστασή του! Εύτυχώς, το φείδι δεν ήταν δηλητηριώδες, κι' έτσι ο λωποδύτης τιμωρήθηκε μόνο με την άγωνία που δοκίμασε.

ΕΝΑ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ» ΔΕΛΦΙΝΙ

Είπε γνωστόν ότι τα δελφίνια παρακολουθούν τα πλοία. Άλλά η «κοινωνική» ένδε από τα σκίπια, θηκικότητα αυτά φάρια έφθασε στο σημείο να έπισκέπτεται κάθε μέρα μιά άκτή της Βραζιλίας, όπου βρίσκεται άρθρον τροφή χάρις στη γενναιοδωρία των πολυπληθών θαυμαστών του. Το δελφίνι αυτό ηπδάει έξω από τη θάλασσα και άρπάζει τα διάφορα τρόφιμα που του ρίχνουν.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ένας Σουηδός εύγενής αντί για ίπποκάριο, χρη- σιμοποιεί ένα άκούο για να βγάξη περίπαι το αλο- γό του. Τα δυο ζώα συνεννοούνται θαυμαστά με- τας των.

ΤΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 1947

Ένας παρισινός κουρέυς, μπουκνέρας τούς μεγ- λους σίκους ρόδας, παρνούσε την προσωμένη έβδομάδα στην αίθουσα ενός κομμικού κέντρου την «σουλόνη» των κτενισμάτων του για το τρέχον έτος. Όπως βλέπετε, αυτά τα κτενίσματα άφι- λώνται μεταξύ τους σε πρωτοτυπία και ποικιλία.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Η άπαρ φευσις των νάμων μεταξύ συγγενών

Γιγίτι τούς καταδικάζει ή έπιστήμη

Ο χριστιανισμός, όπως και πολλές άλλες θρησκείες, καταδικάζουν ανέκαθεν τους γάμους μεταξύ στενών συγγενών. Στην καθολική αυτή είναι σύμφωνη σήμερα και ή επιστήμη. Φαίνεται, άλλωστε, ότι οι θρησκείες δεν έκαναν τίποτε άλλο σ' αυτή την περίπτωση από το να περιβάλουν με το κύρος τους μιαν απαγόρευση, που ή καθημερινή πείρα έδειχνε πως ήταν αναγκαία και χρήσιμη για τη ζωή των κοινωνιών και των λαών.

Αλλά ποιοι είναι οι λόγοι αυτής της απαγορεύσεως;

Για να τους αντιληφθούμε, πρέπει να διειδυσουμε στα μυτήρια της κληρονομικότητας, που, υ' όλες τις προσπάθειές της, ή επιστήμη και σήμερα ακόμη πολύ λίγο έχει κατορθώσει να τα εξηγήσει.

Ας πάρουμε, λοιπόν, για παράδειγμα το χρώμα των μαλλιών.

Όλες οι παρατηρήσεις που έχουν γίνει ως σήμερα μας λένε ότι αν ο πατέρας και ή μητέρα έχουν μαύρα μαλλιά, το παιδί που θα γεννηθή θα έχει και αυτό επίσης μαύρα μαλλιά.

Και αν ο ένας από τους δυο γονείς είναι ξανθός; Και σ' αυτή την περίπτωση το παιδί θα είναι υελαουχινό ή τουλάχιστον καστανό, γιατί το μαύρο είναι από τα «υπερισχύοντα» χρώματα και παραμερίζει το ξανθό.

Αλλά προσέξετε σ' αυτό το σημείο. Δεν το εξαφανίζει το ξανθό. Το παραμερίζει μόνον. Το ξανθό στοιχείον εξακολουθεί, λοιπόν, να υπάρχει και να μεταδίδεται από γενιά σε γενιά. Καί, εσθνικά, το βλέπουμε να εμφανίζεται άπροσδόκητα υιά μέσα. Βλέπουμε δηλαδή από δυο γονείς με μαύρα μαλλιά να γεννιέται ένα παιδί με ξανθά μαλλιά.

Τί συνέβη σ' αυτή την περίπτωση; Ένα πράγμα πολύ απλό. Οι δυο γονείς με το μαύρα μαλλιά συνέβη να κρύβουν μέσα τους το ξανθό στοιχείο, που μάταια προσπάθησε από γενιές ίσως να εκδηλωθή. Την ευκαιρία αυτή την βρήκε στην συνύπαρξή του και στους δυο γεννήτορες. Κατώρθωσε τότε να υπερισχύσει από το μαύρο, να το παραμερίσει και να πάρη αυτό τη θέση του.

Οι συμβαίνει με τα μαλλιά συμβαίνει επίσης και με όλα τα άλλα γασακτηριοτικά, σωματικά ή πνευματικά, ενός ατόμου. Η κληρονομική μεταβίβασις ώρισμένων ανατομικών παραμορφώσεων ή ανωμαλιών (νανισμός στρέβλωσης των ποδών, φαλίδες κραταεληές, πρόωπος λεύκανσις) ή λειτουργικών διαταραχών (λυμφατισμός, παχυσαρκία, αρθριτισμός) ή τέλος άσθενειών (ένδοφθαλμική νοσήματα, ίκτερος, αιμοφιλία) είναι σήμερα άπολυτο εξακολουθούμενα.

Μία παραμορφώσις, λειτουργική διαταραχή ή άσθένεια που υπάρχει και στους δυο γονείς μεταδίδεται πάντοτε σχεδόν στους απογόνους. Αντίθετα, οι

πιθανότητες μεταβιβάσεως περιορίζονται στο μισό και υάλιστα σε πολύ μικρότερη αναλογία, όταν βρίσκονται μόνον στον ένα από τους δυο γονείς. Η μη ύπαρξίς της στον άλλον είναι δυνατόν όχι βέβαια να την εξαφανίσει, αλλά να την παραμερίσει. Θα εξακολουθήσει τότε να μεταδίδεται σε λαυθάνουσα κατάσταση και θα άτονήσει με τον καιρό ή θα εκδηλωθή βρίσκοντας μιαν ευνοϊκή ευκαιρία.

Η ευκαιρία αυτή θα παρουσιασθή στην περίπτωση ένωσης δυο ανθρώπων που ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Και αυτό θα συμβή ακόμη και όταν οι ίδιοι είναι υγιείς. Ας υποθέσουμε π. χ. ότι σε μιαν οικογένεια υπάρχουν σε λαυθάνουσα κατάσταση το στοιχείο της παραμορφώσεως. Ένας γάμος μεταξύ μελών που ανήκουν και τα δυο σ' αυτή την οικογένεια θα προκαλέσει πιθανώτατα την γεννησι παιδιών, που θα παρουσιάζουν εκδηλα σημεία παραμορφώσεως. Είναι πιθανόν, όμως, ότι δεν θα συνέβαινε το ίδιο, αν καθένα απ' αυτά παντρευόταν με μέλος άλλης οικογενείας, που να μην είχε σε λαυθάνουσα κατάσταση το στοιχείον της παραμορφώσεως.

Οι γάμοι μεταξύ μελών της ίδιας οικογενείας ή στενών συγγενών έπηρεάζουν επίσης την γονιμότητα. Πειράματα που έγιναν σε ζώα απέδειξαν ότι ό περιορισμός αυτός μπορεί να φτάση σε πλήρη στειρότητα έπειτα από μερικές γενιές.

Ένας από τους λόγους που επέφεραν τη βαθμιαία εξαφάνισι των δυναστειών των Φαραώ ήταν ακριβώς οι γάμοι μεταξύ στενωτάτων συγγενών, ακόμα και αδελφών.

Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθη επίσης και στους βαυλικούς Ινκας.

Αντίθετα στις περισσότερες φυλές ανδρών λαών τρείνεται σύστημα ή άπονόσεις του γάμου μεταξύ στενών συγγενών.

Σε πολλά μέρη της Αφρικής, υάλιστα δεν έπιτρέπονται οι γάμοι ούτε μεταξύ ανθρώπων που ανήκουν στην ίδια φυλή. Οι άνδρες ζητούν τις συζύγους των μεταξύ των κοριτσιών των γειτονικών φυλών. Οι έπιμειξες, σ' αυτές τις περιπτώσεις γίνονται συνήθως κατά τη διάκριση έρωτών που συγκεντρώνουν το μέλη δυο ή περισσότερων φυλών.

Η άπαγόρευσις του γάμου μεταξύ των μελών της ίδιας οικογενείας ίσχυει επίσης και στους Έσκιμους.

Οι διασταυρώσεις μεταξύ μελών διαφορετικών οικογενειών αποδίδουν άριστα άποτελέσματα, ίσως από την άποψι της γονιμότητας, όσον και από την άποψι της υγείας και της δύμης. Οι σμειονοί βιολόγοι υποστηρίζουν υάλιστα ότι θα έπισηγοτο πραγματική αναγέννησις του ανθρώπινου γένους, αν ύπρχε τρόπος να διευκολυνθή

ή έπιμείξις μεταξύ ανδρών και γυναικών, που να ανήκουν σε διαφορετικούς λαούς και να προερχόνται από όλα τα γεωγραφικά πλάτη του πλανήτη μας. Δόκτωρ ΑΣΕΛ

Εμβόλιον εναντίον της παρωτίτιδος

Η παρωτίτις (κοινώς παραμαγούλες) είναι μιαν πολύ συνηθισμένη άσθένεια, που προσβάλλει όχι μόνον τους μικρούς, αλλά και τους μεγάλους. Διάφορα πειράματα που έγιναν ως τώρα απέδειξαν ότι, σε άτομα ώριμου ηλικίας, εκτός από τις άλλες δυσάρεστες συνέπειές της, ή παρωτίτις έπιδρά επίσης στους γεννητικούς αδένες και μειώνει τη γεννητική ικανότητα του ανθρώπου. Γι' αυτό, οι Αμερικανοί ιατροί ανακάλυσαν ένα είδος εμβολίου που παράγεται από τα αυγά της κόττας, όπως και το εμβόλιο εναντίον της γοίπης και που έχει την ιδιότητα να προλαμβάνη την παρωτίτιδα.

Το εμβόλιο αυτό χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στον αμερικανικό στοστό, για την πρόληψη της εξαπλώσεως μιας έπιδημίας παρωτίτιδος και απέδωσε άριστα άποτελέσματα.

Τα χρώματα κι' οι έπτικές άπάτες

Μιαν πρόσφατη στατιστική απέδειξε ότι το χρώμα που προτιμούν οι Αμερικανοί, είναι το μπλε. Πράγματι, τα προϊόντα που έχουν αυτό το χρώμα, πωλούνται περισσότερο απ' τα άλλα, μεταξύ του ανδρικού κόσμου. Ακολουθούν κατά σειράν το κόκκινο, το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οι γυναίκες προτιμούν περισσότερο απ' όλα το κόκκινο. Στους τελλούς, ή σειρά προτιμήσεως είναι: μπλε, πράσινο, κόκκινο.

Τα χρώματα προκαλούν περιέργες όπτικές εικόνες. Όρισμένα δηλαδή απ' αυτά έπηρεάζουν ισχυρότερα τον άμφιβληστροειδή του ματιού και δίνουν εικόνες που «έξογκούνται», που φαίνονται δηλαδή μεγαλύτερες απ' το πραγματικό. Αυτό γίνεται ιδίως με το κίτρινο χρώμα. Ακολουθούν δε το κόκκινο, το

πράσινο, το μπλε και το μαύρο.

Επίσης ξεγελιέται συχνά το μάτι μας ως προς την άπόστασι στην όποια βρίσκονται τα διάφορα χρώματα, γιατί ο σκόκος του δεν έχει την ίδια συνκεντροτική δύναμη για όλα.

Τέλος, συμβαίνει πολλές φορές να βλέπουμε κόκκινη, μπλε ή πράσινη μιαν λουρίδα φωτός λεπτή σαν τρίχα, γιατί έπηρεάζει ώρισμένα μόνον σημεία του άμφιβληστροειδούς, εύασθητα άποκλειστικά σ' αυτό το χρώμα.

Οι παλμοί της καρδιάς

Οι παλμοί της καρδιάς είναι 72 στο λεπτό. Αλλά έπειτα από ένα μεγάλο κόπο μπορούν να ξεπεράσουν τους 100. Ένας άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε ότι συνολικά οι παλμοί της καρδιάς ενός ανθρώπου από τη στιγμή της γεννήσεώς του ως την ηλικία των 60 χρόνων άνέρχονται σε 3 περίπου διεκατομμύρια. Σε κάθε παλμό, έν έκατοστόν λίτρος αίματος ξεχύνεται από την καρδιά προς τις άρτηριες. Ο άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε, λοιπόν, ότι, αν μπορούσαμε να μαζέψουμε όλο το αίμα που ξεχύνεται από την καρδιά σε διάστημα 69 ετών, θα φτιάναμε μιαν λίμνη που θα είχε διάμετρο 230 μέτρων, βάθος ενός μέτρου και που θα περιείχε 150 έκατομμύρια λίτρος αίμα.

Ο ρυθμός της ζωής μας

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των γιατρών, το σώμα μας έχει τη μικρότερη θερμοκρασία απ' τις 3 τη νύχτα ως τις 9 το πρωί. Ειδικώς δε στις 7. Στο διάστημα της ημέρας άνεβαίνει λιγν-λίγο ή θερμοκρασία και το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οι γυναίκες προτιμούν περισσότερο απ' όλα το κόκκινο. Στους τελλούς, ή σειρά προτιμήσεως είναι: μπλε, πράσινο, κόκκινο.

Τα χρώματα προκαλούν περιέργες όπτικές εικόνες. Όρισμένα δηλαδή απ' αυτά έπηρεάζουν ισχυρότερα τον άμφιβληστροειδή του ματιού και δίνουν εικόνες που «έξογκούνται», που φαίνονται δηλαδή μεγαλύτερες απ' το πραγματικό. Αυτό γίνεται ιδίως με το κίτρινο χρώμα. Ακολουθούν δε το κόκκινο, το

πράσινο, το μπλε και το μαύρο.

Επίσης ξεγελιέται συχνά το μάτι μας ως προς την άπόστασι στην όποια βρίσκονται τα διάφορα χρώματα, γιατί ο σκόκος του δεν έχει την ίδια συνκεντροτική δύναμη για όλα.

Τέλος, συμβαίνει πολλές φορές να βλέπουμε κόκκινη, μπλε ή πράσινη μιαν λουρίδα φωτός λεπτή σαν τρίχα, γιατί έπηρεάζει ώρισμένα μόνον σημεία του άμφιβληστροειδούς, εύασθητα άποκλειστικά σ' αυτό το χρώμα.

Οι παλμοί της καρδιάς

Οι παλμοί της καρδιάς είναι 72 στο λεπτό. Αλλά έπειτα από ένα μεγάλο κόπο μπορούν να ξεπεράσουν τους 100. Ένας άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε ότι συνολικά οι παλμοί της καρδιάς ενός ανθρώπου από τη στιγμή της γεννήσεώς του ως την ηλικία των 60 χρόνων άνέρχονται σε 3 περίπου διεκατομμύρια. Σε κάθε παλμό, έν έκατοστόν λίτρος αίματος ξεχύνεται από την καρδιά προς τις άρτηριες. Ο άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε, λοιπόν, ότι, αν μπορούσαμε να μαζέψουμε όλο το αίμα που ξεχύνεται από την καρδιά σε διάστημα 69 ετών, θα φτιάναμε μιαν λίμνη που θα είχε διάμετρο 230 μέτρων, βάθος ενός μέτρου και που θα περιείχε 150 έκατομμύρια λίτρος αίμα.

Ο ρυθμός της ζωής μας

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των γιατρών, το σώμα μας έχει τη μικρότερη θερμοκρασία απ' τις 3 τη νύχτα ως τις 9 το πρωί. Ειδικώς δε στις 7. Στο διάστημα της ημέρας άνεβαίνει λιγν-λίγο ή θερμοκρασία και το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οι γυναίκες προτιμούν περισσότερο απ' όλα το κόκκινο. Στους τελλούς, ή σειρά προτιμήσεως είναι: μπλε, πράσινο, κόκκινο.

Τα χρώματα προκαλούν περιέργες όπτικές εικόνες. Όρισμένα δηλαδή απ' αυτά έπηρεάζουν ισχυρότερα τον άμφιβληστροειδή του ματιού και δίνουν εικόνες που «έξογκούνται», που φαίνονται δηλαδή μεγαλύτερες απ' το πραγματικό. Αυτό γίνεται ιδίως με το κίτρινο χρώμα. Ακολουθούν δε το κόκκινο, το

πράσινο, το μπλε και το μαύρο.

Επίσης ξεγελιέται συχνά το μάτι μας ως προς την άπόστασι στην όποια βρίσκονται τα διάφορα χρώματα, γιατί ο σκόκος του δεν έχει την ίδια συνκεντροτική δύναμη για όλα.

Τέλος, συμβαίνει πολλές φορές να βλέπουμε κόκκινη, μπλε ή πράσινη μιαν λουρίδα φωτός λεπτή σαν τρίχα, γιατί έπηρεάζει ώρισμένα μόνον σημεία του άμφιβληστροειδούς, εύασθητα άποκλειστικά σ' αυτό το χρώμα.

Οι παλμοί της καρδιάς

Οι παλμοί της καρδιάς είναι 72 στο λεπτό. Αλλά έπειτα από ένα μεγάλο κόπο μπορούν να ξεπεράσουν τους 100. Ένας άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε ότι συνολικά οι παλμοί της καρδιάς ενός ανθρώπου από τη στιγμή της γεννήσεώς του ως την ηλικία των 60 χρόνων άνέρχονται σε 3 περίπου διεκατομμύρια. Σε κάθε παλμό, έν έκατοστόν λίτρος αίματος ξεχύνεται από την καρδιά προς τις άρτηριες. Ο άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε, λοιπόν, ότι, αν μπορούσαμε να μαζέψουμε όλο το αίμα που ξεχύνεται από την καρδιά σε διάστημα 69 ετών, θα φτιάναμε μιαν λίμνη που θα είχε διάμετρο 230 μέτρων, βάθος ενός μέτρου και που θα περιείχε 150 έκατομμύρια λίτρος αίμα.

Ο ρυθμός της ζωής μας

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των γιατρών, το σώμα μας έχει τη μικρότερη θερμοκρασία απ' τις 3 τη νύχτα ως τις 9 το πρωί. Ειδικώς δε στις 7. Στο διάστημα της ημέρας άνεβαίνει λιγν-λίγο ή θερμοκρασία και το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οι γυναίκες προτιμούν περισσότερο απ' όλα το κόκκινο. Στους τελλούς, ή σειρά προτιμήσεως είναι: μπλε, πράσινο, κόκκινο.

Τα χρώματα προκαλούν περιέργες όπτικές εικόνες. Όρισμένα δηλαδή απ' αυτά έπηρεάζουν ισχυρότερα τον άμφιβληστροειδή του ματιού και δίνουν εικόνες που «έξογκούνται», που φαίνονται δηλαδή μεγαλύτερες απ' το πραγματικό. Αυτό γίνεται ιδίως με το κίτρινο χρώμα. Ακολουθούν δε το κόκκινο, το

πράσινο, το μπλε και το μαύρο.

Επίσης ξεγελιέται συχνά το μάτι μας ως προς την άπόστασι στην όποια βρίσκονται τα διάφορα χρώματα, γιατί ο σκόκος του δεν έχει την ίδια συνκεντροτική δύναμη για όλα.

Τέλος, συμβαίνει πολλές φορές να βλέπουμε κόκκινη, μπλε ή πράσινη μιαν λουρίδα φωτός λεπτή σαν τρίχα, γιατί έπηρεάζει ώρισμένα μόνον σημεία του άμφιβληστροειδούς, εύασθητα άποκλειστικά σ' αυτό το χρώμα.

Οι παλμοί της καρδιάς

Οι παλμοί της καρδιάς είναι 72 στο λεπτό. Αλλά έπειτα από ένα μεγάλο κόπο μπορούν να ξεπεράσουν τους 100. Ένας άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε ότι συνολικά οι παλμοί της καρδιάς ενός ανθρώπου από τη στιγμή της γεννήσεώς του ως την ηλικία των 60 χρόνων άνέρχονται σε 3 περίπου διεκατομμύρια. Σε κάθε παλμό, έν έκατοστόν λίτρος αίματος ξεχύνεται από την καρδιά προς τις άρτηριες. Ο άμερικανός έπιστήμων ύπολόγισε, λοιπόν, ότι, αν μπορούσαμε να μαζέψουμε όλο το αίμα που ξεχύνεται από την καρδιά σε διάστημα 69 ετών, θα φτιάναμε μιαν λίμνη που θα είχε διάμετρο 230 μέτρων, βάθος ενός μέτρου και που θα περιείχε 150 έκατομμύρια λίτρος αίμα.

Ο ρυθμός της ζωής μας

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των γιατρών, το σώμα μας έχει τη μικρότερη θερμοκρασία απ' τις 3 τη νύχτα ως τις 9 το πρωί. Ειδικώς δε στις 7. Στο διάστημα της ημέρας άνεβαίνει λιγν-λίγο ή θερμοκρασία και το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Οι γυναίκες προτιμούν περισσότερο απ' όλα το κόκκινο. Στους τελλούς, ή σειρά προτιμήσεως είναι: μπλε, πράσινο, κόκκινο.

Τα χρώματα προκαλούν περιέργες όπτικές εικόνες. Όρισμένα δηλαδή απ' αυτά έπηρεάζουν ισχυρότερα τον άμφιβληστροειδή του ματιού και δίνουν εικόνες που «έξογκούνται», που φαίνονται δηλαδή μεγαλύτερες απ' το πραγματικό. Αυτό γίνεται ιδίως με το κίτρινο χρώμα. Ακολουθούν δε το κόκκινο, το

πράσινο, το μπλε και το μαύρο.

ΑΝ ΜΙΚΡΥΝΕ ΕΞΦΘΙΚΑ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ

Θά ζούσαμε σ' έναν παράξενο και έξογκτικό κόσμο

Εκάματε ποτέ την σκέψι τί θα συνέβαινε αν αρχίζαμε εσθνικά να μικραίνουμε, αν το αναστήμα μας, δηλαδή, έλαττωνόταν όλοένα, ως που να φθάση το... ένα χιλιοστόν του χιλιοστομέτρου;

Αλλά δε μη σπεύδουμε. Είνε προτιμώτερο ν' ακολουθήσουμε βαθμιαία την κλίμακα αυτής της έλαττώσεως του αναστήματος και των διαστάσεών μας.

Ας σταματήσουμε, λοιπόν, πρώτα - πρώτα, στα 20 έκατοστόμετρα. Πόσο παράξενο θα μας φαινόταν εσθνικά, ο κόσμος! Η καρέκλα μας θα ήταν για μας σαν μιαν γιγαντιαία σκαλωσιά και το δωμάτιό μας θα μας έδινε την εντύπωσι μιας άπεραντης πολιτείας. Θα κυττάσαμε με έκπληξι το ταβάνι, που θα βρισκόταν σε ύψη δυσθεώρητα και, χωρίς αμφισβησία, θα φρονιζάμε να φτιάξουμε μιαν μικρή φωλιτσα μέσα στο δωμάτιό μας, που θα είχε γίγνη πια άπεραντο.

Αλλά δε προχωρήσουμε. Το αναστήμα μας είναι τώρα μόλις ένα έκατοστόμετρο. Το τραπέζι μας πάνω στο όποιο θα βρισκόμαστε θα μας φαινόταν πλέον σαν μιαν άπεραντη πλατεία και, φθάνοντας στην άκρη του, θα βλέπαμε το πάτωμα και τα πράγματα που βρισκόταν πάνω σ' αυτό όπως από το ύψος ενός ούρανούστου. Τα τόχρονα θα κάναμε μιαν εύχρηστη παρατήρησι: Θα μπορούσαμε να πηδάμε δεξιά κι' αριστερά με έξαιρετική ευλυγισία και τα πηδήματά μας θα ήταν τεράστια σχετικά με το αναστήμα μας. Ένα κουτάλακι που θα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι μας θα μας έδινε την εντύπωσι ενός... υπάνιου. Αντίθετα, μιαν σταγόνα νερού θα μας έκανε να σταματήσουμε με έκπληξι και άπορία. Γιατί θα μας φαινόταν σαν ένα διάφανο υπαλλόνι. Αν απλώναμε το χέρι μας πάνω σ' αυτή τη σταγόνα, θα βλέπαμε πως ή έπιφάνειά της θα ήταν ελαστική και θα μπορούσαμε να κάμουμε τότε ένα διασκεδαστικό παιχνίδι: Πιένοντας αυτή τη σταγόνα από το ένα μέρος, θα την βλέπαμε να έξογκνέται από το άλλο. Αλλά θα φεύγαμε τρομαγμένοι έμποδες σε μιαν υνίγα, που θα μας έδινε την εντύπωσι ενός γιγαντιαίου τέρατος. Είναι πιθανόν ότι, σ' αυτή την περίπτωση, θα... βάζαμε τις φωνές. Ας σταματήσουμε για μιαν στιγμή σ' αυτή την υπόθεσι και άς φαντασθούμε ότι γινόμαστε ακόμη μικρότεροι, ότι, δηλαδή, το αναστήμα μας δεν είναι μεγαλύτερο από ένα χιλιοστόμετρο... Οι οικείοι μας έχουν διατηρήσει, όμως, το κανονικό τους αναστήμα κι' έμεις φωνάζουμε τρομαγμένοι για να τρέξουν να μας προστατεύσουν απ' αυτό το τέρας, που είναι ή υνίγα. Αλλοίονο! Η φωνή μας δεν θάφτανε ποτέ σ' αυτή τη στιγμή. Γιατί ένα άτομο με κανονικό αναστήμα ενός μέτρου και 60 έκατοστών, θα ήταν για μας ψηλό όπως ένα βουνό 2500 μέτρων. Η φωνή μας δεν

θάφτανε ούτε στο ύψος των διακτύλων των ποδιών του!

Ας προχωρήσουμε τώρα. Από το ένα χιλιοστόμετρο, άς κατεβούμε στο έν δέκατον του χιλιοστομέτρου.

Ο κόσμος μέσα στον όποιο θα βρεθούμε εσθνικά δεν θα έχει πια τίποτε το κοινό υ' έκείνον που γνωρίζαμε πριν. Καί πρώτα - πρώτα θα γίνουμε κουφοί. Θα χτυπάμε τα χέρια μας και θα φωνάζουμε χωρίς να αισθανώμαστε κανέναν ήχο. Αλλά, για να είμαστε πιο ακριβείς, δεν θα έχαμε καθόλου την εντύπωσι πως είμαστε κουφοί. Γιατί, στην πραγματικότητα, θα ζούμε μέσα σ' έναν κόσμο όπου δεν υπάρχουν ήχοι και όπου ή σιωπή είναι άπολυτή.

Τώρα, όμως, θα έχουν εξαφανισθή από μπροστά μας τα άποτρόπαια τέρατα που μας τρομάζαν πριν π. χ. τα κουνούπια και οι μυίγες. Γιατί θα είναι τόσο μεγάλα σχετικά υ' έμάς, που δεν θα μπορούμε να τα ίδουμε στο σύνολό τους. Θα βλέπουμε ένα άπειροελάχιστο μέρος τους μόνον.

Αντίθετα, ο φόβος και ο τρόμος μας θα είναι τα άίωρούμενα ελάχιστα μέρη της σκόνης. Καί θα προσπαθούμε να γλυστορήσουμε ανάμεσά τους... με την ψυχή στο στόμα, όπως ακριβώς κάνομε σήμερα για τα τραύμα ή τα αυτοκίνητα. Αλλοίμονο μας αν κανένα απ' αυτά τα μέρη έπεφτε πάνω μας! Θα μας διεμέλιζε στη στιγμή!

Και θα είχαμε ακόμη να κάμουμε με τα μικρόδια και τους βακίλλους και τα μικρόδια θα ήταν εφηνόφιλοι και καλόδοχοι. Αλλοι, όμως, θα ήταν αληθινά σαρκοβόρα θηρία, που θα άπειλούσαν σε κάθε στιγμή να μας κατασπαράξουν.

Μιαν νέα έλαττώσις στο αναστήμα μας. Είμαστε τώρα μόλις το έν είκοστόν του χιλιοστομέτρου. Η μεγαλύτερη έκπληξις μας θα είναι ότι θα έχουμε χάσει εσθνικά το βάρος μας. Καί δεν θα μπορούμε πια να περπατάμε πάνω σε μιαν στερεά έπιφάνεια, αλλά θα κυλάμε δεξιά κι' αριστερά, σαν σφαίρες.

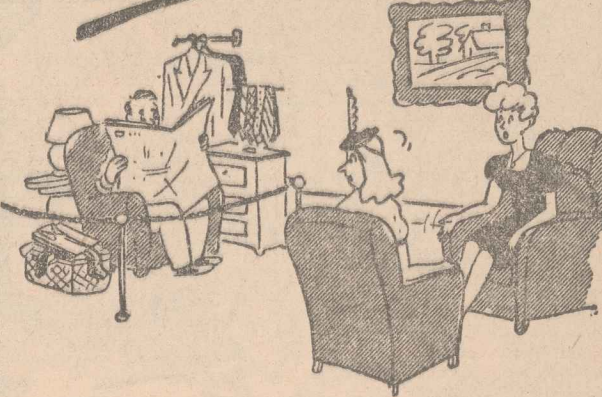
Και τώρα μιαν τελευταία έλαττώσις. Έστάσαμε στο έσχατο όριο του ενός χιλιοστού του χιλιοστομέτρου. Θα εσθνίσουμε να κυλάμε, εσθνικά, μέσα σ' έναν κόσμο σκοταδιών. Πρώτα - πρώτα, θα πάσουμε να εσθνίζουμε το κόκκινο και το πορτοκαλί. Έπειτα, όλα τα άλλα χρώματα... Θα έχουμε τότε την εντύπωσι πως είμαστε τυφλοί. Αλλά και ο άέρας δεν θα ύπάρχη πια για μας. Μόνο ο νόμος της έξελίξεως θα εσθνί έπίδρασι σε μας κι' αυτός θα κατευθύνη τη ζωή μας.

ZAN TEEERAN

Πενικιλίνη για τις σούλιτιδες

Ένας νέος τρόπος χρησιμοποίησης της πενικιλίνης, είναι υπό μορφήν δισκίων, τα όποια τοποθετούνται μέσα στο στόμα, ανάμεσα στα όσθα και στο μάγουλο. Λυώνουν τότε οι γά - σιγα κι' έμποτίζουν συνεχώς όλο το μέρος εκείνο με πενικιλίνη, και μάλιστα σε άρκετη ποσότητα. Με τη μέθοδο αυτή θεραπεύονται οι ούλιτιδες κι' άλλες παθήσεις του στόματος, καθώς κι' οι μολύνσεις απ' τις εξαγωγές δοντιών.

Γελοιοθεραπεία

— Είναι τρία χρόνια τώρα που έχουμε πάρει διαζύγιο. Μαρίκο μου! Αλλά, βλέπεις, δεν βρίσκεσαι διαμέρισμα! —

— Ο άντρας σου κοιμάται τη νύχτα μέσα στο χρηματοκιβώτιο; — Ναι, Εσθνία μου. Έχει χρυσά δόντια! —

— Αφάν, κύρ άστυνόμει! Κλείσε με στο φρέσκο! Είναι δίγανος! —

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ δὴν παζνὰ Ἀθήνα

ΣΤΑ παλὰ καλὰ καὶ εἰρηνικά χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι γιόρταζαν πάντα τὴν Ἀποκοπή με γοῶν, με γέλοιον, με μιά ἀνεξάντλητη εὐθυμία. Τέτοιο κέφι θὲν ὑπάρχει πιά σήμερα, σὴν τόσο δύσκολη καὶ βασανισμένη ἐποχὴ μας. Ἡ διορφή παραδόσει τοῦ Καρνάβαλου ἐσθυσε σιγά, σιγά καὶ χάθηκε ἀπ' ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἀλλοτε διώκε ἡ Ἀθήνα εἶχε, τέτοιες ἡμέρες, τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γοῶς καὶ τοῦ γλεντιοῦ. Κι' ἡ μεγαλύτερη ἀποκρηάτικη διασκεδάσι ἦταν τὰ θεαματικά καρναβάλια, ποὺ πολλές φορές ἦσαν πῶς διορφοῦ ἀπὸ τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας καὶ τῆς Νικαίας. Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκοπῆς ἡ Ἀθήνα ἦταν ἀνάστατη, Σύλλογοι, σωματεῖα, ομάδες ἐπιχειρηματιῶν, ὅλοι στὸ πῶν, πρὸ 35-40 ἐτῶν!

Τὸ πρῶν στὶς 9 τορεῖς ἐφιπποῖ με κινέζικες στολές ἐξεπλύνοντο σ' ὅλη τὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ ἐυπνήσουν τὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ὅτι ἐθάσε ἡ Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐφώνασε: «Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναίκες, νὰ κλείσετε τὰ σπιτία σας καὶ νὰ πάτε στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα νὰ ὑποδεχθῆτε τὸν Καρνάβαλο!» Ἡ πρωτεύουσα ἦταν σηματοστολισμένη. Τὰ μπαλκόνια, τὰ παράθυρα, οἱ φανοστάται γεμάτοι ἀπὸ πολυχρώμες κορδέλλες. Μιά ἀβοηγημένη αἰνίδα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ περνοῦσε ὁ βασιληὰς τοῦ γέλωτος ἦταν σημενὴν τὴν Ὀμόνοια, ἄλλη σὴν ὁδὸν Κοραῖ, ὅπου ἦταν καὶ ἡ ἐξέδρα.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι κύματα κόσμο ἀπ' ὅλες τὶς συνοικίες μασκαρεμένοι κι' ἀμσκάρενοι ἐπρεχαν πρὸς τὶς μεγάλες ἀγορές τῆς πρωτεύουσας. Ὁ συνωστισμός ἦταν μεγάλος. Στὰ κέντρα συνωστίζονταν 200 γλ. ἄνθρωποι μαζί με τοὺς Πειραιώτες καὶ ὅσους εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες.

Πραγματικά ὁλόκληρος ὁ Πειραιὰς καὶ γιλιὰδες ἐπαρχιωτῶν κατέφθαναν σὴν Ἀθήνα ἡμέρες πρῶν. Γέμιζαν τὰ ξενοδοχεῖα. Τὰ περισσότερα σπιτία εἶχαν μωσαφισαίους. Κι' ἀπ' τὰ νησιά ἔφταναν ἀκόμη περιέρου.

Στὶς 3 τὸ ἀπόγευμα μιά ρουκέττα οἰχτήκε σὴν Ὀμόνοια, σημεῖον ἐκκινήσεως τῆς πομπῆς. Ὅλη ἐκεῖνη ἡ ἀνθρωποθάλασσα συνεταράχθη.

Ἀλλὰ ἰδοὺ ἡ μεγάλη πομπή.

Προηγείται ἡ πρωτοπόρος τοῦ Καρνάβαλου ἀποτελούμενη ἀπὸ 20 ἱππεῖς. Εἶνε κομφοὶ ἱππότες με μεσαιωνικὲς στολές ἀπὸ μαῦρο καὶ κόκκινο βελούδο. Κάθονται σὲ χρυσοὺς σέλες καὶ κρατοῦν λόγχες με σημεῖα ἐπάνω. Σὲ κάθε σημαία εἶνε χρυσοκέντητο τὸ ἐμβλημα τοῦ Κοιτάτου τῆς Ἀποκοπῆς.

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ἀκολουθοῦν 80-100 μικροὶ παλῆσται τῶν σχολῶν τοῦ Παιονασοῦ, ντυμένοι με ἀκριβῆτα μεταξωτὰ κοστούμια καὶ «ῥαπλισμένοι» με σφυρίχτρες, ροκάρες, κουδούνια, τρομπέτες, καραμποῦλες. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ διάβολοι ἔχουν μιά τρομερὴ ἀποστολή: Νὰ ἐξαπολύσουν τὴν τρέλλα σ' ὅλη τὴν πόλι. Μετὰ ἀπὸ τοὺς παλῆσταις ὁχεταὶ μιά ὀρνήσται ὑπερβολομένη ἀπὸ πολλὰ ὄργανα, εἰπετα ἕνας ὀδικὸς ὄμιλος περὶ ὁρῶν με ἀρνήν τὸν μουσικὸ Στρομπούλη κι' εὐθεὶς ἀμέσως ἀκολουθεῖ τὸ ἄρμα τοῦ Καρνάβαλου, θαῦμα πολυτελείας κι' ἀμορφίας. Εἶνε κατὰχουσο καὶ τὸ σύρου ὀχτῶ ὄμινα δηνόουμένα ἀπὸ ὀχτῶ ἱπποκόμους με διοιόμορφη στολή. Τὸ ἄρμα ἔχει τρεῖς ὀρόφους. Στὸν ἐπάνω ὀρόφο κάθεται σὲ χρυσοῦ θρόνο ὁ Καρνάβαλος ἔχοντας δίπλα τοῦ τὴ Βασίλισσα τῆς Ἀποκοπῆς καὶ γύρω-γύρω τοὺς αὐλικούς τοῦ. Στὸν μεσαῖο ὀρόφο, οἱ Κυρίες τῆς τιμῆς, τρελλές κολουμπίνες ποὺ σκορπίζουν διακῶς ἄνθη καὶ κομφετὶ καὶ στὸν κάτω ὀρόφο οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τοῦ γέλωτος.

Τὴν μεγαλοπρεπὴ πομπὴ κλείνει πάλιν ὀδικὸς ὄμιλος με ἀρνήν τὸν μουσικὸ Κόκκινο ψάλλοντας τὸν ὕμνο πρὸς τὸν Καρνάβαλο. Ἡ πομπή στάνει μπρο-

Ἀξέχαστες ἀποκρηάτικες διασκεδάσεις

Μέσα στή χώρα μας ἐδῶ τὴν κλασσικὴν Καρνάβαλε, σὴν μασκαράδων τὴν φωνὰ τούτῃ, ποὺ ἐμπήκες μὴν προχωρεῖς... Τὸ γλέντι σου ἐπὶ στιγμὴν ἀνάβαλε, γύρνα καὶ δὲς πρὶ γύρω σου ἀν ἡμπορὶς νὰ ζήσης, μαζὶ με τοσους τρομεροὺς καὶ φίνους μασκαράδες, τράβα τὸ δρόμο σου ἐμπρὸς ἀλλοῖως μὴ σταματήσης κτλ. κτλ.

Στὸ τραγουδὶ αὐτὸ ἀπαντᾷ ὁ Καρνάβαλος μέσα σὲ πανδαμῶνιοι:

Ὅτ' εἰσθε μασκαράδες καὶ κορόνια,
νὰ μοὺ τὸ πῆτε ἵταν περὶτό.
Σὰς ζέρω κι' ἀπὸ τὰ παλὰ σας χρόνια
γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σὰς χαιρετῶ.
Ὅσο σὸν κόσμο θάλεπου με ποδόγυρα,
κι' ὅσο ἀκόμη ἔχουμε πατρίδα
τὸ ράσο δὲν θὰ κάνη τὸν καλόγυρο,
οὔτε τὸ μασκαρά ἡ προσωπίδα.

Ἐπὶ ἀπὸ τὴν πομπὴ τοῦ Καρνάβαλου περνοῦν δυὸ-τρεῖς μουσικὸι διμῆλοι, ποὺ τραγουδοῦν εὐθυμὰ ἀποκρηάτικα τραγουδία. Ἀκολουθοῦν μερικὰ ποδήλατα ἄλλα σὲ σχῆμα μεγάλου πανσέ κι' ἄλλα ὀμοια μ' ἄγρια πουλιὰ καὶ μιά σάτυρα τῶν μαλλιαρῶν: μερικοὶ ἄνθρωποι - μπουκάλες, δηλαδὴ με τὶς ἐξῆς ἐπιγραφές: «Γιάννης Πασαγιάννης, Γιάννης Κοντογιάννης, Γιάννης Μαστογιάννης, Γιάννης Τρελλογιάννης.» Ἐπειτα ἀκολουθεῖ μιά σειρά ἀνθοστολισμένων ἀμαξιῶν με μασκαράδες ποὺ σατυρίζουν γεγονότα τῆς ἐποχῆς. Ἀκολουθεῖ ἕνα μεγάλο κανόνι, τὸ ὁποῖον με τρομακτικὸ κρότο κανονιοβολεῖ τὸν κόσμο με... κομφετὶ! Καὶ κατόπιν ἐρχεται ἡ ὥρα καὶ μεγαλοπρεπῆς πομπῆ τοῦ Διονύσου. Προηγούνται καὶ ἀκολουθοῦν τετρακόσιοι περὶ τοῦ ἄνδρος καὶ γυναῖκες στεφανωμένοι με κισσοὺς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Πανός, κραυγάζοντας καὶ τραγουδώντας τὸν ὕμνο τοῦ ἀρχαίου Θεοῦ τῆς μέθης. Ἀκολουθοῦν εἰπετα Σελήνη καὶ Σάτυροι καὶ Μαινάδες ποὺ περιστοιχίζουν ἕνα κισσόπλεκτο ἄρμα, τὸ ὁποῖο σύρου δέκα ἄλογα κι' ἐπάνω στὸ ὀποῖο κάθεται ὁ Διόνυσος. Ἡ θαυμασιὰ αὐτὴ ἀναπαράστασις ἀφείλετο στοὺς μαθητὰς τοῦ Πολυτεχνεῖου.

Οἱ ξένοι οἱ ὁποῖοι παρρηκολούθησαν τότε τὸ Καρνάβαλι μας αὐτό, φηλοῦνταν ὅτι ποτὲ στὰ Καρνάβαλια τῆς Νικαίας δὲν εἶδαν τέτοια μεγαλοπρεπὴ παρῆλασι. Στὴν πομπὴ τοῦ Διονύσου ἡ ἐπιτροπὴ ἀπένευμε τὸ ἐκ 3.000 δρχ. 1 δραβέιο. Τὸ Βράδυ ἡ Ἀθήνα πλέει στὰ φῶτα καὶ δίδονται γοῶν. Στὸ «Βασιετὴ», στὸ «Καπρί» συρρέουν μουλοῦκια ἀπὸ μασκαράδες. Ἡ Ἀθήνα ἔχει παραφροσῆσει...

Τὴν τελευταία Κυριακὴ ἐδίδετο στὸ Δημοτικὸ θέατρο ὁ μεγάλος χορὸς. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἦταν ἕνα ὄνειρο γεμισμένη νύχτας. Τὰ μάτια τῶν Ἀθηναίων εἶχαν θαμπωθῇ. Ἡ αἰθουσα τοῦ θεάτρου ἐμῶσε με τὰ μαγικά παλάτια τῶν παραιοῦν. Τὰ θεωρεῖα εἶχαν μεταβληθῇ σὲ ἀριστοτεχνικά κἀνστρα πλεγμένα με πολυχρώμες σεραπνίνες. Ἀπὸ τὴν ὀροφὴ ποὺ ἦταν ὀλη ζωγραφισμένη λουλουδιές ἀλυσσίδες καὶ μικρὰ γλυπτάκια ηλεκτροκῶν κατέληγαν στὸ στόμα τῆς τεράστιας μάσκας ἐνὸς Σατύρου ποὺ ἦταν στὸ βάθος. Ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ στόμα ἐμπαινε κανεὶς στὸ μπουφὲ. Ὁ χορὸς αὐτὸς κράτησε ὡς τὸ πρῶν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν χορὸς, ἦταν πανθοῦλισμός.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

8ον Ὁ Ἐκδικητής

«Ξέρω ποιος τὸ στέλνει! Βρῆ-
κα ὅμως τὸ μέσον νὰ τὸν κάμω
ἀκίνδυνον... Ἀρκεῖ νὰ μὴ δε-
λιάσῃ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ Βωτιέ...
ἀρκεῖ νὰ μὴ αὐτοκτονήσῃ, πρὶν ἐκλεγ-
θῇ βουλευτὴς ὁ Ἐντουάρ».

— Ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ὁ καταπράμενος ἴσως
ἔλεγε ὁ ἐφοπλιστὴς, εἶμαι χαμένος!...
Μὲ κάλεσε κι' ὅλας ὁ εἰσαγγελεὺς, γιὰ
«νὰ μοῦ ζητήσει πληροφορίες» σχετικῶς
με τὴς διαδόσεις πού κυκλοφοροῦν εἰς
βάρος μου. Εἶνε μὴ πρῶτὴ ἀνάκρισις...
Θὰ ἐπακολουθήσῃ κι' ἡ ἄλλη, ἡ κανονι-
κή!... Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ πᾶν τὸ πρόσωπο
τῆς κόρης μου, ἐπειτα ἀπὸ μιά τέτοια
καταστροφή... Κι' ὁ νόμος τῆς θά μα-
ταιώθῃ... Τί νὰ κάνω, θεέ μου, τί νὰ
κάνω;

— Μὴν τὰ βλέπετε ὅλα τόσο δραματι-
κά! Ἄλλοτε, δὲν ἴσαστε τόσο εὐαίσθη-
τος, ὅταν καταριόμουν κλαίγοντας τὴν
ἀγάπῃ σας πὺ μὴ εἶχε ἀτιμώσει, καὶ σὰς
ἰκέτευα νὰ μὴ παντρευτῇ!

— Συχώρεσέ με Ζαννί!... Βοήθησέ
με!

— Ἐξασφαλίστε τὴν ἐκλογὴ τοῦ συζύγου
μου. Τὴν ἄλλη μέρα, θὰ σὰς φέρω ἴσως
τὴν ἀπολύτρωσι.

— Ποιό; Τὸ κορνέ; Μὰ αὐτὸ ἦταν ἓνα
μόνο ὄπλο ἀπ' τὰ πολλὰ πού χρησιμοποιοῦ-
ν οἱ ἐχθροί μου!

— Τί θὰ λέγαστε ἂν ἐξουδετέρωνα αὐ-
τοὺς τοὺς ἐχθρούς σας;

— Ὁ Ζαννί!... Ἀν μὴ ἀπαλλάξετε ἀπ'
αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη, θὰ γίνω δούλος σας!

Προσπάθησε νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι, ἀλ-
λὰ αὐτὴ τὸ τραβήξε με ἀπὸ αὐτό.

— Κάμετε μιά τελευταία προσπάθεια
γιὰ τὸν Ἐντουάρ, εἶπε, Ἐπιφανελεῖτε ἀπ'
τὴν ἀναγκὴ πού σὰς ἀφίνουν οἱ κατήγο-
ροί σας...

— Ἐνὰ πρωί, ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Ζα-
ννί δυὸ ἀνδράσιν κακοντυμένους. Ἦσαν οἱ
ἴταλοι ζωγράφοι, πού τοὺς ἔστειλε ἡ κυ-
ρα - Ἐστιέβου. Ἡ Ζαννί τοὺς δέχθηκε ὁ-
μέως, τοὺς ρώτησε μὴ τρόπο καὶ διαπί-
στωσε πὺς ἦσαν ἀνθρώποι τοῦ σκοινίου
καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

— Ξέρετε, τοὺς εἶπε μιλώντας τοὺς γιὰ
τὴς ἐκλογικὰς συγκεντρώσεις τοῦ συζύ-
γου τῆς ἔρχεται σ' αὐτὰς ἓνας ἐπικίν-
δυνος τύπος, ἓνας Παριζιάνος. Τὸν στέλ-
νει ἓνα κόμμα πού θέλει νὰ διώξῃ ἀπ'
τὴν Γαλλία ὅλους τοὺς ξένους. Τὸν κα-
λοπλῆρυνε γιὰ νὰ ἐξεγείρῃ τὸ λαὸ ἐν-
αντίον τῆς ὑποφωφιστικῆς τοῦ συζύγου
ου.

— Κόρπο ντὶ ντίο! Θέλει νὰ μὰς
κόψῃ τὸ ψωμί αὐτὸς ὁ γελοῖος; εἶπε ὁ
ἓνας.

— Ἀν τὸν βροῦμε στὸ δρόμο μας, δὲν
θὰ καλοπεράσῃ! Ξέρετε τ' ὄνομά του;
ὠπτιος ὁ ἄλλος.

— Κλῶντ Ραμερί.

— Ραμερί!... Μὰ τὸν ξέρουμε καλά.
Ἐρχεται στὴν ταβέρνα ὅπου συγκαζοῦμε
κι' ἐμεῖς.

— Νὰ γιατί δὲν δουλεύει ποτέ! Τὸν ταί-
ζουν οἱ καταραμένοι Παριζιάνοι.

— Ἐκεῖ πάντα ὕψος συνωμοτῶν, δὲν μὴ
λεῖ σὲ κανένα γιὰ τὴς δουλειὰς του.

— Ρίχνει μυστηριώδη γράμματα σὲ διά-
φορα ταχυδρομικὰ κουτιά. Τὸν παρσκο-
λοῦθαμε, καὶ τὸν εἶδαμε.

— Μὰ εἴ τὸν συγγιρσοῦμε ἐμεῖς τὸ μα-
σκαρά!...

— Πρὸ πάντων μὴ μεταχειρισθῇτε βία,
φίλοι μου! τοὺς σύστησε ὑποκριτικὰ ἡ
Ζαννί.

— Ὄχι, ὄχι, βία! Ἐννοῖα σας, κυρία.
Μὲ τὸ καλὸ... Ξέρουμε ἐμεῖς νὰ κάνουμε
τὴς δουλειὰς μας ὅπως πρέπει!

— Ἀλλὰ οἱ ματιὰς τῶν δυὸ ἴταλῶν μι-
λούσαν εὐγλωττὰ γιὰ τοὺς σκοπούς τοὺς.
— Εὐτυχῶς πού θὰ βγῇ βουλευτὴς ὁ ἄν-
τρας μου, πρόσθεσε ἡ Ζαννί. Αὐτὸς εἶνε
τίμιος κι' ἀγαπᾷ τοὺς ξένους. Ξέρετε,
αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ σὰς προτιμήσω γιὰ τὰ
χρωματισμὰ τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ νὰ σὰς
καλοπλῆρῶσω.

Πρὶν φύγουν οἱ δυὸ ἴταλοι, ἡ Ζαννί
τοὺς συνέντησε νὰ μὴν κάμουν καθόλου
λόγον στὴν ταβέρνα γιὰ ὅτι ἤξεραν γιὰ
τὸ Ραμερί.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὸ «Ξενοδοχεῖο
τῶν Ἰνδιάν», γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Σουλδαίν-
ἀπὸ οἴκου ἄραγε, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μόνῃ
ἡ μικρὴ, ἡ ἀπὸ σαρκινὸ ὑπολογισμὸ; Ἡ
τύχη τῇ βοήθησε. Ὁ Κλῶντ δὲν βρισκό-
ταν ἐκεῖ.

— Ἐμπιστευθῆτε μοῦ τὸ κοριτσάκι, εἶπε
ἡ Ζαννί στὴν κυρα - Ἐστιέβου. Θὰ τὸ ἐκ-
ναφέρω αὐρίο. Ξέρετε ποιά εἰμαι... Θε-
λῶ νὰ διασκεδάσω λίγο τὴν μικρούλα καὶ
νὰ τῆς ἀγοράσω κανένα φορεματάκι. Εἶνε
ντυμένη τόσο ἀκαρῶ! Δὲν ξέρουν οἱ ἄν-
τρες ἀπὸ τέτοιες δουλειὰς.

Ἡ Σουλδαίν ἐνθουσιαστικὰ στὴν ἰδέα
ὅτι θάβγαине ἐξω κυρία μὲ τὴν «ῥαία
καὶ καλὴ κυρία». Ἡ κυρα - Ἐστιέβου δὲν
ἐσυμφωνοῦσε ἀπλῶς. Ὅσοοο δὲν εἶχε
κανένα ἐθικὸ λόγον νὰ φέρῃ ἀντίρρηση
στὴς καλωσύνας τῆς Ζαννί γιὰ τὴν μικρού-
λα. Τὸ ἐνοτικὸ τῆς πού τὴν προεῖδοποι-
οῦσε δὲν τῆς εἶδνε βάσιμα ἐπιχειρήμα-
τα. Ἐτοί, ἡ Ζαννί ἔφυγε μὲ τὸ κοριτσάκι,
ἀφίνοντας τὴν καλὴ γυναῖκα μ' ἓνα παρ-
ά-ξανο σπείρισμα στὸ λαϊμό.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὁ Κλῶντ
προχωροῦσε μόνος σ' ἓνα ἔρημο σημεῖο
τῆς ἀκροθαλασσίας. Πῆγαινε πρὸς τὴν βί-
λλα τοῦ Βωτιέ, σάν ἄλλοτε, πρὸ δυὸ μν-
ῶν. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν τόσο φλογερὴ
ἡ διψὰ τῆς ἐκδικήσεως πού γέμιζε τὴν
καρδιά του. Οἱ διηγήσεις τοῦ Γκρανζέ, ἡ
εἰκόνα τῆς Λουκίας, ἐνεργοῦσαν πᾶντὸν
σὸν καταπονητικόν. Δὲν εἶχε βέβαια ὁ-
σεῖ χάρι στὸ δολοφόνου τῆς Ζουλιέτ. Δι-
πλά ὅμως στὸν ἀνθρώπου πού μισοῦσε βα-
θυά, ἔδλεπε τὴν ἀθώα μορφή τῆς κοπέ-
λας...

«Εἶνε ὁ καλὸς μας ἀγγελος... Κάνει
θαύματα γιὰ μὰς...» τοῦλεγε ἡ σκυνηγι-
μένη φωνὴ τοῦ Γκρανζέ.

«Πρέπει νὰ τῆς ἀφίσω τὴν δυνατότητα νὰ
εὐεργετῇ τοὺς δυστυχισμένους» συλλογι-
ζόταν ὁ Κλῶντ.

Ἀκούμπησε σ' ἓνα βράχο πού κρεμά-
ταν πᾶντὸν ἀπὸ τὴν ἀπόκριση ἀκτῆς, κι' ἔ-
φερε στὴ μνήμη του τίς φράσεις τοῦ γράμ-
ματος πού ἐπρόκειτο νὰ ρίξῃ στὸν γρᾶ-
ματοκιβώτιο τῆς βίλλας τοῦ Βωτιέ:

«Σώστε τὴν κόρη σας! Αὐρίο θάνοι
πολὺ ἀργά πιά. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία
ὕπεδαλε μὴνυμα. Ἀν πεθάνετε ὅμως, δὲν
θὰ μιλῆσῃ ὁ μάρτυς πού εἶδε τὸ Μου-
ριάκ νὰ ἐκτελῇ τὸ ἐγκλήμα του. Κι' ἡ κα-
τηγορία θὰ πέσῃ, ἐλλείψει ἀποδείξεων.» Ἀν

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χορός

Ὁρῶσι, κορίτσι μου χρυσό,
μὴ μοῦ ζητᾷς καλὰ καὶ σὺ -
χορούς καὶ πανηγύρια
γιατὶ χρειάζεται παρὰς
καὶ στὸ τοιζὶ, ὁ φουκαρὰς
πὺς εἴμαστε ποτήρια.

★

Ἄσε τὸ ὕψος τὸ ταανγὸ
κι' ἂν γιὰ σουτὶν καὶ γιὰ ταγκὸ
πετὰς τὴ σκουφία, ὀρόσω,
δὲν θὰ κουνήσῃς μὰ
(τὸ νὰ)
γιατὶ - ἀλλοίμονο - δὲν
(ἔ -
πεντάρη νὰ πληρῶσω.

★

Στὸ κάτω - κάτω ὄπλο,
(ὀ -
νὰ νὰ μὴ σὲ κακοκαρ-
(ὀ -
μὲ λυπη μου μεγάλῃ
θὰ παρσπῶ τὰ ψι - ψι
κι' ὅπως καὶ πρῶτα στὸ
(...ταψι)
θὰ σὲ χορεύω πάλι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ὅμως δὲν θελήσετε νὰ τιμωρήσετε ὁ ἴδιος
τὸν ἑαυτὸ σας, θ' ἀνταλλάξῃ νὰ τὸ κάμῃ ἡ
δικαιοσύνη. Σκεφθῆτε τὴν ἀτίμωσι, πού θὰ
πέσῃ τότε στὸ παιδί σας... Ὁρῶσι καὶ στὴ
μνήμη τοῦ λοτρευτοῦ πλάσματος πού ἐκ-
δικοῦμαι τὸ θάνατό του, ὅτι σὰς λέω τὴν
ἀλήθεια.

«Ὁ Ἐκδικητὴς».

«Εἶνε ἡ τελευταία εὐκαιρία πού τοῦ
προσφέρω! - εἶπε μὲ τὸ νοῦ τοῦ ὁ Κλῶντ.
Μακάρι νὰ μὴ μ' ἐξαναγκάσῃ νὰ βασανί-
σω μιά γυναῖκα!».

Προχώρησε στὸ σκεδόν ἐρημὸ ἐξοχικὸ
δρόμο. Ἀκουσε ἐπανειλημμένως πίσω του
ὁμιλίες καὶ βήματα, σάν νὰ τὸν ἀκολου-
θοῦσαν κάποιοι πούμεναν στὴν ἴδια ἀπό-
στασι ἀπ' αὐτόν. Γύριζε τὸ κεφάλι του,
ἀλλὰ δὲν ἔδλεπε τίποτε, στὸ φῶς τοῦ
φεγγαριοῦ.

«Θάνα ἴσως ἐρωτευμένοι - σκεφθῆκε -
πού ἦρθαν ν' ἀνταλλάξουν φιλία καὶ ὀρ-
κούς...»

Ἀναστένανε καὶ κύτταξε πρὸς τὴν ἄ-
πέραν θάλασσα, πού ἀκέπαζε τὴ Ζου-
λιέτ του. Ἐνὰς λυγμὸς τὸν ἐπνίξε. Δὲν
τοῦ ἦρθε καθόλου ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ
τὸν ἀπειλήσῃ κάποιος κίνδυνος. Δὲν κρα-
τοῦσε κανένα ὄπλο πᾶντὸν.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ Βω-
τιέ, πέντε σκιές, πού τὸν παρακολουθοῦ-
σαν ἀπὸ πολλὰ ὦρα, σταμάτησαν σὲ μιά
σκοτεινὴ γωνία.

— Κυττάχτε... εἶπε ὁ ἓνας ἰταλικὰ, Πη-
γαίνει κρυφὰ ἓνα γράμμα στὸν ἀφεντικὸ
τοῦ κ. Σαμπριάλ. Θάναί κάποια προδοσία
εἰς βάρος τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου τοῦ
προσάτῃ μας!

— Ἡ ἴσως φοβέρες ἐναντίον τοῦ Βωτιέ,
πρόσθεσε ἓνας ἄλλος οἰνᾶ. Πρέπει νὰ
κτυποῦμε ὅλους τοὺς ἐχθρούς τοῦ Βωτιέ.
Εἶνε ὁ μόνος ἐφοπλιστὴς πού δίνει δου-
λειὰ σὲ ἴταλους.

— Θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ ὁ κανάγιας,
πού τάβαλε μαζί μας!

Ὁ Κλῶντ εἶχε ρίξει τὸ γράμμα του στὸ
γραμματοκιβώτιο καὶ ζαναγύριζε πρὸς τὴν
πῶλη. Ἐλπίζε ὅτι ὁ Βωτιέ θὰ καταλάβαινε
τὴν πραγματικότητα καὶ θ' αὐτοκτονοῦσε.
Ἡ κόρη του θὰ υπέφερε πού θὰ τὸν ἔχα-
νε, ἀλλὰ δὲν θὰ γινώριζε τὸ μαρτυριὸ
τῆς ἀτιμώσεως.

«Ἐπειτα θὰ φροντίσω νὰ τὴν προσφυλά-
ξω ἀπὸ ἓνα ἄλλο δυστύχημα - σκεπτόταν
ὁ Κλῶντ. Δὲν θὰ τὴν ἀφίσω νὰ παντρευτῇ
τὸ Ροζέ Μπερτελέν. αὐτὸν τὸν ἀσυνείδητο
ἐξελονιστῇ, πού τὸν ἔχω καταδικάσει ὁ-
πῶς καὶ τὸν ἄλλον!... Ἀλλὰ, θὰ τὴν
ἐγκαταλείψῃ κι' αὐτὴν ὅπως ἐγκατέλειψε
ἀλλοτε τὴν Ζουλιέτ. Δὲν θὰ θελήσῃ πιά γι-
ναῖκα τοῦ μὴ ὀρθάνῃ καταστραμμένη
οικονομικῶς, ὅπως δὲν ἔδειξε ἄλλοτε, τὴ
μοδιότητά του. Θὰ κλάψῃ ἡ καὶ μὴν ἡ Λου-
κία, ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῇ στὸ τέλος...
Καὶ θὰ γλῦτῃ ἀπ' τὴν αἰώνια ντροπὴ καὶ
τὴν ἀπελπισία. Ἡ φιλικὴ ἀνθρώπινα τῆς θὰ
βαλσαμώσῃ τὸν πόνο τῆς».

Σαφινὰ πετάχτηκαν μέσα ἀπ' τὴν σκιά
ἐρικοί ἀνδράσιν καὶ χύμησαν πᾶντὸν...
Ἐνοῶντες ἓνα δυνατό πόντο στὸ κεφάλι...
συγκεντρώνοντας ὅλας τοὺς τῆς δύναμεις,
κτύπησε μὲ τίς γροθιὰς του δυὸ ἀπ' τοὺς
ἰντιπάλους του καὶ τοὺς τῆς τῆς μακρὰ.
Ἐπειτα πῆδησε πίσω καὶ συμμαζεύθηκε,
ἵτοιμος γιὰ καινούργια ἀμυνα.

Οἱ ἀντιπαλοὶ τοῦ δειλίσαν.

— Τὸ πιστόλι... μουρμουρίσε ἓνας ἀπ'
αὐτοὺς.

— Τὴν τελευταία στιγμὴ... Κάνει κρό-
το! ἀπάντησε ἓνας ἄλλος.

Οἱ κακοποιοὶ ἦσαν ὥπλιοι μὲ μαχαί-
ρια καὶ μ' ἀμερικάνικες γροθιές. Ἐπρε-
πε ὅμως νὰ πλησιάσουν γιὰ νὰ τὰ μετα-
χειρισθῶν, καὶ δὲν τοῖς μούρουν.

— Ἀνάνδρσι! τοὺς φώναξε ὁ Κλῶντ. Τί
ζητᾷτε ἀπὸ μένα;

Ἐκείνους δὲν τοῦ ἀπάντησαν. Σαφινὰ,
ὥρμησαν ὅλοι μαζί ἐναντίον του.

Ὁ Κλῶντ ἔβαλε πάλι εἰς ἐνέργειαν τίς
γροθιὰς του. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὅμως χρησι-
μοῦσαν ὄπλο ἀποτελεσματικώτερα. Ἐνὰ
κτύπημα οἰδερένιας γροθιάς τοῦ ἀνοίξε
τὸ κεφάλι. Πρὶν χάσῃ τίς αἰσθησίας του,
ἀκουσε τίς τελευταῖες λέξεις ἐνός ἀπ'
τοὺς δειλούς του:

— Ἀρπα τὴν, παλῶσκαλο!... Ἐτοί, δὲν
θὰ ἐξαστελίσῃς ἀνώνυμα γράμματα στὸ
Βωτιέ!

Ἐπειτα βυθίσθηκε σ' ἓνα σκοτεινὸ
χᾶος...

— Τὸν κανονίσουμε πιστεύω! εἶπε ἓνας
ἀπ' τοὺς ἴταλους, σκύθοντας πᾶντὸν ἀπ'
τὸ ἀναίσθητο ὄμμα του. πούπλεε στὸ αἶμα.

— Νὰ τοῦ ἀδειάσουμε νήγνορα τίς τσε-
τᾶς... Καθὼς δὲν εἶνε γνωστὸς στὴ Μασ-
σαλία θ' ἀργήσουν νὰ βροῦν τὴν ταυτό-
τητά του.

— Καλλίτερα νὰ τὸν πετάξουμε στὴ θά-
λασσα, πρότεινε ἓνας ἄλλος.

Ἐτοί ἔκομαν πράγματα! Σήκωσα, τὸ
ὄμμα καὶ τὸ πέταξαν στὸν νεκρὸν. Ἐ-

παιτα, κυρὸς νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀπόγινε
χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ζαννί ἐργάζεται

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἡ Ζαννί διάβαζε
τὴς πρωινῆς ἐφημερίδας κτύπησε τὴν
πόρτα τῆς ἡ καμαριέρα καὶ μῆκε κρα-
τῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὴν μικρὴ Σουλδαίν.

Τὸ κοριτσάκι ἦταν τώρα ντυμένο σάν
κουκλίτσα. Τὰ ματῖα τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ εὐ-
χαριστία. Ὅσοοο φαίνότ... ἀπ' τὴν ἐκ-
φρασί τῆς ὅτι τῆς ἔλειπε κάτι...

— Θάβλεπα νὰ πᾶν νὰ μὲ ἰδῇ ἡ κυρα - Ἐ-
στιέβου, ὡμολόγησε μὲ ἀφέλεια.

— Θὰ πᾶς ἀργότερα.

Τὰ ματῖα τῆς μικρῆς θάλωσαν ἀπὸ δά-
κρυα. Ἡ κ. Σαμπριάλ τὴν πῆρε κοντὰ τῆς
κι' εἶπε στὴν καμαριέρα νὰ τῇ ἀφίσω μὲ-
νες. Κάθισε τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατά τῆς.

— Δὲν ἔβλεπε νὰ μείνῃς κοντὰ μου; ρώ-
τησε χαϊδευτικὰ.

— Ὄχι, κυρία! Πῶς θ' ἀφίσω τὸ μπαμπά
μου!...

— Μὰ, βλέποντάς με, θὰ νομίζῃς πὺς
ζαναοβρῆκες τὴ μαμά σου. Δὲν τῆς μοιά-
ζω περισσότερο παρὰ ἡ κυρα - Ἐστιέβου;
Αὐτὴ εἶνε ἀσχημὴ, ἔχει βροαχὴ φωνή, μυ-
ρίζει καπνόν...

Ἡ μικρούλα ἔβαλε τὰ κλάμματα, ξέφυ-
γε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς Ζαννί καὶ τῆς
εἶπε:

— Ὁ, κυρία, ἀφίστε με νὰ φύγω! Ἀφί-
στε με νὰ γυρίσω στὴν κυρα - Ἐστιέβου.
Θὰ βρῶ μόνῃ μου τὸ δρόμο.

— Ἀνόητη! φώναξε ἡ Ζαννί, θυμωμένη.
Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ πρόσθεσε:

— Ἐλα, μὴν κλαῖς. Θὰ σὲ πᾶνε ἀπόψε
στὴν κυρα - Ἐστιέβου σου. Ἐλα, σκού-
πισε τὰ ματῖα σου! Κλαίει ποτέ ὅποιος
φορεῖ τέτοιο ὠραῖο φορεματάκι;

— Θὰ μὲ πᾶνε ἀπόψε; ἐπέμεινε ἡ Σουλ-
δαίν.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θέλεις τώρα νὰ
παίζουμε μαζί;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐλα νὰ πούμε ἱστορίες. Καθεμιά μὲ
τὴ σειρά τῆς. Ὁ, ἀρχίζω ἐγώ.

Κι' ἡ Ζαννί διηγήθηκε τὸ παραμῦθι τοῦ
Ἀλῆ Μπαμπά.

— Ἡ σειρά σου τώρα, εἶπε στὸ τέλος.
Πές μου, τί θυμάσαι γιὰ τὴν πυρκαγιά
τοῦ πλοίου σας... τῆς (Μικρῆς Λουκίας);

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἱστορία, ἄλλως οὐδα-
ρὰ ἡ Σουλδαίν.

Δὲν ἦθελε νὰ ἀνοπολήσῃ τέτοιες τρο-
μερές ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ ἡ Ζαννί ἐπέ-
μεινε, τίς ἔκανε ἐρωτήσεις.

— Ἀν μοῦ ἀπαντήσῃς πρόθυμα, θὰ σοῦ
δώσω ἓνα μεταξωτὸ σάλι γιὰ τὴν κυρα -
Ἐστιέβου, τῆς ὑποσχέθηκε. Θυμάσαι τὸν
κύριο Μουριάκ;

— Ναι... Ἐκανε νὰ γελάει ὅλοι μὲ τ'
ἀστεῖα του...

— Πότε; Πού;

— Στὸ βαπόρι, πρὶν πάσῃ φωτιά... Ὄχι
στὴ βάρκα, ὅπου πενοῦσαμε...

— Δὲν γελοῦσε λοιπὸν κανεὶς στὴ βάρ-
κα;

— Ἐγὼ γέλασα μιά φορά, ἀλλὰ ὁ μπα-
μπὰς μοῦκλεισε τὸ στόμα, θυμωμένος.

— Γιατὶ γελοῦσε;

— Γιατὶ ἓνας κύριος ἀρχισε νὰ τραγου-
δοῦ παρὰξένα... Ἀμέσως ὅμως ἔπεσε στὴ
θάλασσα.

— Εἶδες τὸν κ. Μουριάκ νὰ γράφῃ κάτι
στὸ κορνέ πού μπαίνει σὺ;

— Ὄχι.

— Ξέρετε ἂν τὸ γράφῃ μόνος του ἡ ἂν
τὸν ἀνάγκασαν;

— Ὄχι. Θὰ ρωτήσω τὸ μπαμπά.

— Ὅταν τὸν ἴδῃς... μουρμουρίσε ἡ Ζα-
ννί μ' ἓνα σκληρὸ χαμόγελο.

— Ὁ μπαμπὰς ὅμως δὲν θέλει νὰ τοῦ
μιλοῦμε γιὰ τὸν κ. Μουριάκ. Μὲ μάλωσε,
ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι τὸν εἶχα ἰδῇ κατὰμαυρο.

— Τί ἐννοεῖς κατὰμαυρο;

— Τὸ πρόσωπό του ἦταν μαῦρο, τὰ μά-
τια του ἀναποδογυρισμένα... ἡ γλώσσα
του κρεμόταν ἐξω ἀπ' τὸ στόμα του.

— Εἶχε τίποτε γύρω ἀπ' τὸ λαϊμό του;
ρώτησε ἡ Ζαννί ζωπρὰ. Προσπάθησε νὰ
θυμηθῇ!

— Ναι εἶχε... ἓνα σκοινί... ἓνα χον-
τρὸ σκοινί...

— Μπαβὸ ἀγγελοῦδὶ μου! φώναξε ἡ
Ζαννί μ' ἓνα νευρικό γέλιο. Εἶσαι πρῶ-
της τάξεως κοριτσάκι! Θὰ σοῦ δώσω ὅτι
θελήσῃς!

Συγχρόνως ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς:

«Ὅτε λοιπὸν τὸν στραγγάλισε ἀφου
πέτυχε τὴν ὁμολογία του! Τὸν κροτῶ τὸν
ἀθλιο Ραμερί. Κι' ἂν ἀκούῃ γλυττωσὴ ἀπ'
τοὺς ἴταλους, θὰ τὸν κάμω ἐγὼ ἀνίκον
νὰ βλάψῃ. Θὰ τὸν μάθω νὰ κρατᾷ τὴ
γλώσσα του!»

— Τελειώσαμε τὸ παιγνίδι, κυρία; ρώ-
τησε ἡ Σουλδαίν, βλέποντάς τὴν αἰσπηλῇ.
Ἐκείνη τὴν κύτταξε, χωρὶς ἂν ἀπαντή-
σῃ καὶ συλλογισθῇ:

«Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε τὸ καλλίτερο ὄπλο
ἐναντίον του. Εἶπε γιατί τὸ ἀγαπᾷ, εἶπε
γιατὶ φοβάται τίς ἀποκαλύψεις του, πρὲ-

πει νὰ βρισκεται στὴ διάθεσί μου!».

— Μπορὼ νὰ πᾶν νὰ φορέσω τὸ καπέ-
λο μου, κυρία; εἶπε ἡ μικρὴ.

— Περιμένε μιά στιγμὴ, ἀπάντησε ἡ Ζα-
ννί.

Κτύπησε τὸ κουδούνι κι' εἶπε στὴν κα-
μαριέρα τῆς:

— Ἐτοίμασε τὴν μικρούλα γιὰ νὰ βγῇτε
ἐξω. Ἐπειτα ἔλα πάλι, μόνῃ, νὰ σοῦ δώ-
σω ὀδοντῖες.

Κάθισε στὸ γραφεῖο τῆς κι' ἔγραψε βια-
στικά:

«Ἀγαπητὴ μου Λουκία. Σὰς ἐμπιστεύο-
μαι γιὰ μερικὲς ὥρες μιά μικρὴ ὀρφανή
πού μ' ἐνδιέφερε. Ἀν ὁ ἀντρας μου ἐκπ-
λέγῃ αὐρίο βουλευτὴς, θὰ τὴν πάρω
μαζί μου στὸν Ἐντουάρ. Ἀλλοῦ, θὰ σκε-
φθοῦμαι ὁ πατέρας σας κι' ἐγὼ τί θὰ τὴν
κάνουμε. Τὰ καταφέρνεται τόσο καλά μὲ
τὰ παιδιά ὥστε θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ
παρηγορησῇτε κι' αὐτὴν. Θὰ κλάψῃ στὴν
ἀρχή, θὰ σὰς μιλήσῃ γιὰ τὸν πατέρα τῆς
καὶ γιὰ κάποια κυρα - Ἐστιέβου. Καθου-
χάστε τὴν μὲ καλὰ λόγια, γιατί πρέπει
νὰ μὴ μᾶθη προσωρινῶς τὴν κατάσταση ὅ-
που βρισκεται καὶ τὴν ὁποία θὰ σὰς ἐξη-
γήσω.

» Ὑποθέτω ὅτι ὁ κ. Βωτιέ θὰ βρισκεται
μαζί με τὸν Ἐντουάρ. Σκεπτοῦν νὰ πᾶν
νὰ τοὺς συναντήσω. Κρατήστε ἐν τῷ με-
ταξὺ κοντὰ τὴν μικρὴ πού προστατεῖ-
μένη. Δὲν μπορῶ ν' ἀσχοληθῶ μαζί τῆς,
ἐφ' ὅσον θὰ λείπῃ ἀπ' τὴ Μασσαλία. Σὰς
εὐχαριστῶ καὶ σὰς φιλῶ μὲ στοργή.

» Ζαννί».

Ἡ καμαριέρα εἶχε γυρίσει ἐν τῷ μετα-
ξὺ καὶ περίμενε.

— Θὰ πᾶς τὴν μικρὴ στὴ βίλλα τῶν Βωτιέ,
τὴν διέταξε ἡ κυρία τῆς. Μὴ σταματήσῃς
καὶ μὴ μιλήσῃς σὲ κανένα στὸ δρόμο. Θὰ
δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν δίδα Λουκία
καὶ θὰ τῇ ἀφίσῃς τὸ παιδί. Ἀν ἡ μικρὴ
σὲ ρωτήσῃ στὸ δρόμο πού πηγαίνετε, νὰ
τῆς πῆς «στὴν κυρα - Ἐστιέβου».

Ὅταν ἔμεινε μόνῃ, ψιθύρισε:

— Πιστεύω πὺς τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἄ-
σφαλές! Κι' ἂν ἀκούσῃ τὸ πατέρα τῆς,
δὲν θὰ τὴν ἀναζητήσῃ ποτέ ἐκεῖ...

Ἐπειτα ἀρχισε νὰ σκέπτεται ἂν ἔπρε-
πε ἡ ὄχι νὰ μᾶθῃ ὁ Βωτιέ τὸ μυστικὸ τῆς.
Δὲν εἶχε ἀκόμα καταλήξει σὲ μιά ἀπόφα-
σι, ὅταν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ μπαί-
νῃ στὸν κήπο τὸν σπιτιοῦ τῆς ἡ κυρα - Ἐ-
στιέβου.

— Εὐτυχῶς πού πρόλαβε νὰ πετάξῃ τὸ
πουλί! μουρμουρίσε.

Σὲ λίγο, ἡ ἐπισκέπτρια μῆκε στὸ σα-
λόνι, ὅπου τὴν περίμενε ἡ Ζαννί.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... ἀρχισε μὲ ἄ-
μχανία. Μήπως εἶδατε τὸν πατέρα τῆς
μικρῆς;

Ἡ κ. Σαμπριάλ ἀνατρίχιασε ἐλαφρὰ. Εἶ-
χε ἐξαφανισθῇ λοιπὸν ὁ Κλῶντ Ραμερί!...
— Τὸν πατέρα τῆς μικρῆς;... πρόσφερε.
Μὰ δὲν σὰς εἶπε λοιπὸν...

Ἀριστοτέλης: Ὁ Ἀμερικανὸς φυσικὸς Ντέννης Τάρνερ ἐπενέωσε ἓναν τρόπο
αὐτομάτου καθαρισμοῦ τῶν ἀσπικῶν, χρησιμοποιοῦντας γιὰ πρώτη φορά τὸ
ἡλεκτρικὸ ρεῖμα γιὰ αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Τὰ τοποθετεῖ μέσα σ' ἓνα γυάλινο δο-
χεῖον, πού περιέχει μιά διάλυσι κυανίου οὐχοῦ ἀλατός. Ἐπειτα, διοχετεύει ἡ-
λεκτρικὸ ρεῖμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὕγρο. Τὰ ἀσπικὰ καθαρίζουν ἀμέσως καὶ
ὅταν τὰ βγάλητε ἀπὸ τὸ νερὸ λαμποκοποῦν.

Δεξιά: Ἐνας νέος τύπος ἀγγλικῆς μοτοσυκλέτας πού κινεῖται μὲ τέσσε-
ρες ρουκέτες.

Εστιάσεις, όπως το παλληκάρι μου πούχω κάσει!

— Δυστυχώς δεν μπορώ να σάς κάω τίποτε ενώ, δέκοψε η Ζανίν. Με συγχωρείτε, αλλά έχω δουλειά...

Η κυρία... Εστιάσεις διευθύνθηκε διατακτικά προς την πόρτα. Θάθελε να ρωτήσει κι' άλλα πράγματα... Τι όμως; Άλλωστε, η γυναίκα εκείνη την έκανε να δειλιάσει, να μη βριακή τα λόγια της. Στο κατώφλι, κοντοστάθηκε κι' έκαμε μία ακόμη ερώτηση:

— Δεν είπε τίποτε για μένα, πριν φύγει;... για το «μωρό» Εστιάσεις;

— Μπα, την απασχολούσε το καινούργιο της φόρεμα, απάντησε σκληρά η Ζανίν. Έτσι είναι τα παιδιά! Σκενούν άμεσως!

Η άλλη μέρα ήταν Κυριακή — η μέρα των έκλογων... Οι φίλοι του είχαν έλθει, καταστράφηκε το στρατηγείο τους σε μία μικρή πόλη κοντά τα Μασσαλία, πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή. Από εκεί έπαιναν, νούσαν εύκολα μ' ολοκληρή την περιφέρειο.

Μαζεύοντο σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο του «Καφενείου του Σταυρού», περιμέναν άναυπνο να τα αποτελέσματα. Βρισκόταν μαζί τους κι' η θεία Ζανίν. Όσο μάθαινε, ευχάριστες εστιάσεις το πρόσωπό της έλαμπε. Ένοιωσε ότι ο θρίαμβος εκείνος ήταν δικό της έργο...

Κύτταζε το Βωτιέ μ' ένα περιφρονητικό οίκτο, γιατί μάντευε ότι ήταν έτοιμος να τσοκίση να πείση. Άρκει να κρατούσε ως πού να μπόρεση αυτή να του μιλήσει. Διαιτητής, να του αναγγείλει ότι δεν θα λάβαινε πια ανώνυμα γράμματα, ότι δεν θα τον ζαναενοχλούσε ποτέ ο μυστηριώδης εκθρόνος του!... Δεν βιαζόταν να του μιλήσει η Ζανίν, γιατί δεν είχε αποφασίσει ακόμη ποιές εστιάσεις θα τούδινε. Όσοτος έπρεπε να τον καθουχάσει. Τόν έδλεπε τόσο άφηρημένο, τόσο αποξενωμένο απ' το περιβάλλον!...

Οι άλλοι, που τον περιστοιχίζαν, ήσαν ό Σαμπριά, ο γεροισατής της περιφέρειας. Λούκ ντε Πρεζάρς ο άρχιεργάτης Άρμαντόν — ο πράκτωρ του στις μυστηριώδεις κερδοσκοπίες του. Έπιναν μπόρς και κοκταίλ.

Ο έφοπλιστής κύτταζε εμπρός του, σάν νάδλεπε κάτι στον αντίκρυνό τοίχο. «Τί έπαθε; — διερωτήθηκε η Ζανίν—. Δεν πιστεύω νάχουμε τώρα καμιά νευρική κρίση!...»

Τόν πλησίασε και του είπε: — Θ' άνυπομονή ή άγαπητή μας Λουκία. Δεν της στέλνουμε ένα τηλεγράφημα;

— Η Λουκία!... μουρμούρισε ο έφοπλιστής άνατριχιάζοντας και περνώντας το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του.

— Ναι... Είνε καιρός! επέμεινε η Ζανίν. Ό θρίαμβος είναι πια έξασφαλισμένος!

— Άς μη βιασθούμε, επενέθε ό Σαμπριά.

Η νέα γυναίκα στεκόταν κοντά στο Βωτιέ, άγγιζοντας με το χέρι της τόν ώμο του. Θάθελε να του μεταδώση την έμπιστοσύνη της στο μέλλον, τη βεβαιότητα ότι είχε εξουδετερωθή ο χειρότερος εκθρόνος τους. Πώς όμως να το κατορθώσει; Ήταν έτοιμη να του σφίξη κρυφά τόν ώμο, όταν εξαφνα αποτράβηξε το χέρι της κι' απομακρύνθηκε. Είχε αντίληψη ότι την κύτταζε ο ντε Πρεζάρς.

Ο γεροισατής αυτός, από παλιά άριστοκρατική οίκογένεια, ήταν ένας ίσχυρότατος πολιτικός παράγων και συγχρόνως ένας τέλειος κύριος του κόσμου, έζυγνος συμπαικτης, εξαοκνημένος στη γλώσσα όπως και στην πέννα. Τόν θεωρούσαν γλεντζέ. Κι' όλοι τόν άναπούσαν, γιατί έδινε εύκολα δανεικά και ξεχνούσε πια να τα ζητήσει πίσω. Δεν είχε εκδηλωμένες πολιτικές και κοινωνικές πεποιθήσεις, κι' έτσι δεν είχε αποκτήσει εκθρόνος. Το κύρος του είχε συντελέσει πολύ στην επιτυχία του Σαμπριά.

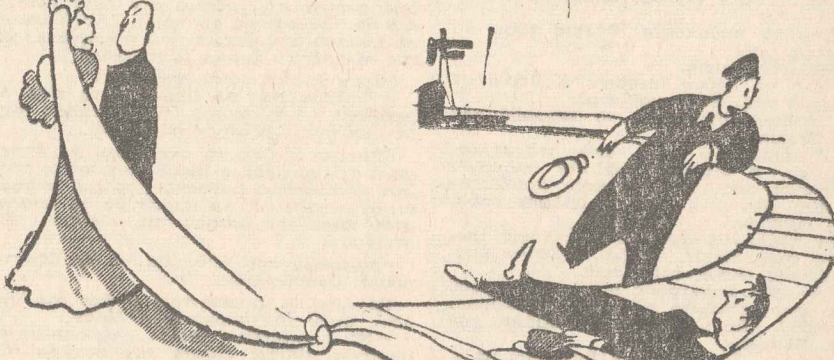
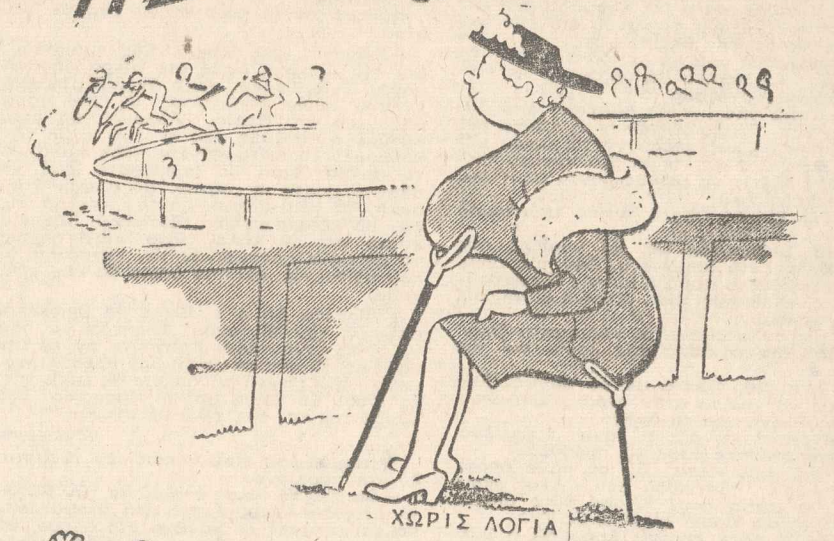
Γιατί είχε ενδιαφερθή γι' αυτόν; Όχι τόσο χάρις στη φιλία του με το Βωτιέ — φίλια σπριζομένη σε συμφέροντα και κρυφές συναλλαγές — όσο γιατί τόν είχε μαγέψει ή ύμορφη της Ζανίν. Έκείνη έπαιζε θαυμάσια το ρόλο της. Δεν τόν είχε ενθαρρύνει ποτέ για μία έρωτική εκδήλωση, αλλά και δεν έπιθυμούσε να μαντεύσει τις ιδιαίτερες σχέσεις της με το Βωτιέ.

Πλησίασε στο παράθυρο και προσοποίηκε ότι κύτταζε έξω. Στην πραγματικότητα όμως έδλεπε εμπρός της τη ζωρή λάμψη των νεανικών ακόμη ματιών του μεσοκόπου και καλοδιατηρημένου νερού, ισαστού Ένα άκαθαρστο συναισθήμα της έλεγε ότι ο Πρεζάρς εξακολουθούσε να την κυττάζει ακόμη πιο έπιμονα, τώρα που του γύριζε την πλάτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΥΡΙΑ άπολύτως μορφωμένη και καλής τάξεως, ζητεί να παραδίδη μαθήματα εις υαθητάς και μαθητριάς μέχρι 15 ετών. Πληροφορία στα γραφεία μας 10—2 π.μ.

Η Ξένη Τελοιογραφία

ΕΔΕΣΕ ΚΟΜΠΟ
— Φοβόμουν, αγαπητέ μου, μήπως ξεχάσω πως θα γίνη σήμερα ο γάμος μας!...

ΑΥΤΟΧΕΙΡ
— Άν περιμένετε το έξ. πρές, θα έχη δυό ώρες καθυστέρηση!

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ | ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΩΣΕΙΣ

— Για να μάθω ο γείτονας να μη με ταράξη στο συναγωνισμό!...

Η ήρωίδα της Παλαιστίνης

Άπό έξη δολόκληρα χρόνια, ή ά. νάπη θερμине τις καρδιές του Ζωφρέ Ρουντέλ, πρίγκηπα του Μπλάι και της θμορφης Πάολας της Τουλουζης, χωρίς ποτέ να έχουν ιδωθού, χωρίς ποτέ να έχουν μιλήσει ο ένας στον άλλον. Όλο αυτόν τόν καιρό, φλέγονταν από την επιθυμία ή συναντηθούν, μά, όταν έφτασε ή ποθητή στιγμή, ή άγαπη τους βρέθηκε σμιασμένη με τη σφραγίδα του πάνου και του θανάτου, που μία κακή μοίρα, φθονώντας την ευτυχία των δυό έραστών, είχε βάλει πάνω της...

Ο Ζωφρέ Ρουντέλ, άπασχολημένος μ' έναν ύπουλο νεϊτόνα του, δεν είχε ακολουθήσει τους σταυροφόρους, που είχαν ξεκινήσει από όλες τις χώρες της χριστιανικής Ευρώπης, για ν' άπελευθερώσουν τους Άγιους Τόπους από τους άπιστους κι' ή καρδιά του ήταν πολύ βαρεία για την παράληψη αυτή, που τήν θεωρούσε σάν ένα μεγάλο άμάρτημα.

Γι' αυτό, δεν άφηνε εύκαιρά του να μνήν προσκαλέση στο περφηανο κατέλτι του, που έμοιαζε σάν άποφωλη, όπως ήταν σκαρφαλωμένο στην κορυφή ενός απόκρημνου και άπροσπυτο βράχου, όλους όσους νύριζαν από τήν Παλαιστίνη, για να μάθω από το στόμα τους τα κατορθώματα των ίπποτων της Δύσεως έναντι των εκθρόνων της χριστιανικής πίστεως.

Κι' άκούγε τότε όλους, μαζί με τα ήρωικά κατορθώματα των ίπποτων, να εξυμνούν τήν ύπεροχη όμορφια και τις άρετές της κόρης του άνδρειου κόμητα της Τουλουζης, που είχε τώρα ιδρύσει μία καινούργια ήγεμονία στην Τριπολι, κοντά στη Λαμασκία κι' είχε χτίσει εκεί έναν όχυρο πύργο, που δέσποζε στο δρόμο που οδηγούσε στην Ίερουσαλήμ.

Ο πρίγκηπας του Μπλάι εύρισκε εξαίρετική ευχάριστη στις άφηνησεις αυτές, που τόν γέμιζαν με μία περιεργη και άνεξήγητη συγκίνηση.

Μία μέρα, ένας από τους σταυροφόρους που είχε γυρίσει από τήν Άγία Γη του είπε ότι ή θμορφη Πάολα είχε σκοτώθι σε μία έπιθεση που έκαναν οι άπιστοι έναντι των χριστιανών. Ήταν τόση ή λύπη του Ζωφρέ, όταν τόν έμαθε αυτό, που αποφάσισε άμέσως να γίνη μοναχός.

Έτσι κατάλαβε πως τήν άγα. πούσε...

Μά ή πληροφορία αυτή ήταν ψεύ.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ

Λεπτομέρειες

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

τικη. Ένας άλλος σταυροφόρος, που ήλθε λίγον καιρό άργότερα, πού είπε ότι ή κόμηση της Τουλουζης είχε μόνο τραυματισθ, ενώ πολέμους σάν άνδρας στην πρώτη γραμμή και ότι ή ζωή της δεν κινδύνευε καθόλου.

Τρελλός από τη χσρία του, ο πρίγκηπας του Μπλάι έγραψε τότε ένα μεγάλο ποίημα με πολλές στροφές, που ήταν πλημμελισμένο από μία παράφορη άγάπη για τήν ήρωίδα της Παλαιστίνης...

Το ποίημα αυτό, που είνε από τα καλύτερα του είδους του, έρωτευμένος φεουδάρχης τόν άπηγγελλε τα βράδια στους προσκεκλημένους του, που κι' εκείνοι πάλι τόν ζανάλεγαν όταν νύριζαν στους πυργους των, για να τ' άκούσουν οι ύποτελεις και οι άνθρωποι τους.

Έτσι ή έρωτική υπαλλάντα του Ζωφρέ Ρουντέλ, έφθασε σε λίγο με τα φτερά του άνέμου στην Παλαιστίνη. Γιατί ή έπικοινωνία ανάμεσα στην Ευρώπη και στους Άγιους Τόπους ήταν πια πολύ τακτική και κάθε τόσο καινούργια κύματα σταυροφόρων έφταναν για τήν Παλαιστίνη, ενώ άλλοι πάλι ζαναγύριζαν στην πατρίδα τους.

Η Πάολα της Τουλουζης συγκινήθηκε πολύ όταν άκουσε αυτή τήν υπαλλάντα κι' ή συγκίνηση της έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν έμαθε πως ή ήρωίδα που εξυμνούνταν οι στίχοι αυτού του ποιήματος δεν ήταν άλλη από τήν ίδια. Η καρδιά της σκίρτησε τότε από τρυφερότητα κι' ή σκέψη της πέταξε μακριά προς τόν άγνωστο θαυμαστή της.

Άπό τότε, οι δυό έραστές δεν έψαφν να έπικοινωνούν μεταξύ τους με τόν ίδιο τρόπο. Ο Ζωφρέ Ρουντέλ, που ήταν ένας πολύ καλός ποιητής, έγραφε ποιήματα γεμάτα από πάθος και λυρισμό για τήν άγαπημένη του κι' εκείνη, που τόν έμαθαίνε από τους σταυροφόρους που έρχόνταν στην Άγία Γη, τόν άπαντούσε με άλλα ποιήματα, όπου περιέγραφε τή ζωή της και άφηνε δειλά δειλά να ξεχυθούν οι παλμοί και οι πόθοι της καρδιάς της.

Τόν έκτο χρόνο, τέλος, ο πρίγκηπας του Μπλάι, που είχαν άπαλλαγθ στο άναμεταξύ από τόν αντίπαλό του, αποφάσισε να φύγη κι' αυτός για τήν Άγία Γη.

Μά στο δρόμο μία άγρια θαλασσοταραχή έδεϊρε τόν πλοίο με τόν οποίο ταξίδευε και, σάν να μνήν έφτανε αυτό, μία τρομερή έπιδημία έμφανίσθηκε σε λίγο.

Ο Ζωφρέ Ρουντέλ έφτασε μισοπεθαμένος σκεδόν στην Τριπολι. Τόν μετέφεραν τότε σ' ένα πανδοχείο σε άξιοκρήνητη κατάσταση, ενώ οι σύντροφοί του, που μπορούσαν ακόμη να μετακινούνται συνεχισαν τόν δρόμο τους για να φτάσουν στον πύργο του κόμητα της Τουλουζης.

Ο Ζωφρέ φάνταζε τότε έναν από τους ακολουθούς του και με άδυ, σμένη σωνή του ψιθύρισε μερικές λέξεις σ' αυτή.

Τήν ίδια μέρα, τήν ώρα που τόν σούρουπο άπλωνόταν όληγυρα, μία ύπεροχη άμαζόνα καλπούσε προς τόν μέρος του μικρού πανδοχείου.

Ήταν ή Πάολα. Όταν μπήκε στο δωμάτιο όπου είχαν βάλει τόν άρρωστο, ο Ζωφρέ ψυχορραγούσε.

Η νέα τόν έσφίξε με μία άνει, πωτη λαχτάρα, στην άγκαλιά της και τα δάκρυά της έτρεξαν όληθερμα πάνω στο πρόσωπό του άλοτρευτού της σταυροφόρου.

Σε μία στιγμή, ο έτοιμοθάνατος άνοιξε τα μάτια του και τόν βλέμμα του σπριζήθηκε γεμάτο άγάπη πάνω σ' εκείνη που έλάτρευε χωρίς να τήν γνωρίζει. Ενώ ένε τρυφερό καυδέλο άπλωνόταν στα χείλη του...

Μά, μία στιγμή άργότερα, τόν βλέφαρά του έγειραν και πάλι βαρεία πάνω σά μάτια του, σάν να ήθελαν να κρατήσουν για πάντα τήν ύπεροχη εικόνα που είχαν άντικρύσει και μόνο τόν χαμόγελο άπόμεινε πάνω σά χείλη του.

Ο Ζωφρέ Ρουντέλ, πρίγκηπας του Μπλάι, ήταν νεκρός. Η κόμηση της Τουλουζης τόν έθαψε με μεγάλες τιμές στον περβολό της εκκλησίας των Ναβων και, τήν ίδια μέρα, έκοψε τήν πλούσια δόλομυρα μαλλιά της και κλείσθηκε σ' ένα μοναστήρι.

Το κατηγορώ μιάς συζύγου

Σ' ένα παριζιάνικο περιοδικό δημοσιεύθηκαν τα παρακάτω δύο «κατηγορώ». Άφορούν τούς συζύγους και τή μεταφράσαμε προς χάριν των καί... συμμόρφωσιν των.

Κατηγορώ τόν άντρα μου διότι...

... μου φέρνει σπίτι φίλους του χωρίς να με προειδοποιήσει.

... από τόν καιρό που παντρευτήκαμε άρχισε να ξεχνά τήν ήμέρα της γιορτής μου και τών γενεθλίων μου.

... Έκβέτει στους φίλους και γνωστούς διάφορα μικροελαττώματά μου.

... μιλώντας για τήν υπτέρα του, και συγκρίνοντας με μ' αυτή, μου λέει συχνά: «Σε βεβαίω πως αυτή θα τα κατάφευε καλύτερα από σένα».

... μιλώντας για τόν γάμο μας λέει: «Όταν αποφάσισα να αυτόκλητήσω ή «δταν έκανα εκείνη τή βλακεία».

... όταν τόν ρωτώ για τις δουλειές του μου λέει: «ποιός λόγος να σου μιλώ γι' αυτές άφου δεν καταλαβαίνεις έσύ από τέτοια πράγματα».

... πορτομιά στο ραδιόφωνο τις έκπομπές τις σχετικές με τήν πολιτική και τή σπορά.

... τήν Κυριακή κάθεται στο τραπέζι άξούριστος και άπμειλπητος με τόν πρόσχημα, ότι δεν ύπαόγει λόγος να περιποιηθώ τόν έαυτό του μία και δεν πρόκειται να βγύ έξω.

... με διακόπτει όταν άρχίζω να διηγούμαι κάτι, λέγοντάς μου: «Δεν έξερεις να άφηγήςαι, άφησε να τόν πώ έγώ».

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Κατηγορώ τή γυναίκα μου διότι...

... όταν γυρίζω κουρασμένος απ' τή δουλειά μου, αντί να με φιλήσει, μου λέει: «Βγάλε τή παπούτσια σου, μόλις έκανα τόν παρκέ».

... όταν ο γυιός μας κάνει καμιά κουταμάρα του λέει: «Α! πόσο έμοιασε τόν πατέρα σου!»

... με ύποχρώνει να άκολουθώ τήν ίδια δίαιτα που κάνει κι' αυτή με τόν σκοπό ν' άδυνατίσει.

... όταν άνάβη ή συζήτηση μεταξύ μας λέει: «Θά πάω πίσω στην υπτέρα μου!», χωρίς όμως ποτέ να πραγματοποιήσει τήν... άπειλή της.

... δεν φροντίζει για τήν καλή της εμφάνισι, όταν είμαστε μόνοι.

... όταν καμιά φορά ψυχραινώμαστε, μου άπαριθμεί όλους τούς μνηστήρες τών όποιων άπέριψε τις προτάσεις.

... έπιμένει πάντα να διαλέγη τις γραβάτες μου με τόν πρόσχημα ότι οι άνδρες δεν ξέρουν να ντυθούν.

... μόλις δθ στον κινηματογράφο καίεναν ώραίο ζέν πρεμιέ λέει άναστενάζοντας: «Ευτυχώς υπάρχουν και ώραίοι άνδρες στην κόσμος».

... κούβει τή λικέρ και δεν μου κάνει καφέ με τόν πρόσχημα ότι ύποφέρω απ' τόν σπικότι μου.

... βήγει προκλητικά, όταν ύστερα απ' τόν φαγητό άνάωω ένα τσιγάρο.

... κόβει απ' τήν έσθμερίδα μου τις στήλες της μόδας καταστρέφοντας μου τις οικονομίες και άλλες εξαίρετικές ενδιαφερόντες εστιάσεις που βρίσκονται ακριβώς πίσω απ' αυτές.

Για τήν γυναίκα και τόν έρωτα

★ Όταν βόιασκεστε μεταξύ δυό γυναικών και δεν έξερετε ποιά να διαλέξετε, μνήν αποφασίσετε ποτέ για καμιά απ' τις δυό. Θα θυμάστε πάντοτε τήν άλλη που δεν έπροσέλασσε.

★ Τό μευστικώτερο ποτό για τή γυναίκα είναι ή κολακεία.

★ Ό πλατωνικός έρωτας άνοίγει τήν πόρτα στον υλικό έρωτα.

★ Μνήν κατηγορήτε τις γυναίκες για τή σφάλματά τους: ως έπί τόν πλείστον οι άντρες τήν προκαλούν.

★ Όταν σε περιφρονή μία γυναίκα περιέμενε ότι και θα σε μισήση, γιατί ή περιφρόνησις είναι ή πρώτη μορφή που παίρνει συνήθως τόν μίσος της.

★ Οι καλές γυναίκες είναι πάντοτε καλύτερες απ' τούς καλούς άνδρες.

★ Ποιος ύποσει να πη ότι γνωρίζει καλά τις γυναίκες; Τό χαμόγελό τους έρχεται σ' αντίθεσι σ' ό,τι μίας λέει τόν βλέμμα τους, τή λόγια τους είναι γεμάτα ύποσέσεις, ενώ ο ήχος της φωνής τους είναι γεμάτος ειρωνεία...

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Οι φάρδες της Λάγκο Ματζόρε άφηνουν ακόμη την τραγική ιστορία του άγριου πυργού των Καρμανιόλα, που ύψωνεται πάνω σε μία μικρή νησίδα, στη μέση της μεγάλης λίμνης.

Είχε μία ιστορία έρωτος, αίματος και φρίκης...

Την εποχή των μεγάλων αγώνων μεταξύ Γουέλφων και Γιβελλίνων, το όνομα των Μαντζαρντίτι είχε γίνει περίφημο σ' όλη τη βόρεια Ιταλία και στα νότια της Ελλάδας. Και το όνομα αυτό ένεπνεσε σ' όλους τον τρόμο από τους πιο ταπεινούς άρχοντες ως τους αριστοκράτες και τους μεροκαματιώδες.

Γιατί οι Μαντζαρντίτι ήσαν ληστές.

Κανείς δεν ήξερε ούτε ποιά ήταν η καταγωγή τους, ούτε από πού είχαν έρθει.

Μία μέρα, πέντε γίγαντες εμφανίστηκαν στα περίχωρα του Λοκάρνο. Πέντε θεώροι άνδρες, με άγρια έκφραση και βλοσυρά βλέματα. Κι ο κόσμος άρχισε να τους τρέμει και να σκούνει το κεφάλι του μπροστά στις θειάσεις τους.

Ήσαν αδελφία και οι πέντε κι' η ένωση τους που κανένα σύγγεγο δεν την τάραινε ποτέ, αποτελούσε τη μεγαλύτερη δύναμή τους. Σε λίγο κι' άλλοι άνθρωποι από θαυμασμό για το θάρρος και την ανδρεία τους, ενώθηκαν μαζί τους. Κι' οι Μαντζαρντίτι σχημάτισαν έτσι έναν αξιόλογο στρατό κι' άρχισαν να τρομοκρατούν και να λεηλατούν όλη τη βόρεια Ιταλία.

Είχαν πιά συγκεντρώσει μεγάλους θησαυρούς και σκεφθήκαν πώς ήταν καιρός να δώσουν μία σταθερή βάση στην εξουσία τους. Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς που ήσαν, και ο άρχηγός τους, πήρε τότε το όνομα Καρμανιόλα και έχτισε έναν Ισχυρότατο πύργο πάνω σε

τρεις μικρές νησίδες, που βρισκόταν στη μέση της Λάγκο Ματζόρε. Απ' αυτό τον πύργο μπορούσε να ελέγχει όλη την γύρω περιοχή και να επιβάλλει όσα νόμοι τη θέλησε.

Μία μέρα, ο Καρμανιόλα πέραςε μαζί με τους πολεμιστές του στη δυτική πλευρά της λίμνης κι' άρχισε να υποτάσσει τη μία έπειτα από την άλλη τις μικρές πόλεις που βρισκόταν εκεί και να λεηλατεί τους πύργους.

Έτσι, έφτασε και στον πύργο του Καννόνιο. Άρχοντας αυτού του πύργου ήταν τότε ο Ίακωβος ντε Πότζι, που θέλησε ν' αντισταθίσει στον επιδρομέα.

Όλα η αντίστασή του έσπασε έπειτα από τις πρώτες επιθέσεις των ανθρώπων του Καρμανιόλα. Και σύρθηκε σε λίγο μαζί με μερικούς συντρόφους του εμπρός στα πόδια του νικητού.

Ο Καρμανιόλα δεν δίστασε στην απόφασή του. Διέταξε να κόψουν τα δυο χέρια και κατόπιν να κρεμάσουν τον Ίακωβο ντε Πότζι και τους συντρόφους του.

Αλλά τη στιγμή που έπρόκειτο να εκτελεσθεί αυτή η απόφαση, μια γυναίκα με ζέπλεχτα μαλλιά έτρεξε κι' έπεσε μπρος στα πόδια του επιδρομέως.

Ήταν η Χριστίνα Βιανί, η σύζυγος του Ίακώβου ντε Πότζι.

— Συγχωρέστε τους! παρακάλεσε. Ξέρουν τώρα τη δυνάμη σας. Κάμετέ τους να γνωρίσουν και τη μεγαλοψυχία σας!

Πόσο ήταν όμορφη σ' αυτή τη στάση η Χριστίνα!

Ο άγριος πολεμιστής ένοιωσε για πρώτη φορά τη συγκίνηση μέσα στην ψυχή του. Έσκυψε άμέσως σ' αυτή, είδε τους έκρυθγους του νύχθους μέσα στον πύργο. — Ήσυχαστε! είπε, θα

δώσω άμέσως έντολή ν' απήσουν ελεύθερο το σύζυγό σας.

Και τήρησε την υπόσχεσή του.

Αλλά από εκείνη τη στιγμή, η σκέψη της Χριστίνας δεν τόν άφηνε να ήσυχασθ. Και στη νεαρή γυναίκα έπληξε ο άνθρωπος αυτός με το ήρεμο ανώστημα και την ανέρωχη φυσιογνωμία είχε κάμει μεγάλη εντύπωση.

Ήταν ένα αίσθημα φλογερό και κεραυνόβολο που είχε φωλιάσει ξαφνικά μέσα στις καρδιές αυτών των δύο ανθρώπων. Και με τον καιρό, βρήκαν τον τρόπο να συνεννοούνται κρυφά από το σύζυγο της Χριστίνας.

Ο Ίακωβος ντε Πότζι άποφάσισε στο μεταξύ ν' άσφαλισε το σύζυγό του και την έστειλε στο μοναστήρι των Τσιπενών. Από τ' άλλο μέρος, άρχισε να συνωμοτεί έναντιον του Καρμανιόλα και να συνεννοείται με τους Βισκόντι του Μιλάνου.

Αλλά ο Καρμανιόλα πρόλαβε τα σχέδιά του και μία νύχτα σκότωσε το θυρωρό του μοναστηριού και έκλεψε την όμορφη Χριστίνα.

Ήταν η πρώτη φορά που οι δύο άνασπόμενοι ξανάβλεπαν ο ένας τον άλλον έπειτα από τόσο καιρό.

Σε λίγο, τα βαρεία τέικη του άχυρο πύργου της λίμνης έκρυβαν τον έρωτά τους.

Αλλά, έπειτα από μερικές ημέρες, εμφανίστηκαν 500 στρατιώτες του Βισκόντι στην περιοχή του Καννόνιο και η έπαναστασις φούντωσε παντού.

Οι άδελφοί του Καρμανιόλα, βλόντας να τόν άφύσουν να χαρή την άγάπη του, του έκρυψαν το μέγεθος του κινδύνου και προσπαθούσαν να τόν άντιμετωπίσουν μόνοι τους.

Αλλά, μία νύχτα που βρισκόνταν μακριά ο πύργος της λίμνης πολιορκήθηκε από Ισχυρές δυνάμεις.

Ο Καρμανιόλα ήταν μόλις έκει με τη Χριστίνα και μερικούς υπηρέτες. Η αντίστασις ήταν μάταιη. Σε λίγο, είδε τους έχθρούς του ν' άνεβαίνουν από όλα τα μέρη στ' αίχμη.

Άρπαξε τότε τη Χριστίνα στην άγκαλιά του και της είπε:

— Αν σ' είχα γνωρίσει από πρωτίτερα, θα μούνα τώρα ένας τίμιος άνθρωπος. Αλλά δεν μπορώ να ξαναφτιάξω το παρελθόν μου. Οι έχθροί μου θα είναι σε λίγο εδώ. Δεν θέλω, όμως, να πέσω στα χέρια τους ζωντανός. Χαίρε, αγαπημένη μου!

Κι' έκαμε να ριχτεί στο κενόν από το άνοιχτό παράθυρο της αίθουσας.

Αλλά η Χριστίνα σφίχθηκε πάνω του.

— Θα είμαι μαζί σου στη ζωή και στο θάνατο, είπε. Τίποτα πιά δεν μπορεί να μ' ά χωρίσει.

Κι' ο παλινός θρύλος λέει πως οι δύο έρωτευμένοι έπεσαν άγκαλιασμένοι στο κενόν.

Τα νερά της λίμνης σκέπασαν τα σώματά τους και δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ πιά.

Αλλά οι φάρδες της Λάγκο Ματζόρε άφηνουν ακόμα τις σκοτεινές νύχτες ο Καρμανιόλα και η Χριστίνα εμφανίζονταν πάνω στις έπάλξεις του πύργου και πώς πολλές φορές ο νυκτερινός άέρας φέρνει ως την άπέναντι όκητ' τον ήχο από τα έρωτόλογα και τα φιλή

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΙΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ

Η Ξενία και ο Χέρμαν Τζούντ

Ένα πριγκηπικό είδυλλιο κατέληξε πρό λίγων μηνών σ' ένα γάμο, που παρουσιάζει όλα τα έγγεγα της ευτυχίας. Η νύφη ήταν η πριγκηπισσα Ξενία, κόρη του μεγάλου δούκε Γεωργίου Μιχαήλδου, αδελφού του Τσάρου Νικολάου της Ρωσίας, και άνεψιά του Κωνσταντίνου της Ελλάδας απ' τη μητέρα της Μαρία, κόρη του Γεωργίου Α'.

Η πριγκηπισσα Ξενία είναι τώρα 44 ετών. Έχει έγκατασταθεί από πολλά χρόνια στην Αμερική. Έκει λοιπόν έγνώρισε και άγάπησε, πρό δεκαετίας περίπου, τον νέο και άραιο Αμερικανό Χέρμαν Τζούντ, μικρότερο της κατά 14 χρόνια. Ωστόσο, πούν πάρη την άπόφασή να ένωθή μαζί του με τα δεσμά του γμεναίου, επέδωσε στον έαυτό της μία άναβολή, για να της δοθή καιρός να πειστή ότι ήταν ο άντρας που της ταίριαζε.

Έπειτα από 5 χρόνια, ήταν πιά τελείως βεβαία γι' αυτό. Κι' όμως δεν παντρεύτηκε άκόμη, για χατήρι της άγαπημένης της Νάνσυ, της κόρης της από πρώτο γάμο. Η μόνη της φροντίδα ήταν να την άναρρώσει όπως ταίριαζε στην κοινωνική θέσι της και στην περιουσία που είχε απ' τον πατέρα της Μπίλλυ Λήντς. Τέλος, το Δεκέμβριο του 1945, η Νάνσυ παντρεύτηκε μ' έναν Αμερικανό ύπολογαγό.

Η πριγκηπισσα Ξενία ήταν πιά ελεύθερη να ένωθή με τον άγαπημένο της. Τώρα όμως δεν ήταν ελεύθερος αυτός, γιατί ύπηρετούσε στο στρατό. Τέλος, άπολύθηκε το καλοκαίρι του 1946, και τις 10 Αυγούστου έγιναν οι γάμοι τους.

Ο πρώτος σύζυγος της πριγκηπισσας ήταν ο πάλιντος Αμερικανός Μπίλλυ Λήντς, γιός από πρώτο γάμο της πριγκηπισσας Άνταςιας, σύζυγου του Χριστοφόρου της Ελλάδας. Το 1921, βρισκόταν στην Ελλάδα, με την υπτέρα του. Ήταν τότε 19 ετών μόνον.

Στη βασιλική Αύλη γνώρισε την Ξενία, που είχε βρή καταφύγιο εκεί μαζί με τη μητέρα της Μαρία, μετά τη Ρωσική Έπανάστασι. Την έρωτεύθηκε άμέσως και την παντρεύτηκε, παρά τις άντιρήσεις της υπτέρας του. Ο γάμος τους έγινε στο Παρίσι.

Το 1926, λίγο μετά τη γέννησι της μοναχοκόρης τους Νάνσυ, άρχισε να διαδίδεται ότι το άντρογόνιο δεν τα ήγανει καλά. Οι ίδιοι διέψευσαν αυτές τις φήμες. Κι' όμως, το Μάιο του 1930, ήσαν διαζύγιο, στη Ν. Υόρκη.

Η Νάνσυ έμεινε με τη μητέρα της. Από τότε, η πριγκηπισσα Ξενία έγκατέλειψε την κοσμική ζωή και τα σπορά και πήγε να ζήσει με την κόρη της σ' ένα μικρό σπιτάκι του Σάουσετ.

Τον ίδιο καιρό, άρχισε να λέγεται ότι ο Λήντς είχε σχετισθή με μία μελαχορινή καλλονή, την Όλιβ Χάμιλτον, που την είχε σώσει από πνιγμό. Ο Λήντς δήλωσε ότι δεν συνέβαινε τίποτε σοβαρό μεταξύ τους. Ωστόσο, το 1936 παντρεύτηκαν, πάνω στο γιάτ' του Λήντς. Και, τον ίδιο χρόνο, στα γενέθλια της, η Όλιβ παρουσιάσθηκε στολισμένη μ' ένα άνεκτίμητο δώρο του συζύγου της: το περίφημο, διαμάντι «Νάσσακ» 45 καρατίων, με ιστορία 4.000 ετών.

Η πριγκηπισσα Ξενία δεν είχε ζητήσει διατροφή απ' τον τέως σύζυγό της, ούτε και υερδιό απ' την περιουσία του γιά την ποίκα της. Περιούσε ζωή περιωρισμένη.

Είπαμε πιά πάνω πώς έγνώρισε κι' άγάπησε τον Τζούντ που είναι τώρα σύζυγος της Φαίνετα, ότι οι χαρακτήρες τους ταίριαζουν. Κι' η άντοχή του έρωτός τους έπί τόσο χρόνια άποδεικνύει ότι θα ευτύχισουν, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας των και της κοινωνικής θέσεώς των.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Ο ήλιος είναι ψυχρός και σκοτεινός

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του Σύμπαντος δεν άφησε ποτέ τους ανθρώπους άσυγκινήτους. Και από καιμιά εποχή δεν έλειψαν πλιά στις γενικά καθιερωμένες έξηγήσεις, οι πρωτότυπες θεωρίες, που τίποτε δεν άποκλείει να κρύβουν κάποιο ποσοστό αλήθειας, μ' όλο που μάς φαίνονται άλλοκοτες και άπίθανες.

Μιά από τις θεωρίες αυτές είχε του άμερικανού αστρονόμου Έντουαρντ Βόντερμιντ, που άφιέρωσε όλη τη ζωή του στη μελέτη του ήλιου και γενικότερα του πλανητικού μας συστήματος.

Όπως είναι γνωστόν, γιά τη σημερινή έπιστήμη ο ήλιος είναι ένα άστρο, που έκπέμπει φώς και θερμότητα και που η θερμοκρασία του κυμαίνεται μεταξύ 6.000 και 10.000 βαθμών. Αλλά η αλήθεια είναι όλοένα διαφορετική, ύποστηρίζει ο Βόντερμιντ. Ο ήλιος δεν είναι μία μάζα διάπυρος, αλλά μία ίσχυρος σφαίρα με σκούρες πράσινης άνταύγειας, που παίρνουν κάποτε τους πείδι ποικίλους γωμιστισμούς. Άνάμεσα σ' αυτούς κυριαρχεί το δαυδ γολαζίο.

Ο Βόντερμιντ διακρίνει στον ήλιο τέσσερα όμοκεντρα στορώματα ή ζώνες που είναι: ο πυρήν, η άερώδης ή ηλεκτρονική ζώνη, το άπομονωτικό νεφέλωμα ή αλοιός και το χαοτικό παραπέτασμα.

Πώς είναι, όμως, ο έσωτερικός μηχανισμός του ήλιου;

Όλες οι χημικές και βιολογικές ούσιες που βρίσκονται στο Σύμπαν, ύπαρουν έπίσης και στον ήλιο σε κατάστασι διαρκούς περιδινήσεως. Άλλες απ' αυτές, όπως το ράδιον, το ούράνιον και το άκτίνιον παράγουν κινητικές δονήσεις, άλλες, όπως το μαγνήσιον, το σελήνιον το κυρίον και το άργόν, ύφιστάμενες την έπίδρασι αυτών των δονήσεων δημιουργούν τις καλούμενες από τον Βόντερμιντ «χαοτικές άκτίνες», που δεν είναι τίποτε άλλο από την ένέργεια που κάθε ήλιος έκπέμπει στο σύστημά του, με τη μορφή άκτινοβολιών.

Έκεינו που συμβαίνει στο έσωτερικό του ήλιου είναι μία διαρκής διάσπασις ατόμων. Κατά τον Βόντερμιντ, ο κύκλος των μετατροπών είναι ο ακόλουθος: Τα άτομα διασπώνται στο κέντρο του άστρου, δηλαδή τον πυρήνα του. Από τη διάσπασι αυτή γεννώνται άκτινοβολίες, που πέφτουν πάνω στις έξασθενήμενες άκτινοβολίες του άπομονωτικού νεφέλωματος ή φλοιού και τις προσελκύουν πάλι προς το κέντρον. Γίνεται τότε μία άποκατάστασις του ατόμου, που θα διασπαθή και πάλι έπειτα από μία στιγμή. Η ένέργεια του ήλιου δεν είναι τίποτε άλλο από την άδιάκοπη αυτή διαδοχή διασπάσεων και άποκαταστάσεων ατόμων.

Ο ήλιος είναι, λοιπόν, ψυχρός και σκοτεινός. Άλλά τότε πώς έξηγούνται η θερμότης και το φώς του, οι δύο αυτές ούσιώδεις έκδηλώσεις του, γιά τις όποιες δεν μας έπιρροέεται ν' άμφισβάλουμε;

Η έξηγησις είναι πολύ άπλη.

Τα φαινόμενα αυτά δεν όφείνεται στον ίδιο τον ήλιο, αλλά στην άτμόσφαιρα των άστέρων που άποτελούν το σύστημά μας. Η άτμόσφαιρα αυτή, σύμφωνα με τους νόμους της περιτροφικής κινήσεως, έχει το σχήμα έλλειψους που ο μέγας άξων της συμπίπτει με τον μεγάλο άξωνα του άστρου. Αυτή άκριβώς είναι εκείνη που προκαλεί το αιώμενον της θερμότης και του φωτός. Οι άκτινοβολίες του ήλιου, που είναι ως τότε ψυχρές και σκοτεινές, έρχόμενες σε έπαφή με τα στορώματα της άτμόσφαιρας του πλανήτου, νεραβάλλονται, συνεπεία της προστοίβης, σε θερμές και φωτεινές.

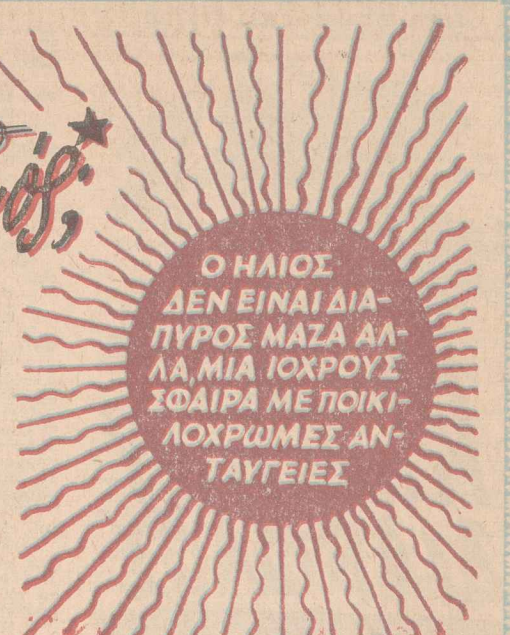
Ένα πρόχειρο παράδειγμα αυτής της πορακτώσεως και της φωτεινότητος μας το δίνουν οι διάττοντες άστέρες και οι Βολίδες. Σκοτεινά σώματα ως τη στιγμή που θα φτάσουν στην άτμόσφαιρα της γής, πυρακκούνται συνεπεία της προστοίβης με τα στορώματα του άέρος και διαγράφουν μία φωτεινή και λαμπερή τροχιά.

Το ίδιο συμβαίνει έπίσης και με το ηλεκτρικό φώς. Η ένέργεια που το προκαλεί βρίσκεται δεκάδες και έκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, στο κεντρικό ηλεκτρικό έργοστάσιο. Το ρεύμα που διοχετεύεται στους άγωγούς και που είναι πάντοτε έτοιμο να μεταβληθή σε φώς και θερμότητα, δεν είναι ούτε θερμό, ούτε φωτεινό. Θα γίνει φώς και θερμότης μέσα στον ηλεκτικό λαμπτήρα, που έχει την άπαιτουμένη «άτμόσφαιρα», γιά την πυράκτωσι του φωτιστικού τόξου.

Η αντίστασις, λοιπόν, της άτμόσφαιρας στις άκτινοβολίες που προέρχονται από τον ήλιο είναι η ατία που προκαλεί τη θερμότητα και το φώς.

Οι έποχές του έτους και η διαδοχή της ημέρας και της νύχτας όφείλονται έπίσης στο έλλειψοειδές σχήμα που έχει η άτμόσφαιρα του πλανήτου μας και στην έλαφρή άπόκλισι του μεγάλου άξονός της που παρακολουθεί τον άξονα της γής.

Όλα, λοιπόν, συμβαίνουν σάν η θερμότης και το φώς να προήρχοντο απ'

Ο ΗΛΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΠΥΡΟΣ ΜΑΖΑ ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΙΣΧΥΡΟΣ ΣΦΑΙΡΑ ΜΕ ΠΟΙΚΙΛΟΧΡΩΜΕΣ ΑΝΤΑΥΓΕΙΕΣ

εμβείας από τον ήλιο. Σύμφωνα με τη νέα θεωρία όμως, τα φαινόμενα αυτά είναι άποτέλεσμα της άτμόσφαιρας που περιβάλλει τον πλανήτη μας. Άν μπορούσαμε να ίδούμε τον ήλιο χωρίς αήνη, θα τον βλέπαμε σκοτεινό και ψυχρόν — ή καλύτερα δεν θα τον βλέπαμε καθόλου.

Τα μεγάλα ύψη καταστρέφουν τα δόντια

Ο άμερικανός δόκτωρ Βάντερ άνέφερε τελευταία δυο περιπτώσεις βλάβης των δοντιών σε πιλότους. Στην πρώτη απ' αυτές, έπρόκειτο γιά έναν άεροπόρο που είχε σφοργισμένο ένα δόντι του από 16 χρόνια. Κατά τη διάρκεια μιας πτήσεως, όταν το άεροπλάνο έφτασε σε ύψος 7500 μέτρων, το σφοργισμα έσπασε έξωφικά και τα κομμάτια του τινάχθηκαν με δονη μέσα στο στόμα του άεροπόρου. Στη δεύτερη, πρόκειται γιά έναν άεροπόρο που, κάθε φορά που άνεβαίνει σε ύψος 4000 μέτρων, αίσθάνεται τσομερούς πόνους στα δόντια. Ο πόμος περνάει άμέσως όταν κατέλθει απ' αυτό το ύψος ή το ξεπεράσει.

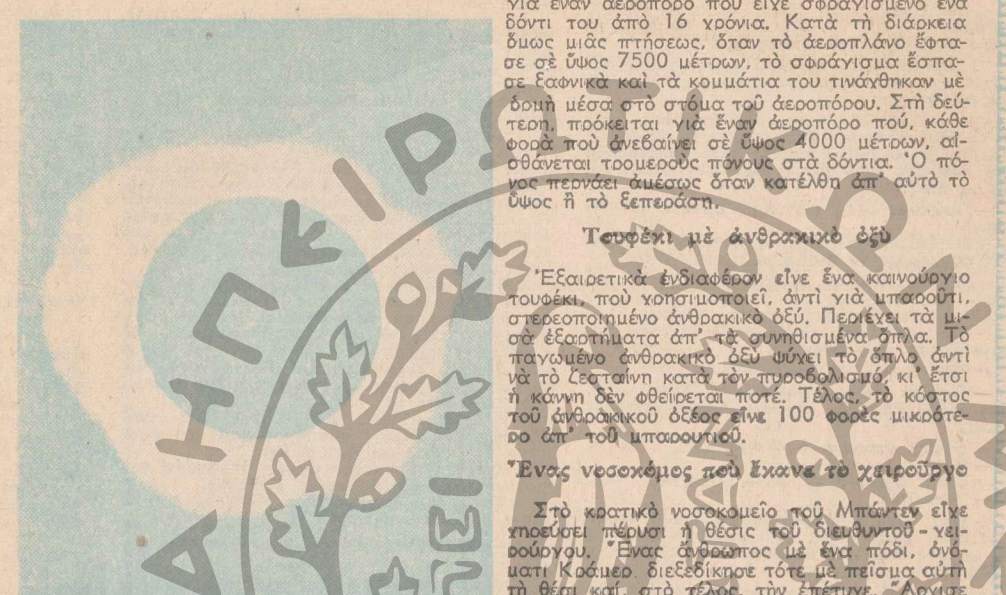
Τουφέκι με άνδρακικό δέυ

Έξαιρετικά ενδιαφέρον είναι ένα καινούργιο τουφέκι, που κορησιμοποιεί, αντί γιά ύπαρσι, στερεοποιημένο άνδρακικό δέυ. Περιέχει τα μισά έξασπύματα απ' τα συνηθισμένα όπλα. Το παγωμένο άνδρακικό δέυ ύφχει το όπλο αντί να το έσταλνει κατά τον πυροβολισμό, κι' έτσι η κόρη δεν φθείρεται ποτέ. Τέλος, το κόστος του άνδρακικού δέως είναι 100 φορές μικρότερο απ' του ύπαρσιού.

Ένας νεσοκόμος που έκανε το χειρουργό

Στο κρατικό νοσοκομείο του Μπάντεν είχε υπούσει πέρυσι η θέσις του διεθυντού-χειρουργού. Ένας άνοσος με ένα πόδι, όνόματι Κράμερ, διεξέδρασε τότε με πείσμα αυτή τη θέσι και, στο τέλος, την έπέτυχε. Άρπασε άμέσως τις έγγειοήσεις και μέσα σε έξη μήνες έκανε 827 σφοδράτατες και άλλες 1800 μικρότερες. Στις έγγειοήσεις αυτές είχε μόνον 68 θανάτους, δηλαδή μία άνολογία που δεν μπορούσαν να έπιδείξουν ούτε οι καλύτεροι χειρουργοί.

Ωστόσο, άποδείχθηκε τελευταία ότι ο Κράμερ ήταν μόνο... νοσοκόμος και ότι δεν είχε υπούδσει ποτέ στο πανεπιστήμιο. Σήμερα βρίσκεται στις φυλάκες του Μπάντεν, γιάτί έξισκησε το έπάγγελμα του γιάτρού χωρίς νάχη δίπλωμα. Αλλά έκεינו που σώθηκαν απ' αυτόν άπτον την άεσι άποφυλάκισή του και άποκαλούν τον Κράμερ σωτήρα. Άνάμεσα σ' αυτούς βρίσκεται και μία γνωστότατη γλύπτρια, η κυρία Σλόμπιτς, που κατασκεύασε ένα μετάλλιο με την είκόνα του μονόποδος «χειρουργού».

Περίεργη φωτογραφία του ήλιου — Άφθειρα στο άστεροσκοπείο Κάρρο ντε Πάισο του Περού, κατά τη διάρκεια μιας όλης έκλειψης.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Τα φύλλα μιας βαλανιδιάς μετρηθέντα βρέθηκαν πλέον των 7 έκατομμυρίων.

...Η θερμότης της πανσελήνου Ισοδυναμεί με τη θερμότητα ενός κεριού σε άπόστασι 250 υάρδων.

...Τα ψάρια άγαποιν τα άρώματα και ιδιαιτέρως τις πέστροφες τις έλκυει πολύ ο μύσχος.

...Στην Τουλώνη βυθίστηκε πριν από κάμποσα χρόνια, ξαφνικά ένα παλαιό πολεμικό πλοίο, ο «Άρης», του όποιου οι ποντικοί είχαν καταφάγει τον πυθμένα.

...Το πρώτο κανόνι έφευρέθη στα 1330.

...Η Όλλανδία έχει πάνω από δέκα χιλιάδες άνεμόμυλους.

...Είκοσι πέντε έκατομμύρια σκίουροι φονεύονται κάθε χρόνο στη Ρωσία γιά το δέρμα τους.

...Κατά το Γαλλικό νόμο δεν έπιτρέπεται σε γιάτρο να κληρονομήσει άρρωστό του.

...Το αίμα του ανθρώπου κυκλοφορεί απ' την καρδιά με ταχύτητα 7 μιλίων την ώρα.

...Οι άερόλιθοι που πέφτουν πάνω στη Γη, κατά τριετία, ύπολογίστηκε ότι έχουν βάρος 7.000 περίπου τόνων.

...Η πρώτη τακτική έφημερίδα που φάνηκε στον κόσμο είναι η «Έφημερίς της Φραγκφούρτης» που έβγαίνει κάθε βδομάδα, το 1613.

...Περισσότερες σπόρους έχουν τα συνάπια και τα βλήτα, έπειτα δε τα κουνουπίδια και τα ραπάνια.

...Στην Αυτοκρατορική Ρωσία ύπηρεη ένα σύνταγμα, ιδρυθέν επί Αικατερίνης της Μεγάλης, στο όποιο κατετάσσοντο όσοι είχαν μεγάλες μύτες.

...Το δέρμα της ανθρώπινης παλάμης είναι έκατο φορές παχύτερο από την έπιδερμίδα της βλεφαρίδας.

...Τα λιοντάρια κι' οι τίγρεις των ζωολογικών κήπων έχουν ανάγκη από μία ήμερα νηστείας, γιά να διατηρηθούν σε καλή κατάστασι.

8ον ροκκινος ΔΙΑΒΟΛΟΣ

—Θά μου επιτρέψετε να σας πω, ότι κάποτε, μεγάλη λάθος. Συμπάθω πολύ την 'Ισπανία, καθώς και σας τον ίδιο που ανταξίως την αντιπροσωπεύετε.

Μιά ζωηρή έκπληξη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του αξιωματικού.

—Τότε, φώναξε, αφού είχε έτσι, δέχομαι την προσκλησή σας με μεγάλη χαρά. Και παίρνοντας το κάθισμά του πήγε και κάθισε στο τραπέζι του Φλορεστάν.

—Θα πίνουμε και συγχρόνως θα παίζουμε κύβους, είπε ο Φλορεστάν.

—Όπως αγαπάτε, κύριε κόμη, απάντησε ο 'Ισπανός.

—Δεν είμαι ακόμη κόμης. Δόξα τῷ Θεῷ, ο πατέρας μου ζῇ κι' εξακολουθῶ συνεπῶς να φέρω τον τίτλο του υποκόμητος.

—Ο δὸν Ραφαήλ κάρφωσε ξαφνισμένος τὰ μάτια του στον συνομιλητή του, ἐνῶ συγχρόνως σκεφτόταν:

«Ὁ Τρελλὸς εἶνε ὃ τὸ κάνει ἐπίτηδες».

—Ο Φλορεστάν δὲν ἔδωσε προσοχή στους διαταγμούς τοῦ δὸν Ραφαήλ. Ἐίχε ἀπορροφηθῇ στὸ παίγνιό, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουν καλὰ-καλὰ νὰ παίζουν.

—Παίζουμε δέκα πιστόλες; ρώτησε τὸν 'Ισπανό.

—Παίζουμε, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς βγάζοντας συγχρόνως τὸ φουκαριμένο πούγγι του.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, φώναξε ὁ Φλορεστάν, πίνουμε καὶ παίζουμε καὶ τὸ σπουδαιότερο τὸ παραλείψαμε. Σεχάσαμε νὰ συστηθούμε.

—Γιὰ ποῖο λόγο; ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς χαμογελώντας με λειψότητα.

—Μὰ... γιὰ νὰ γνωριστοῦμε.

—Ὅχι δά, ἐμεῖς γνωρίζαμετε πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ δὸν Ραφαήλ. Ἐχοῦμε συναντηθῇ τόσες φορές...

—Εμεῖς; ἀπόρησε ὁ Φλορεστάν.

—Βέβαια, κύριε.

—Εἶσατε βέβαιος γι' αὐτό, λοχαγέ;

—Ἀπολύτως.

—Τότε, εἶπε ὁ Φλορεστάν, θὰ ἦμουν ἀντὶ τῆς πολλῆς ἀφρημένης, δταν συναντώμεθα, γιὰ νὰ μὴ σας θυμοῦμαι καθόλου. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, λοχαγέ μου.

—Ὁ 'Ισπανὸς ἐξέπληκτον περισσότερο μ' αὐτὰ πού τοῦ ἔλεγε ὁ συνομιλητής του. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ πολὺ σοβαρὰ τῶρα τοῦ εἶπε:

—Τότε εἶχα ἀδικῶ νὰ μὴ σας πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ ὄνομά μου. Φοβήθηκα διὰ τὸς αὐτὸ θὰ σας ἔκανε νὰ εἰσθε ποτὶ ἐπιφυλακτικὸς σὲς φιλοφρονήσεις σας...

—Εγώ; Τί μοι λέτε, κύριε;

—Ὁ 'Ισπανὸς ἀξιωματικὸς ἐξακολουθῆσε:

—Εἶμαι ὁ δὸν Ραφαήλ ντὲ Σαλζέντο, λοχαγὸς τῶν 'Ισπανῶν πυροβολητῶν τῆς φρουρᾶς τῆς Τουρραίνης.

—Ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ ἔκανε μιά ὑπόκλιση καὶ εἶπε μ' εὐγένεια:

—Ὁρᾶτε ὄνομα καὶ καλὸς βαθμὸς. Δὲν βλέπω ὅμως τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὅποιο τ' ὄνομά σας θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τίς καλὰς διαθέσεις πού ἔχω γιὰ σας.

—Ὁ εὐγένεια καὶ ὁ τόνος τῶν ὀνομάτων μιλῶσε ὁ Φλορεστάν, ἔκανε τὸν δὸν Ραφαήλ νὰ πᾶ χάσμι κυριολεκτικὰ.

—Καὶ τῶρα ἂς δοῦμε, συνέχισε ὁ Φλορεστάν, ποῖος ὁ λόγος νὰ σας μισῶ; Ἀρισμένως...

κάποιος παρεξηγησὶς θὰ ἔχη συμβῇ.

—Ὁ ἀντίθετος τῶν πολιτικῶν μας ἀντιλήψεων καὶ ἡ σπολή τῶν φορῶν σας προκαλεῖ ἀπέχθεια, κύριε. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου τὸ βλέπω στὰ μάτια σας...

—Εἰς τὰ δικά μου μάτια ἔχει ζωγραφιστῇ τέτοιο πρόσωπο:

—Μάλιστα.

—Μὰ, πρὸς Θεοῦ, πῶς καὶ πού τὸ ἀντιλήφθηκατε;

—Παντοῦ ὅπου ἔγινε νὰ συναντηθῶμε. Στὸν πύργο, στὸ διοικητήριον, στὸν ἀρχιδικαστῇ κι' ἀκόμα στὸς δρόμους τῆς Τουρραίνης, ὅσες φορές διασταυρωθήκαμε, σὲς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμβαίας σας κι' ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροβολητῶν μου...

—Ὁ ὑποκόμης γέλασε με τὴν καρδιά του καὶ εἶπε:

—Καταλαβαίνω!...

—Τί καταλαβαίνετε;

—Ὅτι μοιάζω καταπληκτικὰ με κανένα κατωκοῦ τῆς Τουρραίνης.

—Ἀστείουσαστε, κύριε κόμη.

—Δὲν ἀστείζομαι διόλου. Νὰ δῆτε μάλιστα καὶ τί ἄλλο ἔπαθα σήμερα: Ἦρθε κάποιος ταξιδιώτης, ὁ ὅποιος σῶνε καὶ καλὰ ἔλεγε ὅτι εἶμαι κάποιος Λέλιος καὶ ὅτι εἶχα κάνει μεγάλο κακὸ στὴν 'Ισπανία—στὴν ὅποια δὲν ἔχω πατήσει τὸ πόδι μου ποτέ. Καὶ νῦν, τώρα ἔχω τὰ ἴδια μὲ σας. Ἀλήθεια, ὅμως γιὰ ποῖόν με παίρνετε;

—Ὁ δὸν Ραφαήλ βράζοντας πιά ἀπὸ θυμὸ τοῦ εἶπε:

—Σὰς παίρνω γιὰ... κείνον πού εἰσαπτε: γιὰ τὸ λογαγὸ τῶν Βέλγων σαμποταφλάκων, τὸν Γοδεφρίδου τῆς Θούνης, τὸν πλούσιον ἀρχοντα τοῦ Αἰνῶ, καὶ ἀποπνὸν ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως μας τῆς 'Ισπανίας.

—Πλανώσθε οἰκτρά! φώναξε ὁ νέος. Εἶμαι ὁ Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ, Γάλλος εὐπατρίδης. Δὲν ἔχω πλοῦτη. Ἐγὼ μόνον τὸ μανδύα μου καὶ τὸ σπαθί μου κι' εὐχαρίστως θὰ κατατασσώμουν στὸ στρατὸ τοῦ βασιλέως σας, παρ' ὅλο πού με φαντάζεσθε ὅτι εἶμαι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς του.

—Αὐτὰ ὅλα θὰ τὸ πιστεύα, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Ραφαήλ, ἀν ὑπῆρχαν μάρτυρες. Ἀλλὰ μὰ φαίνεται ὅτι καλύτεροι μάρτυρες εἶνε τὰ μάτια μου.

—Ἀλλὰ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φλορεστάν βράζοντας τὸ χέρι του στὴ λαθεὶ τοῦ σπαθίου του, δὲν πιστεύετε στὸ λόγο μου;

—Τὴ στιγμή ὅμως ἐκείνη τὸ πρόσωπο τοῦ λοχαγοῦ πῆρε ὅλη χαρούμενη καὶ ἀφοῦ χαίρεται εὐγενικὰ τὸν ἀνταγωνιστῇ του, τοῦ εἶπε:

—Κύριε ντὲ Μορλάκ, πιστεύω στὸ λόγο σας κι' ὅχι στὰ μάτια μου. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν πλάνη μου.

—Τὰ εἶπε αὐτὰ με τὴν ἑσπέρη, ὥστε ὁ Φλορεστάν ἐξαντλήσει πάλι τὴν εὐθυμία του καὶ κάθισε στὸ τραπέζι.

—Ὁ ἀξιωματικὸς παίρνοντας τοὺς κύβους τοῦ εἶπε:

—Κύριε ντὲ Μορλάκ, ἀρχίζουμε πάλι τὸ παίγνιό μας;

—Ὅπως ἀγαπάτε, δὸν Ραφαήλ.

—Καὶ τὸ παίγνιό ἐκείνη, δὸν Ραφαήλ.

—Ὁ Τζιλ τὰ εἶχε χαμένα βλέποντας τοὺς δυο εὐγενεῖς πελάτες του νὰ παίζουν με τόσο κέφι. Εἶχε συνιθῇ νὰ βλέπῃ στὸν «Μπρουντίνιο Τέτσερ» μόνον ψαρόδες καὶ βαρκάρηδες φτωχοῦς. Καὶ τῶρα τὸ χρυσάφι ἀντιχόσσε ἀπὸ τραπεζί, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἔγινε καὶ ποῖος κέρδιζε.

—Ποῦ καὶ ποῦ ἡ σκέπη τοῦ δὸν Ραφαήλ τρυφίσει στὸν συμπαῖκα του. Ὑποψιάζονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὁ Φλορεστάν εἶχε τὸ νοῦ του στὸ παίγνιό, ἡ τὴν τὸν εὐνοοῦσε πολὺ. Τὸ πούγγι τοῦ λοχαγοῦ ἀδειαῖε λίγο-λίγο καὶ φούσκωνε τὸ δικό του. Χαρούμενος γιὰ τὰ κέρδη του γύρισε στὸν Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπετε, ἀνόητε, τί τὴν ἑσπέρη ἔχω, παρ' ὅλο πού μοι ἔλεγετε πῶς τὸ ἀλογο πού ἀγόρασα θὰ μοι φέρῃ γρουσουζιά;

—Ὑπομονή, ὑπομονή, κύριε. Ἡ ἡμέρα δὲν τελειώσε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Τζιλ.

—Εἶσαι πολὺ κουτός, ἐξακολουθῆσε ὁ ὑποκόμης κερδίζοντας πάντα.

—Καὶ πάλι ντὲ Μορλάκ, ἀρχίζουμε πάλι τὸ παίγνιό μας;

—Ὅπως ἀγαπάτε, δὸν Ραφαήλ.

—Καὶ τὸ παίγνιό ἐκείνη, δὸν Ραφαήλ.

—Ὁ Τζιλ τὰ εἶχε χαμένα βλέποντας τοὺς δυο εὐγενεῖς πελάτες του νὰ παίζουν με τόσο κέφι. Εἶχε συνιθῇ νὰ βλέπῃ στὸν «Μπρουντίνιο Τέτσερ» μόνον ψαρόδες καὶ βαρκάρηδες φτωχοῦς. Καὶ τῶρα τὸ χρυσάφι ἀντιχόσσε ἀπὸ τραπεζί, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἔγινε καὶ ποῖος κέρδιζε.

—Ποῦ καὶ ποῦ ἡ σκέπη τοῦ δὸν Ραφαήλ τρυφίσει στὸν συμπαῖκα του. Ὑποψιάζονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὁ Φλορεστάν εἶχε τὸ νοῦ του στὸ παίγνιό, ἡ τὴν τὸν εὐνοοῦσε πολὺ. Τὸ πούγγι τοῦ λοχαγοῦ ἀδειαῖε λίγο-λίγο καὶ φούσκωνε τὸ δικό του. Χαρούμενος γιὰ τὰ κέρδη του γύρισε στὸν Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπετε, ἀνόητε, τί τὴν ἑσπέρη ἔχω, παρ' ὅλο πού μοι ἔλεγετε πῶς τὸ ἀλογο πού ἀγόρασα θὰ μοι φέρῃ γρουσουζιά;

—Ὑπομονή, ὑπομονή, κύριε. Ἡ ἡμέρα δὲν τελειώσε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Τζιλ.

—Εἶσαι πολὺ κουτός, ἐξακολουθῆσε ὁ ὑποκόμης κερδίζοντας πάντα.

—Καὶ πάλι ντὲ Μορλάκ, ἀρχίζουμε πάλι τὸ παίγνιό μας;

—Ὅπως ἀγαπάτε, δὸν Ραφαήλ.

—Καὶ τὸ παίγνιό ἐκείνη, δὸν Ραφαήλ.

—Ὁ Τζιλ τὰ εἶχε χαμένα βλέποντας τοὺς δυο εὐγενεῖς πελάτες του νὰ παίζουν με τόσο κέφι. Εἶχε συνιθῇ νὰ βλέπῃ στὸν «Μπρουντίνιο Τέτσερ» μόνον ψαρόδες καὶ βαρκάρηδες φτωχοῦς. Καὶ τῶρα τὸ χρυσάφι ἀντιχόσσε ἀπὸ τραπεζί, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἔγινε καὶ ποῖος κέρδιζε.

—Ποῦ καὶ ποῦ ἡ σκέπη τοῦ δὸν Ραφαήλ τρυφίσει στὸν συμπαῖκα του. Ὑποψιάζονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὁ Φλορεστάν εἶχε τὸ νοῦ του στὸ παίγνιό, ἡ τὴν τὸν εὐνοοῦσε πολὺ. Τὸ πούγγι τοῦ λοχαγοῦ ἀδειαῖε λίγο-λίγο καὶ φούσκωνε τὸ δικό του. Χαρούμενος γιὰ τὰ κέρδη του γύρισε στὸν Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπετε, ἀνόητε, τί τὴν ἑσπέρη ἔχω, παρ' ὅλο πού μοι ἔλεγετε πῶς τὸ ἀλογο πού ἀγόρασα θὰ μοι φέρῃ γρουσουζιά;

—Ὑπομονή, ὑπομονή, κύριε. Ἡ ἡμέρα δὲν τελειώσε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Τζιλ.

—Εἶσαι πολὺ κουτός, ἐξακολουθῆσε ὁ ὑποκόμης κερδίζοντας πάντα.

—Καὶ πάλι ντὲ Μορλάκ, ἀρχίζουμε πάλι τὸ παίγνιό μας;

—Ὅπως ἀγαπάτε, δὸν Ραφαήλ.

—Καὶ τὸ παίγνιό ἐκείνη, δὸν Ραφαήλ.

—Ὁ Τζιλ τὰ εἶχε χαμένα βλέποντας τοὺς δυο εὐγενεῖς πελάτες του νὰ παίζουν με τόσο κέφι. Εἶχε συνιθῇ νὰ βλέπῃ στὸν «Μπρουντίνιο Τέτσερ» μόνον ψαρόδες καὶ βαρκάρηδες φτωχοῦς. Καὶ τῶρα τὸ χρυσάφι ἀντιχόσσε ἀπὸ τραπεζί, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἔγινε καὶ ποῖος κέρδιζε.

—Ποῦ καὶ ποῦ ἡ σκέπη τοῦ δὸν Ραφαήλ τρυφίσει στὸν συμπαῖκα του. Ὑποψιάζονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὁ Φλορεστάν εἶχε τὸ νοῦ του στὸ παίγνιό, ἡ τὴν τὸν εὐνοοῦσε πολὺ. Τὸ πούγγι τοῦ λοχαγοῦ ἀδειαῖε λίγο-λίγο καὶ φούσκωνε τὸ δικό του. Χαρούμενος γιὰ τὰ κέρδη του γύρισε στὸν Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπετε, ἀνόητε, τί τὴν ἑσπέρη ἔχω, παρ' ὅλο πού μοι ἔλεγετε πῶς τὸ ἀλογο πού ἀγόρασα θὰ μοι φέρῃ γρουσουζιά;

—Εγώ, κύριε, ἂν ἦμουν ἀντὶ τῆς πολλῆς ἀφρημένης, δταν συναντώμεθα, γιὰ νὰ μὴ σας θυμοῦμαι καθόλου. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, λοχαγέ μου.

—Ὁ δὸν Ραφαήλ κάρφωσε ξαφνισμένος τὰ μάτια του στον συνομιλητή του, ἐνῶ συγχρόνως σκεφτόταν:

«Ὁ Τρελλὸς εἶνε ὃ τὸ κάνει ἐπίτηδες».

—Ο Φλορεστάν δὲν ἔδωσε προσοχή στους διαταγμούς τοῦ δὸν Ραφαήλ. Ἐίχε ἀπορροφηθῇ στὸ παίγνιό, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουν καλὰ-καλὰ νὰ παίζουν.

—Παίζουμε δέκα πιστόλες; ρώτησε τὸν 'Ισπανό.

—Παίζουμε, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς βγάζοντας συγχρόνως τὸ φουκαριμένο πούγγι του.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, φώναξε ὁ Φλορεστάν, πίνουμε καὶ παίζουμε καὶ τὸ σπουδαιότερο τὸ παραλείψαμε. Σεχάσαμε νὰ συστηθούμε.

—Γιὰ ποῖο λόγο; ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς χαμογελώντας με λειψότητα.

—Μὰ... γιὰ νὰ γνωριστοῦμε.

—Ὅχι δά, ἐμεῖς γνωρίζαμετε πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ δὸν Ραφαήλ. Ἐχοῦμε συναντηθῇ τόσες φορές...

—Εμεῖς; ἀπόρησε ὁ Φλορεστάν.

—Βέβαια, κύριε.

—Εἶσατε βέβαιος γι' αὐτό, λοχαγέ;

—Ἀπολύτως.

—Τότε, εἶπε ὁ Φλορεστάν, θὰ ἦμουν ἀντὶ τῆς πολλῆς ἀφρημένης, δταν συναντώμεθα, γιὰ νὰ μὴ σας θυμοῦμαι καθόλου. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, λοχαγέ μου.

—Ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ ἔκανε μιά ὑπόκλιση καὶ εἶπε μ' εὐγένεια:

—Ὁρᾶτε ὄνομα καὶ καλὸς βαθμὸς. Δὲν βλέπω ὅμως τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὅποιο τ' ὄνομά σας θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τίς καλὰς διαθέσεις πού ἔχω γιὰ σας.

—Ὁ εὐγένεια καὶ ὁ τόνος τῶν ὀνομάτων μιλῶσε ὁ Φλορεστάν, ἔκανε τὸν δὸν Ραφαήλ νὰ πᾶ χάσμι κυριολεκτικὰ.

—Καὶ τῶρα ἂς δοῦμε, συνέχισε ὁ Φλορεστάν, ποῖος ὁ λόγος νὰ σας μισῶ; Ἀρισμένως...

—Ὁ ἀντίθετος τῶν πολιτικῶν μας ἀντιλήψεων καὶ ἡ σπολή τῶν φορῶν σας προκαλεῖ ἀπέχθεια, κύριε. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου τὸ βλέπω στὰ μάτια σας...

—Εἰς τὰ δικά μου μάτια ἔχει ζωγραφιστῇ τέτοιο πρόσωπο:

—Μάλιστα.

—Μὰ, πρὸς Θεοῦ, πῶς καὶ πού τὸ ἀντιλήφθηκατε;

—Παντοῦ ὅπου ἔγινε νὰ συναντηθῶμε. Στὸν πύργο, στὸ διοικητήριον, στὸν ἀρχιδικαστῇ κι' ἀκόμα στὸς δρόμους τῆς Τουρραίνης, ὅσες φορές διασταυρωθήκαμε, σὲς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμβαίας σας κι' ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροβολητῶν μου...

—Ὁ ὑποκόμης γέλασε με τὴν καρδιά του καὶ εἶπε:

—Καταλαβαίνω!...

—Τί καταλαβαίνετε;

—Ὅτι μοιάζω καταπληκτικὰ με κανένα κατωκοῦ τῆς Τουρραίνης.

—Ἀστείουσαστε, κύριε κόμη.

—Δὲν ἀστείζομαι διόλου. Νὰ δῆτε μάλιστα καὶ τί ἄλλο ἔπαθα σήμερα: Ἦρθε κάποιος ταξιδιώτης, ὁ ὅποιος σῶνε καὶ καλὰ ἔλεγε ὅτι εἶμαι κάποιος Λέλιος καὶ ὅτι εἶχα κάνει μεγάλο κακὸ στὴν 'Ισπανία—στὴν ὅποια δὲν ἔχω πατήσει τὸ πόδι μου ποτέ. Καὶ νῦν, τώρα ἔχω τὰ ἴδια μὲ σας. Ἀλήθεια, ὅμως γιὰ ποῖόν με παίρνετε;

—Ὁ δὸν Ραφαήλ βράζοντας πιά ἀπὸ θυμὸ τοῦ εἶπε:

—Σὰς παίρνω γιὰ... κείνον πού εἰσαπτε: γιὰ τὸ λογαγὸ τῶν Βέλγων σαμποταφλάκων, τὸν Γοδεφρίδου τῆς Θούνης, τὸν πλούσιον ἀρχοντα τοῦ Αἰνῶ, καὶ ἀποπνὸν ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως μας τῆς 'Ισπανίας.

—Πλανώσθε οἰκτρά! φώναξε ὁ νέος. Εἶμαι ὁ Φλορεστάν ντὲ Μορλάκ, Γάλλος εὐπατρίδης. Δὲν ἔχω πλοῦτη. Ἐγὼ μόνον τὸ μανδύα μου καὶ τὸ σπαθί μου κι' εὐχαρίστως θὰ κατατασσώμουν στὸ στρατὸ τοῦ βασιλέως σας, παρ' ὅλο πού με φαντάζεσθε ὅτι εἶμαι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς του.

—Αὐτὰ ὅλα θὰ τὸ πιστεύα, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Ραφαήλ, ἀν ὑπῆρχαν μάρτυρες. Ἀλλὰ μὰ φαίνεται ὅτι καλύτεροι μάρτυρες εἶνε τὰ μάτια μου.

—Ἀλλὰ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φλορεστάν βράζοντας τὸ χέρι του στὴ λαθεὶ τοῦ σπαθίου του, δὲν πιστεύετε στὸ λόγο μου;

—Τὴ στιγμή ὅμως ἐκείνη τὸ πρόσωπο τοῦ λοχαγοῦ πῆρε ὅλη χαρούμενη καὶ ἀφοῦ χαίρεται εὐγενικὰ τὸν ἀνταγωνιστῇ του, τοῦ εἶπε:

—Κύριε ντὲ Μορλάκ, πιστεύω στὸ λόγο σας κι' ὅχι στὰ μάτια μου. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν πλάνη μου.

—Τὰ εἶπε αὐτὰ με τὴν ἑσπέρη, ὥστε ὁ Φλορεστάν ἐξαντλήσει πάλι τὴν εὐθυμία του καὶ κάθισε στὸ τραπέζι.

—Ὁ ἀξιωματικὸς παίρνοντας τοὺς κύβους τοῦ εἶπε:

—Κύριε ντὲ Μορλάκ, ἀρχίζουμε πάλι τὸ παίγνιό μας;

—Ὅπως ἀγαπάτε, δὸν Ραφαήλ.

—Καὶ τὸ παίγνιό ἐκείνη, δὸν Ραφαήλ.

—Ὁ Τζιλ τὰ εἶχε χαμένα βλέποντας τοὺς δυο εὐγενεῖς πελάτες του νὰ παίζουν με τόσο κέφι. Εἶχε συνιθῇ νὰ βλέπῃ στὸν «Μπρουντίνιο Τέτσερ» μόνον ψαρόδες καὶ βαρκάρηδες φτωχοῦς. Καὶ τῶρα τὸ χρυσάφι ἀντιχόσσε ἀπὸ τραπεζί, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἔγινε καὶ ποῖος κέρδιζε.

—Ποῦ καὶ ποῦ ἡ σκέπη τοῦ δὸν Ραφαήλ τρυφίσει στὸν συμπαῖκα του. Ὑποψιάζονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀντιθέτως ὁ Φλορεστάν εἶχε τὸ νοῦ του στὸ παίγνιό, ἡ τὴν τὸν εὐνοοῦσε πολὺ. Τὸ πούγγι τοῦ λοχαγοῦ ἀδειαῖε λίγο-λίγο καὶ φούσκωνε τὸ δικό του. Χαρούμενος γιὰ τὰ κέρδη του γύρισε στὸν Τζιλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπετε, ἀνόητε, τί τὴν ἑσπέρη ἔχω, παρ' ὅλο πού μοι ἔλεγετε πῶς τὸ ἀλογο πού ἀγόρασα θὰ μοι φέρῃ γρουσουζιά;

—Ὑπομονή, ὑπομονή, κύριε. Ἡ ἡμέρα δὲν τελειώσε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Τζιλ.

δταν αίσθανθηκε ένα χέρι να τον πιάνει από τον ώμο. Ήταν ο γέρος 'Αμφρόσιος Βιλ, ο ανήλικος που θα έκρησε στο πλήθος των διαμαρτυρουμένων.

— Άκουσε, φίλε μου, όποιος κι' αν είσαι, του έπτε ο κήρυκος, Τρέχεις με κακούς σκοπούς και όρελίκω να σου υπενθυμίσω την έντολη του Κυρίου «ού φονεύσεις».

— Έξω φρενών ο Δόν Διάξ προσπάθησε ν' απαλλαγί από τα χέρια του γέρου, που τον κρατούσε δυνατά.

— Πίσω παλινόγρε! ούρλιαξε τότε ο Δόν Διάξ. Χάσου!... Γρεμισού από μπροστά μου!

— Είσαι τρελλός φαίνεται, του απάντησε ο Βιλ. Μή νομίζεις όμως ότι σε φοβάμαι. «Πάντες οι λαδόντες μάχαιραν, έν μάχαιρα απολουνται» είπεν ο Κύριος.

Ο Δόν Διάξ ανταπέδωσε τα λόγια του κήρυκος με μία τρομερή βλαστήμια. Κι' άρπάζοντας τον από τα γένεια, τον έφτυσε στο πρόσωπο και του είπτε:

— Σκυλοαρκετικό μ' αφήνεις ή όχι;

Ο Βιλ με το δυνατό σπράξιμο του Δόν Διάξ έπεσε στα χέρια δυο διαμαρτυρουμένων, που τους είχαν πλησιάσει.

Τότε οι άλλοι, βλέποντας τον γηραιό δάσκαλό τους να πέφτει έτρεξαν προς καταδίωξιν του χυδαίου ύβριστού.

— Άλλ' αυτός βρισκόταν πιά μακριά. Αφρίζοντας από θυμό μάταια είχε περάσει από δέκα δρόμους χωρίς να βρη εκείνους που ζητούσε.

Στάθηκε τότε σε μία γωνιά και συλλογίσθηκε:

— Και αν τόν φτάσω δεν κάνω τίποτε. Νά τους σκοτώσω; Δεν θα κάνω καλά. 'Η εκδίκης πρέπει να γίνη όπως μου έπτε ο Γιεχάν Κοττερέλ. "Ήσυχα, χωρίς τρέλλες!"

Κι' ενώ σκουπιζε τόν ιδρώτα του άκουσε τις φωνές του όγλου που πλησίαζε. Προσπάθησε να ξεφύγει, γιά να μην τόν συλλάβουν. Και το χειρότερο ήταν ότι στην πάλη του με το Βιλ του είχε πέσει το σπαθί του και δεν του έμνε παρά ένα μικρό στίλετο. Ποιόν δρόμο ν' ακολουθούσε; 'Από παντού οι φωνές όλο κι' επληθύναν.

Σε λίγο άκουσε πού κοντά τις άγριες φωνές των διαμαρτυρουμένων:

— Νάτον!... Νάτον!... 'Αδελφοί από δώ!... Θάνατος των κακούργων!...

Τόν είχαν δει. Ο Δόν Διάξ ήταν χαμένος! Οι φωνές τους τρυπούσαν τ' αυτιά του:

— Πιάστε τον, τον κακοήγο! Τόν κλέφτη, τόν έγκληματία!... 'Εσάρας καταραμένος θα είναι!... Πιάστε τον το δολοφόνο!...

Ο Δόν Διάξ άρχισε να τρέχει σαν έλάφι. Ο πρώτος του έδινε φτερά.

Μάς οι διώκτες του ήταν πολλοί και του έκλειναν όλους τους δρόμους.

Διπλάσιας τις δυνάμεις του.

Σε μία γωνιά μερικοί του πέταξαν πέτρες. Μάς ο Δόν Διάξ έτρεχε άφημώντας τα πάντα. Πιο πέρα ένας αστός άκούωντας τις φωνές είχε βγη στο παράθυρο του σπιτιού του. "Όταν είδε τον κακούργο τον πυροβόλησε. 'Η σφαίρα του πήρε τ' αυτί και του το έκοψε στα δύο. Μά δεν σταμάτησε το δρόμο του.

Δέν είχε κάνει ούτε δέκα βήματα, όταν ένας άλλος από το παράθυρό του κι' αυτός του πέταξε ένα καθίσμα κατακέφαλα.

Αυτή τη φορά ο Δόν Διάξ έπεσε κάτω.

Οι διώκτες του περικυκλώσαν κι' έτοιμαζόνταν με πέτρες και έβλα να τόν σκοτώσουν. "Άλλοι όμως τους έμπόδιζαν λέγοντας:

— Στο ποτάμι!... Στο ποτάμι!... Είσθε άνοητοι... άπαντούνσαν άλλοι. Τι λέτε στο ποτάμι; Μά κούτος είναι αυτός να μη σωθή κολυμπώντας;

— Καλύτερα να τόν κρεμάσουμε, κι' έπειτα τον πνίγουμε! φώναζε ένας.

Τη στιγμή εκείνη ένας χοντρός και ψηλός άντρας παρουσιάστηκε μπρος στους δημίους.

— Θά τόν αναλάβω εγώ, τους φώναξε. Δέν μού έχετε έμπιστοσύνη;

— Μπράβο, Στραβοχέρη! φώναξαν όλοι με μία φωνή. Πάρ τον έσύ και άποτελείσέ τον.

— Έσύ έφερεις καλύτερα το καθήκον σου!... Έν τώ μεταξύ ο Στραβοχέρης είχε βρη ό,τι ζητούσε: Ένα σιδερένιο δοκάρι, έναν κρίκο και καρδιά.

Το θέαμα ήταν ένδιαφέρον και διαρκώς μαζεύονταν πιά πολλός κόσμος, γιά να παρακολουθήση την έκτέλεση του «δολοφόνου». Πολλοί μάλιστα διαμαρτυρόντο γιατί είχαν μείνει πίσω - πίσω και δεν θα έβλεπαν καλά.

Ο Στέφανος Στραβοχέρης ζήτησε μία σκάλα την όποια πρόθυμα του έφεραν.

Τότε άπασης πέρασε το βρόχο στο λαιμό του Δόν Διάξ και τόν τράβηξε προς τόν τόπο της εκτέλεσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

Μιά Ιστορία έρωτος και μετανάστευσης

Στα χρονικά της χριστιανικής Ιστορίας υπάρχει ένα μοναδικό φαινόμενο γυναικάς, που άναγκασμένη άγία έπειτα από ένα άποτρόπαιο και στυγερό έγκλημα. Οι κάτοικοι της Νοβάρας, που την λατρεύουν σαν πολιούχο, την άποκαλούν και σήμερα ακόμη «ή άγία δολοφόνος».

Οι λεπτομέρειες αυτής της περιέργης ύποθεσης βρίσκονται στα άρχαια της «Αδελφότητας του 'Αγίου 'Ιωάννου του Βαπτιστού», που είναι γνωστή επίσης και ως «Αδελφότης των Μαστιγουμένων ή των Μαθητών». Πρόκειται γιά ένα παμπάλαιο μοναχικό τάγμα της 'Ισπανίας, που τά μέλη του, από χίλια περίπου χρόνια, παρέχουν τη συνδρομή τους στους έτοιμοθανάτους και τους εκτελούμενους.

Στα άρχ'ια αυτής της περιέργης αδελφότητας βρίσκεται και η έξιτορησις της ζωής και του θανάτου της 'Αντωνίας Κατερίνας Μολίνας, γήρας του 'Ιωάννου Μπεσσόνε ντ'α Βιλλανόβα ντ' 'Αστι.

Η 'Αντωνία Κατερίνα Μολίνα, όρφανή από γονείς είχε ριχθή από παιδάκι άκούμη στην άκολασία και την άκαθάρσια. Σε ηλικία 18 ετών ήταν κιόλας μία από τις ίδιες ένοχες κρουφού κέντρου διασκεδάσεων της Νοβάρας.

Εκεί, μία μέρα, την γνώρισε ο πλούσιος ευπατόρης 'Ιωάννης Μπεσσόνε ντ'α Βιλλανόβα ντ' 'Αστι. Γοητευμένος από την όμορφιά της και από το άδωο και παιδιαστικό ύφος της, την πήρε στο σπίτι του όταν έφυγε.

Άλλ' ή 'Αντωνία σηκώθηκε κρυφά τη νύχτα, πήρε μία κασσετίνα με γουσα νουίσματα και κοσμήματα και έξαφανίσθηκε.

Ο Μπεσσόνε άνακάλυψε την κλοπή το άλλο πρωί. Κά ήταν εξωργισμένος με τόν έαυτό του γιά τη συμπαθεία που είχε δείξει σ' α'—ό το έλσεινό πλάσμα.

Όταν, όμως, λίγη ώρα αργότερα, άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του, γιά να βγη έξω, είδε μία γυναικία με έπλεγμα μαλλιά, που ήταν πεσμένη μπρούμυτα στο κεφαλόσκαλο και έκαιγε άπαρηγόρητα.

Ήταν ή 'Αντωνία.

Έξωμολογήθηκε στον Μπεσσόνε το σφάλμα της, το έδωσε την κασσετίνα, με άνέπασα τα νουίσματα και τα κοσμήματα που βρισκόταν μέσα σ' αυτή και τόν παρακάλεσε με λυγμούς ν'α τη συγχωρήσει.

Ο Μπεσσόνε τη συγχώρησε πραγματικά. Κι' από κείνη την ημέρα ή συμπαθεία του γι' αυτή τη νέα μεταβλήθηκε σε όλογη άγάπη. Λίγους καιρό αργότερα, την έκαμε γυναίκα του, άδισφορώντας γιά την προηγούμενη διαγωγή της.

Η ζωή τους κύλησε γιά ένα διάστημα εύτυχισμένη.

Άλλ' ή 'Αντωνία δεν είχε ξεχάσει όλόκληρα την παλιά ζωή των διασκεδάσεων και των όργίων. Άρχισε λοιπόν να προδίδη τόν Μπεσσόνε και σε λίγο συνδέθηκε μ'

έναν διεφθαρμένο νέο, που τόν έλεγαν Κάρολο Περόντι.

Οι δυο έρασται κατέστρωσαν άμέσως το σχέδιό τους. Θά δηλητηρίαζαν τόν Μπεσσόνε, ή περιουσία του θα περνούσε στην κατοχή της 'Αντωνίας και κατόπιν θα παντρεύονταν μαζί.

Μία μέρα, ο δυστυχισμένος Μπεσσόνε, βρέθηκε νεκρός. Κανείς δεν ύποπτεύθηκε ότι τόν είχαν δηλητηριάσει. Και ο ένταφιασμός του έγινε κανονικά, σύμφωνα με όλους τους τύπους.

Άλλ' ή 'Αντωνία αίσθανόταν πιά τύψεις. Και άρνήθηκε ν' ακολουθήσει το φίλο της, που της πρότεινε ν' άπομακρυνθούν από τη Νοβάρα γιά ένα διάστημα.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο δικαστής της πόλεως είδε μία γυναικία με μαύρα, να μπαίνει στο γραφείο του.

Ήταν ή 'Αντωνία, πού, χωρίς να την ύποπτεύεται κανείς, πήγαινε γιά να έξωμολογηθή το άπαισιο έγκλημά της.

Την έκλεισαν τότε στις φυλακές της 'Ιδρέας, έπειτα της 'Αλεξανδρείας και τελικά της Νοβάρας.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Δύο φορές ο Περόντι της προμήθευσε τα μέσα γιά να δραπέτευση. Άλλ' ή 'Αντωνία άρνήθηκε κατηγορηματικά. Περνούσε όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας γονατιστή μέσα στο κελλί της. Ζητώντας από το Θεό ν'α τη συγχωρήσει. Οι κληρικοί που την έπισκεπτόταν έμειναν κατάπληκτοι γιά την ειλικρίνεια της μετανάστευσης της και την προσήλωσή της στη θρησκεία.

Η ΘΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ

Κουβεντούλες

Σε μία φίλη: 'Υπηρετούσατε νοσοκόμος και βρεθήκατε κοντά του στις πιο τραγικές του στιγμές... Θυμάστε τόν ήρωισμό του, την αλυσία του και σιγά-σιγά τόν άγαπήσατε. 'Η μεγάλη του άναμνηση δε σας έμπόδιζε να γίνετε γυναίκα του, μά όσο περνούε τα χρόνια φοβάστε μήπως ή άγάπη σας γι' αυτόν ήταν μονάχα όικτος και ένπληξη κάποτε μέσα σας ένα άλλο αίσθημα. 'Η σκέψη αυτή σας τρομάζει...

Μην ύποτιμάτε τόν έαυτό σας, καλή μου φίλη, και τυραννίσθε χωρίς λόγο. Θ' άκούσατε κάποια λόγια συμπίνας τριγύρω σας που σας έπηρεάζαν. 'Ισως βρέθηκαν καλοθελητάι που σας είπαν πως δεν έπρεπε να κάμετε τέτοια θυσία κι' όλα αυτά σας βλάπνε σε σκέψεις. Πόσο λίγοι είναι οι άνθρωποι που καταλαβαίνουν ένα άραιο αίσθημα! Μην τούς άκούετε αυτούς, άκούτε μόνον τη φωνή της καρδιάς σας που σας λέει πως δεν συμπάθησατε τόν άνδρα σας γιά την άναμνηση του, άλλα τόν άγαπήσατε γιά τόν ήρωισμό του, γιά τόν ίδιο τόν έαυτό του. Μέσα στην άγάπη σας ύπηρεξε έκτίμηση, θαυμασμός κι' αυτά είναι αίσθημα τόσο δυνατά που δε φοβούνται τίποτα. 'Επειτα ξερετε πόσο δυναμώει την άγάπη μας ή ύπερφάνεια που νιώθουμε γι' αυτόν που άγαπούμε;

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

'Ακούστε τώρα την περιγραφή μερικών μον

Κάτω ο θόρυβος!

Μιά σύγχρονη πληγή των μεγαλουπόλεων

Ευπνάντε το πρωί κουρασμένοι κι' ευερέθιστοι: "Έχετε ανεπαρκή απόδοσι στη δουλειά σας; Υποφέρετε τα νεύρα σας; Ίσως ο κυριώτερος υπεύθυνος για όλα αυτά είναι ο θόρυβος. Ίδιως αν ζήτε σε μια μεγάλη πόλη. Όπως βεβαιώνουν οι ψυχίατροι, οι διάφοροι θόρυβοι επηρεάζουν το εύαισθητο νευρικό σύστημα κάθε φυσιολογικού ανθρώπου και μπορούν να προκαλέσουν νευροπάθειες, δυσπνία, κούραση, αϋπνία και πολλές άλλες διαταραχές. Ής κι' ένα αγέννητο ακόμη παιδί μπορεί ν' αποκτήσσει νευρική ιδιοσυγκρασία, αν η υπέρταση που βρίσκεται συνεχώς σε πολυθρόνου περιβάλλον.

Είτε άπιστευτο πόσο εξερεθίζουν τον άνθρωπο ώσισημοί ήχοι. Κάποτε ένας τραπέζιος χτύπησε μια νύχτα την πόρτα ενός γείτονός του, ζήτησε ευγενικά την άδεια να μη μέσας, κι' έπειτα, χωρίς να χάσει την ηρεμία του, άρπαξε το ραδιόφωνο που παίζει δυνατά και το κομμάτισε μεθοδικά! Κατόπιν... ευχαρίστησε τους κατάπληκτους οικοδεσπότες, τους καληνύχτισε κι' έφυγε! Ένας "Αμερικανός, που δικαζόταν γιατί έδρανε τη σύζυγό του, έπεσε στην απολογία του:

— Δεν με πείραζε τόσο η γκρίνια της, όσο ο στριγγός κι' ανυπόφορος τόνος της φωνής της. Αύτως μ' έκανε να χάσω τα λογικά μου!

Οι ειδικοί βεβαιώνουν ότι οι διακεκομμένοι ήχοι είναι πολύ χειρότεροι από τους συνεχείς για το νευρικό σύστημα. Φέρουν νευρασθένεια, ή και τρέλλα κάποτε.

Σημειώτεον ότι ο θόρυβος δεν βλάπτει μόνο το νευρικό σύστημα. Μπορεί να φέρει κι' άλλες δυσάρεστες συνέπειες στον οργανισμό. Μια από τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις είναι η έλξη: Μια κοπέλλα περιέμενε πίσω από την εξώπορτα τον καβαλιέρο της, που θα την πήγαινε σ' ένα κέντρο. Μόλις υπήλκε ο νέος, αυτή έσκασε ξαφνικά πίσω του μια χαροταρακκούλα, για ν' άστειευθή.

Ο νέος έπεσε άμεσως κάτω λιπόθυμος. Το σκάσιμο της σακκούλας είν' προκαλέσει μια αύξηση της πίεσης του αίματος στον εγκέφαλό του. Η ίδια αιτία φέρνει ανωμαλίες στο ρυθμό της καρδιάς κι' επηρεάζει συνεπώς το σφυγμό.

Ο ήχος μπορεί ακόμη και να σκοτώσει μικρά ζώα. Σ' ένα πρόσφατο πείραμα, είχαν απολύσει μέσα σε μια λεκάνη μερικά ποικιλικά κι' έβωσαν να χτυπά από πάνω τους

ένα ηλεκτρικό κουδούνι επί 2 λεπτά της ώρας. Τα ποικιλικά έκαναν σαν τρέλλα, προσπαθώντας ν' αποφύγουν το θόρυβο, κι' επιτέλους έπαθαν σπασμούς και ψόφησαν. Τα είχα σκοτώσει ο δυνατός νευρικός κλονισμός από τα κουδούνια αυτά.

Ένας άνθρωπος με κανονική άκοη μπορεί ν' ακούσει ήχους με 20 έως 15.000 παλμούς στο δευτερόλεπτο. Δεν αντιλαμβάνεται όμως το αυτό του τους "υπερήχους" και τους "υποήχους", εκείνους δηλαδή που έχουν παλμούς περισσότερους ή λιγότερους από αυτά τα όρια. Μερικά άτομα με δεινότητα ακού φθάνουν ως τους 20.000 παλμούς.

Ιδιαίτερος έρεθιστικός για τα νεύρα είναι οι υπερήχοι. Οι μηχανικοί που εργάζονται σε εργαστήρια ηχητικά, φροντίζουν να προστατεύσουν τ' αυτιά τους από αυτούς. Όταν αίσθανθούν σαν να τρυπάει μια πυρομένη βελόνα το τμήμα του αυτιού τους, καταλαμβάνουν άμεσως την υπέρηχο, με περισσότερους από 25.000 παλμούς στο δευτερόλεπτο, που η παρατεταμένη επίδρασή τους θα τους έκανε πολύ κακούς.

Τέτοιους υπερήχους παράγουν επίσης οι ακρίδες, καθώς και διάφορα πουλιά. Γι' αυτό οι επισκέπτες των ζωολογικών κήπων αισθάνονται έναν ένδειση, όταν μείνουν επί πολλήν ώρα κοντά στα κλουβιά των πουλιών.

Αντιθέτως, οι "υποήχοι", που δεν γίνονται κι' αυτοί αντιληπτοί γιατί έχουν λιγότερους από 20 παλμούς, προκαλούν ένα είδος καταπτώσεως, ένα συναίσθημα σαν να πνέει το στήθος ένα μεγάλο βάρος. Τέτοιους ήχους παράγουν οι σεισμοί, ο κεραυνός, το κύλημα ενός καμιονιού στο δρόμο, οι χαμηλές νότες ενός μεγάλου όργου, κλπ.

Περισσότερο όμως από το "ύψος" του ήχου, βλάπτει τα νεύρα ο "όγκος" του, δηλαδή η έντασή του. Μετράται με μια μονάδα που λέγεται "ντεσιμπέλ". Η άκοη μας αντέχει σε 120 περίπου "ντεσιμπέλ". Δυνατώτεροι ήχοι προκαλούν όξεις πόνους στ' αυτιά, κάποτε δε κουφαίνουν τον άνθρωπο.

Ο θόρυβος ενός λεβητοurgeίου έχει μετροηθεί και φτάνει τα 109 "ντεσιμπέλ". Ένα συνηθισμένο ραδιόφωνο σπιτιού, που παίζει μ' όλη την ένταση, παράγει ήχους 80 "ντεσιμπέλ".

Έχει διαπιστωθεί ότι οι έντονοι ήχοι προκαλούν τον έγκεφαλό του. Η ίδια αιτία φέρνει ανωμαλίες στο ρυθμό της καρδιάς κι' επηρεάζει συνεπώς το σφυγμό.

Ο ήχος μπορεί ακόμη και να σκοτώσει μικρά ζώα. Σ' ένα πρόσφατο πείραμα, είχαν απολύσει μέσα σε μια λεκάνη μερικά ποικιλικά κι' έβωσαν να χτυπά από πάνω τους

Μιά φυλή που χάνεται

«Οι «μαλλιαροί Άϊνου» και τ' έθιμά τους

Ένας από τους υποψηφίους για την νέα Ιαπωνική Βουλή είναι ο Τοκουέμον Όκαβαρα, ηλικίας 62 ετών, "βασιλεύς" της μουσική φιλίας των "Άϊνου". Έχει εξασφαλίσει την έγκληση του, χάρις στις ψηφούς των 12 χιλιάδων υπηκόων του, γιατί τόσο μόνον έχουν απομείνει έπειτα από 1.000 χρόνια Ιαπωνικής κατοχής, διωγμών και καταπίεσεως.

Οι Άϊνου κατοικούν στα βουνά της βορείας άκρης της νήσου Χοκάιντο. Δεν είναι κίτρινοι, σαν τους Γιαπωνέζους. Έχουν όλα τα χαρακτηριστικά της λευκής φυλής. Οι ανθρωπολόγοι προσπαθώντας επί αιώνες να διαφωτίσουν το μυστήριο της καταγωγής τους, "ωστόσο δεν ξέρουν ακόμη με πεποίθηση από πού προήλθε η φυλή τους κι' η παράξενη γλώσσα που μιλούν.

Το πιθανότερο είναι ότι αποτελούν υπολείμματα μιας αρχαιότητας εξαπλώσεως των καυκασικών φυλών προς την Ανατολή. Έχει εξακριβωθεί πάντως ότι ήταν οι πρώτοι κάτοικοι της Ιαπωνίας κι' ότι έφτασαν εκεί δια θαλάσσης, γιατί δεν υπάρχουν στην Ιαπωνία ίχνη αυτοχθόνων προϊστορικών ανθρώπων. Η θρησκεία τους μοιάζει με την ιθαγενή της Αμερικής, ανήκουν όμως σ' έντελως διαφορετική φυλή από αυτούς. Παρουσιάζουν μερικές ομοιότητες με τους Ιθαγενείς της Αυτοραλίας, και γι' αυτό υπήρχε άλλοτε η θεωρία ότι προερχόντουσαν από την Ωκεανία. Άλλα οι νεώτεροι ανθρωπολογικές έρευνες το απέκλειαν άπολύτως.

Έχει εξακριβωθεί ακόμη ότι πρωτοεγκαταστάθηκαν στα βόρεια της Ιαπωνίας κι' έπειτα προχώρησαν προς το νότο. Αργότερα, έφτασαν εκεί οι Γιαπωνέζοι, έδωσαν σκληρές μάχες με τους Άϊνου και τους υπέταξαν. Από τότε, οι έπιδουρικές έκαναν ότι μπορούσαν για να σβύσουν την παλιά αυτή φυλή και την εξετόπισαν στα άγρια κι' άβελή βουνά του Χοκάιντο.

Μαζί με τους Άϊνου, χάνονται σιγά - σιγά και τ' έθιμά τους. Οι Γιαπωνέζοι είχαν απαγορεύσει την σπουδαιότερη θρησκευτική τελετή τους: τη "γιορτή της άρκουδας", στην οποία σκότωναν μια άρκουδα που την είχαν διαβρέψει επί χρόνια στο χωριό, κι' έτρωγαν από το κρέας της, προς τιμήν του Μεγάλου Πνεύματος. Έπισης ήταν απαγορευμένο στους Άϊνου το κυνήγι, για να φαρέψουν δε σολωμούς στις άκτές τους, χρειαζόταν μια άδεια, που σπούχιζε πολύ και γι' αυτό ήταν άπορητοι στους περισσότερους. "Ετσι λοιπόν, άναγκάσθηκαν να έπιδοθούν στη γεωργία, για την οποία δεν αισθάνονται καμμία κλίση. Ο άριθμός τους ελαττώθηκε συνεχώς, υπολογίζεται δε ότι, αν δεν αλλάξει η κατάσταση τους, θαχουν λείψει μια τελείως στο έτος 2.000.

Οι Γιαπωνέζοι τους ονομάζουν "μαλλιαρούς Άϊνου", αφ' ενός γιατί η λέξη μαλλιαρός θεωρείται βροσιά στην Ιαπωνία κι' αφ' ετέρου γιατί τα μπράτσα, τα πόδια και τα στήθη των άνδρών σκεπάζονται από πυκνές μαύρες τρίχες. "Ωστόσο οι ίδιοι θεωρούν ζηλευτό χάρισμα την υπερτριχία. "Ως τα τελευταία χρόνια μάλιστα, οι γυναίκες τους ζωνράφισαν με στιγμιαίο ψεύτικα μουστάκια, χαράζοντας το επάνω χείλος τους και ριχνοντας καπνιά μέσα στην πληγή.

Στην προσευχή τους προς τους θεούς τους, οι Άϊνου πίνουν απαραίτητα μια γερή δόση του δυνατού οινόπνευματώδους ποτού "σασκέ". Το πάθος τους για το αλκοόλ άποτελεί μια από τις αιτίες της καταπτώσεώς τους. Λέγεται μάλιστα ότι, τον 10 αιώνα μ.Χ., ένας Γιαπωνέζος πρίγκιψ νίκησε μια ισχυρή φυλή Άϊνου στην περιοχή του Τόκιο, έχοντας μαζί του μόνον ένα στρατιώτη... και μερικά βαρέλια "σασκέ"!

Έπειτα οι Άϊνου θεωρούσαν ότι ο άνθρωπος που σκοτώνει δεν κάνει κακό, αλλά ελευθερώνει απλώς ένα πνεύμα έγιναν έπισημοί δέμοι στην υπηρεσία των Γιαπωνέζων. Άλλη περιεργή συνήθειά τους είναι η πολυγαμία, πιθανότατα δε άλλοτε, κι' ο κανιβαλισμός. Μόλις μια γυναίκα γίνει υπέρτα, σπώνεται άμεσως και πνιγνεί να έργασθώ, ενώ ο πατέρας πέφτει στο κρεβάτι και προσποιείται ότι υποφέρει από τον τοκετό!

Ίσως ο Όκαβαρα ως μέλος της Βουλής, κατορθώσι έπιτέλους ν' αλλάξει τις συνήκες της ζωής της φυλής του και να την σώσει από τον τέλειο άφανισμό.

M. ΧΕΡΝΤΟΝ

Τί είναι το ηλεκτρόνιο

Το μικρότερο πράγμα στη γη είναι το "ηλεκτρόνιο", το στοιχειώδες δηλαδή συστατικό του ηλεκτρικού ρεύματος, αλλά και των άτομων της ύλης. Από διάπυρο νήμα μιας κοινής ηλεκτρικής λάμπας των 100 βατ περνούν κάθε δευτερόλεπτο 6 πεντάκις εκατομμύρια ηλεκτρόνια. Αν μπορούσαμε να τοποθετήσουμε στη σειρά 10 τρισεκατομμύρια ηλεκτρόνια, θα σχημάτιζαν μια γραμμή μήκους ενός πόντου. "Ας υποθέσουμε ές άλλοι ότι ένα ηλεκτρόνιο κι' ένα πορτοκάκι μεγαλύνουν κατά την ίδια αναλογία, ως ότου το πορτοκάκι άποκτήσει όγκο της Γης. Το ηλεκτρόνιο εν τούτοις δε εξακολουθήσει νάβαι άόρατο!

ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ το σύντροφό σας

Πώς θα μάθετε το χαρακτήρα του

Είτε ο έρωας τόσο "μοιραίος" όπως τον παριστάνουν πολλοί; Μ' άλλα λόγια, όταν ένα κορίτσι γνωρίσει ένα νέο που της άρέσει, και διαπισώσει κατάπιν ότι δεν πρόκειται να βρει την ευτυχία κοντά του, μπορεί να έπιβληθί στον έαυτό της και ν' άπομακρυνθώ!

Ναι, μπορεί! "Αρκεί όμως να μην έχη προχωρήσει άκωμη πολύ στο έρωτικό μονοπάτι και να μην έχη έρθει με την πανικόγερη συνήθεια της καρδιάς. Τόπιν είναι λοιπόν να άνακαλύψι έαυτάς ές άρχής τα προτερήματα και τα ελαττώματα του νέου αυτού. Θα προσπαθήσουμε να τη βοηθήσουμε σ' αυτό, με μερικές συμβουλές.

Ας ίδουμε πρώτα πώς θα διακρίνη τους διαφόρους βασιικούς άνδρικούς τύπους:

1) Ο νέος χωρικός μ' έλ λ ο ν.— Θα τον καταλάβετε άμεσως από τη χαλαρή χειραψία του. Παραπονιέται διαρκώς για την άσάφεια της έποχής μας, για την άβεβαιότητα που άντιμετωπίζει ένας υπάλληλος. "Αν έσείς έχετε πολλή ζωτικότητα, μη φαντασθώτε ότι θα υποφέρετε να του την μεταδώσετε. "Απογοητευθήτε πολύ γρήγορα. "Αν πάλι είστε και σεις άνθρωπος ("ήλις ρουτίνας") θα ναυαγήσετε κι' οι δύο σας στη ζωή.

2) Ο νέος μετ' έ ε υ ρ υ μ έ λ λ ο ν.— Έχει σταθερό επάγγελμα και βάσεις. Βρίσκει ενδιαφέρουσα την έποχή μας. Καταφέρνει να προσαρμόσθω ές κάθε περίπτωση και ν' έπιτύχει. "Αν σάς τραβή, καλλιεργήστε και στον έαυτό σας τις ίδιες ιδιότητες, γιατί ο νέος αυτός θ' άναγπήσει μια γυναικία δυναμική.

3) Ο ε ι λ ο ς.— "Υπάρχει ο έπιλος που φωνάζει για ν' άπάρη θάρρος, κι' ο έπιλος που ψιθυρίζει "Υπάρχει ο έπιλος που υπερίκα τη δειλία του. Από σάς θα έξαρτηθώ να γίνω ο έκλεκτός σας το ένα ή το άλλο.

4) Ο δ ο ν Ζ ο υ ά ν.— "Αναγνωρίζεται εύκολα. Παίρνει υπερόπτικο ύφος όταν μιλά για τις γυναίκες. Όταν είναι μαζί σας, κυττάζει άλλες τις άλλες. Κάνει και στις άλλες κόρτε, όπως σέ σάς. "Αν δεν είστε ζήλιαρα κι' αν έχετε υπομονή θα τον κάμετε ένα περίφημο σύζυγο... προπάντων άφου περάσει τα 45 χρόνια του!

5) Ο φ ι λ ό ρ ο ς.— "Ας ηλεύτες πολύ. Ποντρεντάν τον άντρα που σάς λέει: "Το μόνο που λογαριάζεται για μένα, είναι η έπιτυχία στη ζωή". Δεν θάχτετε τότε, παρά μια μόνον αντίληψη: τη φιλοδοξία του. Θάσσετε ήσυχ, όταν θα μένι άργά το βράδυ στο γραφείο του. "Αν μάλιστα είστε και σεις φιλόδοξη θα ταιριάσετε, έννμνοι από τα κοινά σας συμφέροντα.

6) Ο γ ό π ς.— Δεν έχει τίποτε το κοινό με το δ ο ν Ζ ο υ ά ν, εκτός από το ενδιαφέρον για τις γυναίκες. Αυτός όμως είναι πιο έπικίνδυνος. "Ο δ ο ν Ζ ο υ ά ν έχωνάι ο γόνος κάνει τη γυναίκα να υποφέρη, για να εξασφαλίση την έπιδοχή του. Στην πρώτη συνάντησή

σας, θα σάς κυττάξη μέσα στα μάτια και θα σάς πη μια φράση σαν την έξω: "Σας έχω ξαναδω κάποτε... Μήπως σέ μια προηγούμενη ζωή;"

7) Ο μ α τ α ι ό ρ ο ς.— Θα σάς πη: "Χθές μου έλεγε ο "Υπουργός Τάδε: —"Ε, καλέ μου φίλε...". Έχετε ύπ' όψι σας ότι θίγεται εύκολα. Μη τον παντρευθήτε παρά μόνον αν έχετε κάποια χιουμοριστική κλίση. Γιατί, αν πάρετε στα σοβαρά τους φαναρονισμούς του, θα χάσετε γρήγορα την υπομονή σας. Κατά τα άλλα, είναι ίσως πρώτης τάξεως νέος. Μην κρίνετε όμως την οικογενική του κατάσταση από τα όρια ρούχα που φορεί.

8) Ο ι δ ε ο λ ό γ ο ς.— Η ο κ α λ λ ι τ έ ς ν η ς.— Θα σάς μιλήσει άμέσως για τα θάρρα πράγματα που άναγπάει. Θα σάς άγαπήσει μόνον αν συμμερίζετε τα γούστα του ή αν είστε ένα παίδαμα ιδανικό. Μη τον παντρευθήτε, παρά μόνον αν νιώθετε, τον έαυτό σας ίκανό να μη τον άπογοητεύσετε ποτέ.

9) Ο π ο λ ύ π λ ο ς.— Θα δείξη άμέσως εξαιρετική άνησυχία για το τί σκέπτεσθε γι' αυτόν. Θα σάς άφιση να καταλάβετε ότι είστε ένα ουράνιο άστρο, που δεν τομάει να το άνεγίση ένα σκουλήκι όπως αυτός. Την ημέρα που θα σάς πη πώς σάς άναγπάει, θα προσθέσει: "Θα σάς κάνω όμως δυστυχισμένη...". Και θα το κατορθώση, άσφαλώς! "Αποφύγετε τον λούπο, ή τουλάχιστον μην προσπαθήτε να του άποδείξετε το αντίθετο.

Μερικές λέξεις άρκούν σιχνά, για να κρίνετε έναν άντρα. Έπειδή δε η άνάγκη της τροφής είναι μια από τις βασικές και πρωτόγονες άνάγκες του ανθρώπου, έμπροσθό μπουρθε θα υποφέρετε ν' άντιληφθήτε καλλίτερα τις άυθόρυπες αντίδρασεις του νέου που σάς ενδιαφέρει. Προσέξτε τι θα σάς πη τότε:

«Θά π ι ν ο υ μ ε χ α ρ ε σ τ ω ς κ α τ ί. Ε ρ ω ς σ ε μ α ζ ί μ ο υ;»— Σκέπτεται μόνον τον έαυτό του. Κι' αν δεν διαψέει και σεις, θα πη μόνος του...

«Α λ ή θ ε ι α, δ έ ν θ έ λ ε τ ε ν ά π ά ρ τ ε τί π ο τ ε;»— Σας ρωτάει με τέτοιο τρόπο, ώστε να τού άπανθήσετε άρνητικά. Γιατί είναι τοιγκούνης.

«Α ν π ρ ο σ π α θ έ σ α μ ε ν ά π λ ο σ σ ο υ μ ε σ τ ό μ ο υ φ έ...;»— Αυτός ενδιαφέρεται τουλάχιστον και για τους δυό σας υαί. "Αν έχη κι' άλλα προσόντα, θα τον κάμετε ένα καλό σύζυγο.

«Ε ί μ α ι β έ β ο ι ς ο τ ι θ έ λ ε τ ε ν ά π ί π τ ε κ α τ ί. Μ ε ί ν ε τ ε ε δ ω, π ν υ α ί ν ω ν ά σ α ς φ έ ρ ω;»— Νέος πρόθυμος, έξυπρετικός. "Ας κρίνει τον κόπο να προσπαθήσει και σεις να του άρέσετε.

«Α ν δ ι ψ έ α τ ε, π έ σ τ ε τ ο;»— "Απότομος και κοκκινωτεράκιμένος, αλλά όχι κακός κατά βάθος.

«Γ κ α ρ ο δ ν, δ χ ι π ο ρ τ ο κ α λ ά δ α σ τ ή δ ε σ π ο ι ν ί δ α ι δ ω σ τ ε τ η ς σ α μ π ά ν ι α;»— Αυτός είναι άταρτικός. "Αν είστε από τις γυναίκες που τους άρέσουν τέτοιοι τύποι, παντρευθήτε τον.

«Τ ά κ α τ α φ έ ρ ν ω σ έ κ ά θ ε π ε ρ σ τ α σ ί...»— Άρπαχόντας, άφηνιδιαστή, κατ' επιλογήν που προορίζεται για άλλους προσκεκλημένους. Περιπομπικός μαζί σας, αλλά όχι πολύ λεπτός για τους άλλους. Θα υποφέρετε συχνά από τις άπρεπείες του. Μακριά, λοιπόν!

Περιμένει να έσφιξε με άλλο υ ι ά ν έ χ ω θ ή σ τ ό υ π ο υ φ έ... "Αποφύγετε τον. Είναι άδύνατον να ευτυχίσετε μαζί του.

Η μέθοδος του Σοπενχάουερ

Την συνάντησα για πρώτη φορά στη γεμάτη χαλίκια άκρογιάλια του Κάροσι. Ήταν ξαπλωμένη πάνω στην άμμο με το πρόσωπο γυρισμένο προς τη θάλασσα και τα μεγάλα μάτια της συναγωνίζονταν τη θάλασσα στο χρώμα.

Πρότει έδω να σημειώσω κάτι παράξενο που συμβαίνει στο Κάροσι και που όφειλεται στον εξαιρετικό άέρα που άναπνέει κανείς εκεί. Ένας άνδρας δεν μπορεί να δει μια γυναίκα χωρίς να την έρωτευθώ. "Ετσι κι' έγώ την έπαθα άμέσως. Ένα τέτοιο κεραυνόβολο έρωτα δεν τον φανταζόμουν ποτέ.

Κάθως την κυττάζα, συλλογίζομουν πώς αν αυτή η κοπέλλα παντρευόταν μια μέρα, δεν θα μπορούσε να πάρη κανέναν άλλον εκτός από μένα. Όσο για τον τρόπο με τον όποιο θα την καταχτούσα, δεν είχα κανένα φόβο άποτυχίας. Έδω και λίγον καιρό είχα διαβάσει ένα βιβλίο του Σοπενχάουερ και είχα άπολυτή έμπιστοσύνη στον περίφημο νόμο των αντίθετων που διέτύπωνε σ' αυτό ο μεγάλος σοφός.

Δεν ξέρω αν έχετε ιδέα περί τίνος πρόκειται, υπορώ όμως να σας το έξηγήσω με δυο λόγια: Φανταστείτε, λέγει ο Σοπενχάουερ, ότι η γυναίκα έλκεται από τον άνδρα εκείνον που έχει χαρακτήρα τελείως αντίθετο με τον δικό της. Και γι' αυτό συμβαίνει συνήθως, οι θαρραλέοι άνδρες να παντρεύονται γυναίκες φοβητιάδες, οι δε φοβητιάδες

Πλησίασα λοιπόν και της είπα, χωρίς πρόλογους: —Καλη...έσπε!... Πώς είσθε; "Εκείνη με έσανακτάσε από την κορυφή ως τα νύχια κι' έγινε κατακόκινη.

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

—Ενας μόνο μένει, κυρία μου!...

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπληαίωτισσης 1 και Πρεζιτέλους (πλησίον Αγ. Μάρκου)
Τηλέφ. 32-809

Γυναικείες φιλές μεταξ.	Δρχ. 4.300
» μεταξωτές	5.000
» Μπαρόλ	2.000
Κυλόττες άντοχης	1.800
Κομπινέζον άντοχης	5.500
Προσώμια	2.400
Φανέλλες	1.500
Φανέλλες μαλλοθάμβ.	18.600
Σαρόνια	1.500
Κάλτσες άνδρων ρινέ	1.600
Μανδήλια άντοχης	900
Υποκάμισα έταμιν	8.000
Υποκάμ. στερ	12.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μισή τιμή. Πώλησις χονδρική και λιανική.	

—Εγώ, είπα δειλιά. Δεν ξέρω αν...

Γέλασα και πρόβαλα το στήθος, που το είχα παραφουσκώσει για να φαίνωμαι ακόμη περισσότερο θοασύς.

—Θέλετε να πείτε, εξακολούθησα, πώς δεν ξέρετε αν μπορώ να μού μιλάτε, έο' δσον δεν με σύστησε κανείς. Προλήψεις, χρυσό μού, προλήψεις.

—Μά... είπε εκείνη κι' έγινε ακόμα πιο κόκκινη.

—Ας τ' αφήσουμε αυτά, της είπα, παίρνοντας θέσι δίπλα της, ως αφήσουμε τα συμβατικά πράγματα. Δεν ξέρω ποιά είσθε, ξέρω όμως πως μ' αρέσετε πολύ και σας λέγω χωρίς περιστροφές, ότι θέλω να σας παντρευτώ. Είπατε συμφωνή;

—Μου φαίνεται πως... άρχισε να λέει εκείνη.

—Δεν έχει μού φαίνεται και μου ξεαφάνισα, την δέκοσα απότομα... Σας άρεσαν;

—Ω, Θεέ μου!... ψιθύρισε η άγνωστη νέα.

—Λοιπόν εν τάξει! Είπατε συμφωνή! Δεν μου λέτε τώρα πώς το υπάκουσα;

—Όχι ακόμα...

—Ας το πάρουμε μαζί...

—Εμπρός μάς!...

Ποιά η ανάγκη να χάνουμε τον καιρό μας για να σας διηγηθώ την ιστορία του έρωτά μας κι' όλη την ετυχία που

μου χάρισε η ώραία εκείνη κοπέλλα κατά την περίοδο της μνηστείας μας; Ήταν το πεύλο λεπτό, το πεύλο γλυκό, το πεύλο ευγενικό πλασματάκι του κόσμου. Ρουφούσε κυριολεκτικά τα λόγια μου, υπάκουε στις διαταγές μου, έκανε όλες μου τις ιδιοτροπίες με τέτοια προθυμία πάντοτε, όσο καιμιά γυναίκα στον κόσμο δεν θα μπορούσε ποτέ να επιδείξει.

Είχε πεισθή στ' αλήθεια πως ήμουν αυταρχικός και πως δεν έπρεπε ούτε καν να συζητή τις επιθυμίες μου. Έν τούτοις για να είμαι ειλικρινής δεν φανταζόμουν τον έαυτό μου ικανό να εξακολουθήσει για πολύ καιρό να παίζει αυτή την κωμωδία. Περίμενα λοιπόν την πρώτη νύχτα του γάμου μας κι' όταν βρεθήκαμε μόνοι μας τις είπα:

—Αγάπ' μου, πρέπει να σου κάνω μια εξομολόγησι. Σε γέλασα προκειμένου για το χαρακτήρα μου. Ένώ δεν είμαι καθόλου έκκεντος που φαντάζεσαι. Όταν σε είδα για πρώτη φορά κατάλαβα πως ό χαρακτήρας σου είχε μαλακό, αγαθό, ευγενικό και θέλησα να σε κατανικήσω, δείχνοντάς σου πως είμαι διαφορετικός από ό,τι είμαι στην πραγματικότητα, δηλαδή ένας ηυγώτατος άνθρωπος. Δεν ξέρω αν έχεις ακούσει γιό τον νόμο των αντίθετων του Σοπενχάουερ...

—Τον ξέρω, μου απάντησε, και πολύ καλά μάστατα.

Με κύτταζε κατάματα κι' είπα πάρε μιά έκφρασι όλος διόλου διαφορετική απ' εκείνη που ήξερα ως τώρα.

—Τόσο καλά τον ξέρω το νόμο αυτό, ώστε όταν ήρθες κοντά μου, κατάλαβα αμέσως πως αν ήθελα να μ' αγαπήσεις, το καλύτερο που είναι να κάνω ήταν να υποκριθώ την ήσυχη και γλυκειά γυναίκα, μου είπε. Κι' ενώ μου έρχόταν συχνά να σε υπακούω για τα όσα μου έλεγες, έκανα τη μισοκακόμοισα. Νομίζω πως πέτυχα εκείνο που ήθελα. Μά τώρα τί κάθεται και με κύττας έτσι; Από τη στιγμή αυτή διατάζω εγώ. Έλα γρήγορα στο κρεβάτι. Κι' αύριο το πρωί να σηκωθείς νωρίς να πλύνεις τα πιάτα στα όποια φάνανε ό καλεσμένοι μας, γιατί δεν έχουμε ακόμα υπηρέτρια. Άκουσε: Και λίγα λόγια μαζί μου για να μη σου άσπασω κανένα γαστούκι!...

ΑΛΛΟΝΖΟ ΜΕΤΖ

Τό στίτι αυτό μοιάζει σαν ένα μεγάλο μαντάρι, που όλο σιγά σιγά να βγαίνει από τη γή. Οι τοίχοι του είναι από τσιμεντό και σκεπάζονται στο έξωτερο με γονιές πλάκες από μολύβι. Έχει τέσσερα υόνον παράθυρα, που βρίσκονται σύριζα, ίσια με το έδαφος. Ο άερισμός του εξασφαλίζεται με ειδικούς αεραγωγούς. Στην κορυφή της στέγης βρίσκεται ένα ηλεκτρικό μάτι, που πληροφορείται άμέσως την έκρηξι μιας ατομικής βόμβας στα πέριξ και κλείνει αυτόματα όλα τα παράθυρα και τα ανοίγματα. Τό στίτι αυτό στοιχίζει 50.000 δολάρια.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

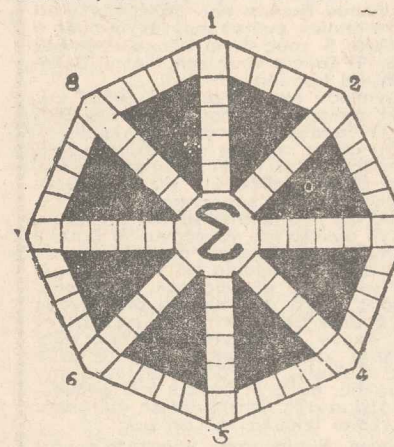
Δ. Α. Αίγιον: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσω. Γράφτε στον Έλληνοαμερικανικό Σύνδεσμο, όδός Τζωρτζ άριθ. 6, Άθήνας. Κ. Κούτσικον: Άναγκαστικά προθύμως τα κποιητικά ένστικτά σας, αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. Τό ποιήμα σας έχει άρκετή συγκίνησι. Δεν είναι διάλου άσχημο. «Μαυροπίπτερον» Άγιον Νικόλαον, Κρήτης: Ο συνεργάτης μας δεν διαβέτει άπαρκή χρόνον για ιδιαίτερες άπαντήσεις. Ο φόρτος της δουλειάς δεν τού επιτρέπει άπτην την ευχαρίστησιν. Τό γράμμα σας έδόθη στον ποιητήν, αλλά δεν γνωρίζω αν σας άπάντησε. Τό ποιήμα σας δεν είναι άρτιο. Τού λείπει ό καλός στίχος. Άσκηθήτε περισσότερο. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Άθήνα: νάκι ή δρχήστρα Γρυπάρη, Χαρτούμ: Σας ευχαριστούμε για τό γράμμα και τη φωτογραφία. Σας εύχόμεθα καλή επιτυχία, παντού! «Έρωτευ μένον Ιππότην», Άμφοισα: Μας γράφετε να σας υποδείκωμε τά λάθη σας. Ορίστε ένα: «Σε γρήκη με τευλήθησαν τά όνειρά μου». Αυτό βρίσκεται στον τέταρτον στίχο. Ύπαρχουν κι' άλλα. Διαβάσετε καλώς «Έλληνες ποιητές, αλλά και μιά Γραμματική. Με ρα μ π ε λ ι ω τ η ν. Στρείς Κρήτης: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. Έχουμε έξηγήσει τους λόγους. Τό πεζογράφημα σας έχει άρκετό ένδιαφέρον και είναι γραμμένο σε καλή γλώσσα. Κ. Ζάνιαν, Ένταυθα: Ευχαριστούμε, αλλά δεν δημοσιεύουμε. Τό εθνομορφώμα σας είναι άρκετά καλό. «Ιόνιον Φλοίσθον», Γρεβενά: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Τό ποιήμα σας για τό χωμό τού φίλου σας μάς συνεικίνησε ειλικρινά. Δεν δημοσιεύουμε όμως συνεργασίαν. Γ. Β. Κ., Θεσνίκη: Δεν γνωρίζω, δυστυχώς, την διεύθυνσιν των Άμερικανών που υιοθέτησαν τους κατοίκους τού Μαγιέ. Χ ή ρ α ν ι α τ ρ ο υ. Πειραιά: Ζήτησε πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικό Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ άριθ. 6, Άθήνας. «Ε ν ε ν φ ι λ ο ν». Πειραιά: Τό διηγημα σας έχει μερικά προτερήματα, αλλά είναι σύντομο. Επίσης η γλώσσα του κάνει πολλές υποχωρήσεις στην καθαρεύουσα. Φροντίστε να μορφωθεί περισσότερο. Τ α κ τ ι κ ή ν ά ν α γ ν ω σ τ ρ ι α ν. Ένταυθα: Σας εύχαριστούμε. Πιθανόν να χρησιμοποιηθούν άργότερα. Σ ο υ λ α ν Τ Τ Τ. Μαρκόπουλον: Τά τεύχη που σας λείπουν υπάρχουν στον γραφείο μας. Τιμή έκαστου δραχ. 1000. Έπί πλέον δραχ. 100 για τά ταχυδρομικά. Γ. Κ α λ α μ π α λ ι κ α ν. Νιγρίτα. Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσω. Μ ά ρ γ υ κ α ρ ε τ. Ένταυθα: Στείλτε τό γράμμα σας μέσω της Άμερικανικής Προσέδσης ή τού Προξενίου. Σ ο υ λ α ν Μ π ρ ο κ. Ένταυθα: Σε ένετες γλώσσας υπάρχουν διάφορα τέτοια βιβλία. Ένα από αυτά είναι ή «Στέλλα» τού Φλαμινίου. Ζ ή σ η ν. Έρ μ ο ν. Σύρον: Ευχαριστούμε. Άλλά δεν δημοσιεύουμε. Γ. Κ α λ α σ ο υ ν η ν. Φλώριαν: Οι Έλληνες είναι έλαχιστοι, ένώ οι έξοι είναι άναριθμοί. Διαλέγουμε τά καλύτερα! Ύπαρχουν όλα τά μέχρι σήμερα έκδοθέντα τεύχη τού «Θησαυρού». Η διεύθυνσις τού Βέρβερου είναι στα γραφεία μας. Mrs Westcombe, London: Ευχαριστούμε, αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. Έχουμε έξηγήσει τους λόγους σε προηγούμενες δηλώσεις μας. Χ. Μ. Τρικκαλά: Δεν αλλάζουμε τό σήμα μας. Είναι πάντα τό ίδιο. Μήπως πρόκειται για τίποτε άλλο; Α ί λ ι α ν. Ένταυθα: Δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους άγγελίες. Μ έ ρ λ η. Ένταυθα: Καί σε σας δίνουμε την ίδια άπάντησι. Λυπούμεθα που άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Ν τ ι ν α Π. Κτήμα Πάφου: Δεν μπορούμε να σας ευχαριστήσωμε. Ν τ ι ν α. Ένταυθα: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Δ ή μ ο ν. Δ ά φ ν η ν. Δελφούς: Ζήτησε σχετικές πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικό Σύνδεσμον. «Τ έ σ σ ε ρ ι ε ς θ ι λ ο υ ς. Βόλον: Ζήτησε σχετικές πληροφορίες από τό Σωματεϊον Έλλήνων Ήθοποιών. Γ. Μ ι χ α λ ό π ο υ λ ο ν. Αίγιον: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Έχουμε όμως πολλές άσχολίες κι' άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Γράφτε απ' ευθείας στο Σωματεϊον Έλλήνων Ήθοποιών. Για τό τεύχος που σας λείπει πρέπει να μάς γράψετε τόν άριθμό του. Μ. Έ π ι ρ ο π α κ η ν. Άρχάνες Κρήτης: Η άποστολή τού περιοδικού εμπορικός είναι άδύνατος, γιατί επιδιδόνεται με ύπερκόμα έξοδα. Τά μυθιστορήματα που σας άρέσουν δεν έξεδόθησαν σε τόμους. Όσο για τό άλλο ζήτημα, γιατί δεν ζητάτε πληροφορίες από τά Χανιά ή τό Ηράκλειον; Θα κερδίσετε χρόνον. «Ι δ ι ο ρ ο υ θ μ ο ν τ ο υ π ο ν». Πειραιά: Τα κωμικά που μάς στείλατε δεν παρουσιάζουν ένδιαφέρον. Είναι άπλές άκούσεις. Διαβάστε τους καλούς ποιητάς μας. Από αυτούς θα πάρετε πολύτιμα μαθήματα. Α ό κ η ν Ν τ ο υ σ α ν. Ένταυθα: Ύπαρχουν τά καθαρά λογοτεχνικά περιοδικά για τέτοιου είδους συνεργασίαν. Στόν πρώτον στίχο τού δευτέρου ποιήματός σας άποκαλείται την άγαπημένη σας «μωρό μου». Στέκει αυτό σ' ένα καλό ποιήμα. Άποφύγετε τους ρομαντισμούς που φανερώνουν άνελευκρίνες. Π. Σ κ ο υ ρ α ν. Κ. Δομοκόν: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν άναγνωστών. «Θ η σ α ν ρ ο μ α ν». Ένταυθα: Η διεύθυνσις τού Χέλμου Παντάζον είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Ο άλλος «άστέρας» έργάζεται σε διάφορες εταιρείες. «Ξ ε μ υ α λ ι σ μ έ ν ο ν μ α θ η τ η ν». Ένταυθα: Τό σενάριο δεν είναι περίληψις ένός μυθιστορήματος, άλλ' ειδική διασκευή για τόν κινηματογράφο. Δεν γνωρίζω τη διεύθυνσιν τού καλλιτέχνη που σας ενδιαφέρει. Όσο για την άλλη διεύθυνσιν την δημοσιεύσαμε πολλές φορές. Κυτάξτε σε προηγούμενα τεύχη μας. Α. Π ι κ ι ο ν. Ένταυθα: Η διεύθυνσις και των τριών «άστέρων» είναι Warner Bros. κλπ. Κ. Κ α τ ώ ν η ν. Πάτρας: Η διεύθυνσις της «Βενετίας» που σας ενδιαφέρει είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Ε. Β., Πειραιά: Η διεύθυνσις της Πατριτσας Ρώκ και τού Στιούαρτ Κρέντζερ είναι: «Eagle-Lion» Studios, London, England. «Ρ ο μ τ η ρ τ η». Ένταυθα: Η διεύθυνσις της Γκλόριας Ουόρεν είναι: Warner Bros. κλπ. Τό δε Γουόλτερ Χιούστον: Metro-Goldwyn Mayer, Culver City, Calif. U.S.A. Α ν α γ ν ω σ τ η ν. Η διεύθυνσις της Τζιν Κέντ είναι: «Eagle-Lion», κλπ. Μ. Μ α κ α σ ι α ν. Θεσνίκη: Η διεύθυνσις τού Ρουμπέν Μαμουλιάν είναι: Metro-Goldwyn Mayer, κλπ. Δ ρ α κ ο π α ν γ ι ω τ η ν. Ένταυθα: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Ξ ε μ α λ ι σ μ έ ν ο ν μ α θ η τ η ν: Η ιδέα σας για τό σύνθεσι κινηματογραφικού σταυρολέξου καλή, τό σχέδιο τού σταυρολέξου σας όμως είναι μιά μεγάλη άποτυχία. Πολλούς ήθοποιους, όπως τόν ΣΑΜΠΟΥ, τους έχετε κλείσει μέσα σε μαύρα, χωρίς να διασταυρώνεται ούτε ένα γράμμα τού όνόματός των. Τό συλλαβικό θα δημοσιευθί. Τό τρίτο όχι, για τούς ίδιους λόγους που έκθέσαμε και παραπάνω. Ζ α κ Φ ε λ ο υ ς. Λάριαν: Άν κατορθώσωμε να διορθώσωμε απ' τό σταυρολέξο σας μερικά λάθη, θα τό δημοσιεύσωμε. Β. Γ ρ η γ ο ρ ό π ο υ λ ο ν. Με τό σχέδιο χωρίζετε τό σταυρολέξο σε 8 κομμάτια. Στείλτε μας κανένα καλύτερο. Β ο υ λ α ν Ψ α ρ ρ ο δ. Άγρίνιον: Τό σταυρολέξό σας θα δημοσιευθί με τί σειρά του.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Γεωγραφικό όκτάγωνο

Στό παρακάτω σχέδιό μας θα τοποθετήσετε 16 γεωγραφικά όνόματα, που έπεξηγούμε κατωτέρω και κατά τόν έξη τρόπο:

Όκτώ προς τό κέντρο, άρχίζοντας από τό έξωτερικό τετραγώνιο που βρίσκεται κοντά στον άριθμό και τελειώνοντας πάντοτε στο κεντρικό «Σ».

Δηλαδή και τά όκτώ αυτά όνόματα θα έλασθ από έξη γράμματα και θα τελειώνουν σε «Σ».

Τ' άλλα όκτώ όνόματα που θα έχουν κι' αυτά από έξη γράμματα, θα τοποθετηθούν στα άκραία τετραγώνια τού όκταγώνου κατά τρόπον ώστε κάθε λέξις να έχη για άρχικό γράμμα τό τελικό της προηγούμενης.

Και τώρα να οι έπεξηγήσεις:

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Νησί των Κυκλάδων.
- 2) Νησί τού Αιγαίου, δυτικός της χερσονήσου της Καλλιπόλεως.
- 3) Ποταμός των άρχ. Άθηνών που σήμερα κατανήσε χείμαρρος.
- 4) Έλβετική πόλις προς την όποιαν αποβλέπουν με έλπίδα οι ρωμαϊκοί όλοι τού κόσμου.
- 5) Κάτοικος μιας των Δωδεκανήσων.
- 6) Μεγάλο νησί τού Αιγαίου, κοντά στα Μικρασιατικά παράλια.
- 7) Μεγάλη όροσειρά της Ν. Άμερικής.
- 8) Γαλλο-Ιταλο-έλβετική όροσειρά.

ΣΤΟ ΟΚΤΑΓΩΝΟ

- 1-2) Ιστορική ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 2-3) Μεγάλη χώρα της Ν. Άσίας.
- 3-4) Έλληνικόν πέλαγος.
- 4-5) Ο μεγαλύτερος λιμνή της Σεβγάλης.
- 5-6) Όχυρό που προστατεύει μιά δμώνυμ στενωπό της Μακεδονίας.
- 6-7) Μεγάλη γερμανική πόλις, πρωτεύουσα της Σαξωνίας.
- 7-8) Χώρα της Β. Άμερικής όπου πολλοί γουοσθήρες έκαναν την τύχη τους.

8-1) Μεγάλη ευρωπαϊκή νήσος.

Α. Δ.

Με νέα άρχικά

Προσθέτοντας ένα γράμμα στην άρχή των έπτά κατωτέρω δημοσιευμένων λέξεων: ΟΝΟΣ, ΙΟΣ, ΙΝΑ, ΠΙΟΣ, ΟΜΑΣ, ΣΠΑΣΜΟΣ, ΜΑΤΙΑ, θα σχηματίσετε έπτά νέες λέξεις με τίς έξης σημασίες:

- 1) Χωρίς ταίρι.
- 2) Παιδί.
- 3) Κράτος.
- 4) Παράς.
- 5) Δεν έχει μόνιμη κατοικία.
- 6) Φίλι.
- 7) Φορέματα.

Έκτός αυτού τά γράμματα που προθέσαστε διατάσσονται στην κανονική τους σειρά θα σας δώσουν τό όνομα μιας άρχαιότητας πόλεως της Άργολικής πεδιάδος.

Πρεβλημα σχέψεως

Κάποτε δύο Έβραίοι, ό Κοέν και ό Λεβύ, καλοί φίλοι όπως συμβαίνει πάντοτε μεταξύ τους, πήγαν στο κυνήγι. Για να κυνηγήση όμως κανείς στην περιοχή εκείνη έπρεπε να έχη ειδική άδεια.

Σε μιά στιγμική λαλήν ό Κοέν παρατήρησε πως κάποιος φύλακας τού μέρους εκείνου τους παρακολουθούσε. Άσφαλώς θα τους πλησίαζε για να τους ρωτήση αν ήσαν έφθασμένοι με άδεια. Χωρίς να πη τότε τίποτε στον

σύντροφό του, ό Κοέν τρέσαε στα πόδια. Όπως ήταν φυσικό, ό φύλακας άρχισε να τόν κυνηγή, κερδίζοντας διαρκώς έδαφος και τέλος τόν έπιασε.

—Δεν κατάφερες να μού ξεφύγης, φύλακα μου! τού είπε.

—Νά ξεφύγω; άπόρησε ό Κοέν. Μά για ποίο λόγο;...

—Άπολύτως γιατί δεν έχεις άδεια κυνηγιού!...

—Μά συγχωρείς!

Και άνοίγοντας τό πορτοφόλι του ό Κοέν έδειξε στον κατάπληκτο φύλακα την άδεια του.

Γιατί τώρα ό Κοέν συμπεριφέρθη κατ' αυτόν τόν τρόπο:

Ποιοι ήθεποι;

Πιο κάτω δημοσιεύουμε 7 όνόματα ιστορικών προσώπων για να βρείτε ποιοι άστέρες τού κινηματογράφου τά ζωντανέψαν στην όδον και σε ποίο έργο.

- 1) Π. χ.: «Πάμπλο Χουαρέζ».
- 2) Άπάντης: Ο Πάλλ Μιούνι, στο δρώμενο φίλι.
- 3) Καί τώρα να τά όνόματα των 10 ιστορικών προσώπων.
- 1) Βασίλισσα Έλισάβετ.
- 2) Ροδόλφος των Αψβούργων.
- 3) Μαρία Βετόρα.
- 4) Μπούφαλο Μπίλ.
- 5) Καρλόττα (σύζυγος τού Μαξιμιλιανού).
- 6) Βασίλισσα Βικτορία.
- 7) Βασίλισσα Χριστίνα.

Με 3 άριθμούς

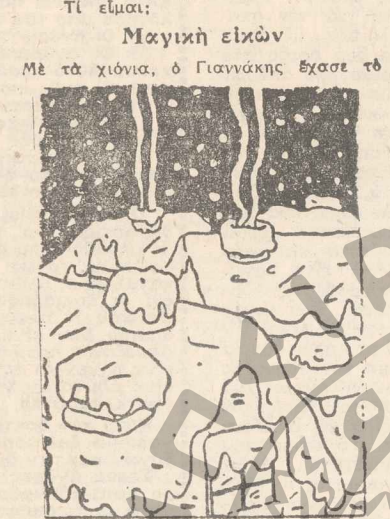
Μπορείτε χρησιμοποιώντας τρεις φορές τόν ίδιον άριθμό και διάφορα σημεία της άριθμητικής να βρείτε ως σύνολο 30; Ύπαρχουν τρεις διάφοροι άριθμοί που άναποκρίνονται στο πρόβλημα αυτό. Μπορείτε να τούς βρείτε και τούς τρεις;

Συλλαβόγριφος

Άν μού κόψης την ούρά, τότε όλος είμαι ούρά! Τι είμαι;

Μαγική εικών

Με τά χιόνια, ό Γιαννάκης έχασε τό

δρόμο και δεν μπορεί να γυρίση στο σπίτι του. Μήπως τόν βλέπετε;

Λεξιγριφος

Λέξις είμαι μιά κι' όμως δύο όηλάς: Πόλι στην Ελλάδα, δένδρο ύψηλό.

Σταυρολέξο για βλαστίνους

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ναυπηγείον, κοινώς ταρανός.
- 2) Τεράστιο στο μέγεθος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Διάσημος ρωμαίος ήρωας.
- 2) Στα λο. νιστικά βιβλία καταγράφεται άκνότε στις μελίδες που βρίσκονται προς τά άριστερά.

3) Μας επιτρέπει να κρίνωμε και να υπεκψάσωμε όρθα.

ΟΙ λύσεις: στη σελ. 50

Ήταν ό καιρός που ζούσε ακόμα ό Χριστός σαν ένας άπλος θνητός, στο έφήμερο βασίλειο των άνθρώπων.

Ένα πρωί, καθώς ό Κύριος είχε βγί έξω με τόν αγαπητό μαθητή του Πέτρο, είδε να λάμπι μπροστά στα πόδια του μέσα στη σκόνη κάποιο σιδερένιο αντικείμενο.

Ο Χριστός μόλις τό είδε, σταμάτησε, και είπαε στον Πέτρο:

—Πέτρο! Σκύψε και πάρε αυτό τό σιδερό.

Ο Πέτρος όμως που ήταν άπορροφημένος από άλλες σοβαρότερες σκέψεις, ούτε καν άκουσε τά λόγια τού Υιού τού Θεού κι' εξακολούθησε τό δρόμο του αφήνοντας πίσω του τόν θεάνθρωπο.

Ο Χριστός τότε, αφού έβριζε μιά ματιά γεμάτη μακροθυμία και έλεος στο μαθητή του, έσκυψε και πήρε στα χέρια του τό σιδερό εκείνο που δεν ήταν παρά ένα κοινό πέταλο αλόγου.

Μετά προχώρησε συνάντησε τόν Πέτρο κι' έζα. κολουήσαν την όμιλία που είχαν διακόψει.

Σε λίγο πέρασαν από ένα σιδηρογέιο κι' ό Χριστός παρακάλεσε ιδιαίτερα τού σιδηρογού ν' αγοράσι τό πέταλο.

Έκείνος δέχτηκε. Έδωσε τρία δηνάρια στον Χρ. στο και πήρε τό πέταλο που τό χρειαζόταν.

Λίγο περτό πέρα ό Χριστός με τά χρήματα αυτά άγόρασε κρυφά από έναν γεροντόφο όωρία κεράσια και γέμισε τίς τσέπες του με τά δροσερά αυτά φρούτα.

Περπατώντας κι' οι δύο τους έφθασαν σιγά - σιγά στο δάσος που βρίσκόνταν κοντά στην Ίερουσαλήμ.

Έκανε φοβερή ζέση και σε λίγο ό Πέτρος άρχισε να ιδρώνει. Νερό όμως δεν βρίσκόνταν πουθενά.

Τότε ό Χριστός έθωλα άπ' την τσέπη του ένα κεράσι και τό άφισε να πέσι στη γή. Ο Πέτρος μόλις τό είδε έσκυψε τό πήρε και τό έφαγε με μεγάλη εύχαρίστησι, χωρίς να ξέρη ότι τό κεράσι αυτό προέρχονταν άπ' τά χέρια τού Χριστού.

Λίγο περτό πέρα ό Χριστός άφισε να πέσι κι' άλλο κεράσι κι' ό Πέτρος πάλιν έσκυψε και τό πήρε. Τό παιχίδι αυτό επανέληθη πολλές φορές.

Τότε ό Χριστός είπαε στο μαθητή του χαμογελώντας:

—Μ' αγαπάς; —Αν είκας σκύψει μιά φορά για να σηκώση τό πέταλο, δεν θα έκανες τώρα τόν κόπο να σκύψης κάθε τόσο και να κοπιάζης για να σηκώσης από κάτω τό κεράσι.

—Έτσι συμβαίνει και στη ζωή μας, Πέτρο, συνέχισε ό θεάνθρωπος. Όταν δεν βέλπης να κουραήσς μιά φορά για κάτι, θα κουραήσς άργότερα και θα κοπιήσς για πολύ μικρότερα και πιο άσημαντα ζητήματα. Έχε τό πάντα ύπ' όψιν σου αυτό, καλέ μου μαθητή και σύντροφε.

ΓΚΑΙΤΕ

Να ήμουν λαμπρός!

«Αχ! έλεν' ό Κόκκος παππούς να ήμουν τώρα, να κάνω τό σοφό, να βήκω, να ρουφώ τσιγάρο κάθε ώρα!»

Νά έχω όμοια γένεια, τότε να μη διασάω, σχολείο να μην πνιγνώ, στο σπίτι μου να μένω, και όλο να νυστάζω.

Νά παίζω όλη μέρα με ένα κομπόλι, και να μη μού λέν' δουλειά, και να φορά γυαλιά, και να έχω καλόνι.

Νά λέω παραμύθια άπάνω άπ' τό στρώμα και όλοι στη μιλιά μου να στέκουν εμπροστά μου με άνοικτό τό στόμα:

Νά μού φιλούν τό χέρι, εύχες πολλές να δίνω, και πάντα καθιστός και ό' όλους σεβαστός, να τρώ, και να πίνω.

Νάχω και μιά μαγκούρα να κάνω τόν κακό, κι' όμα θυμός με πάρη, ν' άρχίζω στο σπλήνι και (τόν τρελλό - Κόκκο!)...

Αυτά και άλλα λέει με νύωσι παιδική, μιά ό Κόκκος δεν ξέρει πως θέλουν ό' οι νερόι να (νίνουνε Κόκκοι!)...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Παιδικό πνεύμα

«Μισά: Τότε έλα γρήγορα να σε ντύσω. Ο Τότος (άφηρμένος): Ντύσε με... κι' έρ. χουαι!...

—Τοτό, μέτρησε με τό υποδοκάμετρο τό τραπέζι πόσο είναι;

Και ό Τότος:

—Τό μέτρο είναι κοντό... και δε φτάνει!...

Κυρίες μου,

—Η μόνη ειδική

κρέμα διά να προφυ-

λάσση την έπιδερμίδα

σας από τας καιρικές

μεταλλαγάς και πρό

παντός από τό κρύο

είναι ή κρέμα

MELPAN

(Lanoline)

—Συνιστώμεν ν'

άποφεύγετε τας άπο-

μιμήσεις της που φέρ-

νουν αντίθετον άπο-

τέλεσμα.

—Ζητήσατε έπι-

μόνως την μάρκαν

«Μελπάν»

σε πράσινο κουτάκι

Γεν. Αντιπρόσωπος

Π. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

Βερασέρου 24, Άθήνα, Τηλέφ. 51.142

«ΑΙΤΣ»

44

Το έγκλημα του Λούκ Μαλόνε

Ο Λούκ Μαλόνε έριξε μια ματιά γύρω του. Βρισκόταν μέσα σ' ένα κλουβί, δυοιοι μ' εκείνο, που ήταν κλεισμένα τα λοντάκια του ιπποδρόμου. Πόσες φορές δεν είχε μπή μέσα σ' εκείνο! Τα λοντάκια δεν τον είχαν τρομάξει ποτέ. Ήσαν οι καλύτεροι φίλοι του. Στο κλουβί όπου ήταν τώρα δεν υπήρχαν λοντάκια. Κι' ωστόσο, έννοιζε έναν περιεργό τρομό... Γιατί ήξερε πως μόλις διασκέλιζε το κατώφλι του θα βρισκόταν μέσα στο θάλαμο, όπου τον περίμενε η ηλεκτρική καρέκλα... Γύρω του έστεκαν οι επιθεωρητές της αστυνομίας Γκραντ, οι εισαγγελέες, οι διευθυντές των φυλακών, ο συνήγορος του ένας ίσως και τρεις δημοφιλής.

— Λούκ Μαλόνε, είπεν ο επιθεωρητής Γκραντ, αν θέλεις ν' αλαφρώσεις τη συνείδησή σου, έλεις άκουμπέντε λεπτά για νά μας πεις πώς σκότωσες το Ρίτζ.

— Θα σάς τὰ πω όλα, απάντησε ο Λούκ. Μεγαλώσαμε μαζί με τον Ρίτζ στα στενοσόκακα του 'Νοτ Σάιντ. Είμαστε φίλοι...

— Τα ξέρουμε όλα αυτά, Λούκ, τον δέκωψε ο Γκραντ. Σκότωσες τον Ρίτζ Μπάκερ για νά τον εκδικηθείς επειδή σου είχε κλέψει την αγάπη της Λίλακ Μέρσαικ;

— Όχι, δεν ήθελα νά τον εκδικηθώ, απάντησε ο Μαλόνε. Ήθελα μόνο νά τὸν ξαναπαρώ τη Λίλακ. Φυσικά, είχα κάνει μία μεγάλη κουταμάρα, χορηγοποιώντας και την Λίλακ στο νούμερο που παίζαμε μαζί με τον Ρίτζ. Στην αρχή, όλα πήγαιναν περίφημα. Τὸ καμυγέλο της Λίλακ έδινε έναν άλλον αέρα στο νούμερο. Καί, ξαφνικά, ένα βράδυ, στο Ντῶσον, όπου βρισκόμαστε με τὸ ιπποδρόμιο Τρίπτεκ...

— Ένας από τους βοηθούς του δημιούπηκε εκείνη τη στιγμή και ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτὸ τοῦ Γκραντ.

— Κάμε γρήγορα, Λούκ, είπεν ο επιθεωρητής.

— Ω... καί! απάντησε ο Μολόνε. Δεν έχω πολλά νά πω... 'Α! Ξέχασα... Ήμαστε παντρεμένοι με τη Λίλακ από ένα χρόνο. Τὴν ήμερα τοῦ γάμου μας, ο Ρίτζ είχε φύγει πρόθυμα από τὸ μικρὸ δωμάτιο, στὸ βάθος τοῦ μεγάλου αὐτοκινήτου, όπου μέναμε ὡς τότε μαζί κι' από τότε κοιτούσαμε με τὸς άλλους ἄνδρες κάτω από μιά σκηνή...

— Ένα βράδυ, λοιπόν, τὸν ήπιασά μαζί με τὴν γυναίκα μου κάτω από ένα δέντρο, στὸ δάσος που ἀπλωνόταν γύρω από τὸ μέρος, όπου είχε ἐγκατασταθῇ τὸ ιπποδρόμιο. Τὴν κοστούσε σφιγμένη στὴν ἀγκυλιά του και τὴς χάιδευε τὰ μαλλιά. Δεν ἔκαμα καμμιὰ νειρονομία, οὔτε καμ-

μία απειλή ἔφευγε από τὸ στόμα μου. Είπα μόνο: «Μοῦ τὴν πήρες, κράτησέ την!» Ἀλλάξαμε τότε τὸς ρόλους. Ἐγὼ πήγα στὴ σκηνή και ὁ Ρίτζ ἐγκαταστάθηκε με τὴν Λίλακ στὸ μικρὸ δωμάτιο, που βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου... Καί κάθε βράδυ, ἐξακολουθούσαμε νά παίζουμε τὸ νούμερό μας... Γιατί, πρὶν από όλα, ήταν τὸ συμβόλαιο που μὰς ἔδινε με τὸν ἱπποδρόμιο. Μόλις τελείωνε, καθένας μας θὰ πηγαινε όπου ήθελε...

— Γιατί, λοιπόν, δεν ἔφυγες όταν τελείωσε τὸ συμβόλαιο;

— Δεν μπορούσα ν' ἀποφασίσω νά φύγω μόνος μου. Ἐπειτα από τὴν τελευταία μας παράσταση, ἡ Λίλακ ἔφυγε για τὸ Πτισμπουγκ. Ήθελε νά ἰδῇ τὴν μητέρα της που ήταν ἀρρώστη. Ὁ Ρίτζ τὴν συνόδεψε ὡς τὸ σταθμὸ. Τὸν περίμενα μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο του αὐτοκινήτου και μόλις γύρισε, τοῦ είπα καθαρά πὺς δεν μπορούσα νά ζήσω χωρὶς τὴν Λίλακ. Ἐμπρός, πρόσθεσε. Μάζεψε τὰ πράγματά σου και δίνε του.

— Ἐκείνος ἀναστήθηκε τὸς αὖτους. Ἐδὲν είσαι ὁ ἄνδρας που ταιριάζει στὴ Λίλακ, μὲ ἀπάντησε. Τὸ σωστό εἶνε νά τὴς δώσεις τὸ διαζύγιο, για νά μπορέσω νά τὴν παντρευθῶ.

— Ἡ ήμερία του είχαν ἀρχίσει νά μ' ἐκνευρίζη. Ἐδὲν πρόκειται νά ξαναφύγω από δω, είπα. Θα ξαναπαρώ τὴ θέσι μου κοντὰ στὴ Λίλακ. Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν Ρίτζ νά θυμώσει. Ἐφύγε ἀμέσως. Λούκ, μὲ φώναξε. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἐδὼ κοντὰ. Τὰ ἐπιμεράματα φεύγουν ἕνα σωρὸ τραινα. Μπορείς νά πὰς όπου θέλεις.

— Καί, λέγοντας αὐτὰ, μ' ἐσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα. Αὐτὸ τὸ σπρώξιμο τὰ ἔκαμε δα... Γιατί δεν είχα τὴν πρόθεσι νά τὸν σκοτώσω... Γύρισα, λοιπόν, με δουλὴ και τὸν πυροβόλησα δυὸ φορές στὸ στήθος. Ὁ Ρίτζ σορδίστηκε ἀμέσως κάτω...

— Δεν νομίζω πὺς συγκινήθηκα για δτι είχα κάνει. Τὸ μόνο που σκέφθηκα ἐκείνη τη στιγμή ήταν πὺς νά ἔξαφαινώσα τὴν ἰσχυρή ἐγκλημάτος μου. Ένας μόνον τρόπος ὑπήρχε: ἡ φωτιά. Χωρὶς νά διαστάσω, ἔβαλα με τὸν ἀναπτήρα μου φωτιά στὶς κουρτίνες. Μερικά λεπτά ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο καίγονταν σὰν πυροτέχνημα. Ἄλλ' είχα λογαριάσει χωρὶς τὸς πυροσβέστες. Ένας σταθμὸς βρισκόταν ἐκεί κοντὰ και οἱ ἀντλίες ἔφτασαν σὲ λίγο. Είχαν τόσο νερὸ μέσα στὰ δοχεία τους, που τὸ σβύσιμο τὴς πυρκαϊγὰς τοῦ αὐτοκινήτου ήταν γι' αὐτοὺς ἕνα παινιδάκι. Φαντάσθητε τώρα τὴν ταραχή μου, όταν είδα νά βράζουν τὸν Ρίτζ από μέσα. Τὸ σῶμα του ήταν γεμάτο ἐγκαύματα...

— Ἀλλὰ μ' ἔλα αὐτὰ τὰ ἐγκαύματα, μ' ἔλες τίς δυὸ σφαίρες που τοῦ είχα φυτέψει στὸ στήθος. Ζούσε ἀκόμη!...

— Ἐγὼ ἔτρεφα νά ἔξαφαινωθῶ... Ἐμὰθα ἀργότερα δτι ὁ Ρίτζ ἔζησε ἄλλους τέσσερες μήνες!... Ἀλλὰ πόσο μαστουρική ήταν ἡ ζωὴ του! Ἡταν τυφλός, τοῦ ἔκοψαν στὴν ἀρχὴ τὸ ἕνα πόδι. Ἐπειτα τὸ ἄλλο και σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ ἀνασκάλευαν διαρκῶς τὸ στήθος, για νά βροῦν τίς σφαίρες που τοῦ είχα φυτέψει...

— Ὅσο για μένα, εἶνε περὶ τὸ νά σὰς ἀσπληθῶ τίς περιπέτειές μου ὡς τὴν στιγμή που με πιάσατε... Ὁ Ρίτζ πλῆρωσε... Εἶνε ὡς τὸ νά πλῆρωσω κι' ἐγὼ τώρα... Ἡ ἱστορία μου τελείωσε. Δεν έχω νά πω τίποτε ἄλλο.

Οἱ παριστάμενοι τοῦ ἔσφιξαν ἕνας-ἕνας τὸ χέρι για τὸν ἀποχαριτέψουν. Τελυταίος τὸν ἀποχαριτέψε ο Γκραντ.

— Στὸ καλὸ, Λούκ, τοῦ είπε. Λυπάμαι γιατὶ ἡ τύχη θέλησε νά πέσει στὰ γέρονά μου...

Ὁ Λούκ Μαλόνε τοῦ χαμογέλασε με καλωσύνη. Καί διασκέλιζε με σταθερὸ βῆμα τὸ κατώφλι τὴς πόρτας, που ὡδηγοῦσε στὸ θάλαμο τὸν ἐκτελέσεων. ΜΠΕΡΤ ΤΣΑΝΕΡ

Θεραπεύεται ἡ ζήλεια;

Ποιοὶ παρυσιάζουν τὴ μεγαλύτερη προδιάθεσι

Ἡ ζήλεια εἶνε μιά ἀσθένεια ὅπως και τὸς ἄλλες. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Βίμπουρυκ. Καί υποστηρίζει ὅτι εἶνε δυνατὴ ἡ θεραπεία της με μιά κατάλληλη ἀγωγή.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων διακρίνει τὸς ζηλιάρηδες σὲ δυὸ κατηγορίες:

Στὴν πρώτη ἀνήκουν ἐκεῖνοι που ζηλεύουν γιατὶ τὸ πρόσωπο για τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρονται, ἄνδρας ἢ γυναίκα, τὸς ἔδωκε ἡ τὸς δίνει ἐξακολουθητικὰ ἀφορμὲς γι' αὐτὸ. Ἡ ζήλεια τὸς σπριζέται, ὅπλα δὲ, σὲ μιά ἑστεικὴ και πραγματικὴ βία.

Στὴ δεύτερη ἀνήκουν ἐκεῖνοι που ζηλεύουν χωρὶς συγκεκριμένη ἀφορμὴ και που ὁ δόκτωρ Βίμπουρυκ ἀποκαλεῖ «ἀπογόνους τοῦ Ὁθέλλου».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὲς τίς δυὸ περιπτώσεις ἐρωτικῆς ζήλειας, ὑπάρχει και ἡ ἐρωτικὴ ζήλεια, που παρατηρεῖται μεταξὺ ἀδελφῶν, φίλων, ἀνθρώπων που ζοῦν μέσα στὸ ἴδιο κοινωνικὸ ἢ ἐπαγγελματικὸ περιβάλλον και που πρέπει νά τὴν διακρίνωμε ἀπὸ τὴν ἐγγενῆ ἀμύλη και τὸ φθόνον. Ἡ ἀμύλη προϋποθέτει μιά τιμία και ἐλκρινῆ ἀγωνιστικὴ διάθεσι, που μὰς δίνει τὴν ἐπιθυμία νά διαπρέψουμε σ' ἕνα ὠρισμένο πεδίο. Ὁ φθόνος πάλι προϋποθέτει μιά δόσι μίσους, γιατὶ στεροῦμεθα ἀπὸ ἀγαθὰ ἢ ἀπολαύσεις ἢ φυσικὰ πλεονεκτήματα που ἔχουν ἡ νομίζουμε ὅτι ἔχουν οἱ φθονούμενοι ἀπὸ μὰς.

Ἀντίθετα, ἡ ζήλεια για τὴν ὁποία μιλοῦμε εἶνε ἕνα μικροπρεπὲς αἰσθημα, που δεν ἔχει οὔτε τὴν ἐγγενεῖα τὴς ἀμύλης, οὔτε τὴν δύναμι τοῦ φθόνου. Καταρτίζεται σὲ ἀσύντακτες λεπτότητες και ὅλας τριπλάζει μ' ἕνα τρόπο ὑπολὸς τὴ ζωὴ μας.

Γενικά, ὁ δόκτωρ Βίμπουρυκ υποστηρίζει ὅτι οἱ ἄνθρωποι που ἔχουν προδιάθεσι στὴ ζήλεια εἶνε:

α) οἱ πάσχοντες ἀπὸ διαταραχὰς τὴς ὁράσεως. Στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται οἱ μύωπες και οἱ ὑποφύοντες ἀπὸ στραβισμό.

β) οἱ ἄνθρωποι που παρουσιάζουν διαφορὰς τῶν κατὰ συζυγίαν ἄκρων, μελῶν ἢ ὀργάνων τοῦ σώματος. Π.χ. ἐκεῖνοι που ἔχουν μακρότερο τὸ ἕνα χέρι ἢ τὸ ἕνα πόδι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐκεῖνοι που ἔχουν μεγαλύτερο ἢ διαφορετικὸ τὸ ἕνα μάτι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐκεῖνοι που ὁ ἕνας ὅμως τὸς βρίσκεται φιλοτέρα ἀπὸ τὸν ἄλλον κτλ.

γ) οἱ ἄνθρωποι που ἔχουν παραμορφωμένη μύτη. δ) οἱ ἄνθρωποι που ἔχουν μικρὰ και σφιγμένα χείλη. Αὐτὸ ἰσχύει πὺς πολὺ για τίς γυναίκες.

ε) οἱ ἄνθρωποι που εἶνε φυσικὰ ἀδύνατοι. στ) οἱ ὑπερευαίσθητοι και νευροπαθεῖς. ζ) οἱ γυναίκες που ἔχουν ἐλαττωματικὴ διάπλασι τοῦ στήθους.

η) οἱ ἄνθρωποι που ἀναντύνουν ἐλαττωματικὰ ἄσχετα με τὸ ἀν ὑποφέρουν ἢ ὅχι ἀπὸ νοσήματα τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

Ὁ δόκτωρ Βίμπουρυκ ἐφαρμόζει ἰδιαίτερο τρόπο θεραπείας για τὴν κάθε κατηγορίαν ζηλιάρηδων. Ἡ μέθοδος τοῦ σπριζέται κυριώτατα στὴν ὑποβολή και στὴν τόνωσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος με μιά κατάλληλη ηλεκτροθεραπεία. (Παρατηρεῖται, λένει, ὅτι οἱ ζηλιάρηδες παρουσιάζουν ὅλοι σημεῖα σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀδυναμίας. Οἱ ὑγιεῖς ἄνθρωποι δεν εἶνε ποτὲ ζηλιάρηδες. Γι' αὐτὸ ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τὴς θεραπείας τὴς ζήλειας εἶνε ἡ γενική τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ. Χωρὶς αὐτὴ, εἶνε ἀδύνατον νά ἐπιτευχθῶν μόνιμα καί σταθερὰ ἀποτελέσματα).

Κατὰ τὸν δόκτωρα Βίμπουρυκ, ἡ μεγαλύτερη ἀναλογία ζηλιάρηδων παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν συζύγων και τῶν δύο φύλων.

Στοὺς ἄνδρες ἡ ζήλεια παρατηρεῖται περισσότερο κατὰ τὴν νεαρή ἡλικία. Περιπτώσεις ζηλιάρηδων μετὰ τὸ τριακοστὸν εἶνε σπάνιες. Ἀντίθετα, οἱ γυναίκες που ἔχουν φθάσει σὲ ὠριμὴ ἡλικία ζηλεύουν περισσότερο ἀπὸ τίς νέες.

Παθολογικὲς περιπτώσεις ζήλειας ἐμφανίζονται ἐπίσης μεταξὺ νερότωνων και τῶν δύο φύλων.

Μιά ἄλλη παρατήρησις τοῦ δόκτορος Βίμπουρυκ εἶνε ἡ ἑξής:

Οἱ γυναίκες ζηλεύουν πάντοτε τὸν ἄνδρα που ἀγαποῦν. Ἀντίθετα, οἱ ἄνδρες ζηλεύουν τὴν γυναίκα που δὲ θέλουν νά τὸς ἀγαπήσιν και ν' ἀφοσιωθῇ σ' αὐτοὺς, χωρὶς οἱ ἴδιοι νά τὴν ἀγαποῦν πάντοτε. Αὐτὸ συμβαίνει, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα, γιατὶ στὸν ἄνδρα ὑπάρχει ἔμφω τὸ ἐνστικτὸ τὴς κατακτησεως και τὴς κατοχῆς ἐνῷ ἡ γυναίκα ἐνδιαφέρεται μόνον για ἕνα πρόσωπο ὅταν ἀγαπᾷ.

Ἄλοιφὴ γιὰ τὸν τριχοφάγο

Ὁ τριχοφάγος εἶνε μιά ἀπ' τίς ἐνοχλικώτερες μολυσματικὰς ἀρρώστειες, ἰδίως τὴς παιδικῆς ἡλικίας. Ὡς τώρα, δεν ὑπῆρχε καμμιὰ ἱκανοποιητικὴ μέθοδος θεραπείας τὴς ἐκτὸς ἀπ' τὴν χορηγοποιήσι ἀκτινῶν Χ που μπορούσαν ὅμως ἀκόπε νά προκαλέσουν τελεία φαλκάρια. Τελυταίως οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνῆγγειλαν ὅτι ἐπέτυχαν ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα με μιά νέα ἀλοιφή, που περιέχει μιά οὐσία λεγομένην «φαιλικανιλιδίη». Μιά ἐπιδημία τριχοφάγου που εἶχε ἐκδηλωθῇ στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Μαϊρυλαντ, ἔλειψε τελείως μέσα σὲ ἕνα χρόνο, χάρις στὴ χρῆσι τὴς ἀλοιφῆς αὐτῆς χωρὶς μάλιστα ν' ἀποκλεισθῶν ἀπ' τὸ σχολεῖο τὰ πάσχοντα παιδιά.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

8ον — Ἐπειτα, γυρίζοντας στοὺς Γάλλους, προσθέτει με τὸ συνήθισμένο, ἐνθουσιαστικὸ τόνο τὴς ἀνῆς του:

— Ἡ ὁμορφία και ἡ χάρι τὴς δεσποινίδος Μιράντας Ζαννὶν θὰ ἔχουν βέβαια στὴν αὐριανή γιορτὴ τὴν πὺς ἐνδεδειγμένην θέσι. Ἀν ἔχετε τὴν καλωσύνη, τίς τὸ ἀναγγέλλετε ἐκ μέρους μου. Δεν ἔσας κρατῶ περισσότερο.

— Ὁ καλὸς μου ἱερέως Κοχουάτ θὰ σὰς συνοδεύσῃ στὴ διαμερίσματά σας. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε και τὴ χαριτωμένη κόρη τοῦ καλοῦ μου φίλου, τοῦ κτηματοῦ Ζαννὶν.

Ὁ Ζάκ, ὁ Ζουμπέρ και ὁ μικρὸς Ρομπέρ ξεκινοῦν για τὸ δωμάτιόν τους με τὴ συνοδεία Μεζικανῶν. Ὁ καθηγητὴς Ζιρόλ ζῆτει κι' αὐτὸς τὴν ἀδεία ἀπὸ τὸν ντόν 'Αγκοστινὸ ν' ἀποσυρθῇ στὸ δωμάτιόν του.

Στὸ μυαλὸ του, ὅπως και στὸ μυαλὸ τῶν άλλων τριῶν αἰχμηλῶν, περνοῦν διάφορες σκέψεις. Πῶς θὰ μπορούσαν νά φύγουν; Αὐτὸ μόνο σκέπτονται, αὐτὸ τὸς βασανίζει...

Ὅταν φθάσανε στὴν αἴθουσα τῶν Στύλων, ὁ Κοχουάτ και οἱ Μεζικανοὶ που τοὺς συνοδεύουν κάνουν μιά βαθεῖα ὑποκλίσι και τοὺς ἀφίχονται μόνον. Στὸ κατώφλι τοῦ μεγάλου δωματίου, στὸ ὁποῖο κοιμοῦνται οἱ τρεῖς ναῦτες, παρουσιάζεται ὁ ναῦτης Περότ.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους ἤρθατε κύριε κυβερνήτα! λέει. Εἴχαμε ἀρχίσει ν' ἀνησυχούμε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐμφανίζονται κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ναῦτες, ὁ Μαντέκ και ὁ Μπουγιέ.

— Καλῶς τὰ παιδιά λέει ὁ Ζουμπέρ. Πῶς πῆγε ἡ δουλειὰ σήμερ;

— Ἡαυκα, καπετάνιε, ἀπαντᾷ ὁ Μαντέκ. Πάντοτε οἱ ἰδιες μικροδουλειές με τὰς ηλεκτρικὰς σύρματα, τὰ καλῶδια και τοὺς διακόπτες, λὲς καί βρισκόμαστε ἀποδορῆχιο. Κι' ὁ δικὸς σας περίπατος πῶς πῆγε;

— Δεν ήταν ἀσχημος... Ἀλλήθεια, ἔχω νά σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι αὐριο θὰ νῆνι ἐδῶ μιά γιορτὴ θρησκευτικὴ. Δεν μοῦ λές, Ζάκ...

Γυρίζει κάτι νά πῇ στὸ Ζωγράφο, ἀλλὰ δεν τὸν βρῖσκει.

— Τὸ θέσι θέλετε; ρωτᾷ ὁ Ρομπέρ.

— Ναι, ποῦ εἶνε;

— Ἐκεῖ κάτω, μαζί με τὴ θεὰ τοῦ κλαίει.

Ὁ Ζουμπέρ βρῖσκει τὴ Μιράντα μαζί με τὸ Ζάκ σὲ μιά γωνία τοῦ δωματίου νά κλαίει και νά βογγᾷ.

— Ζάκ, Ζάκ, ἀγαπημένε μου. Νά με σκότωσῃ!... Ποῦ πῆγε νά με σκότωσῃ ἀμέσως! Μά δεν με λυπόσαι;... τραυλίζει ἡ νέα.

Τὴν ἔχει πιάσει μιά νευρικὴ κατάσταση.

Κατὰ τὸν δόκτωρα Βίμπουρυκ, ἡ μεγαλύτερη ἀναλογία ζηλιάρηδων παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν συζύγων και τῶν δύο φύλων.

Στοὺς ἄνδρες ἡ ζήλεια παρατηρεῖται περισσότερο κατὰ τὴν νεαρή ἡλικία. Περιπτώσεις ζηλιάρηδων μετὰ τὸ τριακοστὸν εἶνε σπάνιες. Ἀντίθετα, οἱ γυναίκες που ἔχουν φθάσει σὲ ὠριμὴ ἡλικία ζηλεύουν περισσότερο ἀπὸ τίς νέες.

Παθολογικὲς περιπτώσεις ζήλειας ἐμφανίζονται ἐπίσης μεταξὺ νερότωνων και τῶν δύο φύλων.

Μιά ἄλλη παρατήρησις τοῦ δόκτορος Βίμπουρυκ εἶνε ἡ ἑξής:

πῆθαναν οἱ σύντροφοί του;... Νά ἕνα ἄλλο σῶμα δίπλα του! Εἶνε τοῦ Ζουμπέρ. Με ὅλη τὴ δύναμι ὁ Ρομπέρ τὸ τραντάζει. Ἀλλὰ τὸ κεφάλι τοῦ ἀξιοματικὸν κρέμεται σὰ νεκρὸ... Ὁ μικρὸς δαγκάνει τὰ χείλια του, για νά μὴ φωνάξῃ ἀπ' τὴ φρίκη. Ἀκουμπᾷ τὸ χέρι του στὴν καρδιά τοῦ ἀξιοματικῶ. Ὁχι, δὲν κάνει λάθος. Ἡ καρδιά χτυπᾷ... Σιγὰ-σιγὰ, σκεδὸν ἀνεπαίσθητα, Ἀλλὰ χτυπᾷ! Ὡστε ὁ Ζουμπέρ ζῇ. Πῶς νά τὸν συνεφέρει; Τοῦ ρίχνει στὸ πρόσωπο μιά μπουκαλά νερὸ. Κανένα ἀποτέλεσμα.

Τὴ νύκτα; Πρέπει νά σώσῃ τοὺς συντρόφους του, γιατὶ αὐριο εἶνε ἡ μέρα τὴς θυσίας! Τὸ νερωτικὸ εἶνε δυνατό, κι' ὡς τὴν ὥρα τὴς γιορτῆς ἀσφαλῶς θὰ τοὺς κρατήσῃ κοιμημένους. Μιά σκέψι περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλὸ του. Ὁ Ζιρόλ... Αὐτὸς θὰ ἔξερ τὸν τρόπο νά τοὺς ζυγνήσῃ.

Πρέπει νά πᾶν νά τὸν βρῇ στὸ δωμάτιόν του. Βγάζει ἀμέσως τὰ παπούτσια του. Ἀθόρυβα, εὐκρινῶς σὰ νάτα, φτάνει αἰγὰ στὴν ἀνοικτὴ πόρτα. Βγάζει τὸ κεφάλι τοῦ ἔξω.

Ένας στρατιώτης τοῦ ντόν 'Αγκοστινὸ καθεστὰ στὸ κατώφλι με τίς πλάτες γυρισμένες πρὸς τὸν αἰθουσα, ὁρᾷ τὴ στολή τῶν Ἀζτέκων, και στὰ γόνατά του ἔχει ἀκουμπισμένο ἕνα σπαθί. Κατνίζει τὴ μεγάλη πίπα του, και φαίνεται τελείως ἀσπληθὲς. Εἶνε μόνος του. Ὁ διδρμος φαίνεται τελείως ἔρημος.

Ἡ ὥρα εἶνε δώδεκα και τέταρτο. Ἡ καλύτερη στιγμὴ για νά δραστηριοθῇ. Ὁλοι οἱ Μεζικανοὶ θὰ κοιμοῦνται τώρα, για νά ἐτοιμαστοῦν για τὴν αὐριανή γιορτὴ.

Ἀλλὰ πῶς νά περάσῃ μπρὸς ἀπ' τὸ σκοπὸ;

Ἀπεληπμένος ὁ Ρομπέρ ρίχνει ἕνα βλέμμα γύρω του. Καί ξαφνικά ἡ ματιά του σταματᾷ σ' ἕνα μεγάλο ἀντικείμενο που λάμπει στὸ λιγοστὸ φῶς. Εἶνε τὸ τῆμνο τῶν ἱκετῶν, ὁ μέγας χρυσοῦς δίσκος που οἱ αἰχμηλῶτες είχαν χραιοποιήσῃ, σὲ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Καί δίπλα του, κρέμεται ἕνα μεγάλο σφουρί, που θὰ πρέπει νά ζυγνίξῃ τοῦλάχιστον δυὸ κιλά.

Ὁ Ρομπέρ ἐξεκρεμᾷ τὸ σφουρί και προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ φρουρὸ. Τέσσερα βήματα τὸν χωρίζουν ἀπ' αὐτόν... Τρία... Δύο... Ὁ φρουρὸς ἀντισταί, ἀνέπει ὅτι κάποιος βρῖσκει πίσω του και γυρίζει ξαφνικά, ἀμέσως τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δεν προφτάνει νά κἀμ ἄλλη κίνησι. Ὁ Ρομπέρ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι μ' ὅλη τὴ δύναμι.

Σιγὰ, με προφυλάξεις περνοῦν στοὺς διαδρόμους και φτάνουν στὴν αἴθουσα τῶν Στύλων. Ὁ σκοτωμένος φρουρὸς βρῖσκειται πάντοτε στὴ θέσι του. Ὁ Ζιρόλ βγάζει τὸ ηλεκτρικὸ του φαγῶν και τὸ δίνει στὸ Ρομπέρ. Ὡστερὰ ἐξετάζει τὸ πτώμα τοῦ κρασιοῦ, στὰ ὁποία ὑπάρχει τὸ δραστικὸ νερωτικὸ. Ρίχνει μέσα διάφορα φάρμακα που ἔχει φέρε μαζὺ του, για νά ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Σὲ μιά στιγμὴ τὸ ματιά του πετοῦν μιά χαρῶδη λαμπή. Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἄλλο μπακαλί, νερίζει με τὸ ὑγρὸ τοῦ μᾶ σὺριγγα, πλησιάζει τὸν Ζουμπέρ, που βρῖσκειται μπρὸς τοῦ, τοῦ σηκώνει τὸ μαν-

τιριο.

Σιγὰ, με προφυλάξεις περνοῦν στοὺς διαδρόμους και φτάνουν στὴν αἴθουσα τῶν Στύλων. Ὁ σκοτωμένος φρουρὸς βρῖσκειται πάντοτε στὴ θέσι του. Ὁ Ζιρόλ βγάζει τὸ ηλεκτρικὸ του φαγῶν και τὸ δίνει στὸ Ρομπέρ. Ὡστερὰ ἐξετάζει τὸ πτώμα τοῦ κρασιοῦ, στὰ ὁποία ὑπάρχει τὸ δραστικὸ νερωτικὸ. Ρίχνει μέσα διάφορα φάρμακα που ἔχει φέρε μαζὺ του, για νά ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Σὲ μιά στιγμὴ τὸ ματιά του πετοῦν μιά χαρῶδη λαμπή. Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἄλλο μπακαλί, νερίζει με τὸ ὑγρὸ τοῦ μᾶ σὺριγγα, πλησιάζει τὸν Ζουμπέρ, που βρῖσκειται μπρὸς τοῦ, τοῦ σηκώνει τὸ μαν-

τιριο.

Σιγὰ, με προφυλάξεις περνοῦν στοὺς διαδρόμους και φτάνουν στὴν αἴθουσα τῶν Στύλων. Ὁ σκοτωμένος φρουρὸς βρῖσκειται πάντοτε στὴ θέσι του. Ὁ Ζιρόλ βγάζει τὸ ηλεκτρικὸ του φαγῶν και τὸ δίνει στὸ Ρομπέρ. Ὡστερὰ ἐξετάζει τὸ πτώμα τοῦ κρασιοῦ, στὰ ὁποία ὑπάρχει τὸ δραστικὸ νερωτικὸ. Ρίχνει μέσα διάφορα φάρμακα που ἔχει φέρε μαζὺ του, για νά ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Σὲ μιά στιγμὴ τὸ ματιά του πετοῦν μιά χαρῶδη λαμπή. Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἄλλο μπακαλί, νερίζει με τὸ ὑγρὸ τοῦ μᾶ σὺριγγα, πλησιάζει τὸν Ζουμπέρ, που βρῖσκειται μπρὸς τοῦ, τοῦ σηκώνει τὸ μαν-

τιριο.

Σιγὰ, με προφυλάξεις περνοῦν στοὺς διαδρόμους και φτάνουν στὴν αἴθουσα τῶν Στύλων. Ὁ σκοτωμένος φρουρὸς βρῖσκειται πάντοτε στὴ θέσι του. Ὁ Ζιρόλ βγάζει τὸ ηλεκτρικὸ του φαγῶν και τὸ δίνει στ

κι και του κάνει μια ένεση.

—Και τώρα, μικρό μου, εσύ τρέφε τον νερό. Έγώ θα φροντίσω για τον επόμενο.
—Ετσι σε λίγη ώρα, δλοι οι δυστυχισμένοι ναυαγοί του (Τυ. φώνος) συνέρχονται.
—Η Μιράντα αγκαλιάζει τον Ζάκ και κινείται με συγκίνηση στην άγκαλιά του.
—Αλλά δεν πρέπει να χά- νουμε καιρό, φθιρίζει ο Ζουμ- πέρ. Δεν θα παραδοθούμε, βέ- θαια, στη σφαγή που μας έτοι- μάζει αυτός ο θάνατος!

—Οχι, συμπληρώνει ο Ζιρόλ, βιάζοντας απ' την τρέψη του ένα μπουκαλάκι. Καθένα απ' αυτά τα μαυριδερά σκάγια είναι ικανό ν' ανατινάξει στην ένε- δκα ολόκληρους τόννους γρα- νίτη. Και το μπουκαλάκι περιέ- χει 482 παρόμοια σκάγια. Αυ- τός ο άπαισιος δολοφόνος ντόν "Αγκουατίνο θα πληρώσει με αυ- τή εδω τα άπαισια έργα του!

—Τι λογαριάζετε να κάνετε; τόν νωτόν.
—Ν' ανατινάξω τα πάντα.Και την πόλη αυτή, και το φράγ- μα και τόν ντόν "Αγκουατίνο, και τούς Ιερείς του και τα φείδια του! Τι θέλετε παραπά- νω;

—Θέλουμε να βγούμε ζων- τανοί από δω μέσα.
—Έχετε δίκιο, λέει ο Ζιρόλ ντροπισμένος. Δεν τ' οκέφτη.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ

Η περιποίησης του προσώπου

Το πολυτιμώτερο κόσμημα για κάθε γυναίκα είναι το άπα- λο και βελούδινο της δερμα. Γενικώς δέ, η γυναίκα επι- δερμική, πρέπει να είναι διαφα- νής και ελαστική. Γιατί όμως μεγάλοι ποσοτόν από τις γυ- ναίκες και κυρίες τις νέες κο- πέλλες έχουν πρόσωπο στεγνώ- ραι άτονο και συνήθως προώ- ρως ρυτιδωμένο;

Οι νέες γυναίκες σήμερα έρ- γάζονται κατά το μεγαλύτερο ποσοτόν σε γραφεία σε έρ- γαστάσια σε καταστήματα και στην ύπαιθρο. Λοιπόν, μέρους δέ στον άδελφισμό και τα σπορ πολύ περισσότερο από το παρελθόν.

Οι συνθήκες αυτές μέσα στις οποίες ζή η σημερινή γυναίκα, ά- νοποταπτώς εκθέτουν την έπι- πτην και ευπρόσθλητον έπι- δερμίδα της κυρίως δέ του προσώπου, στις βλαβερές επι- δράσεις των άτμοσφαιρικών μεταβολών και το χειρότερον των καταστρεπτικών ουσιών που επικάθηνται και άπορρο- φώνται από την έπιδερμίδα. Συνέπεια τούτων είναι η άποξη- ρανσία του δερματος με άπο- τέλεσμα το πρόσωπο γήρως του προσώπου.

Όλες σας άσφαλως προσπα- βείτε να προσφάχτε και να διατηρήσετε το ύψαιο σας πρό- σωπο και προς τούτο χραιομο- ποείτε μια από τις τόσες κρέ-μες που προσφέρονται από τα καταστήματα. Πολλές απ' αυ- τές είναι καλές ενώ άλλες εί- νε κατάλληλες μόνον δι' έ- λειχιστα δερματα. Πάντως φρό- νιμον είναι να εξακολουθήσετε την χραιομοποίησιν κρέμας που έχει επιφέρει τα καλά ά- ποτελέσματα που θέλετε. Έάν όμως δεν συνέβη αυτό να ζη- τήσετε από το κατάστημα της έμπιστοσύνης σας την νέαν κρέμαν της "Αμερικανικής LA- NOLINE MONDAINE". Η κρέμα της LANOLINE MONDAINE είναι προϊόν τ' ο ύψελιμώτερο προϊόν της μετοπισμικής πα- ραγωγής καλλυντικών. Τα ά- ποτελέσματα του είναι άμεσα, άυμοσά καταπληκτικά.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστήμιον ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδός Πυλίνου 38— Τηλ. 85.089
10-1 και 4-7.

κα αυτό. Τότε οραπετεύσετε πρώτα σεις κι' εγώ θα μείνω εδω, για να κάνω την ανατίνα- ξι, αφού φύγετε.

—Οχι, κύριε καθηγητά. Θα έλθετε και σεις μαζί μας. Θα πάρουμε μαζί και τόν "Αγκου- ατίνο, για να δώση λόγο των πράξεών του στα ευρωπαϊκά δι- καστήρια. Όσο για την πόλη αυτή, μου φαίνεται ότι θα πρέ- πη να μείνη άκεραία. Θα είναι κάτι το άφάνταστο ενδιαφέρον από αρχαιολογικής και τεχνι- κής άπόψεως.

—Κίνδυνος! είδοποιεί ένας ναύτης που βρίσκεται κοντά στην πόρτα.

—Πράγματι, στο διάδρομο ά- κούγονται καθαρά, βήματα,και ούιλες.

—Χαθήκαμε! λέει ο Ζάκ. Εί- νε χωρίς άλλο οι δολοφόνοι μας.

—Δεν φαίνονται πολλοί, λέει ο ναύτης Περότ, που βρίσκε- ται κοντά στην πόρτα. Είναι περίπου πέντε ή έξη.

—Τότε έτοιμοι προς μάχην! λέει ο Ζουμπέρ. Προσποινήθετε όλοι ότι είστε ακόμη υπό την έπηρεία του ναρκεωτικού. Να μεταφερθή πρώτα το πτώμα του φρουρού, και ο κύριος Ζιρόλ να κρυφθή κάπου.

Οι διαταγές εκτελούνται, και σε λίγο ο Κοκουατίλ μπαίνει στο δωμάτιο, μαζί με πέντε στρατιώτες. Φωνάζει το φρου- ρό, αλλά κανείς δεν τού ά- παντά. Προχωρεί ως το κέν- τρον του δωματίου. Βλέπει έν- θουσιασμένος τα άκίνητα σώμα- τα των λευκών. Δίνει μια σπρω- ξιά στο Ζάκ, ο οποίος πέφτει σε ά νεκρός απ' το άλλο μέρος.

—Το φάρμακο αυτό που πήρε ο "Αρχων μας από το λευκό μάγο, λέει ο Μένγας "Ιερέως, είναι πολύ καλό. Οι άνθρωποι αυτοί δεν θα ζυγνίσουν, πα- ρά αύριο το πρωί όταν τα μα- χαίρια των Ιερέων θα σκίζουν την καρδιά τους, θα έπρεπε ό- μως,..." "Α! ά!... Βοήθεια!...

Δέκα άτασάλενια δάκτυλα σφίγγουν τόσο πολύ το λαιμό του Κοκουατίλ, που σωριάζεται κάτω. Είναι τού Ζάκ, ο οποίος με το σύνηθμα του Ζουμπέρ, έπετέθη εναντίον του Μεγάλου "Ιερέως.

Συγχρόνως ο πλυτάρης με το μαχαίρι που πήρε από τον πεθάνον φρουρό, χτυπά τόν πρώτο έρυθρόδερμο, ο οποίος σωριάζεται νεκρός. Ο μικρός Ρομπέρ με το σφυρί του έσπα- σε κι' όλος το κεφάλι ενός άλ- λου. Οι τρεις ναύτες με τις γραβιές τους εαπλώνουν κατά γής τους υπόλοιπους. Ο τε- λευταίος προσπαθεί να δραπε- τεύση, αλλά ο ναύτης Περότ, άποτάζοντας γρήγορα απ' τόν Ρομπέρ το σφυρί, τού τ'ο πε- τάει με δύναμη και τόν βρίκει στο κεφάλι.

Την ίδια στιγμή, ο Ζουμπέρ τρέχει κοντά στον Ζάκ που κρατάει απ' τόν λαιμό τόν Με- γάλο "Ιερέα.

—Μή, τού φωνάζει, μη τόν πνίξεις! Αυτός θα μας χρεια- στή. Είναι ένας πολύτιμος ο υμρος.

Τόν δένουν καλά και τού κλει- νουν το στόμα με τις ζώνες τους. Ύστερα αφού διαπίστω- σαν ότι όλοι οι άλλοι είναι πύ- νεκροι τούς παίρνουν τα μα- χαίρια τους και δ,τι άλλο όπλο βρίσκειται άπάνω τους.

Ο Κοκουατίλ τρέμει σαν το φύλλο.
—Φείδι των φειδιών, τού λέει ο Ζουμπέρ, ήρθατε εδω για να δώτε σε τί κατάσταση βρίσκο- μαστε δεν είν' έτσι; Ήθελες να πάρης τη δεσποινίδα Μι- ράντα; Ναι; "Επειτα λογάρι- ζες να μας πάρης και να μας έτοιμάσης για τη θυσία; Ξέρεις πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο "Αρχοντάς σου;

Ο Κοκουατίλ κινεί το κεφάλι του άρννητικά.

—Δεν ξέρεις; Ώστε τότε μου είσαι έντελώς άχρηστος και θα σε ζεκάνω. Τους περι- τούς ανθρώπους δεν μπορώ να τούς σέρνω μαζί μου. Θα πιάς και σύ να βρής τούς συντόδ.

φους σου... Ξέρεις λοιπόν ή όχι το δωμάτιο του "Αρχοντός σου;

Ο Κοκουατίλ έκαμε τώρα μια καταφατική κίνησι.

—Πολύ καλά λοιπόν! Τότε θα μας οδηγήσης στον ντόν "Αγκουατίνο. Τέτοια ώρα νομίζω δεν δέχεται. Τόσο το καλύτε- ρο, θα περιπάτησης μεταξύ του Περότ και τού Μαντέκ, που θα κρατούν από ένα μαχαίρι κον- τα στο κορμί σου. Στην παρα- μικρή ύποπτη κίνησι σου, θα σου χύσουν τα μαχαίρια ο ένας στην κοιλιά και ο άλλος στο στήθος. Όταν φθάσουμε μπρο- στά στον άρχοντά σου θα μπε- ρόσης να πής δ,τι σου άρέσει. Προηγουμένως όμως, κάθε σου λέξι θα ίσοδυναμή με θάνατο! Κατάλαδες;

Ο Ζουμπέρ γυρίζει κατόπιν προς τούς ναύτες.

—Λύστε τον, λοιπόν, αυτόν τόν παλάνθρωπο φωνάζει. Μαντέκ, Περότ, στις θέσεις σας! Έμπρός, πάμε.

Όλοι οι ναυαγοί, με τόν Κοκουατίλ μπροστά, ξεκινούν για τα διαμερίσματα του Με- γάλου "Αρχοντός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Με το κεφάλι κατεβασμένο, με έκφρασι θυμού και άγανα- κτισίας στο πρόσωπο, ο Μένγας "Ιερέως Κοκουατίλ προχωρεί άρ- γά. Ο Περότ και ο Μαντέκ σφίγ- γουν νευρικά τα μαχαίρια τους που λάμπουν κάθε φορά που περνούν κάτω από ηλεκτρικούς λαμπήρες. Μα σιγά, σιγά ή έκφρασι του προσώπου τού Κο- κουατίλ αλλάζει το βήμα του γίνεται πιο σταθερό, το μάτιο του λάμπουν περιέργα.

Η μεταβολή του αυτή άρχί- ζει να έμπνεί δυσπιστία.

—Προσοχή, κυβερνήτα! λέει ο Μαντέκ. Αυτή ή μισμολή ήθε- πάλι στα κείφια της. Σίγουρα θα μας έτοιμάξη καμιά θρω- μιά.

Ο Ζουμπέρ με μια χαρακτι- ριστική χειρονομία δείχνει στον "Ιερέα το σπαθί που κρα- τεί στα χείρια του. Ο Κοκου- ατίλ σκύβει το κεφάλι και προ- χωρεί. Μα σε λίγο, όταν πα- ρουσιάζεται δεξιά τους ένας

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

στο προσέχες: "Η συνέχεια

διάδρομος στενός, ο "Ιερέας όρμάει προς τα εκεί. Τα σι- δερένια μπάτσα των ναυτών τόν συγκρατούν κι' ο Μεξικα- νός είδωλόατρες αισθάνεται το παγμένο ατσάλι ν' άκουμ- πα στο λαιμό του.

Μετανοημένος γιατί δεν ά- κουσε τις διαταγές των λευ- κών, ο Κοκουατίλ συνεχίζει το δρόμο του, με βήμα ταχύ, άλ- λά ήρεμο.

"Επειτα από πολλούς διαδρό- μους, φτάνουν σε μια στρογγυ- λή αίθουσα που ο θόλος της είνε σκεπασμένος με λεπτότα- τα άνάγλυφα που παριστάνουν όλα τα είδη των ζώων. Μέσα στην αίθουσα αυτή, καμιά δε- καρία έρυθρόδερμοι, άλλοι κα- θιστοί, και άλλοι όρθιοι, είνε άποσχολημένοι με διάφορες εργασίες σχετικές προφανώς με τη θρησκευτική έορτή που έτοιμάζεται για την άλλη μέ- ρα, φέρουσ όλοι μεγάλους μαν- δύες με ζωηρότητα φανταστε- ρά χρώματα κι' επάνω στο κε- φάλι τους περιέργα στέμματα από φτερά.

Ο Κοκουατίλ τούς πλησιάζει κι' άφίνει ένα περίεργο σφύ- ριγμα. Τότε όλοι όρμουν προς τα έμπρός, σαν να ήθελαν να πραγματοποιήσουν άμέσως τη θυσία που έτοιμάζονταν για την άλλη μέρα.

Φωνές άναρρες βγαίνουν απ' το στόμα τους κι' ή Μι- ράντα τρομάζει.

—Την πάσαμε... μάς παρέ- ουρε σε παγίδα! λέει ο Ρομ- πέρ.

Ο Ζάκ σφίγγει το σπαθί του, έτοιμος να χτυπήσ τόν Κο- κουατίλ, ο οποίος άρχίζει να λήπ κάτι σε μια γλώσσα άγνω- στη, προφανώς μεξικανική.

—Μίλα Ισπανικά τού λέει ο Ζάκ, γιατί άλλοιώς σε σκοτώ- νουμε άμέσως!

Ο Κοκουατίλ θέλει να ηή κάτι άκόμα, αλλά ο Μαντέκ άκουμ- πα το μαχαίρι στο λαιμό του, τόσο κοντά που μια σταγόνα αίματος βάφει το ατσάλι.

Ο Κοκουατίλ, τρομαγμένος, γυρίζει στους Μεξικανούς και τούς λέει Ισπανικά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ"

Στην Παρσάντα της Καλιφόρνιας έγινε τελευταία ή έκλο- γή της "Βασιλίσσης των Ροδών". Η έκλεισια βασιλίσσα λέγεται Νόρμα Κριστοφερ είναι ηλικίας 18 έτών και είναι ώραιότατη. Μετά την έκλογή της, ο αντίπαλος μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας της έπρότεινε να δο- κίμαση την τύχη της στο Χόλλυγουντ.

Τρόφιμα φρέσκα

ΕΠΙ ΜΗΝΕΣ!

Οι νέες άποτελεσματικές μέθοδοι

Χάρη στις νέες μεθόδους συσκευασίας, διατηρούνται φρέ- σκα επί βδομάδες ή επί μήνες τρόφιμα που άλλως θα άχρη- στευνότουσαν σε έλαγιστες μέ- ρες όπως π. χ. το ψωμί, τα μήλα, τα ποτοκάλια, τα κα- ρότα, κλπ. "Αλλά οι μέθοδοι αυ- τές χραιομοποιούνται και σ' άλ- λες ακόμη περιπτώσεις, για την προσώλαξι διαφόρων έμπορε- υμάτων απ' τη θοδρά.

Πολλές απ' αυτές είχαν επι- νοηθή πριν απ' τόν πόλεμο, ενώ άλλες άποτελούν δημιουργήματα τών πολεμικών άναγκών. Πράγ- ματι, κατά τόν πόλεμο έπρεπε να μεταφέρονται με άσφάλεια μοτέρ άεροπλάνων, κανόνια κι' άλλα πολεμικά μηχανήματα σε μεγάλες άποστάσεις, και μόλις έφταναν έπρεπε νάναι άμέσως έτοιμα για χραιομοποίησι. Οι μέθοδοι λοιπόν που επινοήθη- καν τότε, εξακολουθούν σήμερα να εφαρμόζονται για τη μετα- φορά γρασομηχανών, ραπτομη- χανών κι' άλλων μηχανημάτων.

Όπωςδύποτε, τα καλύτερα άποτελέσματα έχουν επιτευχθή για τα τρόφιμα. Το ψωμί π.χ. διατηρείται φρεσκότατο επί 10 μέρες, όταν είνε κλεισμένο μέσα σ' ένα άεροστεγές περιβάλλυμα από φύλλο άλουμινίου. "Ακόμη περισσότερο καιρό μένει φρέ- σκο με μια γεωμανική μέθοδο, στην οποία το περιβάλλυμα ά- ποτελείται από μια πλαστική ουσία (οξίκον πολυβινύλιον).

"Επειτα από 8 μήνες το ψωμί αυτό παρουσιάζει μόνον έλα- φρότατα ίχνη έσωτερικού μω- γηλίσματος. Σε μια τρίτη μέ- θοδο, που εφαρμόζεται έπίσης για το φρέσκο βούτυρο, χραιο- μοποιείται συνθισμένο καρτί ποτιυλίσσεως έμποτισμένο με μια χημική ουσία που έμποδι- ζει την άνάπτυξη της μούχλας, χωρίς να έπηρεάζη το ψωμί.

Τα ποτοκάγια δεν σαπίζουν πεία σε λίγες μέρες, έφ' όσον είναι κλεισμένα μέσα σε φύλ- λα από κερί, πλαστική ουσία ή μέταλλο. Τα καλύτερα υλικά για το σκοπό αυτό είνε το ά- λουμίνιο ή το «πλιοφίλμ» (ένα διαφανές και λεπτό καουτσούκ). Αυτά διατηρούν τα έσπεριδοει- δη επί 4-6 μήνες.

Τα καρότα καταστροφονται συνήθως λίγες μέρες μετά το μάζεμα. Διπλωμένα όμως με το «πλιοφίλμ» και άποθηκευμένα σε ψυγείο, διατηρούνται επί 18 μήνες!

Σημειώτέον ότι, παρ' όλα τα έξοδα γι' αυτά τα περικαλύμ- ματα, το κέρδος είνε σημαντικό, γιατί λιγοστεύει πολύ ή θοδρά τών τροφίμων που άλλως θα- φτανε τα 25 % κατά μέσον όρον.

Με τόν ίδιο τρόπο μεταφέ- ρθηκαν απ' τη Ν. "Υόρκη στη Γουατεμάλα σφαγμένοι γάλοι.

Τέλος χραιομοποιούνται τό- ρα περικαλύμματα από φύλλο άλουμινίου για τρόφιμα που μέ- νουν επί πολλών καιρό μέσα σε ψυγείο. "Ετσι, δεν χάνουν τη φυσική ύγρασία τους, όπως θα γινόταν άλλως μέσα στην έρ- ρη ατμόσφαιρα του ψυγείου.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

"Υπάρχουν άλλωςτε ειδικά μηχανήματα, ούτως ώστε ή έρ- γασία αυτή στοιχίζει φθηνά. Δυστυχώς δεν είνε ακόμη άρ- κετά τα διαθέσιμα υλικά και μηχανήματα, κι' έτσι δεν έχει γενικευθή ή χραιομοποίησις των νέων μεθόδων.

Προσρωρινώς, γίνεται μια ά- πλη περιτύλιξις με καρτιά ή σελλοφάν— όχι άεροστεγής— των καρότων, των μαρουλιών, των κουνουπιδιών κλπ., κι' έτσι ή θοδρά τους έλαττώνεται κατά 17 %.

Οι νέες μέθοδοι συντηρήσεως τών λαχανικών και φρούτων βα- σίζονται στην παρατήρησι ότι τα προϊόντα αυτά— ζωντανά ά- κόμη μετά το κόψιμό τους— πρέπει να εξακολουθήσουν ν' ά- ναπνέουν, χωρίς όμως να χάνουν τη φυσική ύγρασία τους. Τα ει- δικά λοιπόν υλικά περικαλύψεως επιτρέπουν να περνώη το όρυ- γόνιο και το διοξείδιον του άν- θρακος της άναπνοής, όχι όμως κι' ή ύγρασία.

Για να μεταφερθή ένα μηγύ- νημα δια θαλάσσης, λυγόναν άλ- λοτε σε κομμάτια, τα όποια άλείδνόντουσαν με λίπος. Τόσο ή έργασία αυτή, όσο κι' ή συναρ- μολόγησις κατόπιν, άπαιτούσαν χρόνο, κόπο και έξοδα. Στην πόλεμο, δεν έπετρέποντο τέτοιες χρονοτριβές. Γι' αυτό λοιπόν τα μηχανήματα και τα όπλα κλει- νόντουσαν σε περικαλύμματα τε- λείως άδιαπέραστα απ' το νε- ρό, μέσα στα όποια ύπηχαν σασκαυλάκια με ουσίες που ά- πορροφούσαν την ύγρασία. Το ίδιο σύστημα εφαρμόζεται τό- ρα για τις γρασομηχανές, τις ρα- πτομηχανές, κλπ.

Προκειμένου για ολόκληρα ά- εροπλάνα ή τάνκε, τα ράντιζαν με ύγρη πλαστική ουσία, που στέγνωνε κατόπιν και σχηματίζε- ένα κλειστό στρώμα γύρω τους. Μ' αυτή τη μέθοδο— όπως έ- χουμε γράψει κι' άλλοτε— «κον- σερβαρίσθηκαν» μετά τόν πόλε- μο τα άμερικανικά πολεμικά πλοία και τα ίπτάμενα φρούρια, κι' έτσι μπορούν να διατηρηθούν άθικτα επί 20 χρόνια, χωρίς καμιά περιποίησι, και να τε- θούν σε χρήσι, όταν χρειασθή, μέσα σε λίγες μέρες.

Μια άλλη καινούργια μέθοδος συσκευασίας χραιομοποιείται στην "Αμερική για την άεροπο- ρική μεταφορά ψαριών κι' άλ- λων θαλασσιών. "Αντί για τα συνθισμένα κιβώτια με πάγο, που ζυγίζουν πολύ και συνεπώς θα έπεδράδωναν τα έξοδα μετα- φοράς, τα ψάρια ψύχονται δυ- νατά, πριν φορτωθούν στο άερο- πλάνο, και κλείνονται κατόπιν σε έλαφρά κρυτά από άπομο- νωτικό υλικό. "Ετσι ή θερμοκρα- σία τους δεν άνεβαίνει περισ- σότερο από μισό βαθμό την ώ- ρα, συνεπώς μπορούν να ταξί- δέσουν 24 ώρες χωρίς να πάθουν τίποτε.

Με τόν ίδιο τρόπο μεταφέ- ρθηκαν απ' τη Ν. "Υόρκη στη Γουατεμάλα σφαγμένοι γάλοι.

Τέλος χραιομοποιούνται τό- ρα περικαλύμματα από φύλλο άλουμινίου για τρόφιμα που μέ- νουν επί πολλών καιρό μέσα σε ψυγείο. "Ετσι, δεν χάνουν τη φυσική ύγρασία τους, όπως θα γινόταν άλλως μέσα στην έρ- ρη ατμόσφαιρα του ψυγείου.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Το συνθισμένο γέλιο τών νωπικών είνε «xí xí xí!». Με τόν ίδιο τρόπο γελούν έπίσης μερικοί όπλημορφείς τύποι, με όλοιο και άνελεγκρήν χαρακτήρα.

Ο ήχος του γέλιου τών ανθρώπων που άναπούν τις ύλ- κες άπολαύσεις είνε «xó! xó! xó!».

Ένα κλειστό γέλιο που άντηκει σαν ένα «xού! xού! xού!» φανεώνει άπαισιόδοξη και μισάνθρωπη.

Το γέλιο που ακούγεται σαν ένα «xέ! xέ! xέ!» φανεώ- νει όπορηδήποτε διάθεσι και ύπουλότητα.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΜΙΑΣ Γ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ άστυνομία δριανμδεύει

Πώς συλλαμβάνονται οι εγκληματίες

Το πολυθρύλητο «τέλειο εγκλημα» έχει γίνει στανιότατο στην εποχή μας, χάρις στην άπιστευτη τελειοποίηση των μεθόδων της «επιστημονικής αστυνομίας». Έχουμε γράψει κι' άλλοτε για μυστηριώδη εγκλήματα, που διελευκάνθησαν με το μικροσκόπιο και τη νηκική ανάλυση. Υπάρχουν όμως και πολλές άλλες περιπτώσεις, που περιέχονται λεπτομερώς σ' ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε τελευταίως στην 'Αμερική.

Μιά απ' αυτές ήταν η δολοφονία κάποιων Μπέσσι Μπριούερς, στο Σμιτφιλντ της Βορείου Καρολίνας. Οι συμπολίτες της είχαν ονομάσει την καλόκαρδη αυτή γυναίκα «άγγελος του Σμιτφιλντ», για την ποικιλία της καρδιάς. Ένα απόγευμα λοιπόν, πήρε στο σπίτι της ένα νέο αλήτη, τον Τζον Έλνις, ηλικίας 22 ετών. Τού έδωσε να φάει, στην κουζίνα της, κι' ύποσχεθηκε να του πληρώσει το εισιτήριο του σιδηροδρόμου για να γυρίσει στο χωριό του. Κάποια στιγμή όμως που του γύριζε την πλάτη, εκείνος άρπαξε ένα σφυρί, τη χτύπησε πίσω απ' το κεφάλι και τη σκότωσε.

Έψαξε έπειτα παντού και βρήκε 220 δολάρια. Σε μια ντουλάπα, υπήρχαν διάφορα ασπρόρουχα. Ο Έλνις έβγαλε το βρώμικο πουκάμισό του, το πέταξε σε μια γωνία και φόρεσε ένα καθαρό. Βγήκε τέλος απ' την πισινή πόρτα και γάγκη στο γειτονικό δάσος. Κανείς δεν τον είχε ιδεί να μπαίνει ή να βγαίνει απ' το Σμιτφιλντ. Πίστευε λοιπόν ότι δεν είχε να φοβηθεί τίποτε.

Μισή ώρα αργότερα, ανακαλύφθηκε η δολοφονία. Η αστυνομία έστρεψε επί τόπου. Πώς ν' ανακάλυψε το δράστη, έχοντας ως μόνο ίχνος ένα κοινό πουκάμισο;

Η υπόθεση ανετίθη στον ντεκτέιβ Χόουσαντ Πήρς, ειδικόν στις επιστημονικές έρευνες. Αυτός έπηρε το πουκάμισο στο εργαστήριό του. Αναζήτησε πρώτα επάνω του δακτυλικά αποτυπώματα, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Κατόπιν εξέτασε με το μικροσκόπιο και με συνδυασμό υπεριωδών ακτίνων και «πεπολυμένου φωτός» μια τρίχα που είχε μείνει κολλημένη πάνω του. Μιά γκριζοκίτρινη λάμψη, που πήρε η τρίχα μ' αυτό τον τρόπο, απέδειξε ότι ο δολοφόνος ήταν μορφυνομανής!

Η καταπληκτική αυτή ανακάλυψη δεν ήταν παρά το πρώτο βήμα... Κατόπιν, με άλλο κατάλληλο φώς, ο Πήρς μέτρησε τους «δακτυλίου αλυσίδας» της τρίχας. Είπε γνωστόν ότι, σ' ένα άτομο 20 ετών, οι τρίχες έχουν 6 τέτοιους δακτυλίους σε κάθε δεκάκις χιλιοστού μέρους μήκους. Αυτή που εξέτασε ο Πήρς, είχε 6 δολοφόνους δακτυλίους κι' ένα μισοσχηματισμένο. Έπομένως ο εγκληματίας ήταν 20—23 ετών.

Έπειτα ο Πήρς έκανε λίγο απ' το πουκάμισο, το άφησε να μυσκείνη σε μια διάλυση, έβαλε κατόπιν μια σταγόνα απ' το υγρό αυτό κάτω απ' το μικροσκόπιο και πρόσθεσε ελαχίστη ταννίνη. Αιέτως σχηματίθηκαν κιτρινωπές φυσαλίδες, που έδειχναν ότι ο ίδιος του δολοφόνου περιείχε πολλά όξέα, σημείον μόνιμης νευρικής υπερεντάσεως.

Ο ντεκτέιβ Βοήκε ακόμη μια λεπτή κλωστή πάνω στο πουκάμισο. Ήταν από σπινό μπαμπακερό ύφασμα, μπλε χρώματος. Έπομένως, ο δολοφόνος φορούσε τέτοιο σακάκι.

Τέλος, μετρούσαν το πουκάμισο, ο Πήρς υπέθεσε να υπολογισή περίπου το ύψος και το πάχος του κακούργου.

Δυό ώρες αργότερα, ο Έλνις Βρισκόταν σ' ένα πρατήριο βενζίνης και περίμενε να περάσει κανένα αυτοκίνητο για να τον πάρει. Ξαφνικά σταμάτησε η μυστική που μετέδιδε το ραδιόφωνο του πρατηρίου, και μια φωνή είπε:

—Σας δίνουμε την περιγραφή του δολοφόνου της Μπέσσι Μπριούερς. Είναι νέος, 20—23 ετών, με ανύψωμα 1,70 και βάρος περίπου 70 κιλά. Έχει μαλλιά μαύρα και λιπαρά και φορεί μπλε σακάκι. Είναι νευρικός και μορφυνομανής.

Ο Έλνις γούρλωσε τα μάτια του... Πώς τον περιέγραφαν τόσο λεπτομερώς, έφ' όσον δεν τον είχε ιδεί κανείς;... Πεταχτηκε έξω απ' το πρατήριο, πανικόβλητος, κι' έτρεξε να κρυφτεί στο γειτονικό δάσος, όπου τον ανέκλυψε έπειτα από λίγο η αστυνομία. Το δικαστήριο τον κατέδικασε σε ισόβια δεσμά.

Μιά δεύτερα πρωί πάλιν βρέθηκε σ' ένα απόμερο σημείο του Σέντραλ Πάρκ της Ν. Υόρκης το πτώμα μιας στραγγαλισμένης γυναίκας, νέας και ωραίας. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος του δολοφόνου και κανένα σημείον ταυτότητας του θύματος.

Το άλλο πρωί, κάποιος Άσσουντο Πετέκα ανέφερε στην αστυνομία ότι είχε χάσει ή κόρη του. Τού έδειξαν τη στραγγαλισμένη νέα και την ανέναντοσε αμέσως: Ήταν η Λουίζα του, το παιδί του! Κατηγόρησε τότε το σύζυγό της Άνιμπάλ Άλμαντοβά, που ήταν μαλωμένος μαζί της. Κατέθεσε ότι έπρόκειτο να συναντηθούν το βράδυ της Κυριακής, για μια προσπάθεια συμφιλίωσης των. Η Λουίζα είχε φύγει απ' το σπίτι της κατά τις 6 για το ραντεβού και δεν είχε ξαναγυρίσει πιά.

Ο Άλμαντοβά όμως δήλωσε στην ανάκριση, ότι δεν είχε ιδεί καθόλου τη γυναίκα του κι' ότι δεν είχε πεί από πολλά χρόνια στο Σέντραλ Πάρκ.

Η αστυνομία έμαθε ότι ο Άλμαντοβά φορούσε την Κυριακή το βράδυ ένα πρασινωπό κοστούμι. Έψαξε στο δωμάτιό του, αλλά δεν το βρήκε. Βρήκε όμως μια απόδειξη ενός καθαριστήριου. Το κοστούμι είχε παραδοθεί σ' αυτό το κατάστημα το πρωί της Δευτέρας.

Η αστυνομία το πήρε και το έδωσε στο εργαστήριο για εξέταση. Μέσα στα ρεβέρ του παντελονιού βρέθηκαν σπόροι ενός φυτού, που υπήρχε μόνον στο Λόνγκ Άιλαντ και στο Σέντραλ Πάρκ! Η ανακάλυψη αυτή έκανε τον Άλμαντοβά να χάσει το ήθικό του και να δηλορήσει τη γκλήνια του. Το δικαστήριο τον έστειλε στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ένας περιδρόμος λωποδύτης, ο Ουίλλιαμ Χέι, αποφάσισε μία μέρα να ληστέψει κάποιο πλούσιο μέγαρο του Κάνσας Σίτυ. 'Επί 10 δολοφόνων χρόνια, είχε κάμει άλλεπάλληλες κλοπές κι' είχε καταφέρει να μην αποδεχθεί ποτέ η ένοχλη του. Οι αστυνομικοί είχαν λυσάξει έναντιον του...

Όπως πάντα, είχε λάβει και τώρα τα μέτρα του: Ήξερε ότι το μέγαρο ήταν άδειο. Μπήκε από ένα πισινό παράθυρο, αφού πρώτα έκοψε με το σφυρί του το σύρμα του σήματος κινδύνου. Μάεψε όλα χορήματα και κοσμήματα βρήκε και πρίν φύγει, πήγε στην κουζίνα, έφαγε ένα μήλο και πέταξε το κοτσάνι στο νεροχύτη.

Λίγες ώρες αργότερα, τον έβρισαν οι αστυνομικοί. 'Αντί όμως να τον ανακρίνουν και να τον απολύσουν, όπως πάντα, του άδειασαν τις τσέπες του και τον έκλεισαν σ' ένα κελλί. Την άλλη μέρα, ο αστυνομικός διάταξε να τον δολοφονήσουν στο γραφείο του. Πάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόνταν ο σφυγμός του Χέι κι' ένας παράξενος γύψινος όγκος.

—Ο σφυγμός σου θα σε στείλη στη φυλακή, Χέι! δήλωσε ο αστυνόμος.

Τί είχε συμβεί; Οι τεχνικοί του εργαστηρίου της αστυνομίας είχαν εξετάσει το σφυγμό μ' ένα «φασματογράφο», ενώ συγχρόνως διεβίβαζαν στη λεπίδα του ηλεκτρικού ρεύμα 15.000 βόλτ. Ο ηλεκτρισμός έκανε να εξατμισθούν τα μόρια του γαλκού, που είχαν κολλήσει στο σφυγμό κατά το κόψιμο του σύρματος του σήματος κινδύνου. Ο «φασματογράφος» απέκλυσε την παρουσία του γαλκού αυτού. 'Επίσης βρέθηκαν πάνω στη λεπίδα μερικά νήματα απ' το μονωτικό περικάλυμμα του σύρματος.

Τέλος, το γύψινο αντικείμενο παρίστανε το αποτύπωμα των δοντιών του Χέι πάνω στο κοτσάνι του μήλου! Δεν χορεύονταν σαν φυσικά περισσότερα στοιχεία, για να καταδικασθεί σε 20 ετών φυλάκιση.

Ρεουλεμάν από πορσελάνη

Σ' ένα έργοστάσιο της Θουριγγίας άρτισαν να κατασκευάζονται ρουλεμάν, όχι όμως από άτσάλι, όπως τα συνηθισμένα, αλλά από πορσελάνη, σκεπασμένη μ' ένα στρώμα αργύρου, που της δίνει τις ιδιότητες του γαλβάνου. Ιδίως δε άνοχη στις μεταβολές της θερμοκρασίας.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Γεωγραφικό έκταγωνα

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) ΑΝΔΡΟΣ, 2) ΙΜΒΡΟΣ, 3) ΙΛΙΟΣΟΣ.
4) ΝΤΑΒΟΣ, 5) ΡΟΔΙΟΣ, 6) ΛΕΣΒΟΣ.
7) ΑΝΔΕΙΣ, 8) ΑΛΠΕΙΣ

ΣΤΟ ΟΚΤΑΓΩΝΟ

- 1-2) ΑΘΗΝΑΙ, 2-3) ΙΝΔΙΑΙ, 3-4) ΙΟΝΙΟΝ, 4-5) ΝΤΑΚΑΡ, 5-6) ΡΟΥΠΕΛ, 6-7) ΛΕΙΨΙΑ, 7-8) ΑΛΑΣΚΑ, 8-1) ΑΓΓΛΙΑ.

Με νέα αρχικά

- 1) ΜΟΝΟΣ, 2) ΥΙΟΣ, 3) ΚΙΝΑ, 4) ΗΠΙΟΣ, 5) ΝΟΜΑΣ, 6) ΑΣΠΑΣΜΟΣ, 7) ΙΜΑΤΙΑ, 8) ΔΕ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΝΕ: ΜΥΚΗΝΑΙ.

Προβλήματα σκέψης

Γιατί ο Λεβύ δεν ήταν έφοδιασμένος με άδεια κυνηγιού.

Ο Κοέν λοιπόν τόβαλε στα πόδια για να κυνηγήσει αυτόν ο φύλακας και να αφήσει ψυχο το φίλο του. Κι' αυτό ακριβώς συνέβη!

Ποιοι ήθεποι;

- 1) Βασίλισσα 'Ελισάβετ: η Μπέττυ Νταίβις στο όμώνυμο έγχρωμο φιλμ.
2) Ροδόλφος των 'Αψβούργων: ο Σαρλ Μπουανιέ, στο φιλμ «Το δράμα του Μάγιστρου».

- 3) Μαρία Βετοέρα: Η Ντανιέλ Νταρριέ στο ίδιο αυτό φιλμ.

- 4) Μπούφαλο Μπίλ: ο Γκάρι Κούπερ στο παλιό άριστοτεχνικό φιλμ Ντε Μιλ «Ο πατριάρχης» και ο Τζόελ Μακ Κρή στο τελευταίο όμώνυμο έγχρωμο φιλμ.

- 5) Καρλόττα (σύζυγος του Μαξιμιλιανού): η Μπέττυ Νταίβις, ως σύντροφος του Μαξιμιλιανού στο φιλμ «Χουαρέζ».

- 6) Βασίλισσα Βικτωρία: η Άννα Νήνελ στο έγχρωμο φιλμ «60 δοξαμένα χρόνια» και η Γκαμπιέ Μορλαί στο φιλμ «Εγκάρδιος συνεννόηση».

- 7) Βασίλισσα Χριστίνα: η Γκριέτα Γκάριμπο στο όμώνυμο φιλμ.

Με 3 άριθμους

- 1) 3 + 3 = 30
2) (5 × 5) + 5 = 30
3) (6 × 6) - 6 = 30

Συλλαβόγριφος

Ουρανός: Ουρά-νος.

Μαγική εικόνα

Το κεφάλι του Γιαννάκη φαίνεται καθαρά, αν γυρίσετε λίγο προς τα δεξιά την εικόνα.

Λεξιγρίφος

Ίτεα.

Σταυρόλεξο για βικατικούς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΝΕΩΡΙΟΝ, 2) ΠΕΛΩΡΙΑ, 3) ΧΑΛΙΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΣΕΝΕΚΑΣ, 2) ΧΡΕΩΣΙΣ, 3) ΛΟΓΙΚΟΝ.

Μια λέξις με 100 σημασίες

Καμιά ίσως λέξις σ' όλο τον κόσμο δεν έχει τόσο πολλές σημασίες όσο η μονοσύλλαβη κινεζική «λί». 'Αναλόγως του τόνου της προφοράς της, σημαίνει κάστανο, ή δύναμις, ή κανονισμός, ή μέν δοθίς, ή σιτάρι, ή σφετερίζομαι, ή επιφορτίζομαι, ή υπάλληλος ή πλεονέκτημα, ή ενδιαφέρον, ή θορόα, ή πρόωμο, ή κακός, ή κομψός, ή βλασφημία κτλ. κτλ. Σημειώστε δε ότι το επίσημο κινεζικό λεξικό «Τσάνγκ-γι-τσέ-ζιαν» περιέχει 44.449 τέτοιες λέξεις!

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΩΝ ΧΙΟΝΟΣΤΙΒΑΔΩΝ

Πρωτοφανείς τραγωδίες
και καταστροφές

Κάθε χρόνο, στα τέλη του χειμῶνος, ή 'Ελβετία, ή 'Ισπανία, ή Γαλλία και ή 'Ινδία αντιμετωπίζουν ένα φοβερό κίνδυνο: τις χιονοστιβάδες. Οι βροχές, μαζί με την ύψωση της θερμοκρασίας, τους ζεστούς ανέμους, κλπ., ελαττώνουν τη συνοχή των όγκων του χιονιού και του πάγου, που ξεκολλούν τότε απ' τα ψηλά βουνά και κατακυλινδούν προς τις κοιλάδες, με λίγυδη ταχύτητα — κάποτε 200 - 300 χιλιόμετρων την ώρα!

Οι οικογένειες που ζουν σε μέρη όρεινά, έχουν διαρκώς την απειλή αυτή κρεμασμένη πάνω απ' τα κεφάλια τους, γιατί οι χιονοστιβάδες πέφτουν και σ' άλλες εποχές του έτους, συνήθως δε έντελως απρόσπτα χωρίς να το περιμένη κανείς. Η πείσις των ανωτέρων στρωμάτων του χιονιού πάνω στα κατώτερα είναι τόσο μεγάλη, ώστε άρκει μία παραμικρή άσφρη ή ακόμη μία δυνατή φωνή, για να ξεκολλήσει και να πέσει όλος εκείνος ό τεράστιος όγκος. Οι όδηγοί των Άλπεων ζέρουν τα πιο επικίνδυνα μέρη και συνιστούν στους όρειβάτες απόλυτη σιωπή, όταν περνούν από κεί κοντά, για να μη προκαλέσουν το πέσιμο καμιάς χιονοστιβάδας. Συμφωνά δε μ' ένα έλβετικό θρύλο τα άγριοκαϊκά, για να ξεφυγουν απ' τους κυνηγούς των, κάνουν με τις κραυγές τους να γκρεμισθούν επάνω τους τεράστιες χιονοστιβάδες.

Ίδιως οι άνδρες του έλβετικού στρατού, που φρουρούν τα σύνορα της χώρας τους, κινδυνεύουν συνεχώς κι' έχουν κάθε τόσο βαρείες απώλειες. Γι' αυτό υπάρχουν πάντοτε όμάδες πρώτων βοηθειών κοντά στα πιο επικίνδυνα σημεία. Και, σε ύψος 2.500 μέτρων πάνω απ' το κέντρο χειμερινών σπορ του Νταβός έχει ίδρυθί απ' την 'Ελβετική Κυβέρνηση ένας ειδικός «σταθμός έρευνών» για τις χιονοστιβάδες, που θεωρείται ζωτικό τμήμα της έθνικής άμυνας της χώρας. 'Εκεί γίνονται πειράματα για τον καλύτερο τρόπο καταρρίψης των επικίνδυνων χιονοστιβάδων, με τρυφερότητα ή με άλλα μέσα. Πρό όλίγου καιρού π.χ. χρησιμοποιήθηκαν βόμβες, για να ξεκολλήσει μία μεγάλη χιονοστιβάδα, ή λεγομένη «Χοντρο-Μαριάννα», που πέφτεη κάθε χρόνο στο ίδιο μέρος και που έπνυχίσε προ έτών ένα τριών.

ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ!!!

Κομπινεζόν	από δρχ.	4.800
Κυλότες άνοχης	»	1.800
Κάτρες Γυναικ. Φιλέ	»	4.300
Κάτρες γυν. μεταξ.	»	4.400
Κάτρες άνδρων	»	1.200
Φανέλλες άνδρων	»	1.500
Κασκορές γυναικ.	»	2.800
Σαρόνια	»	1.500
Υποκάμια, ζεφύρια Α'	»	14.000
Υποδήματα Παδικά	»	8.000
Υποδήματα Γυναικ.	»	15.000

Υφάσματα διάφορα πολύ θηνά. Προσώμα, μαγνύλια, πλεκτά διάφορα, εσώδερκα, μαλλιά, πάμφθηνα.

ΡΕΤΑΛΙΑ και διάφορα είδη με μικρό ελάττωμα, στη μισή τιμή.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

"ΠΑΣΧΑΣ,"

Χρυσοσσηλαιωτίσης 11

Σ. ΠΡΙΣΤΙΟΥΡΗΣ

Πρό όλίγου καιρού, μία άλλη χιονοστιβάδα έθαψε ένα φορτηγό τραίνο. Λίγο νωρίτερα καταστράφηκαν με τον ίδιο τρόπο τα μισά σπία ενός χωριού. Τον ίδιο περίπου καιρό, στα Πυρηνάια, το χωριό Μπαρέζ σκεπάθηκε από 20 μέτρα χιόνι, πριν ακόμη αντίληφθούν οι κάτοικοι τον κίνδυνο και προσπαθήσουν να τον αποφύγουν. Στην ίδια περιοχή, άλλη χιονοστιβάδα έθαψε ένα μεγάλο κτίριο όπου βρισκόντουσαν περί τους 100 εργάτες. Οι 35 απ' αυτούς πέθαναν. Οι υπόλοιποι σώθηκαν, αφού άνοιξαν ένα τούνελ στο χιόνι, μήκους 15 μέτρων.

Μιά απ' τις τρομερότερες τραγωδίες του αιώνα μας συνέβη το 1943 όταν μία πελώρια χιονοστιβάδα κατέστρεψε το Σαβόν του Περού. Οι νεκροί ήσαν περισσότεροι από 1.000.

Μεγάλες καταστροφές προκαλούν επίσης οι χιονοστιβάδες των Άλπεων.

Στο Άυστριακό Τυρόλο, ένας όγχορ χιονιού άσρωσε μία εκκλησία και 20 σπία, εύτυχώς χωρίς θύματα. Η χιονοστιβάδα αυτή είχε έκτασι 2 τετραγωνικών μιλίων, κατέστρεψε δε επίσης ένα δάσος 12 τετραγωνικών μιλίων.

Το πέσιμο τέτοιων όγκων προκαλεί φυσικά ισχυρότατες άτμοσφαιρικές αναστατώσεις. Όταν κάποτε έπεσε μία τεραστία χιονοστιβάδα κοντά στο σιδηροδρομικό τούνελ του Σαίν Γκοτάρ, ό άνεμος που δημιούργησε, κατέστρεψε ένα δάσος σε άπόσταση 800 μέτρων. Συγχρόνως, ό όγκος εκείνος του χιονιού έφραζε την κοίτη ενός ποταμού, ό όποιος ξεχειλίσσε και προκάλεσε καταστροφικές πλημμύρες.

Σ' άλλη περίπτωση, ένα κομμάτι σιδηρένιας γεφύρας, βάρους πολλών τόνων, τινάχτηκε 15 μέτρα μακριά, απ' το τράνταγμα που προκάλεσε το πέσιμο μίας χιονοστιβάδας σε άρκετη άπόσταση. Άλλοτε πάλι, 30 καλοκαιρινές βίλλες γκρεμισθηκαν δολέτελα, από μία χιονοστιβάδα που σταμάτησε 200 μέτρα μακριά τους.

Ίστορικά έμεινε ή καταστροφή που συνέβη στη λίμνη Λόεν, της Νορβηγίας. Περίπου 200.000 τόννοι χιονιού, πάγου και βράχων κατρακύλησαν από ένα βουνό ύψους 2.000 μέτρων και άσρωσαν τελείως δύο χωριά. Οι νεκροί έφτασαν τους 70. Άπίστευτη αληθινά, σαν παραμύθι, φαίνεται ή περιπέτεια δύο μικρών βοσκών του Ντράκενμπεργκ, που συνέβη προ 10 ετών. Ένώ τα παιδιά αυτά έβοσκαν τις κατοίκες τους στο βουνό, μία χιονοθύελλα τ' ανάγκασε να ζητήσουν καταφύγιο σε μία σπηλιά.

Έφραξαν την είσοδο με δειμάτια ζερών ζώων και περίμεναν να τελειώσει ή θύελλα. Ξαφικά όμως, έπεσε από ψηλά μία χιονοστιβάδα κι' έκλεισε το στόμιο της σπηλιάς. Τα δύο παιδιά ήσαν φυλακισμένα.

Είχαν εύτυχώς λίγα άπιαρά κι' έτοι άναφαν φωτιά. Ο καπνός έβγαίνε από μία σχισμή του βόλου της σπηλιάς. Πέρασαν ώρες πολλές, χωρίς να φτάση καμιά βοήθεια. Τα λίγα φαγώσιμα, που είχαν μαζί τους τα παιδιά, κράτησαν 2 μέρες. Έπειτα σκότωσαν κι' έψωσαν μία κατσίκα.

Όταν τελείωσαν τα σπία τους, άρχισαν να φυλάνε βάρδια για να μην άφισουν να σβήσει ή φωτιά τους. Μία μέρα όμως, άποκοιμήθηκαν κι' οι δύο, κι' όταν ζύπνησαν ή φωτιά ήταν σβυσμένη.

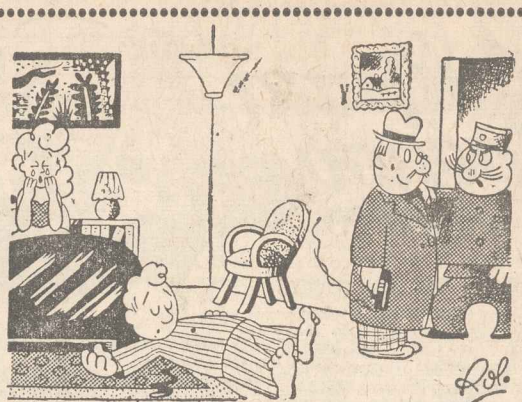
Πέρασαν πολλές ήμέρες ακόμη, μέσα στο σκοτάδι, την παγωνιά και την άπελπισία... Είχαν πιά χάσει κάθε έλπίδα, όταν μία δεύτερη χιονοστιβάδα έπεσε πάνω στην πρώτη, την παρέσυρε μαζί της κι' έλυθε, ρωσε την είσοδο της σπηλιάς!

Με υπεράνθρωπες προσπάθειες οι δύο βοσκόι κατάρωσαν τότε να κατεβούν απ' το βουνό και να φτάσουν στο χωριό τους, όπου οι δικούς τους τους νόμιζαν από καιρό νεκρούς.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

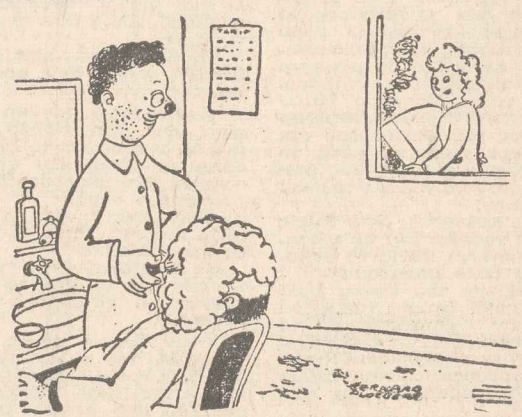
ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ

Ειδικός ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ, 'Αγ. Κων) νου 28, 7 π.μ. - 8 μ.μ. Τηλ. 54-224

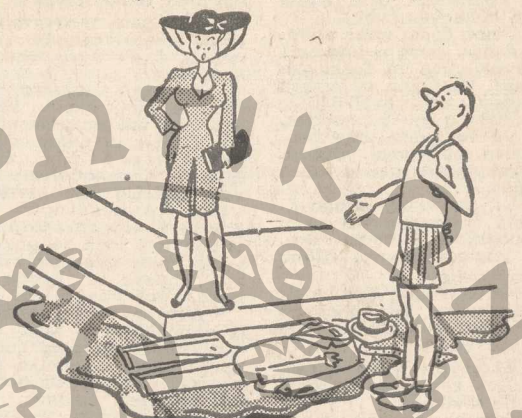

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕ ΟΤΙ ΤΟΝ ΑΠΑΤΑ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

—Την έπαθα, κύρ άστυφύλακι! Έκανα λάθος στο πάτωμα!...

Ο έρωτευμένος μπαρμπέρης!...

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ

—Περάστε, κυρία μου!...

Ο ΓΛΕΝΤΖΕΣ

—'Αχ, δεσποινίς, τί κρύο που είναι το πόδι σας!...

Διήγημα Τρόμου

Παιγνίδι με το θάνατο

Σε μία αίθουσα του γαλλικού ιστορικού μουσείου, που είχε διοργανώσει ο καθηγητής Ντέ Μωρίς, βρισκόταν κι' ένα υπόδειγμα του προγόνου της λαμπρότητας. 'Η άπαισία αυτή μηχανή διέφερε απ' τη νεότερη λαμπρότητα κατά το σχήμα του μαχαίριού της, που δεν ήταν τριγωνικό αλλά τετράγωνο και προσαρμοσμένο σ' ένα κοντόρ και βαρύ κούτσουρο. 'Ενα γερό σκονινί, περασμένο σε μία τροχαλία, κρατούσε στη θέση του το μαχαίρι αυτό. 'Όταν το σκονινί ελευθερωνόταν, το βάρος του κούτσουρου παρέρχοντο πρός τα κάτω το μαχαίρι με όρημ, κι' έτσι κοβόταν το κεφάλι του κατόχου.

Ο καθηγητής Ντέ Μωρίς είχε τοποθετήσει σε μία μισοσκοτεινή γωνία το μακάθριο αυτό μηχανήμα. 'Ημουν την εποχή εκείνη παιδί ακόμη. Μία μέρα λοιπόν, επισκέφθηκα το μουσείο, μαζί μ' ένα καθηγητή μου, τον κύριο Ντενί. Οι αίθουσες ήταν ακόμη σχεδόν άδειες, την ώρα αυτή.

Όταν φτάσαμε έμπρός στη λαμπρότητα, ο κ. Ντενί είπε, συμπληρώνοντας:

— Ποιος ξέρει πόσα κεφάλια έκοψε αυτή η μηχανή! 'Ανασκόπωσε το ζύλο, κάτω απ' το οποίο περνούσε το κεφάλι του κατόχου.

— Θάβελ, πρόσθεσε, να δοκιμάσω μιά σουλήσιση συγκίνηση, βάζοντας το κεφάλι μου σ' αυτή τη θέση...

— Κι' αν τυχόν σπάσει ξαφνα το σκονινί και πέσει το μαχαίρι, φώναξε. 'Οχι, όχι, κύριε καθηγητά! Πάμε να φύγουμε...

— Εκείνος όμως έμεινε αμετακίνητος. Ψηλάφισε το σκονινί, δειμένο καλά σ' ένα κοντόρ νάντζο.

— Βλέπετε τί γερό πού είναι; μου είπε. Δεν υπάρχει κανείς κινδύνος.

Και, πρίν προλάβω να τον εμπόδισω, γονάτισε, έσκυψε κι' έβαλε το κεφάλι του στην τροχιά. 'Αφιος έπειτα να πέσει το ζύλο, πού θα το συγκρατούσε ακίνητο.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Ζουμί από λεμόνι μέσα στο οποίο διαλύσατε αλάτι μπορεί να βγάλει τις κηλίδες της ακουαρέας απ' τα λινά απορροσώμενα. Βρέξτε τις κηλίδες με το υγρό και δοκιμάστε 2-3 φορές, αν δεν πετύχει αμέσως.

★ 'Αν θέλετε να κρύψετε τ' ασημικά σας για κάμποσο καιρό, πακετάρετε τα μέσα σε στεγνό αλεύρι. Θα παραμεινουν στιλάτα όσον καιρό κι' αν τα έχετε κλεισμένα.

★ Για να διατηρήσετε το κρέας φρέσκο, πλύνετε το με νερό και ξύδι και ρίξτε πάνω του μικρή ποσότητα φυλοκομένου κρεμμυδιού. Το κρέας θα διατηρηθεί φρεσκοκότατο και στην πιο ζεστή εποχή. 'Όταν θα το μαγειρεύετε καθαρίστε το απ' τα κρεμμυδιά και πλύνετε το ένα χέρι με κρύο νερό.

★ 'Αν έχετε πολλές μυίγες στην κρεβάτοκάμαρά σας και σας ενοχλούν—έλλειψιμο έντομοκτόνο—μουσκέψτε ένα σφουγγάρι σε λάδι λεβάντας και κρεμάστε το στην ψηλότερη γωνία του κρεβάτιού. Οι μυίγες πού δεν ύποφέρουν τη γαρύφαλα της λεβάντας θα φύγουν και θα σας αφήσουν ήσυχους.

★ Οι κηλίδες των μαχαιριών εξαφανίζονται όταν τρίψετε τις λεπίδες τους με ένα κομμάτι ώμης πατάτας βουτηγμένο σε σκόνη κεραιμυδιού.

— 'Ετσι νομίζεις; Κούτα ξε λωπόν...

Κι' η δεοποινίς πλησίασε περισσότερο τη λαμπρότητα, κυττάζοντας με ύφος όσο μπορούσε πιο αδιάφορο το χλωμό κεφάλι πού ξεπρόβαλλε απ' την τροχιά της μηχανής του θανάτου...

Ξαφνικά έδωσε μία φωνή σπαρακτική, πού αντήχησε σ' όλόκληρο το μουσείο. 'Ο διευθυντής την άκουσε κι' έτρεξε μεταξύ των πρώτων. Χωρίς να ξέρει τί ακριβώς συνέβαινε, φώναξε πάντως επιτακτικά:

— Σταθείτε!... Μην άγγιζετε τίποτα!

Είδε τη νέα κατάκλημη μισολιπόθυμη στα χέρια των συντρόφων της.

— Θεέ μου!... Θεέ μου! τραύλιζε εκείνη, δείχνοντας με τρεμουλιαστό χέρι τη λαμπρότητα.

Ο διευθυντής κύτταξε προς τα εκεί. Κι' είδε ένα κεφάλι με άσπρα μαλλιά φυλακισμένο στο κάτω μέρος της μηχανής. 'Εσπευσε τότε να ελευθερώσει το θύμα, πού σωριάστηκε κάτω λιπόθυμο.

Όταν συνήλθε τελείως, ο καθηγητής Ντενί εξήγησε ότι, ενώ βρισκόταν σε τελεία άδυναμία να κινηθεί ή να μιλήσει άκουγε πολύ καλά, ό,τι έλεγαν κοντά του. Κι' όταν κατάλαβε ότι η νέα ήταν έτοιμη να λύσει το σκονινί πού συγκρατούσε το μαχαίρι, ή όπτασία του θανάτου έκαμε ν' ανασκοπώσιν οι τριχές της κεφαλής του...

Δεν ήξερε όμως ακόμη, ενώ διηγείτο την τρομερή του περιπέτεια, ότι μέσα στην ίδια εκείνη στιγμή είχα άσπρισει όλότελα τα μαλλιά του κι' ότι αυτή η ξαφνική αλλαγή του χρώματος των είχε αναστατώσει την κοπέλλα κι' είχε στερματίσει το χέρι της, την τελευταία στιγμή!

ΜΑΡΙΝΟ

Μία σύγχρονη πειρατίνα

Το αμερικανικό στρατοδικείο του Χουάντο κατέδικασε τελευταία σε θάνατο μία άρρεστιάτη 'Ισπανίδα, ηλικίας 29 ετών, την Σουί Νακκουόρα, πού ή αγριότητα και ο σαδισμός της προκαλούν φρίκη.

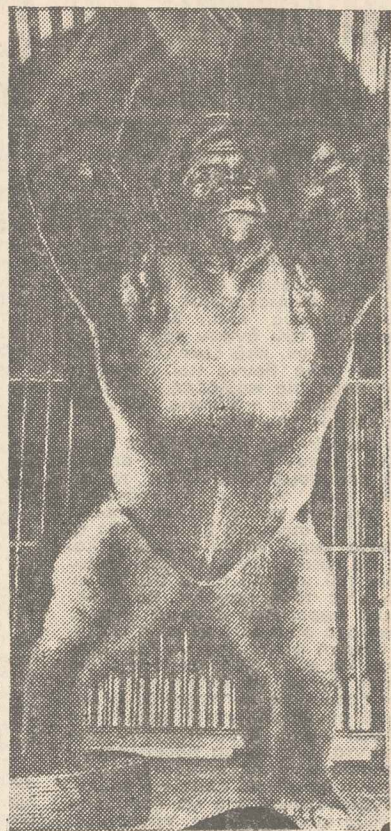
Η Σουί ήταν κόρη ενός 'Ισπανιού καθηγητού και άρχισε τη σταδιοδρομία της ως διδασκάλισσα στη μικρή πόλη Κουτσουάκε. 'Εκεί, συνδέθηκε με έναν Κινέζο παραγωγικό ολόδοξο, ονόματι Βάγκ-Τσούν, πού την πήρε μαζί του στην Κίνα. Την εγκατέλειψε, όμως, στη Σαγκάη και ή Σουί, έπειτα από διάφορες περιπέτειες, κατέληξε στο Φουτσού, όπου προσέφερε τις υπηρεσίες της στον περίφημο Κινέζο πειρατή Πέν-Λι.

Η μικρή 'Ισπανίδα εργάστηκε στην άρχη ως λογιστής στη συμμορία του Πέν-Λι και ο ρόλος της ήταν κυρίως να μοιράζει τα κλοπιμαία μεταξύ των συμμοριτών. Πολύ γρήγορα, όμως, ή όμορφιά της κίνησε την προσοχή του Κινέζου πειρατού, και την έκαμε έρωμένη του.

Στο άναμπαζύ, έξασπασε ο πλοήμος. 'Ο Πέν-Λι τάχθηκε από την πρώτη στιγμή με το μέρος των 'Ισπανών και αγκαλιάστηκε πολλούς 'Αγγλικούς και 'Αμερικανούς.

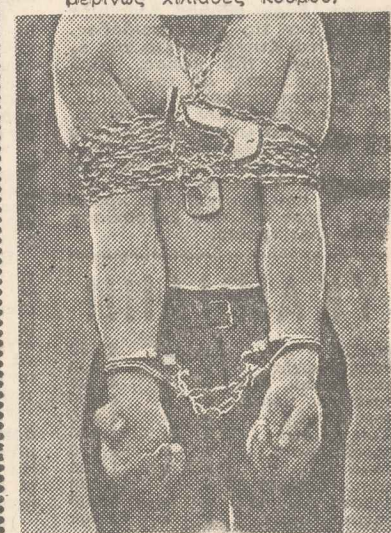
Η Σουί μετέφερε τους αιχμαλώτους σ' ένα ύπογειο μπουντούρο και εκεί τους ύπέβαλε σε φρικώδη βασανιστήρια. 'Επειτα, ενώ αυτοί σπαράζαν από τους πόνους και την αγωνία, παραδινόταν μπροστά τους σε όργιες διασκεδάσεις με τον Πέν-Λι.

Ο Κινέζος πειρατής συνέληφθη το 1945 και τουφεκίστηκε. Τώρα είναι ή σισιό της Σουί.

Ο ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΟΣ ΓΟΡΙΛΛΑΣ

Ο δημοφιλέστερος από τους 18 γορίλλες πού ζουν στους ζωολογικούς κήπους της 'Αμερικής είναι ο 'Μπουσμαν', πού βρίσκεται στο 'Λίνκολν Πάρκ' του Σικάγου. Είναι ηλικίας 38 ετών, έχει ύψος 1 μ. 86, ζυγίζει 200 κιλά και ό μορφοσώμα του έχουν καταληκτική όμοιοτητα με του ανθρώπου. Το γεγονός αυτό γίνεται όφωρμή να κατακλύζουν τον κήπο καθημερινώς χιλιάδες κόσμοι.

Ο 'ΑΣΣΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΝ

Ο Τόνυ είναι ένας Γάλλος πού έχει αποκηλδηθεί (όσως των αποδράσεων). Κατορθώνει με κατάλληλες κινήσεις ν' απολαγνύει από μία βαρεία άλυσίδα με την οποία είναι τυλιγμένο όλο το σώμα του και τού είναι εύχερέστατο ν' ανοίξει οποιαδήποτε κλειδαριά με μία απλή φουρκέτα. Κατά τη διάρκεια της κατοχής έκανε επιδείξεις των ικανοτήτων του στις παρισινές πλατείες και πολλοί από εκείνους πού έπεφταν στα χέρια των Γερμανών έπωφεληθήσαν από τα μαθήματά του, κι' έδραστηρεύσαν για να συνεχίσουν τον αγώνα τους κατά του ναζιστικού.

Οι Ηρωίδες της Ξεφύλαξης

Ο καπάνταης

Ο Πανάνης ο Σαντραζάνης, ο καπάνταης, έτοι ήτανε το παρατσούκλι πού έδωσαν οι εσπαραζίες του χρέους σας θά επιδιωχθή δια των υπό του νόμου επιβαλλομένων μέσων κτλ...)

— 'Αμάν!... 'Αμάν!... Τώρα, όπου νάνε, ικλήθηρας τα έρπη, πρόματά μας κατάσχεσι τα κήνη! φωνάζει απελπισμένη ή Τακουίτσα.

Νευρικός, ο φουκαράς ο Κιρκόρ, κάνει βόλτες πάνω-κάτω. 'Εχει τέτοια νευρα πού αν τον έδουρταίαν θα πετούσε οπιθεσί!

— 'Εξωφαν ξεφώνισε: — Μπουλντούμ! Μπουλντούμ!

— Τι βρήκες, μπρέ; ρώτησε ή Τακουίτσα. — Μπανά μπάκ, αυτοί επαλληλοί ισουλία είναι. Λοιπόν για να παρουμε ίπποτεμία πρέπει να καλοπιάσουμε... μιστό μικρό έχουμε... (φτωχοί είναι... Γ' αυτό μπή μεζελίκ γιαπαλούμ, σουτζούκια - μουτζούκια, μπουρέκια - μπουρέκια τσαμπουκ - τσαμπουκ και κήνης γιαδρούμ, Μπα, σκά κολαρίκ γιοκ!)

— 'Αμείως ή Τακουίτσα μπήκε στην κουζίνα κι' άρχισε να έτοιμάζει τουρλού - τουρλού μεζέδες.

Κατά το μεσημεράκι δυο κύριοι τυπήσανε την οζώπορτα και είπανε στην Τακουίτσα:

— Θέλουμε να μιλήσουμε ιδιαίτέρως στο μπουσίου Κιρκόρ.

Και ρίχνοντας μία έρωτική ματιά στην κουζίνα πού ήταν ανοικτή πρόσθεσαν:

— Τι όμορφη μυρωδιά!... Μας ντάλωσε το κέμπματί σας μαντάμ!

Ευτός ο Κιρκόρ έτρεξε κοντά τους και φώναξε:

— Μπουγιουρούμ! Μπουγιουρούμ!

Οι δυο κύριοι ρίχνοντες λοξές ματιές στα έπιπλα πού κάνουν το αίμα του Κιρκόρ να παγώση.

— 'Ηρθαμε... λέει ο ένας. — 'Ιξέρω! 'Ιξέρω τί τέλετε, τον διακόπτε τρομαγμένος ο Κιρκόρ. Άιτε, μπρέ... Να φώ η τέλα γιαδρούμ!... μη κόψετε όρεξί μου...

— Όπως αγαπάς, άπάντη Κιρκόρ.

— Μπράβο, μπρέ Γιαβάς - γιαβάς να γίνη δουλειά. Γι' αυτό ριζά εντέρμ συζητήσι, γεμεκτέν σόρνα να κάνουμε...

— Έστω Κιρκόρ έφέντη, πού θέλουμε να σ' ανησυχώσουμε... θά ξανάρθουμε...

— Γιατί μπρέ; Σίγουρα και σεις ντέν ίφάγατε ακόμα γι' αυτό όοιου - μπσκαλούμ σήμερα μπραμπερ τ' άμμε.

— 'Αμείως οι δυο κύριοι στρογγυλοκαθήσανε. Κι' ή Τακουίτσα ένθουσιασμένη μπουμουρίζει:

— 'Ασκ - όλοούν Κιρκόρ, καλά τα κατάφερε! Το πρόγευμα άρχίζει, τα φαγητά είναι μπόλικά και πλούσια, το κρασί άφθονο. 'Ο Κιρκόρ περιποιείται τους ξένους πού δεν έχουν χορτασμέ, τρώνε τον περιόρμιο κι' ένθουσιασμένοι τού λένε:

— 'Αλήθεια, Κιρκόρ έφέντη, πρώτη φορά πού μας κάνουν τόσες περιποιήσεις. 'Υπάρχουν σπία πού μας δέχονται λιγάκι άσχημα.

— 'Ναι, λέει ο άλλος και ξεκουμπώνει το παντελόνι του απ' το πολύ φαί, είναι άπιστευτο αυτό πού συμβαίνει με σας.

— 'Αφερμί! Είστε καλοί άνθρωποι, άπάντα ο Κιρκόρ.

Και ρίχνοντας κρασί στα ποτήρια τους πρόσθεσε:

— Νά, τζάνουμ, τέλω μία ίπποτεμία, γιατί ντέν εύκολύνουμ... κεσάτια γιαδρούμ, ντου λεία γιοκ!

— Όπως θέλετε, Κιρκόρ έφέντη... θά ξαναπεράσουμε σ' ένα μινά... τού λέει ο ένας.

— Σ' έξη μινές!... φώναξε ο άλλος. — Σ' ένα χρόνι!...

— 'Αλήθεια, μπρέ; φωνάζει ο Κιρκόρ και χοροπηδά απ' την χαρά του.

— 'Εκείνη την στιγμή ένας κτύπος άκούγεται στην πόρτα. Τρέχει ή Τακουίτσα και σε λίγο γυρίζει απελπισμένη και μισοπεθαμένη.

— Ποιος είναι; ρωτά άνησυχός ο Κιρκόρ. — 'Ικλήθηρας, γιαδρούμ!

— Τι... Τι... άλλος ικλήθηρας; — Και πιάνοντας απ' το γιακά τους δυο μούσφιρδες ξεφώνισε:

— Βρέ, άλλος μπελανίβεραιν, έσείς ικλήθηρες ντέν είσαστε!

— 'Οχι, Κιρκόρ έφέντη, πού είπαν σαστισμένοι και μπερδεμένοι. 'Εμείς για το βόρρο ήρθαμε. — Βόρρο - μόρρο χαλάστρα ήρθα. Βάγ!... Βάγ!...

Κι' άρπάζοντας μία πλατέλλα με μακαρονάδες την πέταξε πάνω στους δυο μουςσφαιρίους του. Σ. Ρ.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΤΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ

Ο Κιρκόρ διαβάσει, κι' αναστενάζει, την τελευταία πρόσκλησι πού ήρπε:

— 'Η εσπαραζία του χρέους σας θά επιδιωχθή δια των υπό του νόμου επιβαλλομένων μέσων κτλ...)

— 'Αμάν!... 'Αμάν!... Τώρα, όπου νάνε, ικλήθηρας τα έρπη, πρόματά μας κατάσχεσι τα κήνη! φωνάζει απελπισμένη ή Τακουίτσα.

Νευρικός, ο φουκαράς ο Κιρκόρ, κάνει βόλτες πάνω-κάτω. 'Εχει τέτοια νευρα πού αν τον έδουρταίαν θα πετούσε οπιθεσί!

— 'Εξωφαν ξεφώνισε: — Μπουλντούμ! Μπουλντούμ!

— Τι βρήκες, μπρέ; ρώτησε ή Τακουίτσα. — Μπανά μπάκ, αυτοί επαλληλοί ισουλία είναι. Λοιπόν για να παρουμε ίπποτεμία πρέπει να καλοπιάσουμε... μιστό μικρό έχουμε... (φτωχοί είναι... Γ' αυτό μπή μεζελίκ γιαπαλούμ, σουτζούκια - μουτζούκια, μπουρέκια - μπουρέκια τσαμπουκ - τσαμπουκ και κήνης γιαδρούμ, Μπα, σκά κολαρίκ γιοκ!)

— 'Αμείως ή Τακουίτσα μπήκε στην κουζίνα κι' άρχισε να έτοιμάζει τουρλού - τουρλού μεζέδες.

Κατά το μεσημεράκι δυο κύριοι τυπήσανε την οζώπορτα και είπανε στην Τακουίτσα:

— Θέλουμε να μιλήσουμε ιδιαίτέρως στο μπουσίου Κιρκόρ.

Και ρίχνοντας μία έρωτική ματιά στην κουζίνα πού ήταν ανοικτή πρόσθεσαν:

— Τι όμορφη μυρωδιά!... Μας ντάλωσε το κέμπματί σας μαντάμ!

Ευτός ο Κιρκόρ έτρεξε κοντά τους και φώναξε:

— Μπουγιουρούμ! Μπουγιουρούμ!

Οι δυο κύριοι ρίχνοντες λοξές ματιές στα έπιπλα πού κάνουν το αίμα του Κιρκόρ να παγώση.

— 'Ηρθαμε... λέει ο ένας. — 'Ιξέρω! 'Ιξέρω τί τέλετε, τον διακόπτε τρομαγμένος ο Κιρκόρ. Άιτε, μπρέ... Να φώ η τέλα γιαδρούμ!... μη κόψετε όρεξί μου...

— Όπως αγαπάς, άπάντη Κιρκόρ.

— Μπράβο, μπρέ Γιαβάς - γιαβάς να γίνη δουλειά. Γι' αυτό ριζά εντέρμ συζητήσι, γεμεκτέν σόρνα να κάνουμε...

— Έστω Κιρκόρ έφέντη, πού θέλουμε να σ' ανησυχώσουμε... θά ξανάρθουμε...

— Γιατί μπρέ; Σίγουρα και σεις ντέν ίφάγατε ακόμα γι' αυτό όοιου - μπσκαλούμ σήμερα μπραμπερ τ' άμμε.

— 'Αμείως οι δυο κύριοι στρογγυλοκαθήσανε. Κι' ή Τακουίτσα ένθουσιασμένη μπουμουρίζει:

— 'Ασκ - όλοούν Κιρκόρ, καλά τα κατάφερε! Το πρόγευμα άρχίζει, τα φαγητά είναι μπόλικά και πλούσια, το κρασί άφθονο. 'Ο Κιρκόρ περιποιείται τους ξένους πού δεν έχουν χορτασμέ, τρώνε τον περιόρμιο κι' ένθουσιασμένοι τού λένε:

— 'Αλήθεια, Κιρκόρ έφέντη, πρώτη φορά πού μας κάνουν τόσες περιποιήσεις. 'Υπάρχουν σπία πού μας δέχονται λιγάκι άσχημα.

— 'Ναι, λέει ο άλλος και ξεκουμπώνει το παντελόνι του απ' το πολύ φαί, είναι άπιστευτο αυτό πού συμβαίνει με σας.

— 'Αφερμί! Είστε καλοί άνθρωποι, άπάντα ο Κιρκόρ.

Και ρίχνοντας κρασί στα ποτήρια τους πρόσθεσε:

— Νά, τζάνουμ, τέλω μία ίπποτεμία, γιατί ντέν εύκολύνουμ... κεσάτια γιαδρούμ, ντου λεία γιοκ!

— Όπως θέλετε, Κιρκόρ έφέντη... θά ξαναπεράσουμε σ' ένα μινά... τού λέει ο ένας.

— Σ' έξη μινές!... φώναξε ο άλλος. — Σ' ένα χρόνι!...

— 'Αλήθεια, μπρέ; φωνάζει ο Κιρκόρ και χοροπηδά απ' την χαρά του.

— 'Εκείνη την στιγμή ένας κτύπος άκούγεται στην πόρτα. Τρέχει ή Τακουίτσα και σε λίγο γυρίζει απελπισμένη και μισοπεθαμένη.

— Ποιος είναι; ρωτά άνησυχός ο Κιρκόρ. — 'Ικλήθηρας, γιαδρούμ!

— Τι... Τι... άλλος ικλήθηρας; — Και πιάνοντας απ' το γιακά τους δυο μούσφιρδες ξεφώνισε:

— Βρέ, άλλος μπελανίβεραιν, έσείς ικλήθηρες ντέν είσαστε!

— 'Οχι, Κιρκόρ έφέντη, πού είπαν σαστισμένοι και μπερδεμένοι. 'Εμείς για το βόρρο ήρθαμε. — Βόρρο - μόρρο χαλάστρα ήρθα. Βάγ!... Βάγ!...

Κι' άρπάζοντας μία πλατέλλα με μακαρονάδες την πέταξε πάνω στους δυο μουςσφαιρίους του. Σ. Ρ.

Τό μπιφτέκι

Τό ζευγάρι των νεοπαντρεών τρώει στα ρεστοράν. 'Η κυρία, πού είναι πολύ αδέσια, καταφέρνει... να πετύχει το μπιφτέκι της κάτω απ' το τραπέζι, καθώς προσπαθούσε να το κόψει!

— Πάει το μπιφτέκι μου! λέει. Τώρα θα μου τ'άφει ο σκύλος.

Κι' ο άντρας της την καθησυχάζει:

— Μη φοβάσαι. Πατάω πάνω το πόδι μου! Σκύψε πάρτο.

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Χορός

Για ξαναπείστο πάλι σε παρακαλώ, να το ξανακούσω. 'Επανάλασέ το να μου έντυπωθή, γιατί κάτι τέτοια μ' άρέσει να τ' άκούω δυο φορές, για να δίνω την ανάλογη άπάντησι. Λοιπόν, ούτε λίγο ούτε πολύ, μου προτείνετε νάρθω, λέει, μαζί σου, στο χορό! Τι να σου πώ τώρα καυμένε! Νά σε πώ βλάκα; 'Ηλίθιο; 'Ο, τι και να σου πώ, τον τίτλο θ' άκούησας.

Βρέ πότε πήγε ο Πελοπίδας σε χορό, για να πάη κι' έφέτος; Και καλά έσύ δεν το ήξερες, πού έρεπε να το ξέρης.

— 'Αλλά δεν ρώταγες και κανένα χριστιανό να σου πη; Και καλά δεν σου κατέβηκε να ρωτήσης.

Δεν παρακολουθείς αυτή τη στήλη κάθε βδομάδα για να πέσης μια ιδέα τί άνθρωπος είναι ο Πελοπίδας και να μην κήνη αυτή τη γκάφα; Και καλά την έκανες τη γκάφα. Γιατί έπιμένεις;

Πώς; Γιατί δεν πάω στο χορό; Γιατί δεν μ' άρέσουν αυτές οι βλακείες. 'Ακου έκέι πράματα! 'Επειδή, λέει ένα άπόκριση, μαζεύονται σε μία σάλλα μερικές παρέες, αγκαλιάζονται δυο - δυο και κουνανε τα πόδια τους. Και μερικοί φωνάνε και κάτι κωμικά καπέλλα στο άδαιο τους κεφάλι - κοτιγιόν, έχω άκούσει πώς τα λένε - και κάνουν πώς τάχα διασκεδάζουνε. Και μου προτείνετε, λοιπόν, να κάνω κι' εγώ το ίδιο. Δηλαδή νάρθω και να χορεύω. Μηπως θέλεις να βάλω και κοτιγιόν στο κεφάλι; Και να χορεύω και σουίγες; Και να πετάξω χαρτοπόλεμο; Και σεραπίνες και να κάνω όλες αυτές τις άηδίες πού κάνουνε κι' έσεις και δεν ντρέποσαστε; Και να με δείχνουν και να λένε 'Νά ο Πελοπίδας πού πετάει χαρτοπόλεμο'; Πώς; Γιατί όχι; Αί, δεν είμαστε καλά, άνθρωπέ μου. Δεν τρώω ένα μαγκάλι κάρθουνα καλύτερα; 'Εγώ, να ξέρης, ποτέ μου δεν έχω πάει σε χορό, ποτέ δεν έχω ντυθή μασκαράς, ποτέ δεν έχω χορεύει, ποτέ δεν έχω πετάξει αυτές τις χάρτινες άηδίες πού λέγονται κομπετί και σεραπίνες και ποτέ δεν θα διαπράξω τέτοιες σαχλαμάρες! Γιατί εγώ έχω άξιοπρέπεια και σοφωρότητα και αυτές τις δυο ήθικες μου άξίες δεν τις ρίχνω βορά στα διάφορα ιλασκορέμενα τσακλοκούδουνα. Ταύτα πού γινώσκω και συμμορφώσιν. Και μη μου άναφέρης πλέον τίποτα για χορό, αν δε θέλεις να πάς στο χορό με κανένα κοτιγιόν από έπιδέσμου. Με λίγα λόγια είλ στο διάολο!

Πώς; Τολμάς ακόμα να με ρωτάς, αν δεν θά πάω καμιά φορά σε χορό; Λοιπόν, ναι. Θα πάω. Και όχι σε ένα. Θα έκτρατεύσω ένα βράδυ να πάω σε όλους τους χορούς έπισήμους και μη. 'Οχι όμως για να λάξω πέρσο, αλλά για να τους διαλύσω. Και ο Θεός να σε φωτίση, να μη βρεθής μπροστά μου έκينو το βράδυ. Ταύτα και μένω.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

— Καλημέρα σας, κύριε. 'Ερχομαι να σας έπλησω το χέρι της δεοποινίς σας κόρης σας.

— Ποιος άπό τις δυο; — Αυτή πού σας μένει. Την άλλη την έκοφα πρό ολίγου με το αυτοκίνητό μου!

Σε μία συγκέντρωση, γίνεται λόγος περί γάμου κι' ένας ποιητής παίρνοντας τον λόγο λέγει:

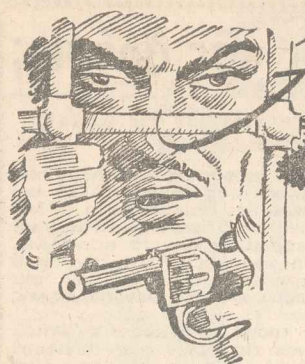
— Ο γάμος είναι συνάντησις δύο πλοίων σ' ένα λιμάνι.

— Ένας δυνωτισμένος συζυγός άκούοντας τον ψιθυρίζει:

— Το κακό είναι πως εγώ συνάντησα ένα πλοίο... πολεμικό!

Τό θύμα; Και πάλι άλλο δόντι μου βγάλανε, γιατρέ, και όχι το χαλαρό μου!

Ο όδοντογιατρός: 'Υπομονή! Είναι - σιγά θα φτάσουμε και σ' αυτό.

Αδυνάμωκό Διήγημα

Μιά μυστηριώδης υπόθεση

Ήταν χειμώνας. Άνταμια απ' τὰ δέντρα τού κήπου ὁ Ἀρσέν Λουπέν διέκρινε ἀπὸ μακριὰ τὸν σκοτεινὸ καὶ μελαγχολικὸ πύργο τῶν Μαρσιέ. Χωρὶς νὰ χάσῃ κομποῦ ἐκρύβει τὴ μοτοσυκλέτα του σὲ κάτ' ἄμυνος καὶ κρύφτηκε πῶς ἀπὸ τὰ δέντρα. Σὲ λίγα λεπτά ἡ πόρτα τοῦ ἰσογείου ἀνοίξε, μὴ χαριτωμένη νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος. Δὲν πρόφτασε ὡς νὰ κἀνὴν λίγα βήματα καὶ ἀκούστηκαν ζαχνικά πλάϊ τῆς τ' ἀγρία γαυνίσματα ἐνὸς σκύλου, πού ἦταν δεμένους μὲ μὴ χοντρή ἀλυσίδα. Ἡ νέα παραμέρισε λίγο καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμὸ της.

Τὸ σκυλὶ ὅμως σπάζοντας τὴν ἀλυσίδα του ὤρμησε κατὰ πᾶν τῆς ἀφίεμένο, ἔτοιμο νὰ τὴν καταξοχήσῃ. Ἡ νέα ἀφῆκε μὴ κρύβει τὸν δρόμὸν καὶ σὴν ἰσχυρὰ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς.

Μὲ τοὺς πηδηματὰ ὁ Λουπέν βρέθηκε κοντὰ στὴ νέα. Ἐρρίξε μὴ μὰτιὰ στὸ σκύλὸ καὶ τῆς εἶπε:

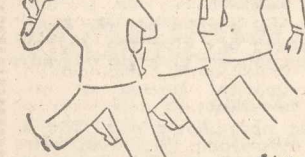
— Εἶνε νεκρὸς!

Ἡ νέα σπύχθηκε καταπονημένη καὶ ψιθύρισε στὸ Λουπέν:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε. Ὁ Λουπέν βγάδοντας τὸ καπέλλο του, τῆς εἶπε εὐγενέστατα:

— Ἐπιτρέψατέ μου, δεσποινίς, νὰ παρουσιασθῶ. Ζᾶν Ντομπρέϊν.

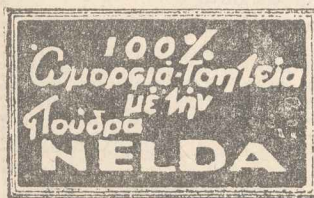
Καὶ σκύδοντας ἐξήτασε τὴν

Στους τρεῖς οἱ δύο κτενίζονται με

BRILLAT

ΦΙΣΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ἀκρὴ τῆς κομμένης ἀλυσίδας τοῦ σκύλου.

— Δεσποινίς, συνέχισε τότε ὁ Λουπέν ἐδῶ συμβαίνει αὐτὸ πού εἶχα φαντασθῇ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Ἡ παρουσία μου ἐδῶ θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγηθῇ καὶ δὲν θέλω νὰ με ἀντιληφθῇ κανεὶς... Ὁ πυροβολισμὸς λέτε ν' ἀκούστηκε στὸν πύργο;...

Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀρρωστος πρὸ μηνῶν, ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸ δωματίον του εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα τοῦ πύργου καὶ δὲν θ' ἀκούσε τίποτε. Κι' οἱ ὑπέρτεροι ἐργάζονται ἀπὸ τὴν πίσω μερὶα...

— Θαυμάσια! Ὅτε εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Εὐχαριστῶς... Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Εὐχαριστῶς... Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Μαὶ ἡ δεσποινὶς Νταριέ εἶμαι ἐγὼ, κύριε καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔχισα...

— Ναί... τὸ ἀχίσατε καὶ τὰ κομμάτια τὰ πετάξατε στὸ δρόμο. Τὰ μάζεψα ὡς καὶ ἐσὰς τί γράφατε. Δὲν μετανῶν γιὰ τὴν ἀδικίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου...

— Να με σώσετε; Ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ τὸ ἐλάντο! Τὸν περασμένον Ὀκτώβριον ἐνὸς καθόσα...

— Ὁ Λουπέν βγάδοντας τὸ καπέλλο του, τῆς εἶπε εὐγενέστατα:

— Ἐπιτρέψατέ μου, δεσποινίς, νὰ παρουσιασθῶ. Ζᾶν Ντομπρέϊν.

Καὶ σκύδοντας ἐξήτασε τὴν

ἀκρὴ τῆς κομμένης ἀλυσίδας τοῦ σκύλου.

— Δεσποινίς, συνέχισε τότε ὁ Λουπέν ἐδῶ συμβαίνει αὐτὸ πού εἶχα φαντασθῇ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Ἡ παρουσία μου ἐδῶ θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγηθῇ καὶ δὲν θέλω νὰ με ἀντιληφθῇ κανεὶς... Ὁ πυροβολισμὸς λέτε ν' ἀκούστηκε στὸν πύργο;...

Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀρρωστος πρὸ μηνῶν, ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸ δωματίον του εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα τοῦ πύργου καὶ δὲν θ' ἀκούσε τίποτε. Κι' οἱ ὑπέρτεροι ἐργάζονται ἀπὸ τὴν πίσω μερὶα...

— Θαυμάσια! Ὅτε εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Εὐχαριστῶς... Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Μαὶ ἡ δεσποινὶς Νταριέ εἶμαι ἐγὼ, κύριε καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔχισα...

— Ναί... τὸ ἀχίσατε καὶ τὰ κομμάτια τὰ πετάξατε στὸ δρόμο. Τὰ μάζεψα ὡς καὶ ἐσὰς τί γράφατε. Δὲν μετανῶν γιὰ τὴν ἀδικίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου...

— Να με σώσετε; Ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ τὸ ἐλάντο! Τὸν περασμένον Ὀκτώβριον ἐνὸς καθόσα...

— Ὁ Λουπέν βγάδοντας τὸ καπέλλο του, τῆς εἶπε εὐγενέστατα:

— Ἐπιτρέψατέ μου, δεσποινίς, νὰ παρουσιασθῶ. Ζᾶν Ντομπρέϊν.

Καὶ σκύδοντας ἐξήτασε τὴν

ἀκρὴ τῆς κομμένης ἀλυσίδας τοῦ σκύλου.

— Δεσποινίς, συνέχισε τότε ὁ Λουπέν ἐδῶ συμβαίνει αὐτὸ πού εἶχα φαντασθῇ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Ἡ παρουσία μου ἐδῶ θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγηθῇ καὶ δὲν θέλω νὰ με ἀντιληφθῇ κανεὶς... Ὁ πυροβολισμὸς λέτε ν' ἀκούστηκε στὸν πύργο;...

Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀρρωστος πρὸ μηνῶν, ἀπάντησε ἡ νέα. Τὸ δωματίον του εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα τοῦ πύργου καὶ δὲν θ' ἀκούσε τίποτε. Κι' οἱ ὑπέρτεροι ἐργάζονται ἀπὸ τὴν πίσω μερὶα...

— Θαυμάσια! Ὅτε εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Εὐχαριστῶς... Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἰσαίτε μόνον μας καὶ μπορῶ νὰ σὰς μιλῶς ἐλεύθερα...

— Μαὶ ἡ δεσποινὶς Νταριέ εἶμαι ἐγὼ, κύριε καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔχισα...

— Ναί... τὸ ἀχίσατε καὶ τὰ κομμάτια τὰ πετάξατε στὸ δρόμο. Τὰ μάζεψα ὡς καὶ ἐσὰς τί γράφατε. Δὲν μετανῶν γιὰ τὴν ἀδικίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀδυστοχίαν μου...

— Να με σώσετε; Ἀπὸ τί;

να. Ὁ γυατρός ἐπέθετ' ἀμέσως στὴ διάθεσιν του.

Κι' ἐτοὶ τὸ ἴδιον βράδυ ὁ Λουπέν ἐμπαινε στὸν πύργο ὡς... συνάδελφος καὶ βοηθὸς τοῦ γυατροῦ τῆς οἰκογενείας. Μπαίνοντας μέσα στὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφου τοῦ ἰδίου τὸν πατέρα της, μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι!

Ὁ δολοφόνος τρομαγμένος, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ πηδῆξε ἐξῶ.

— Τώρα σωθήκατε γιὰ πάντα, εἶπε ὁ Λουπέν στὴν Ἰωάννα, ἀνάδοντας τὸ ηλεκτρικὸ τῆς κάμαρας της.

— Ὁ πατέρας μου!... ὁ πατέρας μου!... ἔλεγε νὰ με σκοτώσῃ!... Εἶνε τρομερό!... εἶπε ἡ Ἰωάννα.

— Δεσποινίς, ὁ πατέρας σας... δὲν εἶνε πατέρας σας, πρόσθεσε ὁ Λουπέν. Εἶνε πατριός σας. Ὁ πατέρας σας πέθανε εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν σας.

— Πῶς τ' ἀνακαλύψατε;

— Σκέφθηκα ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἀνθρώπος τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μὴνός μου ὅτι ἡ μητέρα σας εἶχε πεθάνει πρὸ δεκαετῶν χρόνων καὶ ἐπὶ τὴν ἀλυσίδα, ἔκει ἔμεθα ὅτι ἡ μὴν κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς μητέρας σας εἰσαίτε οὐκ, ὁ δὲ Νότιος ὁ πατριός σας, τὸν ὅποιον εἶχε παντρευθῇ ἡ μητέρα σας εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν σας εἶχε χάσει ὅλην τὴν περιουσίαν στὰ χερσὶν. Καὶ τότε ὅλα ἐξηγήθησαν. Ὁ γέρον Νταριέ ἤθελε ἀπλοῦστατα, σκοτώνοντας ἐσὰς, νὰ σὰς κληρονομήσῃ ὁδοῦνός σας ὡς νὰ μὴν ἐνοχοποιήθῃ ὑποκρίθῃ τὸν ἀρρωστο καὶ τὸν παράλυτο. Ὁραῖος παράλυτος ὡς! Ἀκόμα τρέχει! Οὐτὸ θὰ σὰς ζαναενοχλήσῃ πιά.

— Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς συγχαρῶς φώναξε ὁ γυατρός στὸ Λουπέν. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γράψω τὸ θεμίσμῳ μου στὴν ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων γιὰ τὸν πόλεμό σας. Ἀκόμα καὶ ὁ δεσποινίς Ἰωάννα θὰ προσθέσῃ τὴν εὐχαριστίαν τῆς γιὰ τὴν σῶσάν σας.

Ὁ Λουπέν χαμογέλασε. Δὲν ἦταν ἀστυνομικὸς ἀλλὰ ἕνας ἱπποτικὸς λωποδύτης.

ΜΟΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυατρός κι' ἡ Ἰωάννα περιμέναν κρατώντας τὴν ἀνταρσία τους. Ἀξέφαλος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον. Κάποιος εἶχε μὴ καὶ διευθυνόνταν πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ δολοφόνος εἶχε φθάσει κοντὰ στὴ νέα πού εἰσθάνονταν τώρα ἐπάνω τῆς τῆς ἀνταρσίας του. Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἐβγαλε μὴ φωνή. Τὴν ἴδιαν στιγμή ἕνα ηλεκτρικὸ φανοράκι τῆς τοσπὴς ἐρίκνε τὸ φῶς τοῦ πᾶν στὸ δολοφόν.

Μέσα στὸ σκοτάδι ὁ γυα

Η ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

Ο Βάγκ, που έμοιαζε περισσότερο με πιθήκο παρά με άνθρωπο, περπατούσε με το κεφάλι ακυφτό. Δεν έδινε καμία λύση... κι' όμως έπρεπε να βρεθεί κάποια λύση. Αν είχε τα δολάρια που του χρειαζόταν, σίγουρα θα μπορούσε να γίνει.

Πού να τα βρει όμως; Όσο πιο γρήγορα πωλούσε τα δολάρια που του χρειαζόταν, τόσο πιο γρήγορα θα έβρισκε τα χρήματα που χρειαζόταν.

Έπρεπε ο Βάγκ να πωλήσει τα δολάρια που του χρειαζόταν. Έπρεπε να πωλήσει τα δολάρια που του χρειαζόταν.

Πήδησε στη μεγάλη βάρκα, κατέβηκε τρία σκαλοπάτια και χάθηκε στο βάθος της.

Ποτέ του δεν είχε αποκτήσει πολλά δολάρια ο Βάγκ. Τα δολάρια ήταν κληρονομιά του πατέρα του. Τα δολάρια του πατέρα του.

Τι ήταν ο Βάγκ; Ένας φτωχός διαπονημένος. Μόλις έρχόταν κανένα ξένο καράβι, ζύγωνε τη βάρκα του πλάι στην πρύμνη, σήκωνε ένα μακρύ κοντάρι με γάντζο και το κάρφωνε σε καμιά προσέγγιση.

Κατόπι σκαρφάλωναν σαν αλπινοί περπατώντας στο κοντάρι κι' αν γέμιζε πρώτος στο καράβι, μοίραζε κάρτες ο Βάγκ. Οι κάρτες αυτές είχαν το όνομα ενός που έφτανε πωλητής κι' ενός άλλου που έφτανε κωμικός.

Τις μοίραζε στους ξένους για να ξέρουν πού θα πήγαιναν να προμηθευτούν αυτά τα δύο είδη.

Από αυτή τη δουλειά ο Βάγκ έβγαζε όσα του αρκούσαν για να φάει αυτός και η γυναίκα του.

Σαφνικά μία σκέψη του ήρθε. Το πρόσωπο του φωτίστηκε. "Αν τὸν βοηθούσαν τη νύχτα εκείνοι οι δαίμονες της κολάσεως θα μπορούσε να τα δολάρια που γύριζε."

Γλύτρωσε ο Βάγκ από τη βάρκα. Στο ένα χέρι κρατούσε το μακρύ κοντάρι του με το γάντζο. Στο άλλο χέρι κρατούσε ένα δολάριο.

Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη; Ναι!

Τότε δεν σου φταίω εγώ, Πέθανε...

Και ο σουγιάς κώθηκε βαθεία μέσα στο στήθος του Τσά - Λι.

Ο Βάγκ πήρε όσα δολάρια του χρειαζόταν και έφυγε από την πίσω πόρτα. Δεν έπρεπε στο δρόμο, περπατούσε ευχαριστημένος, ήσυχος με βήμα σταθερό. Γύρισε σχεδόν δίπλα στην πόλη και τα κατάλληλα μέρη να βρή εκείνο που έπρεπε να κάνει ως το πρωί. Με τα δολάρια στην τσέπη ήξερε ότι μπορούσε να το αποκτήσει. Και το αποκτήσει. "Ετσι, λίγο πριν"

Η πρώτη επίσκεψή δωρεάν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρκο Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Άλλο χέρι κρατούσε σφιχτά μέσα στην τσέπη του ένα σουγιά.

Τώρα, πιά, δεν περπατούσε σκυφτός σαν κοίμη σμήνος. Έτρεχε βιαστικά.

Ετσι περπατούσε αρκετή ώρα. Πλησιάζαν μεσάνυχτα. Η νύχτα ήταν ζεστή και στα πεζοδρόμια πολλοί άνθρωποι είχαν ξαπλώσει και κοιμώντουσαν.

Ο Βάγκ πρόσεξε μη συναντήσει κανένα αστυφύλακα που θα τον σταματούσε και θα τον ρωτούσε πού πήγαινε και γιατί κρατούσε εκείνο το κοντάρι.

Τα μεσάνυχτα ακριβώς ο Βάγκ έφτασε έξω από το σπίτι του Τσά - Λι, του τοκογλύφου. Ο Τσά - Λι, που βόταν να κοιμηθεί στο πρώτο πάτωμα, φοβόταν τους οφειλότες του. Συνήθιζε, λοιπόν, να κοιμάται στο τρίτο πάτωμα και με αναμμένο το φως.

Ο Βάγκ γάγγωσε το κοντάρι του σε μία προσέγγιση του τοίχου κι' άρχισε να σκαρφαλώνει από πάνω σε πάτωμα ως πού έφτασε στο ανοικτό φωτισμένο παράθυρο. Πήδησε τότε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Τσά - Λι, ο τοκογλύφος, μισοκοιμόταν. Άνοιξε τα μάτια του κι' αντίκρισε τον Βάγκ. Βαρά ένα σουγιά ανοικτό, σπριγγμένο πάνω στο στήθος του.

Τι έλεες; Τού ψιθύρισε. Θέλω δολάρια! Τού είπε ο Βάγκ.

Σου δάνεισα τις προάλλες πέντε δολάρια. Δεν σου φτάσαν;

Οι τόκοι έχουν ξεπεράσει το κεφάλαιο. Τσά - Λι. Άποψε χρειαζόμαι πολλά δολάρια. Θα μου δώσεις όσα δολάρια χρειαζόμαι ή θα σε σκοτώσω!

Δεν σου δίνω τίποτα. Σκέψου καλά, μούγκρισε ο Βάγκ. Αν πεθάνει το δολάριο θα σου είναι πια άχρηστα. Αν ζήσης θα χαρίσω όσα σου μείνουν και θα κερδίσεις κι' άλλα.

Δεν σου δίνω ούτε ένα δολάριο. Ξεφώνισε ο Τσά - Λι.

Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη; Ναι!

Τότε δεν σου φταίω εγώ, Πέθανε...

Και ο σουγιάς κώθηκε βαθεία μέσα στο στήθος του Τσά - Λι.

Ο Βάγκ πήρε όσα δολάρια του χρειαζόταν και έφυγε από την πίσω πόρτα. Δεν έπρεπε στο δρόμο, περπατούσε ευχαριστημένος, ήσυχος με βήμα σταθερό. Γύρισε σχεδόν δίπλα στην πόλη και τα κατάλληλα μέρη να βρή εκείνο που έπρεπε να κάνει ως το πρωί. Με τα δολάρια στην τσέπη ήξερε ότι μπορούσε να το αποκτήσει. Και το αποκτήσει. "Ετσι, λίγο πριν"

Η πρώτη επίσκεψή δωρεάν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρκο Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Η πρώτη επίσκεψή δωρεάν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρκο Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Η πρώτη επίσκεψή δωρεάν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρκο Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

Η πρώτη επίσκεψή δωρεάν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος Δέχεται: Βύσσης 21 (πάρκο Αιόλου)

Ώρα 4-7 μ.μ.

τα ξημερώματα περπατούσε θριαμβευτικά κρατώντας ένα βαματάκι στην αγκαλιά του.

Ο Βάγκ μπήκε μέσα στο νοσοκομείο. Η νοσοκόμος είπε στο γιατρό:

— Ηρθε πάλι αυτός ο Βάγκ. Ποιος Βάγκ;

— Αυτού που γεννήσε χθές βράδυ η γυναίκα και της πέθανε το παιδί.

— Α! Και πώς είναι τώρα αυτή η γυναίκα;

— Πολύ καλλίτερα...

— Έμαθε το θάνατο του παιδιού της;

— Όχι, γιατρέ.

— Καλά λοιπόν, τι θέλει αυτός ο Βάγκ;

— Παράξενη υπόθεση γιατρέ μου. Χθές βράδυ όταν το παιδί πώς πέθανε το παιδί που γεννήσε η γυναίκα του έκλαιγε σαν το μωρό.

— Λοιπόν; Πού θέλετε να καταλήξετε, αδελφή;

— Το παιδί όπως σας είπα ήταν αγόρι. Αυτοί οι άνθρωποι παρ' όλο που είναι πολύ φτωχοί και ζουν μέσα σε μία φερόβαρκα αναπνέουν πολύ. Τη γυναίκα του την ξέραμε, είχε έρwanτή κάποτε κοντά μας... Μα από τότε που παντρεύτηκε...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν ο Βάγκ γύρισε σήμερα το πρωί μ' ένα νεογέννητο αγοράκι στην αγκαλιά του.

— Πού το βρήκε;

— Λέγει ότι είναι παιδικά παιχνίδια ξεχασμένα του, ή ό,τι πώς πθανε μόλις το γεννήσε. Είναι τόσο φτωχός που θα του ήταν αδύνατο να τ' αγοράσει. Αν ήταν κορίτσι, αλλάζει το πράγμα, θα μπορούσε να το βρή δωρεάν. Αλλά τ' αγοράζει...

— Τίποτα Κίνα κοστίζουν πολλά δολάρια και ο Βάγκ ο κακομοιρής δεν έχει ούτε οσένη. Οπωσδήποτε, κατ' ερώτησιν να βρή το παιδί και θέλει να πιστέψει η γυναίκα του ότι είναι δικό της. Δεν πρέπει να μάθω πώς της πέθανε το παιδί της.

— Έξ αλλού τα βιβλία μας θα είναι εν τάξει. Η Κινέζα ούτε γραμμάτια ξέρει ούτε θα διαβάσει ποτέ τα βιβλία μας για να μάθω πώς πέθανε το παιδί της. Με καταλαβαίνετε;

— Έχετε τίποτα άλλο να μου πείτε αδελφή;

— Όχι, γιατρέ μου εύχαριστώ.

Σε λίγο ο Βάγκ έφυγε από το νοσοκομείο μ' ένα άλλο δέμα στα χέρια.

Ήταν όμως χαρούμενος. Για την αγάπη της γυναίκας του είχε σκοτώσει τη νύχτα εκείνη τον τοκογλύφο Τσά - Λι, είχε βρή τα δολάρια που χρειαζόταν για ν' αγοράσει ένα αγοράκι κι' αντικατέστησε με αυτό το νεκρό παιδί του.

Τι σημασία είχε η ζωή ενός τοκογλύφου μπροστά στη χαρά που θαίπαρνε η γυναίκα του;

Την αγαπούσε τόσο πολύ!

ΝΤΕΓΛ ΚΟΛΛΙΝΣ

Δίαιτα που φέρνει καρκίνιο

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

Στα φρούτα που έγιναν στον Γεωργικό Πειραματικό Σταθμό της Αλαμπάμα, ποντική κι' άλλα παραματάκια έπασαν καρκίνιο όταν υπεβλήθησαν επί 8-16 μήνες σε δίαιτα που περιείχε ανεπαρκή ποσότητα «χολίνης». Προπάντων ο καρκίνιος εμφανίσθηκε στους πνεύμονες και στο σπλήν. Η «χολίνη» είναι μία βιταμίνη, που υπάρχει στο αυγό, στο κρέας και σε διάφορα λαχανικά.

ΚΑΝΑΤΟΡΟΓΙΚΟ ΧΙΟΝΙΜΟΡ

Ο κλέφτης

Μια νύχτα εκεί που κοιμόταν ο Χότζας ξύπνησε απότομα για να πάει έξω για κάποια του ανάγκη. Σιγά-σιγά, για να μη ξυπνήσει τη γυναίκα του, κατέβηκε στην αυλή. Δεν έκανε όμως ούτε δυο βήματα, στάθηκε τρομαγμένος και μουρμούρισε:

— Ένας κλέφτης!

Στην αυλή η γυναίκα του Χότζα είχε πλύνει και είχε απλώσει από νωρίς την πουκαμισιά του. Αυτήν είχε δει ο Χότζας να την κουνά ο άνεμος και την πήρε για κλέφτη.

Ανέβηκε λοιπόν γρήγορα-γρήγορα στο σπίτι τόσο φοβισμένος, που...

Βράχθηκε δολοφόνος!... Άρπαξε επιτα το ντουφέκι του, πρόβαλε σ' ένα παρόθυρο που έβλεπε στην αυλή, σημάδεψε τον «κλέφτη» και πυροβόλησε. Ακούγοντας τον πυροβολισμό η γυναίκα του η Φατιμέ, πετάχθηκε από το κρεβάτι της ανήσυχη.

— Τι τρέχει, Ναστραδίν; ρώτησε.

— Ο Χότζας στύλωσε περήφανα το κομμάτι του και της απάντησε:

— Σκότωσα έναν κλέφτη!

— Τι λές, άντρα μου, αλήθεια;

— "Αν δεν πιστεύεις κατέβα στην αυλή να δεις το κομμάτι του."

Η Φατιμέ δεν τολμούσε να κατέβη στην αυλή μέσα στο σκοτάδι.

— "Ας αφήσουμε να ξημερώσει πρώτα, είπε στο Χότζα. Έλα τώρα να πλυνθίσουμε."

Όταν όμως πλάνιασαν είδε ότι ο Χότζας ήταν «βρεγμένος» και τον ρώτησε:

— Τι ρεζίληκι είν' αυτό που παθες Ναστραδίν;

— Ίδρωτας είνε! είπε ο Χότζας. "Ετσι ιδρώνουν τα παλληκάρια πάντα στη μάχη!"

Τους πήρε σε λίγο ο ύπνος. Όταν ξημέρωσε ο Χότζας πήδησε από το κρεβάτι φωνάζοντας:

— Ξύπνα, Φατιμέ. Πρέπει να είσοποιήσουμε να πάρουν το πτώμα από την αυλή για να μη βρωσιμή.

Η Φατιμέ ήταν ταραγμένη.

— Λες νάνε σκοτωμένος, Ναστραδίν; ρώτησε.

— Σκοτωμένος λές; απάντησε ο Χότζας. Τού την έδωσα κατάκαρδα! Ούτε «γκιχ» δεν έκανε.

Κατέβηκαν στην αυλή και τότε είδαν τη γκάφα είχε πάθει ο Χότζας.

Η Φατιμέ γέλασε με την καρδιά της. Ντροπή σου, Ναστραδίν! φώναξε. Μπουκαλιά σου για κλέφτη!... Φοβιτιάση! Γι' αυτό ήσουν βρεγμένος από πάνω ως κάτω. Τώρα καταλαβαίνω τι έπαθες. Ντροπή σου, Χότζα!

Μα ο Χότζας δεν τάχασε.

— Έγώ μπορεί να είμαι φοβισιάρας, αλλά εσύ είσαι πολύ τυχερή, της απάντησε.

— Γιατί είμαι τυχερή; τον ρώτησε παρασπασμένη.

— Γιατί αν την ώρα που πυροβόλησα βοϊσκόμουνά με στην πουκαμισιά μου, τώρα... θα ήσουν χήρα!...

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτηρία ... 63.000

» Εξάμηνο ... 32.000

» Τρίμηνο ... 16.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτηρία ... \$ 6 \$ 24

» Εξάμηνο ... \$ 3 \$ 12

» Τρίμηνο ... \$ 1½ \$ 6

Εμδάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Εμδάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Εμδάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Εμδάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Εμδάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Το ματωμένο ΚΟΛΛΙΕ

Παράξενο διήγημα

Ένα βράδυ, την ώρα που έγραφε ζούμνο στο γραφείο μου της έφημεριδος «Τα Νέα» του Μπουένος Άϊρες, ένας άγνωστος μπήκε μέσα.

— Είσαστε ο συγγραφέας Πορφύριο Καρέρα; με ρώτησε.

Απάντησα καταφατικά μ' ένα κίνημα του κεφαλιού.

Είμαι εύτυχης που σας γνωρίζω, συνέχισε ο άγνωστος. Διαβάζω την επιφυλλίδα που γράφετε στην έφημερίδα με τον τίτλο: «Το ματωμένο κολλίε». Θα ήμουν αδιάκριτος αν σας ρωτούσα ποιο είναι το τέλος; Χαμογέλασα.

Υπομονή, φίλε μου, του απάντησα. Στο αύριο το φύλλο θα δημοσιευθεί η τελευταία συνέχεια και τότε θα τα μάθετε όλα.

Το υποπτεύομαι και γι' αυτό ήρθα να σας βρω, είπε σκεπτικά ο άγνωστος. Καμέτε μου τουλάχιστον τη χώρα να μου απαντήσετε σ' αυτή την ερώτηση: Ο δολοφόνος του εγκλήματος είναι ο αυτοκινητιστής Τζιάκομο Τερέϊρο;

Μπράβο! φώναξε. Το μαντέψατε. Αυτός είνε!

Ο άγνωστος έγινε άμεσως κατακίτριος.

Καί... θα συλληφθή; ξαναρώτησε.

Α, όχι, φίλε μου, αυτό δεν θα σας το πω! απάντησα.

Ο άγνωστος έκαμε ένα βήμα προς το μέρος μου.

Λέγομαι Τζιάκομο Τερέϊρο, μου είπε. Κι' έχω κλέψει ένα κολλίε, αφού πρωτίστως σκότωσα εκείνην στην οποία ανήκει. Οι συζητήσεις σαν οι ίδιες όπως και στο μυθιστόρημά σας.

Χωρίς να το θέλω ένοιωσα κάποια άνησυχία.

Θα θέλετε ν' άστειευθήτε μαζί μου, είπα. Πώς είπατε ότι είναι το όνομά σας;

Τζιάκομο Τερέϊρο.

Περίεργο! Ο ήρωας μου, όμως είναι ένα πρόσωπο φανταστικό...

Ο άγνωστος με άγριοκύταξε.

Νομίζω ότι σεις έχετε ν' άστειευθήτε μαζί μου τώρα, είπε. Η περιγραφή του εγκλήματός μου, που δίνετε στο μυθιστόρημά σας, είναι ακριβέστατη. Ποιος σας πληροφόρησε γι' αυτό;

Η στενοχωρία μου γινόταν ολοένα μεγαλύτερη.

Μην λέτε ανοησίες! φώναξε. Είσαστε λοιπόν, ένας δολοφόνος;

Ένας έλεινός κακούργος, που παραισώθηκε στο έγκλημά από τα χαοτιά και το πιστό, όπως ο ήρωας του μυθιστορημάτος σας, μου απάντησε. Έκλεψα ένα μαργαριταρένιο κολλίε από μία κόμησης, που την είχα παρασώσει μ' ένα σατανικό σχέδιο σ' έναν περίπατο με βάρκα... όπως ακριβώς γίνεται και στο μυθιστόρημά σας!

Αδύνατοι! φώναξε.

Και όμως είναι όπως σας το λέω, είπεν ο άγνωστος. Το κολλίε αυτό το πούλησα κατόπιν στο Λιονταρένιο. Και αυτό ακόμη το ξέρετε! Και το πως είμαι αυτοκινητιστής! Ποιος, λοιπόν, σας τα είπε όλα αυτά;... Ποιος σας είπε ότι έχω κλέψει ένα κολλίε;... Ούτε η αστυνομία δεν κατόρθωσε ως τώρα να το μάθω... Μήπως ήσαστε στην όχθη του ποταμού εκείνο το βράδυ; Πείτε μου την αλήθεια, ήσαστε ναί ή όχι;

Είσαστε τρελλός, φίλε μου!

Εγώ τρελλός; Κάνετε λάθος...

<

Αποκριτικό Γλέντι